

Gió Xuân Vô Tình

Contents

Gió Xuân Vô Tình	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	54
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	64
20. Chương 20	67
21. Chương 21	70
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	81
25. Chương 25	85
26. Chương 26	88
27. Chương 27	91
28. Chương 28	94
29. Chương 29	97
30. Chương 30	101
31. Chương 31	105
32. Chương 32	109
33. Chương 33	114
34. Chương 34	118
35. Chương 35	122
36. Chương 36	126

Gió Xuân Vô Tình

Giới thiệu

Nhắc đến tác giả này hẳn các bạn đọc sẽ không thể không để ý đến những tình tiết đáng chú ý như t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gio-xuan-vo-tinh>

1. Chương 1

Lúc này tiết trời đang vào xuân, nhưng trời đất lại rơi vào thời kỳ hỗn loạn. Ngày đêm đảo lộn, các vì sao lại thay đổi vị trí một cách kỳ lạ, nước sông khô cạn, cây cỏ úa tàn. Nhìn đâu đâu cũng chỉ thấy cảnh chết chóc tiêu điều.

Không rõ từ lúc nào, ác niệm của thể nhân tích tụ nhiều đến nỗi đã hóa thành lệ khí tà ma, nuôi dưỡng ma vật giúp chúng sinh sôi nảy nở. Tà đạo hưng thịnh nhất bấy giờ tên là Cực Thiên, chúng reo rắc tai họa xuống nhân gian, khiến sinh linh lầm than. Tiên đạo không thể tiếp tục để yên cho cái ác hoành hành, liền liên hợp lại để trừ ma vệ đạo. Bởi vậy mà cuộc chiến trường kỳ giữa tiên ma cứ vậy mà được đẩy lên.

Người dẫn đầu Tiên đạo là Thượng Dương Chân Quân, các đệ tử dưới trướng ông đều là những người có đạo hạnh xuất sắc. Trong đó nổi bật nhất có chín người, sau khi tu luyện xong đều tự khai sơn lập phái: Linh Túc cung, Hỏa Thần giáo, Dịch Thủy đình, Thần Tú lâu, Đông Hòa phủ, Cực Nhạc lâm, Vạn Khởi môn, Thiên Ảnh các, tất cả đều xưng danh là “Cửu Nhạc Tiên Minh”...

Cửu Nhạc cùng Cực Thiên ngày càng đối địch nhau như nước với lửa, dùng đến nghìn năm tranh đấu ròng rã mòn mỏi, đầy khó khăn gian khổ. Hơn trăm năm trước, Tiên đạo may mắn giành thắng lợi, khiến phủ Cực Thiên phải lẩn trốn ẩn núp. Không ngờ tới, lũ ma vật này quá ngoan cường, cuối cùng lại ngóc đầu nổi dậy. Mà một trận chiến này giằng co ròng rã suốt mười năm.

Ngũ hành Càn khôn, đều bị chấn động, bởi vậy mà âm dương mất cân bằng, khiến chúng sinh lầm than. Có lẽ là trời xanh thương xót nên mấy ngày trước, Cửu Nhạc Tiên Minh đoàn kết với các môn phái giang hồ bao vây Tổng đàn của phủ Cực Thiên, cuối cùng đã thành công phá hủy nền móng của Cực Thiên, dồn ép lũ ma vật tàn dư vào trong cốc dưới lòng sông Trường Nguyệt.

Lòng sông Trường Nguyệt vốn là một con sông mêng mông, nhưng vì trận đại chiến nên dòng sông mới khô cạn. Sau khi nước sông cạn, lòng sông lộ ra khe rãnh chằng chịt, giống như mê cung. Thường ngày, cốc vốn im lìm u ám vắng vẻ, không chút dấu vết của chim thú. Đến nay khi bị yêu ma của phủ Cực Thiên chiếm cứ, ma khí dày đặc như sương mù tràn ngập trong cốc, khiến nó càng thêm quỷ dị âm hiểm đáng sợ.

Với Nghi Huyền mà nói, phải bước vào cốc này đã là thử thách cô lắm rồi, chứ đừng nói là “bị chộp vào” cái cốc này...

Ngay khi cô bị áp tải đi qua đám sương mù thì đã khóc không ra nước mắt rồi. Cô là đệ tử của Cửu Nhạc Tiên Minh, luận về vai vế cũng không hề thấp. Nói về đạo hạnh, mặc dù không xuất chúng như các đệ tử cùng vai ngang vế khác, nhưng cũng không đến mức làm bẽ mặt sư môn. Chỉ là, cô không hiểu, vì sao cứ phải là cô làm nhiệm vụ này...

Mặc dù trước lúc xuất phát, cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt. Nhưng khi thực sự đối mặt cô vẫn thấp thỏm lo lắng. Khi nghĩ đến việc mà mình sắp phải đối mặt, cô thực sự rất sợ hãi, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Không chờ cô đứng vững, tên đệ tử Cức Thiên đã hung hăng đẩy cô ngã xuống đất. Cô tức giận quay đầu quát một câu: “Yêu nghiệt! Ta nhìn ngươi lâu rồi đó!”

Kể áp giải cô tới hiển nhiên không thêm để ý đến lời oán giận của cô, hần cung kính đi lên vài bước, cúi người xuống lạy rồi tôn kính nói: “Chủ Thượng, người đã được đưa tới.”

Nghi Huyền nghe vậy, lòng run lên. Chậm rãi quay đầu lại, sợ hãi đưa mắt nhìn.

Tấm màn xanh mỏng manh lay động theo đám sương mù, bỗng bình lúc ẩn lúc hiện như khói, hoàn toàn không ăn khớp với đám sương mù nặng nề bao quanh. Có thể thấy láng máng màu máu loang lổ trên tấm màn, trông vừa thê lương vừa diễm lệ. Ngọn đèn trong màn trường tỏa ra ánh sáng ấm áp, mơ hồ rọi ra bóng người lác lác di chuyển trên giường, đệm thêm tiếng cười đùa như chuông bạc cùng với tiếng hờn ghen của nữ tử vọng ra từ trong màn.

Ngay lúc Nghi Huyền đang lo sợ, thì một tiếng cười thâm trầm của đàn ông bỗng vang lên, áp đảo cả tiếng cười lả lướt của bọn nữ tử, nói: “Cái lão Thượng Dương kia cũng quá coi thường người khác, thế nào lại phái đệ tử vô dụng đến đây điều tra, muốn chế giễu bản tọa sao?” Lúc đang nói chuyện, bóng người cũng di chuyển, khiến ngọn đèn bỗng chập chờn. Tấm màn mỏng nhẹ nhàng bay lên, phát phơ theo đám sương mù.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là một bàn tay đang vén tấm màn lên. Lòng bàn tay dày rộng, ngón tay thon dài, rõ ràng là bàn tay của đàn ông, nhưng móng tay lại để dài trông vô cùng âm nhu. Ánh mắt của Nghi Huyền bất giác di chuyển từ cánh tay lên bờ vai, sau đó rơi xuống ngực. Quần áo chỉ khoác sơ sài qua loa, nên lồng ngực của hần chẳng e dè mà lộ ra trần trụi. Xương cốt đều đặn, uốn theo đường cong trên cơ thể. Vùng ngực tráng kiện rắn chắc, không có nửa phần thô kệch. Dưới ngực là một vết chém chạy dài xuống bụng dưới, nhìn tình trạng vết thương không hề nhẹ, nhưng lại băng bó rất sơ sài, chỉ quấn vải trắng qua loa, dường như là cầm máu, thậm chí ngay cả vết thương cũng chưa che hết. Máu tươi thấm qua lớp vải băng, nhuộm vào quần áo.

Ngực Nghi Huyền bắt đầu căng thẳng, nhưng cô vẫn buộc bản thân phải nhìn tiếp, cố lấy toàn bộ can đảm nhìn lên khuôn mặt hần.

Đường nét trên khuôn mặt hần vẫn vậy, vẫn khô ngô anh tuấn như thế. Lông mày lười mác oai hùng, lộ ra phong thái lỗi lạc. Con ngươi trong suốt, càng làm tăng thêm vẻ tuấn tú. Mái tóc dài đen nhánh không buộc mà thả xõa xuống, thỉnh thoảng lại phất qua khóe môi đang mỉm cười của hần mỗi khi có làn gió nhẹ thổi qua.

Nghi Huyền bỗng thấy hoảng hốt, mặt ngẩn ra không biết phải biểu cảm như thế nào.

Thấy ánh mắt quan sát của cô, nụ cười của hần càng sâu hơn, hỏi: “Bản tọa nhìn rất đẹp sao?”

Cô vừa nghe thấy lời này, tận lực dời tầm mắt đi, không nói không rằng.

Hần lại nở nụ cười, nói: “Nhìn ngươi như vậy, chi bằng ở lại hầu hạ bản tọa, thấy sao?”

Lời nói ngả ngớn như vậy, quả nhiên là muốn nhục mạ cô. Cô tức giận nhú mày, trừng mắt nhìn hần, đang định mắng trả vài câu, thì thấy đám nữ tử ăn mặc diêm dúa lòe loẹt hiện ra sau tấm màn. Dung mạo chúng kiêu diễm đến nỗi khiến hoa nguyệt phải xấu hổ. Dáng người duyên dáng ẩn hiện sau lớp quần áo mỏng manh. Mỗi lần gió thổi qua lại lộ ra làn da trắng mịn như tuyết, khiến người ta phải hoài niệm.

Đám nữ tử cười khê tựa sát vào thân thể hần. Những cánh tay ngọc quần lấy hần như dây leo đang trườn lên.

Nhuyễn ngọc ôn hương như vậy, ai có thể chối từ cho được? Hần lại cười khe khẽ, hai tròng mắt nhẹ khép lại, để mặc cho những đôi môi xinh xắn hôn lên gương mặt, lên vòm ngực, xuống dưới thắt lưng...

Cảnh này khiến Nghi Huyền xấu hổ quần bách vô cùng. Nhưng chỉ nháy mắt, cơn phần nộ trong lòng đã bùng lên dữ dội thiêu đốt tất cả. Cô nghiêng răng nghiêng lợi, không kiềm chế nổi cơn giận dữ mà quát lên:

“Đồ vô lại! Ai cho phép người dùng thân thể của sư huynh ta để làm chuyện vô liêm sỉ như vậy hả!”

“Sư huynh?” Nam tử nghe câu đó, vẻ mặt nghiêng ngả mà lập lại lần nữa. Hắn giương tay, tự mình gạt đám mỹ nhân kia ra, rồi bước tới gần Nghi Huyền, cúi người chăm chú nhìn cô.

Ngay lúc hắn khom lưng, lọn tóc dài trên đầu vai hắn khẽ trượt xuống, lướt qua trán Nghi Huyền. Khiến toàn thân Nghi Huyền run lên, cuống quýt lùi ra sau.

Hắn thấy cô như vậy thì khóe môi khẽ nhếch lên ý cười. Hắn đứng thẳng người, vuốt lại mái tóc dài của mình, cười nói: “Thân xác mà mười năm trước bản tọa đoạt được này, hình như đúng là đệ tử của Cửu Nhạc thì phải. Vậy, người là sư muội của hắn?”

Nghi Huyền cảm phần nhìn hắn, không trả lời.

Vẻ mặt hắn ngả ngón, chỉ vào người mình rồi cười nói: “Sau khi bản tọa chiếm đoạt thân xác hắn, thì cũng tiếp nhận được ít nhiều ký ức của hắn. Vì sao ngay cả tên của người bản tọa cũng không nhớ ra là thế nào?”

Cảm giác mất mát đột nhiên dấy lên, nhưng cũng khiến Nghi Huyền bình tĩnh lại. Kể trước mắt này, chính là kẻ đứng đầu phủ quần ma Cực Thiên, xưng là “Lệnh Chủ”. Nhưng thân xác mà hắn đang chiếm dụng lại chính là của sư huynh cô, tên là “Thương Hàn”. Tuy là đồng môn, nhưng không cùng sư phụ, vậy nên cũng không quen thân, nhưng ít ra vẫn cùng lớn lên cạnh nhau, từng cùng kẻ vai chiến đấu, vậy mà nói ngay cả tên cũng không nhớ thì có phần quá đáng... Mà có lẽ ma đầu này cũng không phải kẻ lương thiện gì, nên khi chiếm được thân xác người khác càng cố tình muốn làm bậy, lúc này thì dùng lời lẽ nhục mạ cô, bây giờ lại nói ra câu này cũng không có gì kỳ lạ, hắn há có thể làm cô dao động sao?

Nghi Huyền bình tĩnh lại, nhú mày nhìn hắn, cố tình nói: “Đệ tử Cửu Nhạc lên đến nghìn vạn người, huynh ấy không nhớ rõ ta thì cũng không có gì khó hiểu!”

Hắn nghe vậy, mím môi cười, “Nghìn vạn đệ tử, người lại nhận ra hắn. Xem ra là có chút để tâm hả.”

“Sư huynh bị người chiếm thân thể, tất cả mọi người trong Cửu Nhạc tiên minh đều biết, sao lại không nhận ra cho được!” Vẻ mặt Nghi Huyền nghiêm lại.

“Không chỉ nhận ra, mà còn rất quan tâm ấy...” Hắn nhìn xuống cô, vẫn mỉm cười như trước, “Chà... có phải, người thích hắn?” Lời này như sấm sét giữa trời quang, khiến lòng Nghi Huyền run lên. Cô mở to hai mắt nhìn, nổi giận quát: “Yêu nghiệt, còn nói lung tung nữa ta sẽ không khách khí!”

Hắn nghe xong, càng cười hết sức khiêu khích. Hắn vươn tay kéo người cô đến, túm cô ép vào lồng ngực, giọng điệu dụ dỗ: “Lại đây nào.”

Nghi Huyền vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng bất lực vì không thể thi triển tiên pháp trong ma chướng. Hắn nói “không khách khí” với hắn, ngay cả sức để giãy dụa cũng chẳng có. Hắn biết cô không thể chống lại, nên càng trắng trợn hơn, dứt khoát bế cô lên bước vào trong màn.

Ngay giây phút bị đặt lên giường, đầu Nghi Huyền trống rỗng. Tình hình phát triển quá mức quái dị, nhanh chóng đến mức không kịp suy nghĩ, ngay cả cơ hội để lý giải cũng không cho cô.

Thân thể đàn ông rắn chắc đè nặng xuống, khiến cô không thể động đậy được. Hắn nhẹ nhàng nâng cằm cô lên. Cười nói: “Tình cảm sinh dục vọng... Người có muốn thân thể này không?”

Nghi Huyền vốn đã sợ đến tái mét mặt, nhưng khi nghe xong những lời này lại thành ửng đỏ: “Phải ai cũng vô sỉ như người đầu! Buông ta ra!” Cô xấu hổ và giận dữ vô cùng, nhưng cũng không che giấu được thanh âm run rẩy vì kinh hoàng.

“Ồ?” Hắn cười, nắm lấy cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào mình, “Nhìn bản tọa đây, nói lại lần nữa xem.”

Nghi Huyền muốn tránh, nhưng chẳng thể dẩu lại sức mạnh của hắn. Ngay trước mắt cô đây, là đôi mắt trong suốt sâu thẳm của hắn, như một đầm nước tĩnh lặng. Và ý cười lại thả xuống mặt nước trong vắt đó từng tia sáng lấp lánh, nhìn vô cùng đẹp đẽ. Trong phút chốc khi nhìn thấy gương mặt mình phản chiếu trong đôi mắt đó, tim cô bỗng đập loạn nhịp.

Và chỉ một giây thất thần đó, lại không thoát khỏi sự quan sát của hắn. Hắn mỉm cười chăm chú nhìn cô rồi cúi đầu hôn lên môi cô.

Môi hắn không hiểu sao lại nóng rực, xông thẳng vào thần hồn của cô. Thật trái ngược với cử chỉ vô lễ, nụ hôn của hắn lại dịu dàng tinh tế khiến người ta run sợ. Từng chút một xâm nhập vào rồi dây dưa, lưu luyến trần trọc không rời, không giống như chiếm đoạt mà giống như đang nỗ lực chứng minh một điều gì đó.

Cuối cùng, sự kinh hoàng còn mạnh hơn sự xấu hổ, tâm cô bình tĩnh lại, hung hăng cắn mạnh xuống. Mùi máu tươi tràn vào miệng, mang theo vị ngọt. Khi cô nghe thấy hắn khẽ hít khí, thì tự nhiên thấy sáng khoái vì đắc thắng.

Hắn rời khỏi môi cô, khẽ nhíu mày, liếm nhẹ lên vết máu đang chảy trên môi mình, nói: “Thật là độc ác, đừng quên, đây là cơ thể của người trong lòng người.”

“Ai nói hắn là người trong lòng ta!” Nghi Huyền giận dữ. Cô chống tay lên ngực hắn, dùng hết sức đẩy hắn ra. Nhưng làn da hắn dưới bàn tay cô lại nóng hầm hập, y như môi lưỡi của hắn. Chỉ giây lát cô đã hiểu ra, ngực bỗng thấy đau nhức.

Trên người có thương tích, lại không biết chăm sóc. Dù hắn có là ma vật thì thân thể vẫn là máu thịt, làm sao chịu đựng được bao giày vò như vậy? Nếu cô đoán không nhầm thì bây giờ hắn đang sốt cao!

“Đồ khốn! Người hại thân thể của sư huynh ta thành cái dạng gì đây hả!” Cô không kiềm chế mà mắng hắn.

Nhưng hắn chỉ lơ đãng cười, “Thân thể này là của bản tọa, bản tọa muốn làm gì thì làm. Bị hỏng thì lại đổi cái thân khác.” Hắn cầm lấy cổ tay đang phản kháng của cô, lạnh giọng nói, “Người việc gì phải khổ vì sư huynh của người... Bị bản tọa chiếm thân thể thì hắn cũng giống như đã chết. Quên hắn đi, hầu hạ bản tọa, có khác gì đâu?”

Hắn vừa nói vừa phủ tay lên ngực Nghi Huyền, tiện đà kéo vạt áo cô ra.

Tình hình phát triển đến mức này, khiến Nghi Huyền cứng đờ người, máu toàn thân như xông hết lên đầu, làm ất cô rưng rưng nước. Còn hắn dường như rất hài lòng với biểu hiện của cô, nụ cười càng nồng đậm, song, ngay khi tay hắn muốn thăm dò vào sâu thêm thì một luồng ánh sáng nhạt bỗng lóe lên từ trong quần áo cô, chiếu thẳng đến mắt hắn. Hắn không biết đó là thứ gì, nhưng vẫn cảm nhận thấy nguy hiểm. Hắn buông cô ra, vội lùi về phía sau.

Nghi Huyền thấy thế, thì nhanh như chớp lấy “Ánh sáng nhạt” đó ra, ấn lên ngực hắn.

Hắn né không kịp, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh thâm nhập vào tâm mạch, khiến mọi hoạt động trong cơ thể đóng băng lại. Lúc này hắn đã nhìn rõ hình dáng của “Ánh sáng nhạt” kia, hóa ra đó là một tấm gương tròn nhỏ bằng bàn tay, chỉ có một màu đen thuần vô cùng trang nghiêm. Nó mơ hồ tỏa ra ánh sáng, lấp lờ trong tấm gương mà không hề rõ ràng.

“Tiềm Tịch! Nhập thân!” Nghi Huyền cất cao giọng quát.

Nghe xong câu thần chú này, hắn mới hiểu ra lai lịch của cô. Đệ tử Dịch Thủy đình của Cửu Nhạc tiên minh đều tu luyện thuật pháp Ngưng Kính. Đến ngày tu luyện thành công, sẽ tạo ra được một thực thể bảo kính. Loại gương đó chủ nhân là đồng thân chung mệnh. Bảo kính chưa bị phá hủy thì nguyên thần cũng không bị tiêu tán. Mà “Tiềm Tịch” này, lại chính là vật sở hữu của thân thể này. Hóa ra là vậy, cô ta cố tình chạy vào cốc, cố tình tiếp cận hắn, để đem bảo kính này nhập vào người hắn.

Hắn nhíu mày tức giận, nhưng cũng không kịp ngăn lại chuyện này. Nguyên thần đã nhập vào thân thể này rồi, và bắt đầu gây rối loạn. Hắn bỗng nhiên nở nụ cười, cười vô cùng điên cuồng ngang ngược.

“Ha ha ha, không ngờ, lão Thượng Dương kia lại dùng đến quỷ kế thú vị này, thật khiến bản tọa hài lòng!” Hắn cười, vươn tay đoạt lấy bảo kính trong tay Nghi Huyền, rồi hung hăng đẩy cô ra. Hắn cầm tấm gương, nhìn vào mặt gương đen kịt kia nói: “Chỉ dùng một cái gương hèn mọn mà nghĩ có thể hại bản tọa sao?”

Hắn nói xong, những ngón tay lập tức gấp lại, bóp nát bảo kính. Những luồng sáng yếu ớt trào ra từ kẽ tay hắn, rồi lập tức biến mất.

Nghi Huyền thấp thỏm không yên, lo lắng không biết nên làm gì tiếp theo. Chiếc gương nhỏ này chính là chiếc mà sư huynh Thương Hàn để lại cho cô, vốn chỉ là một mảnh nhỏ trong bảo kính Tiềm Tịch. Thực ra mục đích ban đầu không phải là dùng nó để đối phó với thuật chiếm xác, nguyên thần trong gương cũng không đủ để ép ma vật ra. Nhưng những năm gần đây, sư môn chưa bao giờ từ bỏ, nên đã tập hợp rất nhiều

sức mạnh của cao thủ trong phái, ngày đêm tăng cường sức mạnh cho chiếc gương này. Và cô vẫn luôn tin tưởng vào tấm gương này, rằng nó sẽ cứu được sư huynh của cô. Nhưng hiện tại... Lẽ nào, không hề hiệu quả sao?

Lòng cô bỗng thấy chán nản, sự cău giận bùng lên. Lẽ ra sư môn không nên giao nhiệm vụ này cho cô! Đạo hạnh của cô không hề xuất chúng, kinh nghiệm chiến đấu cũng không bằng mấy vị sư tỷ, vì sao cứ phải là cô cơ chứ? Nếu không phải cô, có khi còn thành công...

Bên tai cô, giọng hần hoàn toàn lạnh lẽo, kéo theo nguy hiểm đáng sợ: “Trên đời này bản tọa hận nhất là kẻ gian trá. Người cũng biết cái giá phải trả vì lừa gạt bản tọa phải không?” Nói xong, hần không hề thương tiếc mà xuất chiêu, đó là sát chiêu.

Cô chẳng còn lòng muốn phản kháng nữa, nên chỉ ngẩng đầu lên, bi ai nhìn hần.

Ngay giây phút đó, thân thể bỗng cứng đờ, làm ngừng mọi hoạt động. Hần nghiêng rằng, cảm giác từng luồng khí mát lạnh, chậm rãi ngấm vào huyết mạch, giống như muốn chiếm giữ tất cả.

Thấy hần không cử động, Nghi Huyền vừa mừng vừa sợ, gọi hần: “Sư huynh!”

Hần nghe thấy câu này, cười lạnh nói: “Nực cười... Dù hần lấy lại được nguyên thần thì sao nào? Người cho là bản tọa sẽ chịu nghe theo hần sao? Nếu bản tọa bị buộc phải ra khỏi cơ thể này thì cũng tuyệt đối không cho hần sống sót!” Hần nói xong những lời ác độc, thì đứng dậy lùi ra sau.

Lúc này, ma vật ở ngoài màn bỗng xông vào tới tấp, ý muốn bảo hộ chủ nhân. Nghi Huyền thấy vậy há còn ngồi bó tay chịu chết sao, cô nhảy xuống giường, đứng thẳng người chờ quân địch.

Hần liếc nhìn cô, dùng giọng điệu hết sức ác nghiệt nói với đám ma vật: “Cô ta là phần thưởng cho các người.”

Đừng nói là rơi vào ma chướng không có cách nào sử dụng tiên pháp, cho dù có thể sử dụng đi nữa, thì dựa vào tu vi của cô cũng chẳng thể đối phó với đám ma vật này. Nhưng bây giờ, cô không còn lo nghĩ nữa. Lòng tràn đầy khí khái, nghĩ rằng dù thế nào cũng phải kéo theo một kẻ chết cùng, mới không làm nhục sư môn!

Ngay lúc cô đang chăm chú đánh giá xem trong đám ma vật này con nào yếu nhất thì bỗng có một luồng gió mạnh mẽ gào rít đến, quét cả chiếc giường màn xanh đi. Đám sương mù bị sức gió xua tan hết, lộ ra ánh trắng trong sạch.

Nghi Huyền chợt thấy dễ chịu khắp người, dường như ma chướng đã bị phá đi rất nhiều. Luồng lực thánh thiện trong sạch như vậy, nhất định không phải của ma vật, mà chắc chắn là người của Cửu Nhạc! Cô vui mừng ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy từ trong ánh sáng trắng có một con Bạch Long uyển chuyển bay đến, làm khuấy động gió mây, dương khí thanh thuần cuộn cuộn trào đến.

Cô nhớ mang máng là đã nhìn thấy con Bạch Long này ở đâu thì phải, chính lúc đang ngẫm nghĩ thì nghe thấy ma đầu kia cất cao giọng nói: “Bản tọa cứ tưởng là ai —— Lạc Kiến Hoài! Nếu đã đến thì hãy mau tranh tài cùng bản tọa một trận đi!”

Hần vừa dứt lời, thì con rồng đang bay trên không trung kia gầm lên một tiếng làm chấn động bốn phương. Giữa tầng mây lưu chuyển bỗng có một cái bóng trắng hiện ra trước mặt mọi người.

Nghi Huyền vừa thấy người kia, thì trước mắt chợt sáng ngời. Dưới ánh trăng, hần mặc áo trắng thuần, quanh người như đang tỏa ra ánh sáng trong sạch. Nhìn người nam tử đó chắc chỉ ngoài hai mươi, dung mạo đoan chính sáng sủa, mang theo ý vị lỗi lạc xuất sắc. Đôi mày trang nghiêm sạch sẽ, đôi mắt sáng ngời tĩnh lặng. Vậy mà vẻ mặt lại nghiêm nghị lạnh lùng, như không cho bất cứ kẻ nào khinh phạm.

Xem ra thật đúng như lời Nghi Huyền vừa nói lúc nãy. Đệ tử Cửu Nhạc đâu chỉ nghìn vạn, người này Nghi Huyền thật sự không biết.

Người đàn ông áo trắng kia vừa chạm đất, mày đã khẽ nhíu lên, chậm rãi liếc qua từng người, cuối cùng cái nhìn rơi trên người Lệnh chủ Cực Thiên. “Thật không biết xấu hổ.” Hần mở miệng nói, ngữ khí khinh miệt đến cực hạn, “Chiếm thân thể người khác làm của mình, chẳng còn gì ghê tởm hơn!”

Nói xong, tay phải hắn vừa nhấc lên. Ngưng kết thành từng hạt ngọc trong suốt, chỉ nháy mắt đã hóa thành chuỗi vòng ngọc trong tay hắn. Hắn vừa vung tay lên, chuỗi ngọc đó bỗng đứt rời, từng hạt ngọc mạnh mẽ văng về phía đám ma vật. Và ngay tức khắc, những tiếng kêu rên đột nhiên vang lên. Chỉ một đòn đơn giản mà đã diệt đi hơn nửa đám ma vật!

Tận mắt thấy đám thủ hạ của mình bị tiêu diệt, vậy mà ma đầu kia chỉ cười lạnh một tiếng, nói: “Để bổn tọa tới chơi cùng ngươi!” Hắn vừa nói vừa phi thân đến xòe móng vuốt về phía nam tử áo trắng.

Nam tử chỉ cười nhạt mà nâng tay lên, quát: “Thiên Châu Lạc!” Vừa ra lệnh xong, hàng vạn hàng nghìn hạt ngọc bỗng hiện ra, rồi ào ào rơi xuống.

Từng hạt ngọc rơi xuống đất, bắn tóe ra từng luồng sáng chói mắt, khiến Nghi Huyền không tài nào mở mắt ra được. Lâu sau, cô mới chậm rãi mở mắt, nhìn những luồng sáng còn sót lại hóa thành khói xanh mà phiêu tán đi. Và giữa luồng sáng đó, là dáng đứng lung lay của ma đầu Cực Thiên kia, vẻ mặt thống khổ.

“Nguyên thần trong cơ thể ngươi đang xung đột nhau, hôm nay ngươi không phải là đối thủ của ta.” Nam tử áo trắng nói xong thì bắt đầu tụ lực xuất chiêu, đánh vào ngực đối thủ.

Nghi Huyền thấy hắn xuất chiêu thì cực kỳ hoảng sợ. Một chiêu này, không hề lưu tình, tuy là để không chế địch. Nhưng nếu phải chịu thêm một chiêu này thì sư huynh của cô nhất định sẽ bị mất mạng theo. Cô cuống quýt xông lên muốn ngăn cản thì đã thấy ma đầu Cực Thiên kia nhảy lui lại mấy bước, tránh khỏi sát chiêu. Nam tử áo trắng cũng không buông tha, đuổi sát theo hắn.

Ngay lúc Nghi Huyền đang khấn trương, suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể nhúng tay vào, thì ma đầu Cực Thiên kia bỗng lão đảo người, ngã xuống đất. Chỉ thấy một luồng sáng tím tối từ trong thân thể kia bay ra, nhanh chóng nhập vào cơ thể ma vật bên cạnh. Con ma vật xấu xí kia rung mạnh người, sau đó lập tức xoay người vọt lên cao chạy trốn.

Nam tử áo trắng nhướn mày, thét về phía Bạch Long trên trời: “Đuổi theo!”

Nghi Huyền thấy sự tình phát triển như vậy, biết là ma đầu kia đã bỏ lại thân thể, nên nhất thời vừa lo vừa xúc động. Cô vội càng chạy đến, ôm lấy thân thể kia, kiểm tra kỹ càng.

Tình trạng thương tích không hề nhẹ, nhưng nhịp tim và hơi thở chưa mất hẳn. Cô quá đổi mừng rỡ, cười gọi hắn: “Sư huynh..”

Nam tử áo trắng kia thấy cô như vậy thì vốn định truy đuổi theo ma vật lại chợt dừng bước chân. Hắn nhìn cơ thể kia, cười lạnh nói: “Cho dù hắn có tỉnh lại cũng thành một phế nhân. Nếu ta là cô ta sẽ giết hắn, để hắn đỡ phải sống không bằng chết.”

Hắn nói xong, cũng không nghe Nghi Huyền đáp lời mà thả người bay vút lên không trung, thoát cái đã bay xa.

Nghi Huyền kinh ngạc nhìn hắn bay đi, hồi lâu mới vỗ về được tâm hồn đang bị thương. Cô cúi đầu nhìn người trong lòng mình, những sầu lo cuối cùng cũng bị vui sướng che lấp.

Cô cười dịu dàng, nhẹ nhàng nói: “Vậy thì huynh chỉ có thể ngoan ngoãn về môn phái nhĩ, sư huynh.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngay đầu chương đã chịu khổ, đó là:

Xin chào Lệnh chủ

~Tạm biệt Lệnh chủ

~[Lệnh chủ: ...]

2. Chương 2

Sau khi nam tử áo trắng kia đi, thì liên minh Cửu Nhạc ào ào tới đây, sau một lát đã trấn áp được tất cả yêu ma trong Cốc dưới lòng sông Trường Nguyệt. Khi các đệ tử Dịch Thủy đình đến, thấy Nghi Huyền vô sự lại nghe Thương Hàn đã lấy lại được thân thể thì đều vui mừng. Chương môn Vân Ẩn Thượng Nhân của Dịch Thủy đình càng vui mừng hơn, bởi Thương Hàn vốn là đệ tử chân truyền của ông, nhưng những năm gần đây lại bị cướp mất thân thể, khiến sư môn sầu lo canh cánh trong lòng. Sau khi kiểm tra thương tích của hắn, Vân Ẩn Thượng Nhân lập tức lệnh cho Nghi Huyền cùng vài đồng môn khác đưa Thương Hàn về nơi đóng quân trước. Đợi đến khi chiến sự yên ổn hơn chút sẽ chữa bệnh kỹ càng cho hắn.

Khi trở lại nơi đóng quân, Nghi Huyền mới chính thức thả lỏng người xuống. Cô thay quần áo, ngồi nghỉ ngơi phút chốc, sau đó quyết định đi xem tình hình của Thương Hàn.

Nghi Huyền mới bước vào y trường, thì thấy trong lều tụ tập rất nhiều đệ tử trẻ tuổi, cả nam lẫn nữ vây quanh bên giường, không biết là đang làm gì. Nghi Huyền suy nghĩ một chút, rồi nhẹ nhàng ho khan một tiếng, bày tỏ mình đang có mặt ở đây.

Mọi người thấy cô đến, thì đều nhao nhao đến hành lễ thăm hỏi.

Những đệ tử này phần lớn là mười lăm mười sáu tuổi, đều là những đệ tử mới nhập môn, có người gọi cô là “sư thúc”, cũng có người gọi là “Sư bá”, và càng khoa trương hơn là gọi “Sư thúc tổ”. Có lẽ người tu tiên phần lớn đều trường thọ, hưởng hồ đệ tử Cửu Nhạc rất nhiều, nên thỉnh thoảng các vai vế bị loạn một chút. Nghi Huyền bất đắc dĩ đành phải gật đầu đáp lại.

Sau vài câu hỏi han, cô đi qua mọi người đến trước giường. Cô nhìn thoáng qua chút, rồi đưa tay áp lên trán hắn kiểm tra. Cô thở dài, vẫn còn hơi nóng. Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, hỏi những đệ tử kia: “Thầy thuốc đi đâu rồi?”

Trong hàng đệ tử có người đứng dậy đáp: “Thầy đã khám qua cho vị sư bá này, tổn thương bên ngoài không đáng lo, cơn sốt cũng không gây trở ngại. Chẳng qua là ma chướng trong cơ thể vẫn quấy rầy ngài ấy, chỉ e là không tốt, vì thế nên thầy con đã đi lấy Dịch Tủy đan.”

Nghi Huyền nhận ra quần áo trên người đệ tử này, chính là môn hạ của Hỏa Thần giáo thuộc Cửu Nhạc Tiên Minh. Hỏa Thần giáo chuyên về thuật luyện đan, và cực kỳ thông hiểu y lý, các đệ tử trong môn phái này đều hành y cứu thế. Nếu đệ tử của Cửu Nhạc có mắc bệnh khó chữa thì đều cầu Hỏa Thần trị bệnh giúp. Có lẽ lời này nói không sai. Nghi Huyền gật đầu, không nói thêm nữa.

Nhưng đệ tử kia lại tiếp tục nói: “À đúng rồi, sư thúc là người của Dịch Thủy đình đúng không? Thầy con vừa mới nói, nếu dùng Thiên Nhất Huyền Thủy trận của Dịch Thủy đình phối hợp với Dịch Tủy đan, thì sẽ mang lại thành quả lớn.”

Thiên Nhất Huyền Thủy trận, chính là tuyệt kỹ của Dịch Thủy đình, có thể gột sạch tai họa, loại trừ dơ bẩn giải độc. Nếu phối hợp với Dịch Tủy đan chuyên giải Ma độc thì đương nhiên sẽ mang lại hiệu quả lớn. Thân là “Sư thúc”, Nghi Huyền đương nhiên có thể thi triển pháp trận này. Cô vừa định gật đầu đồng ý thì bỗng nhớ điều gì đó, lại lắc đầu nói: “Thiên Nhất Huyền Thủy trận phải thi triển ở nơi có nguồn nước sạch sẽ, chỉ sợ nơi này không có, vậy nên phải bàn bạc thêm đã.”

Đệ tử kia nghe vậy thì gật đầu.

Nghi Huyền nhìn Thương Hàn một lát, nghĩ thấy không còn việc gì nữa định đi. Nhưng đám đệ tử kia lại vẫn vây quanh bên giường như trước, không mấy may có ý muốn đi.

Nghi Huyền hơi bất đắc dĩ, buột miệng hỏi: “Có gì hay mà xem?” Lời này vừa nói ra, chính cô cũng thấy xấu hổ. Lại nghĩ đến sự kiện vừa rồi, hình như tên ma đầu phủ Cốc Thiên kia cũng từng hỏi giống vậy...

Song, ngược lại với sự xấu hổ của cô thì đám đệ tử kia nghe thấy cô hỏi vậy, thì hai mắt đều tỏa sáng, đồng loạt gật đầu. Nghi Huyền bỗng cảm thấy thật bất lực, vừa muốn giáo huấn bọn họ vài câu thì lại nghe thấy một nữ đệ tử mở miệng, sợ hãi nói: “Không gạt sư thúc tổ, đệ tử chỉ nhìn thấy dung mạo của Lệnh chủ phủ Cốc Thiên từ xa xa, bây giờ có thể được nhìn gần, nên khó tránh khỏi tò mò.”

Nhìn nữ đệ tử này chỉ tầm mười ba mười bốn tuổi, nói xong thì hơi đỏ mặt, e lệ rụt rè. Khiến Nghi Huyền không nỡ trách cô bé.

Nữ đệ tử bên cạnh cũng nhao nhao nói theo: “Đệ tử cũng từng nghe nói, ma đầu kia vốn vô hình không có tướng mạo, hẳn phải cướp thân thể của một vị sư bá của Cửu Nhạc ta thì mới có hình dạng. Hôm nay có thể cứu được sư bá trở về, quả thật là kỳ tích! Làm sao có thể không nhìn thêm vài lần!”

“Đúng vậy! Phải rồi, sư thúc ngài cùng vị sư bá là đồng môn đúng không ạ? Trước đây ngài ấy là người như thế nào, vì sao lại bị ma đầu kia cướp thân thể?” Ngay lập tức có đệ tử hiếu kỳ nêu ra câu hỏi, đổi lại bao nhiêu ánh mắt mong chờ Nghi Huyền trả lời.

Tâm tư của Nghi Huyền thoáng cái đã bị dẫn đi xa, trở về một ngày nào đó của mười năm trước. Khi đó bọn họ bị ma vật tập kích trong địa giới của phủ Cức Thiên, sư huynh Thương Hàn đã cứu cô thoát khỏi nguy hiểm, nhưng chính mình lại bị ma vật bắt đi. Cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ phải nợ ân tình của người đó, càng không ngờ lại nợ đến mười năm. Tuy rằng chuyện cũ phức tạp, ân oán đan xen, cũng không phải không thể báo ân. Chẳng qua là mỗi lần cô nhớ tới bản thân mình bất lực, chỉ có thể tro mắt nhìn hắt hờ vào nanh vuốt của ma quỷ, điều đó khiến cô day dứt mãi không thôi. Mà nỗi day dứt này kéo dài suốt mười năm nay, khiến cô không có ngày nào được thoải mái. Nhiều đêm không ngủ được chỉ vì khổ sở đau buồn, tính cho tới giờ, có lẽ vẫn chưa từng thoát khỏi nỗi niềm đó.

Cô im lặng một lát rồi nở nụ cười nhợt nhạt. Hôm nay cô đã cứu được hắn, cuối cùng cũng bồi thường toàn bộ ân oán, không ai nợ ai nữa. Cô hắng giọng rồi dùng giọng điệu khoa trương nói: “Thấy các con hiếu kỳ như vậy, nên cũng không ngại mà nói cho các con nghe, nhưng mà đừng có thất vọng nhé. Hắn ấy à, tâm cao khí ngạo, ngông cuồng vênh váo, ngày trước cùng vì ý mình cao cường, không coi ai ra gì, nên mới cô độc rơi vào nơi hiểm ác, có đi mà không có về. Nói ra thật mất mặt sư môn. Thực ra ta cùng hắn cũng không quen biết lắm, dù sao nhân gia này con mắt trên đỉnh đầu, chỉ sợ chưa từng nhìn thẳng vào ta thôi. Ha ha ha ha.”

Nghe xong một hồi, tất cả mọi người đều hết chỗ nói. Nghi Huyền hài lòng nhìn phản ứng của mọi người, rồi sảng khoái cáo từ, cất bước đi ra ngoài. Đợi đến khi đi xa rồi, cô mới dừng bước chân, thở dài một hơi.

Không coi ai ra gì... Nói như vậy cũng không sai nhỉ, dù sao ngay cả tên của cô cũng không nhớ được...

...

Chiến sự lần này cũng không kéo dài quá lâu, chỉ vài ngày sau, ma vật đã bị diệt trừ. Mặc dù không tìm được tung tích của Lệnh chủ phủ Cức Thiên, nhưng thắng bại đã phân, cuối cùng thiên hạ cũng được yên bình.

Mấy vị Chương môn lần lượt trở về, mọi người biết thương thế của Thương Hàn, thì đều hết sức quan tâm. Giáo chủ Hỏa Thần giáo còn tự mình khám bệnh, thi pháp dược, nói đã không còn vấn đề nữa. Trải qua mấy ngày khám chữa bệnh, ngoại thương cùng chứng sốt cao của Thương Hàn đã khỏi hẳn, nhưng lại chưa chịu tỉnh dậy.

Sau khi chiến sự lắng xuống, Nghi Huyền liền đi theo sư phụ mình — Trưởng lão Thiên Vân của Dịch Thủy đình cùng nhau hành động. Tuy rằng phủ Cức Thiên đã bị diệt, nhưng những chuyện phải sau đó phải làm không ít, thu dọn chiến trường, tinh lọc ma khí, truy bắt bè đảng còn sót lại... Cho nên vô cùng bận bịu. Trong lúc đó, cô cũng thỉnh thoảng cố tình đi qua y trướng, hỏi thăm vài câu về bệnh tình của hắn, nhưng lại chưa từng tự mình vào thăm.

Một ngày, cô vừa thanh tẩy xong ma khí làm ô nhiễm lòng sông Trường Nguyệt về, khi trở lại nơi đóng quân, thì đã bị Thiên Vân trưởng lão gọi lại.

Thiên Vân tuy là trưởng lão có vai vế cực cao, nhưng dáng dấp vẫn là của một cô gái trẻ, chỉ khác là mái tóc kia đã muối tiêu. Bà gọi Nghi Huyền đến trước mặt, đi thẳng vào vấn đề: “Con đi thu dọn một chút đi, rồi đưa Thương Hàn sư huynh con đến Vĩnh Thánh Thiên tông.” (tông = phái)

Nghi Huyền ngẩn người, khó hiểu hỏi, “Hả?!”

Thiên Vân nhún mày nói: “Đừng có ngạc nhiên thế.”

Nghi Huyền vội vàng hối lỗi, kính cẩn hỏi: “Chẳng hay vì sao lại đưa sư huynh đến Vĩnh Thánh Thiên tông?”

Mặt Thiên Vân lộ ra vẻ buồn bã, than thở: “Đã nhiều ngày điều trị rồi, thương thế của Thương Hàn đã khỏi từ lâu, nhưng lại vẫn bất tỉnh. Theo lý mà nói, nguyên thần đã trở về với chủ, không còn đáng lo nữa. Nhưng vừa rồi mấy vị Chưởng môn khám lại một lần nữa, nói chỉ sợ căn nguyên của hắn đã bị tổn hại, dù không chết, nhưng lại không thể phục hồi được thần thức.”

Nghi Huyền nghe xong, lòng lặng xuống, cả người lạnh lẽo. Thần thức, nghĩa là năm giác quan. Nếu cả năm giác quan đều không hoạt động thì có khác nào đã chết?

Cô bỗng nhớ tới lời độc ác mà ma đầu kia từng tuyên bố, và cả câu nói lạnh lùng của nam tử áo trắng kia nữa:

“Nếu bản tọa bị ép ra khỏi thân thể này, thì cũng tuyệt đối không để cho hắn tiếp tục tồn tại!”

“Hắn có tỉnh lại cũng thành một phế nhân...”

Lẽ nào, thực sự đúng như bọn họ nói?!

Cô hoảng hốt không thôi, lắc đầu nói: “Không đâu! Cửu Nhạc có rất nhiều người tài ba, sao lại không có cách cứu hắn được!”

“Ai nói không cứu được.” Thiên Vân ngắt lời cô, “Cho nên ta mới bảo con đưa hắn đến Vĩnh Thánh Thiên tông.”

Nghi Huyền bắt đầu bình tĩnh lại, “Vĩnh Thánh Thiên tông... Nhưng con chưa từng nghe thấy Vĩnh Thánh Thiên tông có thể chữa bệnh?”

Thiên Vân nói: “Vĩnh Thánh Thiên tông chính là môn phái thành lập đầu tiên của Cửu Nhạc, có Chưởng môn là Thâm Đắc chân quân chân truyền, là người có đạo hạnh có một không hai trong chín môn phái. Mà môn phái này tọa ở “Lục Hư thánh sơn”, là vùng đất trù phú linh khí thịnh vượng, ngoài ra còn có nhiều thú vật quý hiếm cùng nhiều loại cây cỏ kỳ quái. Trong núi có một chỗ tên là “Chân Hư cảnh”, nghe đồn nếu bước vào đó, có thể làm xương khô sinh ra da thịt, người chết sống lại.”

“Lợi hại như vậy sao.” Nghi Huyền sợ hãi kêu lên một tiếng, lại hỏi tiếp, “Nhưng hôm nay Chưởng môn các phái cũng ở đây, trực tiếp giao sư huynh cho Chưởng môn Vĩnh Thánh Thiên có phải tốt hơn không? Hà tất phải đưa đi?”

Cô bỗng chuyển trọng tâm câu chuyện khiến Thiên Vân chau mày, “Chưởng môn Vĩnh Thánh Thiên vài ngày trước đã mang theo môn hạ quay về phái rồi. Không lạc đề nữa, ta đã chuẩn bị xong bái thiếp cho con rồi, con mau chóng lên đường thôi.”

Nghi Huyền nhìn Thiên Vân đưa bái thiếp qua, vẻ mặt lưỡng lự, sợ sệt nói: “Sư phụ... Sao sư phụ không tìm người khác chứ, đạo hạnh đệ tử thấp kém, chỉ sợ làm lỡ kế hoạch.”

“Chính là thấp kém nên mới tìm con đó.” Thiên Vân nói trắng ra, “Vài vị sư huynh sư tỷ của con đang vội đi truy bắt ma vật, nào còn thời gian đi làm việc này.”

Nghi Huyền mơ hồ không vui, lẩm bầm lầu bầu nói: “Nếu đã tìm người thấp kém, thì đám hậu bối kia còn thích hợp hơn...”

“Bây giờ mỗi ngày Thương Hàn phải dùng Thiên Nhất Huyền Thủy trận để giải trừ ma khí, phần lớn đám hậu bối kia chưa luyện xong thuật Ngưng Kính, nên không thể thi triển loại pháp trận này, làm sao có thể gánh vác.” Thiên Vân nói.

“Muốn thấp kém, lại không muốn thấp kém quá, đúng là muốn bầy người ta mà... Tại sao mỗi lần đều là con, lần trước ở lòng sông Trường Nguyệt cũng vậy, sư phụ có hơi bất công với đệ tử đấy...” Nghi Huyền cúi đầu phàn nàn.

“Lần trước để con vào cốc, không phải đã giải thích rõ ràng lý do với con đó sao?” Thiên Vân bắt đầu không vui nói, “Để điều khiển bảo kính, chỉ có thể là đệ tử Dịch Thủy đình ta. Mà tu vi cao quá, chỉ sợ khiến ma

đầu kia cảnh giác. Để đệ tử thấp hơn làm lại sợ lâm trận hoảng loạn. Vả lại, cùng thể hệ với con, thì con cũng coi như xinh đẹp, cho nên mới chọn con.”

“Sư phụ có nói như vậy với đồ đệ sao!” Nghi Huyền khóc không ra nước mắt.

“Vi sư chỉ nói sự thật!” Thiên Vân mắng một câu, xong lại than thở, “Nghi Huyền, vi sư hiểu rõ con và Thương Hàn vốn bất hòa. Nhiều ngày qua, con cũng chẳng quan tâm tới bệnh tình của hân, thậm chí còn nói những lời hờn giận trước mặt các đệ tử khác, vi sư cũng biết, cũng có thể thông cảm. Nhưng con đã lên hàng sư thúc thì phải ăn nói làm việc chín chắn mới phải, thế nào lại vẫn trẻ con như vậy? Ghét hân cũng đành, nhưng cùng là đồng môn thì giúp đỡ nhau là điều nên làm. Cứ một mực từ chối như thế, phải nói sao đây?”

Nghi Huyền không còn gì để chống đỡ, hơn nửa ngày mới viện được có nói: “Sư phụ, đường đến Vĩnh Thánh Thiên tông rất xa xôi, đệ tử là nữ nhi làm sao có thể chăm sóc cho hân? Rửa mặt làm sao bây giờ? Thay quần áo nữa? Đừng nói là còn muốn đệ tử đưa hân đi...”

Nghi Huyền còn chưa nói xong, đã bị Thiên Vân tức giận ngắt lời, “Ăn nói ngu ngốc! Những việc ấy đương nhiên sẽ phái thêm đệ tử đi cùng, việc chăm sóc tự có người làm, con không cần nghĩ nhiều! Vi sư nói đến đây thôi, mau cầm bái thiếp lên đường đi!” Thiên Vân nhét bái thiếp vào tay Nghi Huyền, cuối cùng tức tối nói một câu, “Kể cả ghét đến mấy, cũng phải chịu đựng cho ta!”

Nghi Huyền mơ hồ đáp một tiếng, ai oán nhìn theo hướng Thiên Vân đi. Đợi đến khi Thiên Vân đi xa mới cúi đầu nhìn bái thiếp trong tay, thì thảo lắm bầm:

“Không ghét hân...Nên mới phiền phức...”

3. Chương 3

Nói đến chuyện bất hòa từ xưa đến nay của Nghi Huyền cùng Thương Hàn, thực ra cũng không hẳn là “từ xưa đến nay” đều nghiêm trọng như thế. Bọn họ là đồng môn nhưng không cùng thầy. Mặc dù lớn lên cùng nhau từ bé, nhưng cũng không quen thân. Sư phụ của Thương Hàn là Vân Ẩn Thượng Nhân, ngoài ra Vân Ẩn còn có một nữ đệ tử khác, tên là Phương Thanh. Vân Ẩn thân là Chưởng môn cho nên khá là nghiêm khắc đối với đồ nhi. Thương Hàn cùng Phương Thanh từ nhỏ thường tu luyện cùng nhau, nên tính nết cũng lạnh nhạt giống nhau, bởi vậy nên rất ít khi chơi đùa cùng đệ tử khác. Nhưng cũng vì vậy mà tu vi của Thương Hàn và Phương Thanh hơn xa các đệ tử cùng thể hệ. Nhất là Thương Hàn, kiếm thuật cùng đạo pháp đều nổi bật, và rất được Chưởng môn coi trọng, các đệ tử khác cũng lấy hân như Thiên Lô sai đâu đánh đó (câu thành ngữ TQ). Còn cô khi đó, số lần chào hỏi với vị sư huynh này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, chẳng có chỗ nào gọi là “bất hòa”.

Sự tình bắt đầu từ một năm tổ chức Đại hội đấu kiếm kia. Đại hội được tổ chức vào mùa thu, đệ tử giành chiến thắng sẽ được thăng lên một cấp, ngồi vào chức vị Đoàn chủ. Lúc đó, Chưởng môn Vân Ẩn vốn nghĩ chức vị đó sẽ thuộc về Thương Hàn, nên tựa hồ như không hề lo lắng về cuộc tỷ thí này. Nhưng ngoài dự đoán là, sau cùng Thương Hàn lại thua dưới kiếm Phương Thanh. Trong lúc nhất thời, toàn phái xôn xao lên, không ai không sợ hãi. Từ Chưởng môn Vân Ẩn Thượng Nhân, cho tới chúng đệ tử bình thường, ai cũng không thể tin đây là sự thật. Nhưng sự thật chính là sự thật, cuối cùng chức vị Đoàn Chủ đã trao tặng cho Phương Thanh.

Chỉ thua nửa chiêu, mà khác nhau một trời một vực. Không lâu sau, Thương Hàn rời khỏi sư môn, không rõ tung tích. Trong phái có lời đồn rằng, trước khi đi hân đã tìm gặp Phương Thanh, tuyên bố một ngày nào đó nhất định sẽ đòi lại hết thầy.

Nghe đến mấy chuyện này, Nghi Huyền lập tức cảm thấy người đàn ông này lòng dạ thật hẹp hòi. Sau đó, có một lần cơ duyên xảo hợp, mà cô và Phương Thanh cùng nhận nuôi một đứa bé bị ma vật làm hại vào sư môn, từ đó hai người dần dần quen thân nhau. Thế mới biết, người sư tỷ lạnh bạc trầm lặng này, chẳng

qua chỉ là một cô nương thành thật, không giỏi nói chuyện mà thôi. Càng châm chọc hơn là Phương Thanh không có lòng tranh danh đoạt lợi, nhưng chỉ vì nghe Thương Hàn dặn dò là “Nhất định phải dốc toàn lực đánh một trận, bằng không đó là làm nhục hần” mà làm theo thôi. Ai có thể ngờ, hần sẽ bị thua?

Bởi vậy, hình tượng của Thương Hàn ngày càng bị rớt xuống. Mau miệng như Nghi Huyền, lại càng không quên tuyên truyền với các bạn đồng môn: “May mắn mà không để một tên đàn ông hẹp hòi như vậy làm Đàn Chủ.”

Nhưng như vậy vẫn chưa thể tính là “Bất hòa”, phải mãi cho đến mấy năm sau, chính là vào Đại hội đấu kiếm vào giữa mùa Thu, cuối cùng Thương Hàn cũng trở về Dịch Thủy, nhưng lại cắt ngang Đại hội đấu kiếm, còn ép Phương Thanh tỷ thí với hần. Mà khi đó, tình tỷ muội giữa Nghi Huyền cùng Phương Thanh đã trở nên sâu đậm rồi. Nhìn thấy Phương Thanh bị bắt nạt như thế, cô làm sao có thể làm ngơ! Ra mặt ngay tại trận, tức giận mắng hần một tràng. Về sau, Thương Hàn vẫn câu nệ thắng thua, cứ theo sát Phương Thanh như cũ. Cô không thích nhìn hần gây sự, nên trực tiếp rút kiếm đánh một trận với hần. Tình hình thực tế khi đó, chắc cũng phải hơn mười đệ tử được chứng kiến. Từ lúc đó, chuyện “Nghi Huyền sư thúc bất hòa với Thương Hàn sư bá” không ai không biết.

Cô ghét hần, ngay cả chính cô cũng cho là như thế. Nhưng về sau, đến khi cô chứng kiến hần phải liều mạng ra sao để toàn lực cứu chữa Phương Thanh thì cô mới hiểu ra, dù hần câu nệ thắng thua, tâm cao khí ngạo, nhưng hần vẫn luôn là một người trọng tình. Mặc dù cô bất hòa với hần, nhưng hần vẫn nhiều lần ra tay cứu giúp, chỉ bằng những việc này, cô đã không thể nói hần là kẻ “hẹp hòi” được nữa...

Chuyện cho tới giờ, chính Nghi Huyền cũng không thể nói rõ được, phần “chán ghét” đó rốt cuộc đã biến thành cái gì. Chỉ có một chuyện là cô biết rõ nhất, đó là — nhất định phải duy trì khoảng cách với hần.

Thật đáng buồn là, cô bây giờ, không thể cách hần quá một thước. Lệnh sư phụ như núi, đúng là hại người mà...

Cô ngồi trong “Lăng Vân Xa”, khóc không ra nước mắt.

Xe Lăng Vân này, tên cũng như công dụng, đó là có thể đánh xe bay thẳng lên mây xanh. Đây là vốn là xe của Giáo chủ Hỏa Thần giáo, khi biết cần đưa Thương Hàn đến Vĩnh Thánh Thiên tông, thì đã đặc biệt cho Dịch Thủy mượn xe.

Vì đang chở người bị thương nên đi đường chắc phải rất chậm chạp, nhưng giờ có chiếc xe này nên tốn không nhiều thời gian lắm. Chẳng qua chuyện phải ngồi cùng xe với Thương Hàn khiến Nghi Huyền xoắn xuýt mà thôi.

Bên trong xe, có vài đệ tử: hai nam đệ tử. Một là người Dịch Thủy, tên gọi là Bất Ngôn. Nói về bối phận thì là sư diệt (hàng cháu) của Nghi Huyền, được phái đi cùng để chăm sóc sinh hoạt hàng ngày cho Thương Hàn. Một người là danh sư của Hỏa Thần giáo, từng chẩn bệnh cho Thương Hàn nên chọn hần, tên là Nhạc Đình. Và hai nữ đệ tử nữa, đều là người của Thiên Ảnh các, một tên Tịch Lạc, một tên Tịch Hữu, hai người họ là tỷ muội. Nghĩ đến Chương môn Thiên Phong Thượng Quân của Thiên Ảnh các thì thấy đây là người có tâm, nói rằng hai đồ nhi này có kiếm thuật xuất chúng, trên đường có thể làm người bảo vệ.

Không cần phải tự mình chăm sóc Thương Hàn, đối với Nghi Huyền mà nói đúng là tốt đến không thể tốt hơn. Chỉ là, những đệ tử này tuổi còn rất trẻ, khó tránh khỏi sự hiếu kỳ. Dọc đường cứ nhìn chằm chằm vào Thương Hàn, lại còn hay hỏi cô những vấn đề quái đản.

Ví như hỏi “Vị sư bá này có nhớ được những chuyện khi bị chiếm thân thể không? “Tướng mạo của vị sư bá này trước khi bị chiếm thân thể cũng giống như bây giờ?” “Để móng tay dài như thế này để làm vũ khí à?” ...

Vì tình hữu nghị giữa các môn phái nên Nghi Huyền đành đáp qua loa vài câu. Nhưng đám đệ tử này thấy cô đáp, lại càng hỏi nhiều hơn, và câu hỏi cũng quái đản dần lên, ngay khi Nghi Huyền gần như không chống đỡ được nữa, thì Lục Hư Thánh Sơn đã hiện ra trước mắt.

Nghi Huyền vốn tưởng rằng lộ trình lần này ít ra cũng phải mười ngày nửa tháng, vậy mà cuối cùng chưa đến một ngày đã đến. Đương nhiên, Thương Hàn được chữa càng sớm thì càng tốt, và bản thân mình cũng

sẽ thoát càng nhanh, đây đúng là chuyện đáng mừng làm sao. Vì vậy, cô dặn dò các đệ tử chăm nom Thương Hàn, còn mình thì cầm bái thiếp hoan hoan hỉ hỉ đi vào bái kiến Chương môn Vĩnh Thánh Thiên tông.

Đi được một lát, Nghi Huyền bỗng thấy kỳ quái. Vĩnh Thánh Thiên tông này đứng đầu Cửu Nhạc, là môn phái đi đầu, theo lý thuyết thì phải có rất nhiều đệ tử. Nhưng dọc đường đi, chỉ thấy cả núi vắng vẻ yên tĩnh, không có một chút khí người nào. Khi đến trước cửa đại điện, Nghi Huyền quả thật không thể tin được. Nếu nói đường núi không có đệ tử nào thì cô vẫn có thể lý giải là “Tất cả mọi người đang an phận thủ thường đứng ngốc ở trong môn phái”. Nhưng cửa đại điện lại cũng không có đệ tử nào, thật khó có thể tưởng tượng. Lẽ nào cả một môn phái to như vậy, mà ngay cả người canh phòng cũng không có sao?

Lòng cô bỗng thấy lo lắng không yên, không dám tùy tiện đi vào. Bởi vậy đành cất cao giọng gọi vào: “Đệ tử Nghi Huyền của Dịch Thủy đình, xin cầu kiến Chương môn Vĩnh Thánh Thiên tông!”

Thanh âm yếu ớt trôi dạt đi, chỉ chốc lát đã im bật. Cô đợi một lát, nhưng không thấy có người trả lời. Cô lại gọi thêm mấy lần, nhưng vẫn như cũ, cuối cùng đành phải bất chấp mà đi vào.

Đi vào cửa, càng cảm thấy vắng lặng trống trải hơn. Cung điện của Vĩnh Thánh Thiên tông được xây nên từ bạch ngọc, mặc dù sạch sẽ thanh lịch nhưng lại mang vẻ lạnh lẽo. Cô vừa đi vừa nhìn, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thấy một ai. Chỉ có mây khói lạnh lạnh bỗng bồng bềnh dưới chân, uốn lượn nhẹ nhàng uyển chuyển theo từng bước chân của cô.

Cô không tìm được sự lo lắng của mình. Chẳng lẽ có chuyện gì đó đã xảy ra sao?

Ngay lúc cô đang miên man suy nghĩ, thì nghe thấy tiếng đàn thánh thót, không biết truyền đến từ nơi nào. Tình thần cô lập tức phấn khởi lên, bắt đầu tìm kiếm tiếng đàn. Sau một lát, cô đi đến một đình viện. Trong đình có một cây cầu hình vòm cũng làm bằng bạch ngọc, nhìn xa xa giống như bị phủ một lớp tuyết trắng. Trong viện không có hoa và cây cối nên càng làm tăng thêm vẻ hiu quạnh, khiến cô có ảo giác là mình đang đứng giữa trời đông.

Thật vất vả cô mới tìm được chỗ có tiếng đàn. Chỉ thấy có một người ngồi trong nhà Thủy Tạ, chính là người đang đốt hương gầy đàn. Người nọ cả thân mặc đồ trắng, như hòa mình vào với phong cảnh xung quanh, nếu không nhìn kỹ, thật đúng là không thể tìm ra.

Nghi Huyền thở phào nhẹ nhõm, bay người qua đấy, ôm quyền nói: “Xin quấy rầy, ta là Nghi Huyền đệ tử của Dịch Thủy đình, chẳng hay mọi người trong Vĩnh Thánh Thiên tông đã đi đâu vậy?”

Người nọ nghe vậy, tiếng đàn dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt hắc, Nghi Huyền lập tức giật mình. Hóa ra người này chính là người nam tử bạch y mà cô đã gặp ở lòng sông Trường Nguyệt.

Nghi Huyền cũng không biết vai vế của hắc, chỉ nhớ mang máng Lệnh chủ Cửu Thiên gọi tên hắc, hình như là “Lạc Kiến Hoài”. Cô mỉm cười, nói: “Thì ra là Lạc công tử là môn đệ của Vĩnh Thánh Thiên tông. Lần trước nhờ ngài ra tay cứu giúp, còn chưa kịp tạ ơn.”

“Kể mới này hô to gọi nhỏ chính là người?” Lạc Kiến Hoài đứng dậy, lông mày nhíu lại có vẻ không vui.

Hô to gọi nhỏ? Nói vậy là hắc có nghe thấy tiếng cô? Nghe thấy sao không đáp lấy một tiếng?

Nghi Huyền không nói gì, tự dờ đành chính mình hỏi lâu mới nói: “Ta phụng mệnh sư môn, đưa sư huynh Thương Hàn đến đây cầu Chương môn quý phái chữa bệnh, không biết Lạc công tử có tiện dẫn ta đến gặp không?”

“Chính là ta.” Lạc Kiến Hoài đáp một cách tùy ý.

Nghi Huyền chết lặng, hồi lâu cũng không nói nên lời.

“Tục gia họ Lạc ta, không cho phép gọi lại lần nữa.” Lạc Kiến Hoài nói.

Nghi Huyền vất vả mãi mới phục hồi được tinh thần, sững sờ gật đầu, đang nghĩ xem có nên quỳ xuống hành lễ theo bậc lễ nghi không thì lại nghe Lạc Kiến Hoài nói: “Người vừa mới nói đến đây câu y?”

Nghi Huyền vội vàng gạt đầu, đang muốn nói tình hình cụ thể. Thì Lạc Kiến Hoài cười lạnh một tiếng, nói: “Không phải ta bảo người giết hấn hay sao.”

Lúc này Nghi Huyền mới nhớ lại sự việc trước đó. Câu nói chẳng ra sao của hấn tại lòng sông Trường Nguyệt, cô vốn không nghĩ là thật, nhưng hôm nay không thể không tin. Song chỉ có điều nếu ngay từ đầu đã có thể dự đoán được mọi chuyện, nói vậy tức là có biện pháp để cứu người. Lòng cô bình tĩnh lại, nói: “Chưởng môn nói đùa. Hôm nay đệ tử đã đưa sư huynh tới rồi, mong Chưởng môn hãy cứu giúp. Đây là bái thiếp của gia sư, thỉnh Chưởng môn đọc.” Cô nói rồi lấy bái thiếp trong người ra, cung kính dâng bằng hai tay.

Lạc Kiến Hoài cũng không thèm nhìn mà nói: “Khỏi cần nhiều lời. Ta không có bản lĩnh cứu hấn, mời người đi cho.”

Nghi Huyền không hiểu ra sao, cũng không biết mình có đắc tội ngài Chưởng môn này không. Nghe ngữ khí hấn thật cứng nhắc, cùng thái độ lạnh lùng, tựa hồ là nói thật. Tình hữu nghị của Cửu Nhạc luôn vững chắc, từ trước đến nay luôn hỗ trợ nhau, sao có thể thấy chết mà không cứu? Hơn nữa, hấn là người tu tiên, lòng phải mang từ bi, cho dù không phải là người của Cửu Nhạc cũng không nên như vậy chứ?

Cô suy nghĩ một lát, rồi chậm rãi quỳ xuống, ôm quyền nói: “Mong Chưởng môn nhớ đến tình hữu nghị của Cửu Nhạc mà ban lòng thương xót.”

“Hấn đã chết từ lâu, chẳng qua các người không chịu thừa nhận mà thôi.” Lạc Kiến Hoài lạnh lùng cười nói, “Lấy lại được thân xác cho hấn thì sao? Thần thức của hấn đã bị chôn vùi, sống không bằng chết. Theo ta thấy, các người chỉ lấy danh cứu người để tự thỏa mãn tâm tư của chính mình mà thôi. Nếu thật sự đối xử tốt với hấn, thì hãy giải thoát cho hấn đi, để kiếp sau hấn lại tu hành.”

Nghi Huyền nghe thế, lòng sinh bất mãn, cô nhíu mày, ngẩng đầu nhìn người nam tử không nhiễm một hạt bụi, nói: “Sư huynh ta sẽ không chết. Tốt hay không tốt, cũng không cần người quyết định. Người nói chúng ta có tư tâm, lẽ nào người chính là thiên lý đại đạo? Không cứu người cũng được thôi, hà tất phải đem chuyện cứu người ra nói không ra gì như thế!”

Lạc Kiến Hoài liếc nhìn cô một cái, nói: “Nói xong thì người mau đi đi. Còn cầu ta ra tay nữa thì chẳng khác nào tự vả vào mặt.” Hấn nói xong, ôm cầm xoay người đi.

Nghi Huyền im lặng, hơn nửa ngày mới mở miệng phun ra một câu: “Không nói nữa thì không phải là ta, cần thiết phải đi nhanh như thế không...”

4. Chương 4

Khi ra khỏi Vĩnh Thánh Thiên tông, sự cảm phần của Nghi Huyền dần nguôi xuống, và sau đó hóa thành thất vọng. Đến khi cô ra tới sơn môn nhìn thấy các đệ tử, thì lòng thất vọng đó hoàn toàn biến thành hối hận.

Hồngбет. Vì sao lúc này cô lại cãi nhau với Chưởng môn Vĩnh Thánh Thiên tông cơ chứ? Tuy họ Lạc kia mồm miệng ác độc là người sai trước, nhưng cô có việc muốn cầu thì cũng không nên to tiếng. Có bị xúc phạm, hay không được tôn trọng đi chẳng nữa thì cũng mặc kệ, nhưng nếu để lỡ mất việc chữa trị cho Thương Hàn, thì cô biết nói sao với sư phụ mình, và biết phải đối mặt ra sao trước sự mong đợi tha thiết của toàn thể môn phái Dịch Thủy đình?

Lòng cô nhất thời phiền muộn, ngay cả sức để chào hỏi cũng không có.

Các đệ tử đi tới đón cô, thấy cô như vậy, cũng đoán ra vài phần. Nghi Huyền cũng không nỡ giấu diếm bọn họ, đành kể lại sơ lược chuyện vừa rồi cho họ.

Nghe cô nói xong, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ lo lắng. Đệ tử đồng môn với cô là người mở miệng đầu tiên, khuyên giải an ủi cô nói: “Sư thúc đừng lo lắng. Có lẽ vai vế chúng ta thấp kém, đã thất lễ với Vĩnh Thánh

thiên, vậy nên mới thế. Hay cứ trở về Dịch Thủy trước, rồi mời Chưởng môn ra mặt. Nếu còn không được nữa thì bấm lên Chân Quân.”

“Ừ, nói đúng đó. Nếu có Chân Quân đứng ra nói, thì chẳng sợ Vĩnh Thánh Thiên không cứu.” Tịch Lạc cũng phụ họa theo.

Nhìn hai tiểu bối an ủi mình, lòng Nghi Huyền bỗng thấy phức tạp. Cô miễn cưỡng cười nói: “Đành vậy, chúng ta trở về thôi.”

Cô nói xong, đang định bước đến xe Lăng Vân thì thấy Tịch Hữu hoảng hốt chạy xuống, nhìn thấy cô thì vội vàng nói: “Sư thúc, sư bá hình như lên cơn sốt.”

Nghi Huyền nghe xong vội vàng lên xe. Bên trong xe, Nhạc Đình đang xem bệnh cho Thương Hàn, thấy Nghi Huyền vào thì chào hỏi một tiếng. Nghi Huyền cũng không nói nhiều, đi tới cạnh Thương Hàn vươn tay chạm lên trán hắn để kiểm tra. Dưới lòng bàn tay nóng rực y như lần trước, khiến người ta lo lắng vô cùng. Năm giác quan chưa phục hồi, lại sốt cao như vậy, mà thần sắc của Thương Hàn vẫn bình thản như cũ. Song, tình hình này càng làm cho người ta sốt ruột không thôi.

“Huynh ấy làm sao vậy?” Nghi Huyền hỏi.

Nhạc Đình đáp: “Xin sư thúc hãy yên tâm. Chỉ là ma khí trong người sư bá tái phát thôi. Gia sư đã nói qua, mỗi ngày vào giờ này, đều sẽ như thế. Ta đã cho sư bá ăn Dịch Thủy đan, còn lại mời sư thúc thi triển ‘Thiên Nhất Huyền Thủy trận’ để phụ trợ thêm.”

Nghi Huyền gật đầu: “Muốn lập trận pháp, thì phải tìm nơi có nguồn nước trước đã.”

Bất Ngôn nghe vậy thì nói: “Vừa rồi đệ tử đã xem xét xung quanh, đi về phía trước bốn năm dặm nữa sẽ có một nguồn nước.”

“Tốt, chúng ta đi ngay.” Nghi Huyền nói.

“Thế nhưng, nơi này là vùng đất của Vĩnh Thánh Thiên tông, chúng ta tùy tiện đi như vậy hình như không hay lắm.” Dù sao cũng là cô gái tuổi còn trẻ, nên có phần nhát gan. Tịch Lạc sợ hãi nói xong, thì Tịch Hữu lập tức phụ họa theo.

Nghi Huyền không để vào bụng, “Chỉ là nhờ nguồn nước, có gây ảnh hưởng gì đâu. Hơn nữa cả quả núi này ngay cả thủ vệ cũng không có.” Cô nói rồi bảo mọi người lên xe, bay lên không để đi tìm.

Quả đúng như lời Bất Ngôn, đi thêm bốn năm dặm thì có một nguồn suối. Nghi Huyền đang vui vẻ muốn đáp xe xuống thì bỗng có một trận cuồng phong bất ngờ ập tới, đẩy xe bay lên trời cao.

Mọi người kinh hãi, khi nhìn ra ngoài xem thì thấy trong màn mây khói ngập trên núi, hiện ra một con Bạch Long. Vẩy rồng lông lánh, trong suốt như băng tuyết, hiển nhiên không phải là yêu quái. Nhưng Bạch Long không ngừng quấy người, làm khuấy động gió mây, hình như đang bay về phía chiếc xe trên trời cao.

Nghi Huyền vừa nhìn đã nhận ra con Bạch Long này. — Đây chẳng phải là Bạch Long của Lạc Kiến Hoài hay sao! Đây là muốn làm gì?!

Không chờ cô kịp tìm hiểu tình huống, để nghĩ ra đối sách thì con Bạch Long kia đã há mồm phun khí, kéo bão táp giông tố đến. Tuy mọi người có đạo hạnh, nhưng sao có thể đối phó với tình huống bất ngờ như vậy. Chỉ nghe thấy oanh một tiếng, chiếc xe trên trời cao bỗng nổ tung. Cuồng phong cuộn cuộn mãnh liệt, gào thét về phía bọn họ, quăng họ lên không trung.

Sức mạnh đó quá khủng khiếp, Nghi Huyền chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, chẳng mấy chốc thân thức đã bị chôn vùi. Đầu óc trở nên hỗn loạn, chỉ còn thừa lại tiếng gió âm âm bên tai...

...

Không biết qua bao lâu, cô từ từ tỉnh lại. Khi mở mắt ra, thấy sắc trời đã tối, cả bầu trời rạng rỡ lấp lánh đầy ánh sao. Cảm nhận được phía dưới là lớp cỏ xanh mềm mại, khe khẽ chạm lên da cô. Mùi cỏ cây thơm mát hòa cùng mùi đất từ từ bay đến thấm vào miệng mũi cô.

Dưới ánh sáng của những ngôi sao, cô có thể nhìn thấy mờ mờ khung cảnh xung quanh. Nơi này, hình như là một khe núi. Nói đến cũng lạ, bị bay tít lên cao vậy mà khi ngã xuống lại không bị thương tích gì hết. Cô tức khắc nghĩ ra một đáp án duy nhất — Rõ ràng là tên Lạc Kiến Hoài kia cố tình trêu chọc.

“Hừ, đã không cứu thì thôi, lại còn dùng thủ đoạn này để giấu cợt ép chúng ta sao!” Cô căm giận đứng dậy, bắt đầu tìm kiếm đồng bạn của mình. Cô gọi từng tên bọn họ, nhưng đáp lại chỉ có âm thanh vang vọng từ khe núi. Cô hơi thấy mất mát, sau rồi lại tự giấu mà nở nụ cười.

Cô là người tu tiên, sao lại đi dùng biện pháp cổ xưa của người thường để tìm người cơ chứ? Cô lắc đầu cười cười, chìa bàn tay ra, gọi: “Trạm Lộ!”

Thanh âm bình tĩnh rơi xuống, thì cùng lúc một luồng hơi nước bốc lên như sương khói từ trên bàn tay cô. Chỉ khoảng nửa khắc sau, hơi nước ngưng kết thành một bảo kính. Tầm gương kia nhìn xinh xắn, viền hoa xung quanh, tươi đẹp muốn quên đi mọi ưu phiền. Cô cầm tấm gương ném lên, cất cao giọng quát: “Gương sáng soi tỏ, khai mở kính giới!”

Ngay tức khắc, từng luồng sáng rực rỡ tràn ra, xuyên thấu qua bóng đêm. Nghi Huyền ngẩng đầu nhìn lên tấm gương, như vậy tìm người tiện lợi hơn nhiều. Kể cả không tìm thấy thì bọn họ cũng sẽ trông thấy ánh sáng này mà tìm đến.

Cô hài lòng gật đầu, đang chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm thì gương sáng bỗng chiếu ra một bóng người cao lớn, đứng ở cách đó không xa.

Nghi Huyền kinh ngạc, định đi đến kiểm tra. Nhưng chưa đi được mấy bước đã giật mình đứng tại chỗ.

Cô không ngờ rằng, người mà mình tìm thấy đầu tiên lại là Thương Hàn.

Gương sáng trong suốt như nước, làm cô hơi lóa mắt, khiến hình bóng của hắn trở nên không thật. Trên người hắn chỉ khoác một tấm áo đơn màu trắng, thoát nhìn rất yếu ớt. Mái tóc dài của hắn rối tung, hai chân trần, nhìn thuần khiết mộc mạc như vừa được hồi sinh.

Nghi Huyền ngập ngừng gọi hắn một tiếng: “Sư huynh?”

Không có tiếng trả lời, đúng như Nghi Huyền đã dự liệu. Rõ ràng cử động cũng không cử động nổi, làm sao có thể đứng dậy được? Chẳng lẽ là yêu ma biến thành, hoặc chỉ là ảo ảnh? Nhưng — cô ngẩng đầu nhìn lên bảo kính treo trên cao — Gương sáng có thể nhìn xuyên thấu, nếu là yêu ma thì sẽ hiện nguyên hình. Rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra?

Khi cô đang nghi ngờ khó hiểu thì bỗng nhớ đến những điều mà Thiên Vân đã nói qua.

“... Linh khí ở ‘Lục Hư Thánh sơn’ vô cùng thịnh vượng, còn có nhiều thú vật cùng cây cỏ quý hiếm. Trong núi có một chỗ, tên là ‘Chân Hư cảnh’, nghe đồn nếu bước vào đó, có thể làm xương khô sinh ra da thịt, người chết sống lại...”

Lẽ nào, nơi đây chính là “Chân Hư cảnh”?!

Nghĩ đến đó Nghi Huyền thấy đây là đáp án phù hợp nhất. Cô bỗng thấy thật vui mừng, nhẹ nhàng chạy về phía Thương Hàn, gọi: “Sư huynh!”

Nhưng Thương Hàn vẫn hờ hững như cũ, không thèm để ý đến. Nghi Huyền hơi xấu hổ, cô đứng trước mặt hắn, dè dặt gọi: “Sư huynh?” Cô thấy hắn vẫn không có phản ứng gì thì thở dài, nhún mày thì thầm, “Dù sao cũng nên đáp lại một tiếng đi chứ?”

Đúng lúc này, bỗng nhiên hắn bước lên một bước, hình như định đi. Nghi Huyền đang đứng trước người hắn, nhìn hắn như vậy thì hoảng hốt lùi lại mấy bước. Và cũng vào lúc này, cô mơ hồ nhận ra rằng:

Hình như hắn không nhìn thấy cô, cũng không nghe thấy thanh âm của cô.

Lòng cô trầm xuống, không thể nghĩ ngợi thêm nữa, mà đưa tay kéo cổ tay hắn. Trong nháy mắt, người hắn hơi chấn động, vẻ mặt bỗng biến đổi, vùng trán lộ ra sát khí. Hắn nhanh như chớp xoay tay bắt lấy cổ tay cô, dễ dàng vặn ra đằng sau. Nghi Huyền còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn đẩy ngã xuống mặt đất. Đây không phải là người có thương tích trong người sao? Sức mạnh này ở đâu ra?! Cô kinh ngạc đến quên cả đau đớn.

Thương Hàn hiển nhiên không có ý thu tay lại, sau khi đẩy cô ngã xuống, lại vung lên một quyền, đánh thẳng vào mặt cô. Nghi Huyền bỗng hoàn hồn lại, xoay người tránh khỏi nắm đấm của hắn. Mắt thấy vùng cỏ bên cạnh mình bị đánh thành một cái hố nhỏ, thì cô lập tức nổi giận.

“Làm gì vậy hả! Ta làm gì huynh mà động tay động chân!” Cô tức giận kêu lên, giãy dụa ra khỏi sự kiềm chế của hắn, xoay người đứng lên, “Đừng tưởng huynh là bệnh nhân thì ta không dám đánh huynh!”

Cô nói là làm, lập tức tấn công Thương Hàn. Thương Hàn hiển nhiên không phán đoán ra được hướng tấn công của cô, nên bị cô thoải mái đánh trúng ngực. Một chương này thật ra không dùng nhiều sức lắm, chẳng qua là ăn miếng trả miếng thôi. Nghi Huyền nắm lấy vạt áo hắn, dưới chân quét ngang, đánh hắn ngã xuống đất.

“Sao hả, còn muốn đánh nữa không?” Nghi Huyền phui phui tay, khiêu khích nói một câu.

Thương Hàn chống người dậy, nhúu mày nghiêng rằng. Hắn không thể xác định được vị trí của đối phương, chỉ có thể dốc toàn lực để tự vệ. Vào lúc này, hắn chỉ có một chiêu để sử dụng...

Nghi Huyền thấy hắn chậm chạp không đứng dậy nổi, lo lắng không biết có phải mình dùng quá nhiều lực làm hắn ngã bị thương không, thì đã thấy một luồng khí hắc ám từ trong người hắn tràn ra, bao phủ toàn thân hắn, nhuộm đầy mùi tà ma tàn độc.

Ma khí?

Nghi Huyền hơi luống cuống. Hễ là nơi ở của tiên gia thì đều có khả năng tinh lọc ma khí. Nếu ma vật chạy vào đó, nhất định sẽ bị linh khí gây thương tích, dần dần bị hao mòn thể lực. Ma khí của hắn liệu có thể làm gì được? Vả lại ma khí này vốn đã làm tổn thương thân thể hắn, giờ hắn lại muốn sử dụng nó, vậy có khác nào tự tử?

Đều tại cô hành động theo cảm tính mà ép hắn vào tình trạng này!

Nhưng bây giờ hắn không nhìn thấy cũng không nghe được, rốt cuộc cô phải làm sao để cho hắn biết thân phận của cô, làm sao để hắn bình tĩnh lại?

Cô lùi lại một chút, tận lực suy nghĩ. Bỗng nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu, khiến cô vui vẻ.

Dịch Thủy đình có một môn pháp thuật gọi là “Kính Ánh”, có thể chuyển những thương tổn trên người khác sang bản thân mình. Nếu hắn có thể cảm nhận được pháp thuật này thì chắc chắn hắn sẽ hiểu ra.

Nghi Huyền bình tĩnh gọi bảo kính Trạm Lộ đang treo trên cao, niệm chú pháp rồi cầm gương chạy đến. Ngay khi đến gần hắn, ma khí đã như dao cắt quá da thịt. Nghi Huyền chịu đựng đau đớn, không hề chùn bước.

Cảm giác có người tới gần, Thương Hàn lộ ra sự kinh hoàng. Nhưng rất nhanh sau đó vẻ tàn khốc của hắn đã đè nén sự kinh hoàng xuống, hắn nhúu mày, tung chiêu tấn công. Nghi Huyền thấy thế, cũng xuất chiêu phá chiêu của hắn. Nếu luận về đạo pháp võ nghệ thì cô chưa bao giờ là đối thủ của Thương Hàn. Tuy rằng hôm nay vẫn không phải là đối thủ, nhưng cũng phải thắng hắn mới được.

Đòn công kích của hắn bị cô gắng gượng phá bỏ. Sự thất bại này khiến hắn khiếp sợ. Sau chiêu đó, hắn bị hoảng loạn mà lộ ra sơ hở. Nghi Huyền sao có thể bỏ qua cơ hội này, cô bắt được chỗ sơ hở kia, không hề do dự mà ấn bảo kính vào ngực hắn, quát: “Trạm Lộ! Kính Ánh!”

Chỉ chớp lát thôi, những đau đớn của hắn đã dịch chuyển sang thân thể cô, khiến cô kêu lên đau đớn. Thuật “Kính Ánh” của cô vẫn chưa thành thạo, nên tổn thương chuyển sang chỉ có hạn. Nhưng chỉ vên vện như vậy thôi cũng làm cho cô thấy không thể chịu đựng nổi. Tâm mạch đau nhức, thân thể thì nóng rực vì sốt cao, khiến cho đau đớn càng thêm nặng thêm sâu, không buông tha người ta dù chỉ là giây lát.

Cô run rẩy cố ép chính mình không được xúc động thu lại pháp thuật. Bàn tay để trên ngực hắn kiên quyết đến không ngờ.

Rốt cuộc ma khí cũng dần tan đi, còn hắn cũng bắt đầu bình tĩnh lại. Cô biết pháp thuật đã thành công, đang lúc vui mừng, thì hắn nâng tay lên, áp lên tay cô.

Sự run rẩy từ mu bàn tay không hiểu sao còn truyền vào trong lòng. Khiến thân thể cô cứng đờ, quên cả đau đớn, cũng quên luôn cả việc thu lại pháp thuật.

Thần sắc hẳn trở nên bình thản, vùng trán cũng không còn sát khí nữa. Hắn nắm lấy tay cô, đẩy bảo kính đang đặt trước ngực hẳn ra. Thuật Kính Ảnh được giải trừ, đau đớn cũng tan đi, cô không kìm được mà thở hắt ra một hơi, thả lỏng người xuống.

Song, cô còn chưa kịp thở xong, người hẳn đã đổ nghiêng xuống. Cô cuống quýt đỡ lấy hắn, cố gắng đứng thật vững để không bị hắn đè ngã xuống đất.

Thân thể hẳn yếu ớt mềm nhũn, cứ như đã bị rút hết sức lực. Hơi thở hỗn hển không ổn định khiến ngực hẳn phập phồng dữ dội. Hơi thở nóng bỏng phả xuống gáy cô, khiến cô càng thêm lo lắng.

Nghi Huyền thở dài, không nói gì mà nhìn trời.

Mặc kệ như thế nào, so với việc oán trách hắn bây giờ thì việc chữa thương cho hắn còn khẩn cấp hơn...

5. Chương 5

“Sư huynh à huynh ăn cái gì ở phủ Cúc Thiên vậy?”

Khi nói ra những lời này, là lúc Nghi Huyền đang vất vả hết sức dìu Thường Hàn đi về một khe suối. Toàn bộ trọng lượng của Thường Hàn đều dồn lên vai Nghi Huyền khiến cô kiệt sức chịu không nổi nữa.

Vất vả mãi mới lết được tới con suối, vừa lội xuống nước, thì cả người Thường Hàn co rúm lại khi vừa chạm đến mặt nước. Nước suối lạnh hình như đã làm hắn thức tỉnh, hắn lập tức nổi lên đề phòng, không bước lên phía trước nữa.

“Chẳng lẽ còn sợ ta hại huynh sao?” Tuy biết hẳn không nghe thấy, nhưng Nghi Huyền vẫn phàn nàn một câu. Cô vừa than vãn vừa mở bàn tay hẳn ra, viết xuống lòng bàn tay hắn năm chữ “Thiên Nhất Huyền Thủy trận”. Lúc này hẳn mới hiểu được, sau đó lại gật đầu.

Hắn khẽ đẩy cô ra, tránh khỏi sự dìu đỡ của cô, tự mình bước ra giữa con suối. Tuy thấy bước chân hẳn loạng choạng nghiêng ngã, nhưng Nghi Huyền cũng không đến đỡ, chỉ lẳng lặng đứng ở bên bờ. Mãi cho đến khi tới chỗ nước sâu nhất, ngập hơn nửa người, hắn mới ngừng lại, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thật là, đến mức này rồi còn cố tỏ ra mạnh mẽ... “ Cô vừa nói vừa lấy bảo kính ra, thả nó xuống nước, rồi thi triển trận pháp, quát, “Huyền Minh hóa kính, rùng ánh đại u. Định hà đăng uế, phù chính trừ tà. Trảm Lộ, Huyền Thủy!” (Gương sáng xóa tan bóng tối, soi sáng nơi tối tăm. Gột rửa mọi nhơ bẩn, phù chính trừ tà.)

Tám gương tỏa sáng, lan tỏa dưới nguồn nước tinh khiết. Từng làn sóng nhỏ trào lên, ánh sáng trong veo tràn ngập khe suối, tựa như ảo mộng. Nước suối khẽ khàng vuốt lên thân thể hắn, lướt qua như một cơn gió mát.

Theo lý thì Thiên Nhất Huyền Thủy sẽ thấm vào xương cốt, rồi tinh lọc ma khí, quá trình đó hẳn phải đau đớn lắm. Nhưng từ đầu đến cuối, Thường Hàn hoàn toàn yên lặng. Sự yên lặng này lại cho thấy sự âm thầm chịu đựng kiên cường không muốn khuất phục của hắn, khiến Nghi Huyền cảm thấy hơi khổ sở.

Nửa canh giờ sau, việc trị liệu kết thúc. Nghi Huyền thu lại trận pháp, đang do dự không biết có nên xuống dìu hắn lên không thì hắn lại giống như lúc trước, lẳng lẽ mà đi lên.

Nước suối lạnh lẽo khiến toàn thân hắn ớn lạnh. Quần áo đơn bạc, dán lên da thịt, không ngừng nhỏ nước xuống. Đầu xuân vẫn lạnh, gió núi càng mang theo hơi lạnh, mà thương tích của hắn không nhẹ, làm sao mà chịu được.

Nghi Huyền thấy sắc mặt hẳn tái nhợt, không ngừng run rẩy thì vội hỏi: “A, để muối đi nhóm lửa!” Cô nói xong, xoay người đi. Đi chưa được mấy bước, bỗng quay trở lại. Cô cũng bất chấp việc phải tôn trọng niềm

kiêu hãnh của hắn, mà trực tiếp đỡ lấy cánh tay hắn, kéo hắn đến một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, rồi cởi áo khoác ra choàng lên người hắn.

“Ngồi đây đợi muội?” Cô vừa nói vừa viết vội lên lòng bàn tay hắn một chữ “Chờ”. Nghĩ hắn có thể hiểu được nên cô cũng không tốn thời gian giải thích thêm mà xoay người đi luôn.

Nhưng lúc này hắn lại giữ lấy tay cô, mở miệng hỏi: “Người...là ai...”

Nghi Huyền quả thực bị hoảng sợ. Thanh âm của hắn mặc dù khàn khàn khô ráp nhưng từng chữ lại rõ ràng vô cùng. Cô vội vàng quay lại, ngồi xổm xuống hỏi hắn: “Huynh có thể nói?”

Hắn không trả lời, hiển nhiên là không nghe thấy. Hắn trầm mặc chốc lát, rồi lặp lại lần nữa: “Người là ai?”

Nghi Huyền do dự một lát, mới kéo tay hắn, viết xuống lòng bàn tay hắn tên của mình.

Một nét vẩy ngang rồi sổ dọc xuống, một nét hất xuống mở ra rồi phẩy phía trên. Vẽ lần lượt các nét móc, rồi tỉ mỉ phẩy một dấu nữa... Hai chữ này cô chưa bao giờ viết nghiêm túc đến vậy.

Cuối cùng khi viết xong hai chữ, đầu ngón tay cô vẫn dừng trên lòng bàn tay hắn. Cô không biết hắn có nhận ra hay không, nhưng cũng không muốn viết lại lần nữa. Cô nhìn hắn một lát, rồi chậm rãi nhấc tay ra.

Đúng lúc này, hắn mở miệng nói, thanh âm mang theo sự bất đắc dĩ vô cùng:

“Nghi Huyền.”

Chỉ một tiếng này, mặt Nghi Huyền thoáng nóng lên. Cô buông tay hắn xuống, đứng dậy nói: “Nói chung là huynh cứ chờ ở đây đã!”

Cô giống như muốn cấp tốc chạy trốn khỏi nơi này. Tim đập dồn dập, bao nỗi lo lắng trước đây đều bị sự xúc động này đè ép xuống. Cô thở dài một tiếng, hung hăng mắng chính mình: “Chẳng qua chỉ gọi tên thôi, có cần vui đến mức này không?!”

Cuối cùng, cái suy nghĩ “chính sự quan trọng hơn” trong đầu cô đã giúp cô kiềm chế tất cả những cảm xúc khó hiểu trong lòng. Cô lấy bảo kính ra chiếu sáng xung quanh để tìm những vật có thể nhóm lửa. Cô rọi qua từng góc núi đá, bỗng thấy một vùng xanh biếc. Ở trong sơn cốc này, vậy mà lại có một rừng trúc rậm rạp xanh tốt, tràn đầy sức sống. Cô vui mừng chọn lấy mấy cành trúc khô ráo. Rồi rút bội kiếm chặt đứt một thân trúc thô to bằng miệng bát, chặt thành mấy khúc, tạm thời dùng làm nồi bát. Cô sợ mấy cành trúc không đủ nhóm lửa, lại cúi người nhặt thêm đồng lá trúc khô ráo. Ngay khi cô ôm được một bó lá lên, thì bỗng phát hiện ra một mảnh gỗ vụn.

Xe Lăng Vân?! —— cô lập tức phán đoán được mảnh gỗ này từ đâu mà đến, vội bỏ bó lá xuống, theo hướng mảnh gỗ bay ra tìm đến. Quả nhiên, ở sâu trong rừng trúc, xe Lăng Vân đã đè nát một vùng cây trúc, từng mảnh xe rải rác xung quanh, vô cùng bừa bãi. Đáng tiếc lúc này có tìm thấy cũng không còn ích lợi gì nữa. Nghi Huyền chạy vội đến tìm xem trong đồng đó có gì hữu dụng không. May mà, hành lý vẫn ở trên xe, nhưng giờ chúng đang rải rác khắp xung quanh. Phải mất lúc mới tìm thấy quần áo thấm lông cùng lương khô và thuốc. Nghi Huyền tìm một chiếc khăn, bọc mấy thứ này lại, rồi quay về chỗ lúc nãy, nhặt bó trúc cùng mấy cái bát trúc lên, sau đó vội vàng chạy trở về.

Cô cũng không tốn thời gian giải thích với Thương Hàn, chỉ vội vàng nhóm lửa lên, đặt nồi trúc lên đun nước. Sau khi đã chuẩn bị xong, cô lấy tấm thảm mềm khô ráo ra, kéo tay Thương Hàn, vô cùng khí thế mà viết lên chữ —— Cởi.

Thương Hàn nhú mày, không đáp lại. Ngay lúc Nghi Huyền tưởng rằng hắn không muốn hợp tác, ép cô buộc phải tự mình động thủ, thì hắn đứng lên, quay lưng đi, cởi quần áo.

Ngay khi áo hắn tuột xuống, cô mới phát hiện ra trên lưng hắn xăm hoa văn.

Chỉ có hai sắc vàng kim và đen, vẽ thêm hơn mười con hồ điệp, từ trên vai nghiêng xuống gần hông. Đang tung cánh, vỗ cánh, đón gió, đậu xuống bông hoa... Mỗi con đều có hình dáng khác nhau, trông rất sống

động. Dưới ánh lửa, nó vàng rực rạn rở như đang di động, những cánh bướm nhỏ đó như được truyền lấy sức sống, mà linh động muốn bay đi.

Nghi Huyền nhìn đến ngây ngốc, nhưng chỉ phút sau đã giật mình tỉnh lại, vội vàng lấy tấm thảm đưa hấn khoác lên. Cô kéo hấn ngồi xuống, lấy một chiếc khăn vải bố ra lau tóc cho hấn. Cô vừa lau vừa tức giận nói:

“Tên yêu nghiệt ghê tởm! Muốn vẽ tranh thì vẽ lên giấy ấy! Thế mà dám làm hỏng thân thể người khác! Da đẹp vậy mà bị biến thành thế này, làm sao bây giờ? Tên ghê tởm đó...”

Cô càng nói càng thêm tức giận, không tự chủ mà nặng tay thêm. Thương Hàn mấy lần muốn cầm khăn tự lau lấy nhưng cô hoàn toàn không đếm xỉa tới. Rốt cuộc hấn nhú mày mở miệng, nói: “Nghi Huyền, để ta tự làm...”

Nghi Huyền nghe vậy, động tác ngừng lại, không khỏi thấy xấu hổ. Cô nhẹ nhàng thả tay khỏi chiếc khăn, để hấn tự làm. Nhưng ngay lúc hấn cầm lấy cái khăn, cô bỗng chú ý đến móng tay của hấn. Có lẽ vì cuộc chiến lúc trước nên để móng tay dài hơn một tấc, bây giờ cũng gãy đi vài móng. Nhìn cái này còn làm cô khó chịu hơn cả cái hình xăm kia. Cô dẫn đo một chút, rồi kéo tay hấn, trịnh trọng viết xuống ba chữ: “Sửa móng tay”.

Đương nhiên hấn cũng cảm thấy ngón tay có dị dạng, nhưng không nói mà chỉ lặng lẽ gặt đầu.

Trong hành lý cũng không có dao nhỏ hay cây kéo, nên Nghi Huyền đành lấy một thanh chủy thủ đến. Cô cầm tay hấn, cẩn thận từng li từng tí mà cắt đi một phần ba móng tay hấn, rồi lại hết sức cẩn thận chỉnh sửa lại. Chủy thủ rất sắc bén nên cô cũng hết sức chuyên tâm, chỉ sợ sẽ làm đứt tay hấn. Lâu sau, cô mới thu lại dao, hài lòng nhìn thành quả của mình.

Thương Hàn cảm giác thấy cô ngừng lại, nhẹ nhàng nắm tay lại. Khi móng tay kề xuống lòng bàn tay, cảm nhận móng tay được sửa theo độ ngắn thích hợp. Hấn thả nắm tay ra, cúi đầu nói một câu: “Cảm ơn.”

Nghi Huyền càng đắc ý hơn, “Đã sửa rất đẹp rồi! Muốn có thành quả này thì phải luyện tập đó. Hồi muội còn chăm Tiểu Xuyên Nhi, đã luyện ra không ít công phu đâu!”

“Tiểu Xuyên Nhi” này chính là đứa trẻ mà Nghi Huyền cùng Phương Thanh nhận nuôi, tên đầy đủ gọi là “Lâm Xuyên”, bây giờ đã trưởng thành rồi. Lại nói tiếp, ngày trước Lâm Xuyên tham gia Đại hội đấu kiếm, lại bị Thương Hàn chen ngang. Hơn nữa Lâm Xuyên là đệ tử của Phương Thanh, còn Thương Hàn thì luôn tâm niệm muốn quyết chiến với Phương Thanh, bởi vậy mà hai người họ nảy sinh tranh chấp.

Trước mặt Thương Hàn tự nhiên nhắc đến Lâm Xuyên thì không hay lắm, nhưng nhớ ra hấn không nghe thấy, Nghi Huyền lại tiếp tục nói: “Sư tỷ giờ đang ở bên Tiểu Xuyên Nhi rồi. Nếu huynh còn muốn quấy rầy họ, thì sẽ bị lừa đá đó nha!”

Thương Hàn không nghe thấy Nghi Huyền đang nói cái gì, thần sắc trước sau vẫn luôn yên tĩnh. Nghi Huyền bỗng nổi lên ý xấu, nói: “Thực ra bây giờ ngay cả ta huynh cũng đánh không lại đâu, thế làm sao mà thắng được sư tỷ? Cái gì mà nhất quyết phải phân thắng bại, huynh hãy hết hy vọng đi!... Còn nữa, chờ đến khi về môn phái, huynh còn có vô vàn chuyện phải giải thích phải bồi tội đó. Đừng tưởng bị Lệnh chủ chiếm thân vài năm thì có thể xóa bỏ toàn bộ. Nếu cho ta nói, thì sẽ phạt huynh lên Tịch Đàm suy nghĩ ba năm mới được...”

Cô nói rồi lại nói, nói không ngừng nghỉ. Nói về tất cả những ân oán vương mặc xưa kia, nhưng lại khiến cô cảm thấy lòng ấm áp. Có một số chuyện, ngoài cô ra thì trong môn phái không ai biết.

Hấn từng được phủ Cức Thiên cứu, rồi bị hạ “Ma Chứng”. Ma Chứng là nội đan của ma vật, nếu thân thể có thể hòa hợp với vật ấy, sẽ đem đến một sức mạnh kinh người. Nhưng phần lớn những người đó đều không chịu được ma khí hùng mạnh kia. Nếu không chết ngay tại chỗ thì sẽ biến thành quái vật không có tri thức. Nhưng Thương Hàn lại thuộc số ít kỳ tài có thể hấp thụ Ma Chứng kia, hấn một lòng truy cầu sức mạnh, đối với sự thay đổi này gần như vui mừng mà chấp nhận. Cũng vì vậy, mà một đoạn thời gian rất dài sau, hấn tự nhận mình là ma vật, nhập bọn cùng phủ Cức Thiên.

Nhưng dù là thế, nhưng Dịch Thủy đình vẫn luôn là sư môn của hấn. Dẫu rằng cao ngạo vô lễ, nhưng hấn chưa bao giờ làm chuyện tổn thương đến đồng môn. Có thể là cái tà quy chính hoặc lương tâm bộc phát,

mặc kệ là lý do gì, một ngày của mười năm trước, hắn đã cứu lấy thầy trò Phương Thanh, thế chỗ bọn họ, bị Lệnh Chủ chiếm mất thân thể...

Nghi Huyền đang chìm đắm trong tưởng niệm, bỗng nghe thấy tiếng nước sôi sùng sục. Cô lập tức chạy qua, xoay người lấy hai cành trúc bắc bát trúc đựng nước sôi ra. Tiếp đó, lấy thêm cái bát trúc nữa, dùng nước sôi tráng qua vài lần, rồi rót xuống nửa bát, lấy lương khô đưa cho Thương Hàn.

“Bị khổ sở lâu như vậy, chắc huynh cũng đói rồi, ăn một chút đi.” Nghi Huyền cười nói.

Cho dù không nghe thấy, không viết lên tay, thì hắn cũng có thể hiểu thứ trong tay có tác dụng gì. Hắn cầm một miếng lương khô, cắn một ngụm. Hắn nhai rất thông thả, tựa như đang ăn đồ có mùi vị thơm ngon. Khi hắn nuốt xong, cũng đồng thời đặt thức ăn xuống. Hắn không nói câu nào, chỉ nâng bát trúc lên uống, không ăn thêm một miếng nào nữa.

Thấy hắn như vậy, Nghi Huyền không kiềm chế được hoài nghi có phải lương khô kia rất khó nuốt không. Đồ ăn mang theo khi ra ngoài, tuy không ngon, nhưng cũng không cần phải tỏ ra ghét bỏ như vậy chứ. Cô vừa nghĩ vừa lấy một miếng lương khô be bé bỏ vào miệng. Thật bất ngờ, đây là bánh bột mì nhào với hạt đậu hạo hạng, thêm chút mật ong vào làm thành bánh đậu. Hương vị ngọt ngào mềm mịn, rất ngon miệng. Cô đang định phàn nàn hắn kén chọn, thì bỗng nghĩ đến một khả năng.

Thần thức đều bị mất, năm giác quan cũng không còn. Bây giờ hắn chỉ có cảm giác, thị lực và thính giác chưa khôi phục, chỉ sợ khứu giác cùng vị giác, hai giác quan đó cũng...

Nghi Huyền vội kéo tay hắn, nghĩ định viết mấy câu an ủi. Nhưng cô bỗng phát hiện, từ khi hắn tỉnh lại đến giờ, những chuyện cần nói rõ quả thực quá nhiều. Mười năm qua, rốt cuộc phải nói từ chỗ nào đây?

Mười năm trước ở phân đà phủ Cực Thiên, hay ở lòng sông Trường Nguyệt trước đó không lâu? Hay là, hỏi về bệnh tình của hắn, nói rằng Vân Ẩn Thượng Nhân vẫn luôn quan tâm lo lắng cho thương thế của hắn. Hoặc là, nói thật chuyện Vĩnh Thách Thiên tông thấy chết không cứu, cùng với “Chân Hư cảnh” đã kỳ tích giúp hắn bình phục...

Bao nhiêu chuyện rắc rối phức tạp khiến cô đắn đo. Nhưng khi cô đặt tay viết xuống, thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng chỉ còn lại ba chữ:

“Rồi sẽ tốt lên thôi.”

Cô viết xong, nhẹ nhàng khép ngón tay hắn lại, dùng sự dịu dàng cùng sự kiên định nói với hắn như thế

6. Chương 6

“Rồi sẽ tốt lên thôi.”

Cô nói đến đó cũng không viết thêm chữ nào nữa, cũng không an ủi thêm. Cô cầm tay hắn đặt trên đầu gối hắn, sau đó túm gọn lại tóc cho hắn. Bây giờ tóc đã khô rồi, chắc người cũng đã khô.

“Thay quần áo thôi.” Cô nói với hắn, đứng dậy đi sang bên cầm quần áo để thay. Ngay lúc cô đứng lên, hắn lại giữ tay cô một lần nữa. Nghi Huyền thở dài, dừng lại theo ý hắn, nhẹ giọng nói, “Lại sao vậy...”

“Cái gương.” Thương Hàn nói.

“Cái gương?” Nghi Huyền bỗng hiểu ra, “Huynh nói Tiềm Tịch? À, lúc cứu huynh đã vỡ mất rồi...”

Cô nói được một nửa, thì ngừng lại. Huynh ấy không nghe được — sao lúc nào mình cũng quên chuyện này? Cô lại ngồi xổm xuống trước người hắn, viết nhanh xuống lòng bàn tay hắn chữ “Vỡ”.

Chữ còn chưa viết xong, hắn đã nhúu chặt mày, giọng điệu mang theo trách móc: “Vì sao?”

Vì sao? —— Chuyện phức tạp vậy làm sao viết cho rõ được! Vả lại kiểu thái độ chất vấn này là muốn gì? Trách cô không bảo vệ tốt cái gương sao? Cô vừa nghĩ, vừa giận dỗi mà vẽ loạn trên lòng bàn tay hần.

Cái kiểu vẽ lộn xộn không thể nào lý giải này cũng khiến hần mất kiên nhẫn. “Viết đi!” Hần hơi giận mà mắng một câu.

Tính tình cô đã cáu thì còn để ý gì đến hần. Trực tiếp đánh vào lòng bàn tay hần, đứng dậy nói: “Vỡ là vỡ chứ sao.” Cô chẳng muốn giải thích nguyên do nữa, đi sang bên lấy quần áo dúi vào ngực hần. Tay hần sờ sờ lên quần áo, thì hiểu ý của cô, nhưng lại không làm theo. Hần vung tay lên, vứt trả lại cho cô.

Nghi Huyền luống cuống đỡ lấy, càng bực hơn: “Huynh...”

Nghi Huyền còn chưa nói hết câu, hần đã đứng dậy. Khi hần đứng thẳng người, cao hơn Nghi Huyền hần một cái đầu, loại cảm giác áp bách này khiến Nghi Huyền phải bước lùi về sau.

“Muốn gì? Đánh nhau sao? Đừng tưởng ta sợ huynh!” Nghi Huyền hung tợn nói, lại vẫn quên mất thực tế là hần không nghe thấy,

Ngay lúc Nghi Huyền “Hăng hái chuẩn bị chiến tranh” thì Thương Hàn cởi tấm thảm trên người ra, giương cánh tay lên, nói: “Giúp ta mặc.”

Nghi Huyền trợn mắt há mồm nhìn hần, xót xa khi linh tính của mình đã trở thành sự thật.

Quả nhiên phải giúp hần rửa mặt thay quần áo, nếu biết sớm đã không nói những điều không may như vậy! Con Bạch Long đáng ghét kia! Rốt cuộc đã cho đám đệ tử dễ thương của cô bay đi nơi nào rồi hử!

Nghi Huyền nghĩ hai mắt hần bị mù muốn quần áo quả thực rất bất tiện, cô than phiền một hồi, rồi cuối cùng cũng phải thỏa hiệp. Nghĩ sắp đến giờ ngủ nên cô cũng chỉ cầm tấm áo đơn mặc cho hần, như vậy tiện hơn. Cô thất vọng áo cho hần, rồi chỉnh lại một chút nói: “Được rồi.”

Hần không nói câu nào.

Nghi Huyền nhìn hần vậy, lại không tự chủ được mà bực lên.

Hần đã như thế, tức với hần để làm gì? —— cô tự khuyên nhủ chính mình rồi cố kìm lại suy nghĩ bực mình trong lòng. Cô tìm một chỗ đất bằng phẳng gần đồng lửa, trải thảm lên. Sau đó kéo hần ngồi xuống, viết xuống lòng bàn tay hần một chữ “Ngủ”.

Cảm nhận được nét chữ của cô lại từ tốn rõ nét như lúc đầu thì hần giãn mày ra, cũng thở ra một tiếng rồi nằm xuống.

Nghi Huyền vừa định mở miệng trách thì hần bỗng ngồi dậy, khiến cô giật mình, quả đúng như chim sợ cành cong. Cô chả còn sức mà oán thán với hần, mệt mỏi nói: “Huynh lại có chuyện gì nữa?!”

Thương Hàn mở miệng nói, thanh âm lạnh lùng nhưng không hề hờn giận, hần dùng khẩu khí này nói với cô: “Cái gối.”

Nghi Huyền suýt nữa dầm ngực mà khóc rống. Vùng hoang vu này lấy đâu ra cái gối? Đâu ra đây! Rõ ràng không thể tìm ra được! Nhưng có lẽ hần căn bản không biết mình đang ở vùng hoang vu sơn dã. Aiz, có tức với hần cũng phí hơi thôi... Cô liên tục thở dài, rồi với lấy bao hành lý bên cạnh tạm làm gối đầu, rồi kê lên đầu hần. Hần không nói nữa, im lặng nằm xuống.

Cuối cùng cũng ngủ —— Nghi Huyền cảm khái vô cùng. Cô lấy một tấm thảm đắp cho hần, rồi ngồi xuống cạnh hần. Không biết còn cách bao lâu trời mới sáng, cô còn nhiều chuyện phải lo nghĩ, thật sự không thể an tâm ngủ nổi. Cô vừa trông đồng lửa vừa nhìn xem tình hình của Thương Hàn, cứ vậy mà yên lặng trông coi cả đêm.

Mà hần, dường như cũng không thể đi vào giấc ngủ, nằm trần trọc một lúc thật lâu. Sau đó hần mới từ từ yên tĩnh xuống. Đang lúc thấy vui vui vì hần đã ngủ, thì cô lại nghe thấy tiếng hô hấp khó khăn cùng lời mê sảng. Cô ghé người gần hần chút, nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán hần vì ác mộng mà toát ra.

Chắc lúc này hắn đang ở trong nơi tối tăm trống trải, không biết hắn mơ thấy gì? Rốt cuộc là chuyện đáng sợ đến mức nào mà khiến hắn thống khổ như vậy?

Cô dần hiểu ra, mười năm kia đối với cô mà nói, chỉ là những đêm dài ảm đạm tự trách. Không giống như hắn, bị giày vò hành hạ, hắn phải cố gắng giãy dụa thoát khỏi ma cảnh sâu đến vô tận...

Sự thương xót bỗng sinh ra trong lòng cô. Cô không biết bản thân có thể làm gì cho hắn, chỉ đành vỗ nhẹ xuống lưng hắn.

...

Một đêm ác mộng. Thương Hàn đã tỉnh giấc, tuy giấc mộng mơ hồ nhưng sự sợ hãi cùng đau đớn vẫn rõ nét như thật. Trước mắt hắn vẫn là một mảng hỗn độn và bên tai vẫn tĩnh mịch như vậy, thế giới của hắn đã sụp đổ từ lâu, giờ hắn chỉ có thể mờ mịt mà chạm xuống nơi trống trải cùng với sự hoảng sợ đến bất lực.

Thậm chí trong nháy mắt, hắn không biết bản thân còn sống hay đã chết.

Đúng lúc này, đầu ngón tay hắn chạm vào thứ gì đó khiến hắn dồn toàn bộ chú ý lên đó. Đó là lọn tóc dài mềm mại, hơi lạnh lạnh, nhẹ nhàng quấn lên ngón tay hắn. Vì các giác quan đã mất hết, nên giờ xúc cảm trở nên vô cùng rõ nét sinh động. Những sợi tóc trơn bóng mềm mại di chuyển theo ngón tay hắn. Theo sợi tóc tay hắn tiện đà chạm tiếp lên trên, chạm đến làn da ấm áp mềm mại. Cái trán, chiếc mũi, hai má, đôi môi... Ngón tay chạm theo đường viền lên xuống trên khuôn mặt, trong đầu dần dần hình dung lên từng đường nét. Khuôn mặt này sau ngần ấy năm cách biệt, giờ gặp lại bỗng thấy xa lạ. Vừa quen thuộc mà vừa mới mẻ, cứ như lần đầu gặp gỡ...

Cô bị những cử chỉ đụng chạm làm cho tỉnh ngủ, lúc lông mày cùng bờ mi rung rung chuyển động, khiến hắn cảm thấy hơi ngứa...

Nghi Huyền cũng không biết bản thân đã ngủ bao lâu, bị đánh thức như vậy khiến cô nhất thời lơ đãng. Cô không ý thức được ý nghĩa của những động tác mà hắn đang làm, cũng không suy nghĩ vậy là sao, chỉ quan tâm mà ghé sát vào hắn, mơ màng hỏi: “Sao vậy?”

Hơi thở của cô gần trong gang tấc, nên hắn đoán là cô đang nói chuyện, còn về phần nói gì, ít nhiều cũng có thể nghĩ ra. Hắn không có yêu cầu gì, nhưng cũng không muốn im lặng, nên nói với cô: “Nước.”

Cô lên tiếng, dụi dụi mắt, rồi lấy nước để bên đưa cho hắn. Hắn cầm cái bát trúc, khẽ uống một ngụm. Nước nóng đã nguội ngắt từ lâu, cứ lạnh lạnh trôi xuống cổ họng hắn, thấm xuống ngũ tạng. Hắn ngừng uống, hỏi cô: “Giờ nào rồi?”

Nghi Huyền nhìn sắc trời, kéo tay hắn, viết: “Không rõ lắm.”

Câu trả lời này, khiến hắn cảm thấy bất đắc dĩ sâu sắc. Nhưng tiếp đó, cô lại viết: “Nói chúng là trời đã sáng.” Dừng lại chút, cô lại viết thêm một chữ, “Tình.” (Tình: Trời quang, trong xanh.)

Thật huyền diệu làm sao, khi chữ “Tình” vừa viết xong, hắn chợt thấy bầu không khí xung quanh mình bỗng tươi sáng lên.

Hóa ra, có một cơn gió ôn hòa vừa dịu dàng thổi qua; ánh dương rực rỡ ấm áp đã sớm chiếu rọi xuống nơi này. Một luồng khí nhẹ nhàng lưu chuyển xung quang như vỗ về lên da thịt, không biết có phải là chú chim sẻ đang tung cánh hay là hoa cỏ đang khẽ lay động. Trước mắt tựa hồ như bừng sáng, xua tan những thứ hỗn độn trong óc. Tất cả những cảm giác đó, đồng thời hội tụ lại, sẽ thành một chữ, thật sinh động và thật đặc biệt:

Tình.

Hắn không kim lòng mà nở nụ cười.

Nghi Huyền thấy hắn cười, lại hờn giận nói: “Chỉ không biết là lúc nào thôi, có gì buồn cười đâu chứ...” Cô nói rồi, nghĩ cũng nên dậy rồi, viết xuống lòng bàn tay hắn hai chữ “Dậy thôi”.

Hắn hiểu ý gật đầu. Nghi Huyền cũng gật đầu theo, rồi lại viết xuống bốn chữ “Muội đi múc nước”, xong mới đứng dậy rời khỏi. Cô đi đến bờ suối cách đó không xa, vốc nước lên rửa sạch mặt. Nước suối mát lạnh, lập tức giúp cô tỉnh táo lại. Cô dùng bát trúc hứng lấy nước chảy xuống từ thượng du, vừa quay đầu nhìn

Thương Hàn một chút. Thương Hàn đang gấp lại tấm thảm, mắt không nhìn thấy, nên động tác của hắn hơi chậm chạp trúc trắc. Cô nhìn hắn lần mò từng chút, không khỏi mỉm cười.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười của cô có thêm sự u buồn. Cô quay đầu đi, lấy một túi vải nhỏ trước ngực ra. Trong túi là đầy những mảnh vỡ của gương, lóe sáng dưới ánh mặt trời. Cô nhìn những mảnh vỡ đó, lòng bỗng thấy buồn. Chỉ là vỡ mặt gương thôi, hà tất phải tỏ thái độ khởi binh vẩn tội vậy. Mặc dù trước đó là hắn đem gương giao phó cho cô, cô không bảo quản nó tốt là sự thật. Nhưng khi ở lòng sông Trường Nguyệt tình thế hung hiểm như vậy, thực sự không còn cách nào khác...

Cô vỗ nhẹ lên tấm gương, lại không tìm được mà thở dài. Khi phát hiện ra mất mát trong lòng, cô lắc mạnh đầu.

Vỡ cũng đã vỡ! Kệ hắn đi! Cô cất túi vải đi, xong lại nghĩ: Hừ, nếu hắn còn muốn cô mặc quần áo giúp, cô nhất định sẽ trở mặt với hắn!

Cô lấy chiếc bát đã đầy nước ra, đang định đứng lên thì bỗng phát hiện bên kia bờ suối có vài người chẳng biết đã đến từ thửa nào.

Đó là năm đứa trẻ con, ba nam hai nữ, đều tầm sáu bảy tuổi, không biết đến từ nơi nào. Trong tay bọn nhỏ cầm những đóa hoa năm màu rực rỡ, cũng đang kinh ngạc mà quan sát cô. Nhìn trang phục của chúng, chắc là cư trú trong nơi thâm sơn cùng cốc.

Nghi Huyền mở miệng hỏi chúng: “Các em là môn hạ của Vĩnh Thánh Thiên tông à?”

Bọn nhỏ trao đổi ánh mắt với nhau một chút, rồi bé trai có vẻ lớn nhất tiến lên vài bước, lắc đầu.

Không phải đồ đệ của Vĩnh Thánh Thiên tông, vậy thì là dân cư sinh sống trên ngọn núi này. Nghi Huyền nhẹ nhàng nhảy qua con suối, đáp xuống trước mặt chúng, cười nói: “Chúng ta tới từ bên ngoài, đang lạc đường trong núi. Các em có trông thấy vài anh chị mặc y phục gần giống ta không?”

Bé trai vẫn lắc đầu.

Nghi Huyền suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Nơi này có phải là “Chân Hư cảnh” không?”

Câu trả lời vẫn là cái lắc đầu như trước.

Đang lúc Nghi Huyền cảm thấy khó khăn để diễn đạt, thì một bé gái bước lên, âm thanh trẻ con: “Nhà của chúng em ở phía trước.”

“Các em ở “Chân Hư cảnh”?”

Bé gái cười gật đầu, chỉ ngón tay về một hướng.

Nghi Huyền đứng dậy, nhìn theo hướng cô bé chỉ. Nơi đó ẩn sau ngọn núi đá, dưới cây cối sum suê, mặc dù không thấy nhà ở, nhưng cũng có thể cảm nhận được linh khí sung túc, giống như suối nguồn này, đang cuộn cuộn chảy xuống...

7. Chương 7

Bây giờ mang theo người bị thương, lại không quen đường, nếu có thể tìm ra lối ra, đương nhiên không thể tốt hơn. Và lại, nơi dừng chân kia chính là “Chân Hư cảnh”, nếu có thể tìm được, vậy một chuyến này cũng không coi như không công.

Nghi Huyền cười mời đứa trẻ kia dẫn đường, bọn nhỏ lúc đầu còn lưỡng lự, sau đó thái độ bọn trẻ lại biến đổi lớn, đứa nào cũng tranh nhau lên trước muốn dẫn đường. Sau khi chuyện dẫn đường được bàn xong xuôi, Nghi Huyền quay về bên Thương Hàn, viết đơn giản tình hình xuống lòng bàn tay hắn, sau đó lấy y phục mặc cho hắn. Hiếm khi hắn hiền lành như giờ, không cần cô giúp mặc quần áo. Nhìn hắn mặc xong y

phục, Nghi Huyền mới dập đồng lửa đi, rồi thu xếp qua hành lý, khoác lên vai. Tất cả đã ổn thỏa, cô nâng Thương Hàn dậy, đi theo những đứa trẻ kia.

Đi về phía trước dọc theo chiều con suối nhỏ chảy từ trên khe núi xuống, băng qua một con đường chật hẹp, là ra khỏi sơn cốc. Ngoài cốc là một vùng cây cối hoa lá trải rộng. Đào Lê Mai Hạnh, cây Hoa Đào cây Hải Đường, trở bông rực rỡ, đẹp không tả xiết.

Vừa vào rừng, tụi nhỏ nô đùa cười ầm ĩ, thỉnh thoảng lại dừng lại ngắt mấy đóa hoa. Nghi Huyền thấy bọn chúng như thế, cũng không nói gì. Mang theo Thương Hàn, cô vốn đã đi chậm, nên cũng không để ý mà nán một lúc cùng chúng. Hơn nữa biển hoa tươi đẹp như thế này quả thực động lòng người, ngay cả cô cũng muốn được chiêm ngưỡng thêm nhiều lần, nên bước chân dừng lại mấy lượt liền.

Cô đi một lúc lại dừng một lúc, làm Thương Hàn sinh nghi. Hắn quay sang hỏi cô: “Sao vậy?”

Nghi Huyền cười, viết vào lòng bàn tay hắn một chữ “Hoa”.

“Hoa?” Thương Hàn không rõ hoa cùng việc đi một lúc dừng một lúc như thế có gì liên quan, giọng nói tràn ngập nghi hoặc.

Đối với phản ứng của hắn Nghi Huyền không hề thấy kỳ lạ chút nào, nếu đã là người không coi ai ra gì, đương nhiên trong mắt cũng không chứa phong cảnh xung quanh. Chỉ sợ trong lòng hắn chỉ có hai chữ thắng thua. Nhưng thời kỳ hoa nở là thời kỳ ngắn ngủi, nếu bỏ lỡ mất, thì thật đáng tiếc. Vì vậy cô đồng cảm mà viết xuống bàn tay hắn những cảnh sắc tươi đẹp mà mình thấy.

Lần đầu tiên hắn phát hiện ra, cho dù có nhận biết tất cả những chữ đó, biết chúng mang nghĩa gì, nhưng lại không thể nhớ ra hình dạng cụ thể của chúng. Trong ký ức hắn, những bông hoa ấy tựa hồ đều giống nhau, không có đóa nào đặc biệt hơn đóa nào. Nhưng trong lòng bàn tay, ngón tay mềm mại của cô mỗi một lần hạ xuống đều mang theo thần thái linh động, tựa hồ như muốn truyền sự vui vẻ của mình sang cho hắn.

Nghi Huyền viết xong, thấy hắn vẫn im lặng, không khỏi tự giễu: “Muội thật khờ, vậy mà lại hy vọng huynh sẽ thấy thích những cảnh sắc này...”

Cô còn chưa dứt lời, đám trẻ con kia đã chạy tới, đồng thời tung cánh hoa về phía bọn họ.

“Nắm chặt tay, trăm năm hòa hợp.” Cô bé kia vỗ tay, cười nói như vậy.

“Học được ở đâu vậy hả.” Nghi Huyền bật cười, “Ai nói nắm tay thì sẽ cả đời hòa hợp?”

Bọn nhỏ đâu để ý những lời này, vừa cười vừa chạy đi, tiếp tục đi lượm những cánh hoa, chuẩn bị quay lại lần nữa.

Nghi Huyền bắt đắc dĩ, cũng đành kệ bọn chúng. Cô đưa tay phải đi những cánh hoa rơi trên vai Thương Hàn, lại nhin không được cười nói: “Ha ha, quả nhiên huynh tuyệt đối không hợp với hoa cỏ, thật đáng tiếc cho những cánh hoa này.”

Thương Hàn cũng không biết vừa xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này lại cảm thấy rõ có những cánh hoa rơi xuống. Chúng vừa mềm vừa nhẹ, trượt qua má lọt xuống cổ, khiến hắn hơi ngứa. Hắn đưa tay lấy cánh hoa lọt trong cổ áo, dùng ngón tay vờ về cánh hoa đó. Cảm giác thật khó tả, nó mỏng manh lại nhẵn mịn, không thể dùng nhiều lực mà cầm nó. Lúc hắn đang tỉnh tể cảm nhận thì lại có thêm một đợt hoa nữa rơi xuống.

Thấy đầu vai vừa mới phải sạch đã lại bị cánh hoa che phủ tiếp, Nghi Huyền thật không biết nên tức hay cười nữa. Cô quay đầu dọa dẫm bọn nhỏ: “Các em đừng có làm loạn nha, chú này rất hung ác đó, cẩn thận không hù chết các em.”

Bọn nhỏ đâu hề sợ, vẫn hi hi ha ha toe toét mà chạy vòng quanh bọn họ, lại đọc lại câu lúc này.

Nghi Huyền cũng hết cách. Cô bắt đắc dĩ đành tiếp tục phải sạch cánh hoa giúp Thương Hàn. Đúng lúc này, Thương Hàn cúi đầu, cười khe khẽ.

Nghi Huyền bỗng giật mình, cảm thấy mình nói câu “không hợp” là cỡ nào sai sót. Khi hần cười, sự lạnh lùng kiêu ngạo ngày thường bỗng chốc hòa tan thành ôn nhuận dịu dàng. Cánh hoa rơi đầy người, càng làm nổi bật nụ cười tươi sáng kia, đẹp đến ngạc nhiên.

Nghi Huyền cười theo hần, nhưng ngoài miệng vẫn than phiền nói: “Muội mới nói huynh hung ác, huynh lại cười. Sao lại phá đám như thế.”

Nghi Huyền đang nói thì sắc mặt Thương Hàn bỗng biến đổi. hần thu lại nụ cười, khẩn trương nổi lên đề phòng. Nghi Huyền rất nhanh hiểu ra, đằng trước cách đây không xa, có một luồng hàn ý lạnh thấu xương đang từ từ đến gần, ẩn theo sát khí. Khác với bọn họ, lũ trẻ kia hoàn toàn không biết gì, vẫn vui cười đùa giỡn.

Nếu có nguy hiểm, thì mình là sức chiến đấu duy nhất —— Nghi Huyền nhận định như vậy mà không chút do dự. Cô cầm bảo kính trong tay, rút kiếm khỏi vỏ, sẵn sàng chờ đón quân địch. Bọn nhỏ thấy cô như vậy, thì cũng nhận ra nguy hiểm, nhất thời cũng sợ hãi mà im bật.

Lúc này, một tiếng gầm thét xé ngang bầu không khí tĩnh lặng. Trong biển hoa bỗng xuất hiện một con sói.

Nghi Huyền chưa từng thấy một con sói nào to như vậy, nó cao chừng một trượng (ba mét), cao như nam tử trưởng thành vậy. Toàn thân bao phủ lớp lông trắng tuyền, như sương như tuyết. Bạch Lang chậm rãi tới gần, hào quang trong con ngươi xanh lam của nó lưu chuyển chói lọi, hiển nhiên không phải là vật phàm. Xung quang cũng không có ma khí, mà ngược lại là linh khí bao phủ mát lạnh.

Chẳng lẽ là tiên thú? —— Nghi Huyền lúc này lại nghĩ tới con Bạch Long tập kích xe Lăng Vân vừa rồi. Có lẽ nào lại là thủ đoạn của Vĩnh Thánh Thiên tông?

Nhưng không chờ cho Nghi Huyền nghĩ nhiều, con Bạch Lang kia nhe răng làm tư thế tấn công. Bọn nhỏ bị cảnh tượng này làm cho sợ hãi khóc ầm lên. Nghi Huyền càng thêm tức giận. Dù không muốn cứu giúp, nhưng cũng đâu cần phải hùng hổ hăm dọa như thế này chứ? Cô cũng chẳng thèm để tâm đến tình đồng minh hữu nghị gì nữa, mà vùng kiếm nghênh chiến.

Con Bạch Lang thấy cô cử động, thì nhún người nhảy lên, hú dài một tiếng. Ngay tức khắc, hàn khí dày đặc cuộn cuộn phun từ trong miệng nó ra, hoa cỏ cây cối xung quanh nó lập tức bị đóng băng.

Khá lắm, đùa thật hay đó!

Nghi Huyền cầm gương, thi triển pháp thuật, đỡ lấy hàn khí kia. Sau đó vùng kiếm, quát: “Phi Sương!”

Thân kiếm rung lên, khuấy động luồng không khí xung quanh chuyển thành hàng nghìn vạn mũi kiếm sắc bén, như sương tuyết phủ khắp trời, tấn công về phía Bạch Lang.

Song, con Bạch Lang kia không hề né tránh, không sợ hãi mà đón lấy chiêu của Nghi Huyền. Hai luồng sức mạnh chạm vào nhau, sự chấn động khiến vô số cánh hoa bay lên như mưa. Tiếp đó, Nghi Huyền trợn mắt há mồm nhìn con Bạch Lang kia rung người rũ sạch lông mà không hề bị thương.

Mặc dù biết kiếm thuật của bản thân tầm thường, nhưng cũng không phải vô dụng đến thế chứ?!

Trong lúc Nghi Huyền cảm thấy khó tin thì con Bạch Lang đã vọt người đánh tới. Nghi Huyền vội vàng khôi phục tinh thần, thi triển chiêu “Huyền Bộc”. Nếu “Phi Sương” chỉ là kỹ thuật hù dọa đối phương, thì “Huyền Bộc” này là sát chiêu thật sự. Nếu sử dụng công lực hiệu quả sẽ có thể san bằng núi đá. Nhưng lúc này, Bạch Lang không hề đối đầu trực tiếp mà lách mình nhẹ nhàng né khỏi chiêu kiếm, khom người đánh úp về Thương Hàn.

Nghi Huyền kinh hãi, vội vàng chạy đến, bảo vệ trước người Thương Hàn. Cô không kịp xuất chiêu, chỉ tạm lấy bảo kính ngăn chặn đòn công kích của Bạch Lang. Nhưng Bạch Lang hiển nhiên coi thường pháp thuật của cô, trực tiếp đánh thẳng tới đầu sức cùng cô. Nghi Huyền dùng thuật Ngưng Kính để đỡ lấy, ít nhiều cũng giảm bớt được lực sát thương, vừa có thể chống lại con thú khổng lồ này. Cô bị ép lui từng bước, chỉ có thể gắng gượng phòng thủ.

Ngay lúc cô không thể chống đỡ được nữa, thì lưng cô bỗng dựa sát vào một lồng ngực vững chãi. Thương Hàn vốn đứng sau cô, khi cảm thấy cô lui bước nhanh như thế thì đã biết cô không thể địch lại. hần đứng vững người, bàn tay ấn lên bờ vai cô, sau đó chuyển dọc theo cánh tay cô nắm lấy chuỗi kiếm.

“Để ta.” Thương Hàn nói như thế, “Tự bảo vệ lấy bản thân đi.”

“Vậy sao được! Huynh không nhìn thấy mà!” Nghi Huyền vội muốn ngăn lại. Đâu chỉ không nhìn thấy, hần còn không nghe được, chỉ bằng cảm giác làm sao có thể đối phó với con thú khổng lồ kia?

Nhưng Thương Hàn vẫn điềm tĩnh như nước, hần không phân biệt được hướng đối phương, nhưng vẫn vùng kiếm quát: “Vẫn Tinh!”

Theo mệnh lệnh của hần, kiếm khí phóng lên cao, rồi đột ngột nổ tung bung tách ra. Uy lực của chiêu kiếm mạnh mẽ như Sao Băng ào ào rơi xuống với tốc độ khủng khiếp.

Nghi Huyền kinh hãi. Hóa ra là kỹ thuật quần công (tấn công vùng lớn), thảo nào bảo cô tự bảo vệ chính mình!!! Cô lập tức triệu hồi bảo kính, thi triển pháp thuật làm tấm khiên để chống lại đòn tấn công của chiêu kiếm kia, bảo vệ mình cùng những đứa bé kia ở trong ranh giới của tấm gương.

Bạch Lang dường như cũng nhận ra uy lực của chiêu này, nên lập tức muốn tránh nhưng lại không có chỗ tránh. So với trình độ kiếm thuật lúc trước của Nghi Huyền thì uy lực của một đòn này phải hơn đến mười phần, hoàn toàn không thương xót. Bạch Lang bị kiếm khí phóng xuống gây thương tích, gầm lên một tiếng.

Thương Hàn hiển nhiên không thể biết được tình hình thực tế của quân địch, nên càng không biết chiêu kiếm của mình có hữu hiệu hay không. Bởi không nhìn thấy cũng không nghe thấy, nên sách lược để đối phó với quân địch chỉ có một: Dốc toàn lực tấn công, không ngừng lại cho đến khi đối phương bị tiêu diệt hoàn toàn.

Hần lại vùng kiếm, vẫn là chiêu “Vẫn Tinh” như cũ. Một chiêu chưa xong, lại thi triển tiếp chiêu nữa, cũng vẫn là chiêu “Vẫn Tinh”. Cứ liên tiếp như vậy, ánh kiếm chớp lóe phủ đầy trời, vùn vụt lao xuống tàn sát.

Chưa nói đến chuyện có thể không chế được địch hay không, Nghi Huyền đã cảm thấy vùng bảo vệ của bảo kính vì phải chịu đòn tấn công liên tiếp mà sắp nứt vỡ đến nơi, nhưng lại không cách bảo Thương Hàn ngừng tay lại. Nghĩ đến thương tích trong người hần, không lâu trước còn bất tỉnh mê man, hôm qua vẫn còn suy nhược mệt mỏi, làm sao có thể liên tiếp tung chiêu uy mãnh như giờ cơ chứ! Thật là khó bảo mà!

Mất thấy vùng bảo vệ sắp bị kiếm khí phá vỡ, cô không còn tâm tư suy nghĩ nữa. Cô bất chấp nguy hiểm, định bụng chạy ra ngăn cản Thương Hàn. Thì lúc này, con Bạch Lang kia đã không chịu nổi trước. Người nó đầy vết thương, ý chí chiến đấu cũng tổn hại, mà gầm rú thảm thiết.

Khi hàn khí lạnh thấu xương kia vừa sụt giảm, thì Thương Hàn biết con Bạch Lang kia đã tháo chạy, nên ngừng tấn công thu lại trường kiếm.

Nghi Huyền nhẹ người thở ra một hơi. Cô giải pháp thuật, đang định phàn nàn thì người Thương Hàn đã run lên. Hần chống kiếm xuống đất, mới tạm đứng vững được. Nghi Huyền thấy thế, bước lên phía trước muốn dìu hần. Nhưng hần đã tự chìa tay ra trước nói: “Nghi Huyền. Để ta.”

Giọng hần tuy suy yếu, nhưng khẩu khí vẫn kiêu ra lệnh như cũ. Lòng Nghi Huyền đang tràn đầy lo lắng bỗng vỡ thành u sầu: Vì sao lúc nào cũng cảm thấy mình bị sai bảo cơ chứ?

Nhưng chung quy, vì ân cứu mạng, tình đồng môn, lệnh sư phụ, hơn nữa trước khi lòng đồng cảm sắp bị hao kiệt, thì cô chọn cách thỏa hiệp. Cô đỡ cánh tay hần, dìu hần đứng vững. Ngay khi vừa chạm vào hần, cô cảm giác thấy người hần nóng rực khác thường, cô nhíu mày nói: “Người đã bệnh rồi, dù sao cũng phải nghỉ ngơi một chút chứ. Có đối địch cũng không nhất thiết phải hung mãnh như vậy chứ, giãy vò như thế đến bao giờ mới khỏe lên?”

Toàn bộ hần đều không nghe thấy, chỉ dồn toàn bộ sức nặng dựa lên người cô.

Cô biết có nói cũng vô ích, nên chẳng nói nữa. Việc quan trọng nhất bây giờ là đến “Chân Hư cảnh”. Để hần dưỡng bệnh ở đó mới tốt. Cô nhìn về phía lữ trẻ đang hoảng hồn chưa bình tĩnh lại, chúng vẫn nức nở không ngừng, hỏi: “Đường còn xa lắm không?”

Cô bé con kia vẫn là đứa đầu tiên lau khô nước mắt, chạy chậm lên phía trước chỉ đường.

Nói đến cũng thấy khéo sao, vừa rồi đòn tấn công của Thương Hàn đã phá hủy hơn nửa rừng hoa, khiến con đường trước mặt bằng phẳng, mang máng nhìn thấy nhà cửa.

Sau một lát, Nghi Huyền điu Thương Hàn đứng vững lại, nhìn nhà cửa khói bếp trước mặt.

Đây giống hệt một thôn trấn, chẳng những có cây cầu nhỏ bắc qua con sông, mà còn có đường phố lầu các cửa hàng, sự phồn hoa náo nhiệt không phù hợp này khiến người ta kinh ngạc vô cùng.

Khi vào đến trấn, một tấm bia đá dựng trước lối vào hấp dẫn sự chú ý của Nghi Huyền.

Trên bia viết chữ màu đỏ thẫm, mạnh mẽ mà sắc bén, viết rằng:

Dục hải trảm phù chung tu tỉnh.

Hồng trần triển chuyển tâm tự minh.

(Dịch:

Chìm nổi trong bể dục vọng chết mới tỉnh.

Nổi khổ trong cõi hồng trần lòng tự biết.)

8. Chương 8

Những câu chữ trên tấm bia kia thực ra rất dễ hiểu. Hễ là trước cổng tiên gia thì luôn luôn có những câu nói như thế đấy, hoặc để cảnh tỉnh hoặc là lời ân cần khuyên nhủ hướng thiện, khuyên người rời trần thế để tu tiên. Vĩnh Thánh Thiên tông chắc cũng giống như vậy.

Nghi Huyền cũng không suy nghĩ nhiều, vừa đi Thương Hàn vào trấn, thì đã thấy một đám cả trai lẫn gái cầm đao thương côn gậy chạy đến đây, cảnh này thật làm Nghi Huyền hoảng sợ. Cô đang đề phòng thì bọn nhỏ bên cạnh lại nhao nhao chạy lên, miệng gọi cha mẹ.

Hóa ra là con Bạch Lang kia cũng không phải là ngày một ngày hai đến gây chuyện. Mọi người trong trấn thường nhắc nhở lũ trẻ không được tùy tiện ra ngoài chơi đùa. Nhưng thiên tính trẻ con vốn hồn nhiên, đâu chịu nghe lời. Mới vừa nãy mọi người nghe thấy tiếng sói tru, lại phát hiện ra không thấy mấy đứa trẻ đâu, nên lúc này mới vác vũ khí đi cứu người. Bây giờ thấy bọn nhỏ quay về lại nghe giải thích, nên tất cả đều buông vũ khí xuống, không còn lòng thù địch.

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đến gần họ. Nhìn hần quần áo sạch sẽ, vẻ mặt nghiêm túc, tựa hồ như rất có uy danh. Hắn ôm quyền cúi đầu, nói: “Đa tạ nhị vị. Vừa nãy đã thất lễ.”

Nghi Huyền đáp lễ nói: “Đâu có.”

Người đàn ông kia hỏi han vài câu, rồi xoa người bảo mọi người về nhà, sau đó mới nói với Nghi Huyền: “Tại hạ họ Lục, tên một chữ Tín, là Trưởng trấn. Chẳng hay danh xưng nhị vị như thế nào?”

Nghi Huyền nói tên gia môn, còn chưa nói mục đích đến, Lục Tín đã nói: “Nói vậy nhị vị tới là để cầu y phải không?” Thấy Nghi Huyền kinh ngạc thì hắn cười nói, “Ta thấy vị tiểu huynh đệ này bệnh cũng không nhẹ, chẳng bằng tới tệt xá trước được không?”

Nghi Huyền vốn đang lưỡng lự, nhưng lại thấy cô bé lúc nãy kia cười tươi đứng phía sau Lục Tín, kéo tay áo hắn, nhìn vậy chắc là cha con. Có con gái như vậy, phụ thân sao có thể là người xấu. Nghi Huyền không dè chừng nữa, gật đầu đồng ý.

Dọc đường đi, Nghi Huyền nghe Lục Tín kể về nguồn gốc của thôn trấn này. Lúc đầu, Lục Hư Thánh sơn này vốn là một vùng đất trù phú, trong núi linh khí dồi dào, bốn mùa như xuân. Khi Vĩnh Thánh Thiên tông lập phái ở đây, tiên gia vào núi, càng khiến ngọn núi thêm thiêng liêng. Người lên núi cầu tiên nhập môn phải nối liền nhau không dứt. Về sau, Vĩnh Thánh Thiên tông xuất hiện một vị thần y, truyền rằng người này không chỉ có thể trị bách bệnh, mà tấm lòng còn nhân từ vô cùng. Một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhiều người không ngại đường xa mà lên núi cầu y.

Song, thật ngoài dự liệu là, Chưởng môn Vĩnh Thánh Thiên tông lại là một kẻ khác người, chán ghét bị người khác quấy rầy. Đối với những người lên núi cầu y đều lạnh lùng buông lời đuổi quát, chưa từng động lòng trắc ẩn. Những người cầu y vẫn không bỏ đi mà ở lại trên núi, ngày đêm cầu xin mãi. Rốt cuộc cơ duyên xảo hợp mà có người tìm thấy “Chân Hư cảnh”. Lại phát hiện ra chỉ cần đặt mình vào trong đó, bệnh sẽ tự khỏi hẳn. Kể từ đó, mọi người dừng chân tại đây, một thời gian dài sau dần hình thành thôn trấn. Chưởng môn Vĩnh Thánh Thiên tông đối với việc này vô cùng không vui, nhưng cũng không cưỡng chế đuổi đi, chẳng qua là về sau phong sơn bế môn, không cho ai vào núi.

Cái khác thì không nói, chứ nhắc đến Chưởng môn, cô lại nghĩ tới Lạc Kiến Hoài. Cô nhú mày, phần uất nói: “Chưởng môn kiểu gì vậy! Thật không ngờ hẳn là người tu tiên, thật là ngang ngạnh vô lý!”

Lục Tín thấy phản ứng của Nghi Huyền như vậy thì mỉm cười khuyên nhủ chân thành: “Thực ra nơi đây cũng chính là địa hạt của Vĩnh Thánh Thiên tông, chúng tôi mạo muội quấy rầy, không thể trách tiên nhân tức giận được. Bây giờ cô nương tìm được đến nơi này, cũng xem như được đền bù mong muốn, cũng đừng nên để tâm nữa.”

Nghi Huyền nghe hẳn nói mà thấy hổ thẹn, nhưng nhớ đến thái độ của Lạc Kiến Hoài thì cô vẫn không thể không để ý được.

Đi được một lúc, mọi người đã tới nhà của Lục Tín. Tòa nhà kia cũng không hề nhỏ, sân trước nhà sau, đình viện hoa viên đều đủ cả, hết sức rộng rãi thoải mái. Lục Tín dẫn bọn họ đến phòng khách đã bố trí sẵn, rồi lại đưa nước sạch cùng thuốc thang trà nóng điểm tâm đến, Nghi Huyền liên tục nói cảm ơn.

“Cô nương không cần khách sáo. Thực ra nơi đây vạn vật sung túc, không cần phải tốn công vào việc đồng áng mà vẫn ấm no. Vì vậy tiền bạc của toàn trấn đều dùng chung. Ngay cả gian nhà này cũng là sở hữu chung, được mọi người cất nhắc nên mới để tại hạ sử dụng. Cô nương cứu bọn trẻ đương nhiên là khách quý của chúng tôi.” Lục Tín nói rồi nhìn Thương Hàn một chút, “Vị tiểu huynh đệ này tuy có bệnh trong người, nhưng chỉ cần dưỡng ở đây một thời gian, nhất định có thể khỏi hẳn bệnh. Cô nương hãy an tâm ở lại đây, cần gì thì cứ nói. Nhìn nhị vị cũng mệt mỏi rồi, hãy nghỉ ngơi trước đã.”

Lục Tín nhiệt tình quan tâm như vậy khiến Nghi Huyền thấy an tâm vô cùng, cô nói lời cảm ơn rồi tiễn Lục Tín ra ngoài. Trước khi chia tay, lại hỏi lần cận đây có sông suối nào không. Đến khi cô trở vào phòng đã thấy Thương Hàn dựa trên giường, dường như sức để ngồi cũng không có. Cô vội vàng đi đến cẩn thận dìu hẳn nằm xuống. Rồi lại lấy nước sạch thấm ẩm khăn, đặt lên trán hẳn.

Người hẳn nóng hầm hập, hô hấp nhẹ nhẹ gấp gáp từng hồi ngắn khiến cô lo lắng vô cùng. Bây giờ chưa đến thời điểm ma khí phát tác, chỉ sợ là do cuộc chạm trán vừa rồi làm rối loạn nội tức, khiến bệnh tình nặng thêm. Giờ mà thi triển Thiên Nhất Huyền Thủy trận cũng không có hiệu quả, đành phải trông mong vào linh khí của Chân Hư cảnh vậy.

Cô muốn bản thân mình thoải mái, vừa cười vừa nói, “Vừa nãy Trưởng trấn gọi huynh là ‘tiểu huynh đệ’ cơ đấy. Huynh nói có buồn cười không. Muội thấy ông ấy nhiều lắm cũng chỉ ba mươi tuổi, gọi huynh một tiếng Đại huynh còn chưa được nữa là.”

Chủ đề câu chuyện này không ngờ lại khiến cô hồi tưởng lại quá khứ. Giọng cô có chút thương cảm, khe khẽ nói, “Thời gian trôi qua thật mau... Còn nhớ mười năm trước ở phân đà phủ Cực Thiên, chúng ta từng cãi nhau một trận. Khi đó muội nói huynh lòng dạ kiêu căng hẹp hòi, không đáng để Phương Thanh sư tỷ ái mộ. Nhưng huynh lại nói với muội rằng, người Phương Thanh sư tỷ yêu, là một người khác, bảo muội đừng có nói lung tung. Thực ra khi đó, muội đã suýt buột miệng hỏi...” Cô nở nụ cười, “ ‘Vậy còn huynh?’ Tình cảm của huynh đối với Phương Thanh sư tỷ là thế nào?”

Cô nói đến đây, thở dài một tiếng rồi cười nói: “Muội cứ nghĩ rằng, không còn có cơ hội để hỏi huynh nữa. Nhưng huynh đã trở lại rồi... Thật không dễ dàng gì. Cho nên, đừng cậy mạnh như mười năm trước nữa nhé, cũng đừng để muội phải trông mắt nhìn huynh xảy ra chuyện nữa, có được không?”

Hắn không nghe thấy, đương nhiên không thể đáp lại. Nhưng trong sâu thẳm lòng cô vẫn cảm thấy vui mừng. Không biết qua bao lâu, có lẽ là do linh khí bắt đầu có công hiệu, hẳn không còn sốt nữa, dần dần chìm vào giấc ngủ. Lúc này không còn trần trọc nói mê nữa, hô hấp của hẳn đã đều đặn bình thường trở lại, ngay cả thần sắc cũng bình yên đi. Cô đợi một lúc thấy hẳn ngủ say rồi, mới nhẹ nhàng đứng dậy.

Giờ đã thu xếp ổn thỏa cho Thương Hàn rồi, cũng nên đi tìm những đồ đệ kia, không biết bọn họ bị rơi xuống nơi nào. Vùng núi này thật sự quái lạ, chỉ sợ bọn họ gặp phải sài lang hổ báo. Đạo hạnh của cô tuy không cao nhưng chung quy vẫn mạnh hơn đám đệ tử đó. Nếu ngay cả cô còn không đối phó được thì những đệ tử đó biết chống đỡ ra sao?

Cô định ra khỏi cửa, nhưng lại lo lắng cho Thương Hàn. Cân nhắc hồi lâu, cô khẽ gọi bảo kính Trầm Lộ ra, thi triển thuật tạo ra màn bảo vệ vô hình quanh người Thương Hàn. Xong xuôi cô mới an tâm, cầm kiếm đi tìm người.

Đi tới cửa, Lục Tín thấy cô ra ngoài, thì quan tâm hỏi một tiếng. Nghe cô nói muốn ra ngoài trấn, thì sắc mặt hắn thay đổi, vội vàng ngăn cản.

Nghi Huyền biết hắn lo lắng con Bạch Lang kia sẽ tấn công lần nữa, và thực ra cô cũng rất lo lắng, nhưng cô không đi thì để ai đi đây. Vì thế, cô dùng giọng thoải mái nói với hắn: “Trưởng trấn không cần phải lo lắng. Thực không dám giấu, tôi là môn đệ của Dịch Thủy đình, mặc dù kém cỏi nhưng cũng luyện thành ‘Gương kiếm song thành’ rồi, nên vẫn dư sức đối phó với một con sói.”

“Cô nương, tại hạ cũng xin nói thật lòng, con Bạch Lang kia chính là Thánh thú của Vĩnh Thánh Thiên tông, hoàn toàn khác biệt với những con sói khác. Tại hạ không dám nghi ngờ đạo hạnh của cô nương, chẳng qua con sói đó không thể xem thường được, càng không nên khinh suất!” Lục Tín nói.

Chuyện này, Nghi Huyền cũng đoán được. Tuy không biết Vĩnh Thánh Thiên tông có ý gì, nhưng có lẽ sẽ không thực sự hạ sát thủ. Huống hồ tự nhiên lại bị đối xử như vậy, thì cũng nên tìm hiểu cho rõ ràng mọi chuyện mới được. “Tôi biết Trưởng trấn có lòng tốt, nhưng tôi còn mấy đệ tử bị lạc trong núi, chỉ sợ bọn họ cũng gặp phải Thánh thú. Thực sự không thể bỏ mặc họ.”

Lục Tín lại khuyên thêm vài câu, nhưng Nghi Huyền rất kiên quyết nên hắn không thể can ngăn thêm nữa. Chỉ đành dặn dò cô nhất thiết phải cẩn thận, rồi tự mình đưa cô đến cổng trấn, chỉ mong cô sẽ hồi tâm chuyển ý.

Vốn không thân quen, nhưng lại lo lắng cho an nguy của cô như thế, thật khiến Nghi Huyền cảm thấy xúc động. Dọc đường đi, lòng Nghi Huyền vẫn thấy ấm áp, trên mặt cũng không kìm được vẻ tươi cười.

Đi không bao lâu thì đến biển hoa lúc trước. Vừa bước một bước vào biển hoa đó, Nghi Huyền đã ngã người.

Vừa rồi nơi đây rõ ràng bị kiếm khí của Thương Hàn phá hủy đi hơn nửa, nhưng bây giờ, nhìn Đào Hạnh tươi đẹp, hoa Mai hoa Lê nhẹ đưa hương thơm mát, hoa Anh Đào bông bành bành như mây, Hải Đường yêu kiều kín đáo, trăm hoa khoe sắc rực rỡ y như lúc ban đầu.

Trong biển hoa, có người, lạnh lùng mở miệng nói, tiếng nói từ xa xa vọng tới: “Là người đánh thương Tuyết Nhi của ta?”

Nghi Huyền giật mình, nhìn theo hướng tiếng nói. Chỉ thấy trong biển hoa có một người chậm rãi đi ra. Đó là một thiếu nữ thanh xuân, xiêm áo trắng thuần, sạch sẽ không nhiễm bụi. Cô vốn diễm lệ nhưng vẻ mặt lại giữ nguyên một vẻ lạnh băng.

Nghi Huyền không biết Tuyết Nhi mà cô ta nói là ai, đang định hỏi, thì thấy con Bạch Lang lúc trước bám sát sau cô gái trẻ. Lần này, không thể nghi ngờ gì nữa, thiếu nữ này nhất định là môn đệ của Vĩnh Thánh Thiên tông.

“Hóa ra con sói này là của cô. Thật uổng cho cô là người tu tiên, vậy mà dung túng để nó đi hành hung người khác, còn dám hỏi ta sao lại đả thương nó!” Nghi Huyền ngay thẳng nói.

“Hành hung?” Thiếu nữ kia lắc đầu nói, “Ta vốn định cứu người, nhưng cô lại không biết tốt xấu.”

“Cứu người?” Nghi Huyền nói, “Vừa gặp đã bỏ nhào vào cắn người như thế mà gọi là cứu người sao?”

“Nếu không làm sao mà ngăn được các người đi về phía trước?” Thiếu nữ nói, “Nhưng giờ đã muộn, các người đã bước chân vào ‘Chân Hư cảnh’ rồi, không còn đường lui nữa.”

Câu nói mang hàm ý như vậy, làm Nghi Huyền khó hiểu. Cô không vui nói: “Nếu không muốn chúng ta đi vào trong, sao không nói thẳng lý do? Nhiều lần công kích như vậy là có ý gì? Đây là đạo đài khách của Vĩnh Thánh Thiên tông sao?”

Thiếu nữ kia còn chưa kịp đáp, đã có một người khác mở miệng tiếp lời: “Nói ra lý do, thì các người vẫn không hết hy vọng. Hơn nữa các người nói không sai, ‘Chân Hư cảnh’ đích thực có thể làm cho người chết sống lại, có khả năng khỏi hẳn bệnh.”

Nghi Huyền lập tức nhận ra giọng nói này, trong lòng bỗng sinh ra chán ghét. Cô đưa mắt nhìn, thấy Lạc Kiến Hoài chấp tay sau lưng thông thả bước đến gần, vẻ mặt vẫn ngạo mạn như cũ. Nghi Huyền chẳng muốn vòng vo với hắn, mà dứt khoát nói: “Bây giờ đã tìm được Chân Hư cảnh, ta cũng không phiền Chưởng môn ra tay cứu người nữa. Chỉ xin hỏi Chưởng môn, những đệ tử đi cùng ta kia hiện đang ở nơi nào. Nếu Chưởng môn biết xin hãy vui lòng cho hay.”

“Không biết.” Lạc Kiến Hoài đáp lạnh tanh, “Lục Hư Thánh sơn rất rộng, hơn nữa bọn họ có chân, thích đi tới nơi nào ta quản sao được.”

Nghi Huyền đương nhiên nghe ra, nhưng lời này là muốn nói bóng gió cô, cô cũng không cam chịu yếu thế, nói: “Đã như vậy, không dám làm phiền Chưởng môn nữa, ta tự đi tìm, chỉ mong Chưởng môn đừng thả rông rắn sói hổ ra chạy loạn khắp núi là được.”

Lạc Kiến Hoài nói: “Chúng sinh bình đẳng. Cô có thể chạy loạn khắp núi, thì sao rông rắn sói hổ không thể chạy? Chính cô nên cẩn thận đừng có đâm lung tung là được.” Hắn hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo rời đi.

Nghi Huyền tức đến nghiến răng nghiến lợi, đang định đi đến nói lý lẽ, thì nghe thấy cô thiếu nữ áo trắng nói: “Tính ngài vốn vậy, cô có tranh cãi cũng vô ích.”

Nghi Huyền nhin cơn tức, liếc nhìn thiếu nữ kia một cái. Thành thật mà nói, cô ấy là môn đồ mà lại đánh giá Chưởng môn như vậy, làm người ta thấy khó hiểu. Nhưng nghe cô ta nói lúc đầu có vẻ không có ác ý, có lẽ trong chuyện này có ẩn tình nào đó.

“Vừa rồi cô nói chúng tôi vào ‘Chân Hư cảnh’ sẽ không còn đường lui, là có ý gì?” Nghi Huyền hỏi.

“Tên cũng như ý nghĩa.” Thiếu nữ nói, cười bất đắc dĩ, “Bây giờ đã hết cách rồi, các người cứ an tâm ở đó đi.”

“Rốt cuộc các người đang che giấu cái gì vậy hả?” Nghi Huyền không chấp nhận câu trả lời kia, truy hỏi tới cùng.

Thiếu nữ thì thầm nói: “Chìm nổi trong bể đục vọng chết mới tỉnh, nổi khổ trong cõi hồng trần lòng tự biết...” Nói như vậy xong, thiếu nữ đó dứt khoát dẫn Bạch Lang biến mất trong biển hoa.

Lòng Nghi Huyền đầy mê muội, suy nghĩ vất óc vẫn không giải thích được. Xung quanh cô, biển hoa vẫn rực rỡ tựa như ảo mộng...

9. Chương 9

Có nghĩ trăm nghìn lần cũng không thể lý giải được chuyện này thì suy nghĩ nhiều cũng vô ích. Nghi Huyền không suy nghĩ nữa mà chuyên tâm vào việc tìm kiếm những đệ tử kia. Nhưng đúng như Lạc Kiến Hoài nói, Lục Hư Thánh sơn quá rộng lớn, cây cối lại rậm rạp xum xuê, có thi triển thuật Ngự Phong đi tìm cũng vô dụng. Cô đi bộ một lúc lâu vẫn không tìm thấy bất cứ ai. Cô lo lắng cho bệnh tình của Thương Hàn nên đành hậm hực dừng bước, xoay người trở về.

Đến khi về đến nhà Lục Tín bỗng thấy mọi người đứng đầy trong nhà, nhìn thấy cô bình yên trở về thì đều vui mừng. Sự quan tâm như vậy khiến Nghi Huyền có phần xấu hổ. Hàn huyền một hồi cô mới quay về phòng ở.

Vừa vào phòng đã thấy Thương Hàn tỉnh dậy rồi, và đang ngồi thiền. Nhìn tư thế hẩn ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt bình thản, chắc là đã khá hơn nhiều. Nghi Huyền thả lỏng người, định đi qua, ánh mắt vừa hạ xuống bỗng thấy cô bé con lúc trước cũng đang ở trong phòng. Bây giờ nó đang ngồi xồm trước giường, chống má ngửa mặt lên nhìn Thương Hàn.

Nghe thấy tiếng người tới gần, cô bé đứng lên, chạy đến cạnh Nghi Huyền kéo tay cô hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, sao đại ca ca này lại không để ý đến muội ạ? Muội nói với huynh ấy rất lâu mà huynh ấy không đáp lại.”

Nghi Huyền phì cười, cái gì mà “Đại ca ca” chứ, phải là đại bá mới đúng. Cô cười nói với cô bé kia: “Huynh ấy không nghe thấy muội nói đâu. Nếu muội muốn nói gì thì viết vào lòng bàn tay huynh ấy, huynh ấy sẽ biết.”

Cô bé vừa nghe xong vội vàng quay người chạy lại trước giường, vừa định kéo lấy tay Thương Hàn thì bỗng bị một luồng sức mạnh vô hình đẩy ra. Cô bé quay đầu nhìn Nghi Huyền, hai mắt đã rưng rưng.

Nghi Huyền càng thêm buồn cười, vội vàng giải thuật Kính Giới, nói: “Được rồi được rồi.”

Cô bé nửa tin nửa ngờ chìa tay ra kiểm tra thử, quả nhiên vùng bảo vệ đã biến mất, toe toét cười mà nắm lấy tay Thương Hàn.

Nhưng ngay lúc này Nghi Huyền bỗng nhớ ra vấn đề quan trọng, cấp tốc hô lên: “Cẩn thận!”

Chỉ thấy Thương Hàn mở mắt ra, trở tay bắt lấy tay cô bé, dùng sức nhấc lên, ầy vẩy mà cô bé con kia bị nhấc bổng lên. Nghi Huyền bước vội đến, một tay ôm lấy cô bé, tay kia nắm cổ tay Thương Hàn: “Còn không buông tay!”

Lời vừa ra khỏi miệng Nghi Huyền đã thấy hối hận, hẩn không nghe thấy nói cũng vô ích, chi bằng bóp mạch môn của hẩn buộc hẩn buông tay ra còn hữu hiệu hơn. Nhưng Thương Hàn tựa hồ như hiểu được mà thả tay ra. Nghi Huyền thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô bé kia kinh hoàng như sắp khóc, ngay tức thì cô đánh nhẹ lên cánh tay Thương Hàn hai cái, nhằm dỗ cô bé: “Đừng khóc đừng khóc, là đại bá kia không ngoan, tỷ thay muội đánh hẩn!”

Hành động như vậy làm Thương Hàn không vui, hẩn nắm chặt tay cô hỏi: “Làm gì vậy?”

Nghi Huyền đành phải buông cô bé xuống, nắm lại tay hẩn, đang định biểu lộ thân phận, nhưng chữ “Nghi” còn chưa viết xong, Thương Hàn đã chen ngang nói: “Ta biết là muội. Làm gì vậy?”

Nghi Huyền lại đành phải viết một lần nữa, kể đơn giản chuyện sống nhờ ở đây cho hẩn biết, còn nói kể thêm về chuyện cô bé này. Thương Hàn nhíu mày, cũng không nói gì. Nghi Huyền dứt khoát kéo tay hẩn qua, bảo cô bé kia viết.

Cô bé sợ hãi nhìn sang Thương Hàn rồi lại nhìn Nghi Huyền, lâu sau mới can đảm viết xuống lòng bàn tay hẩn. Cô thấy con bé viết từng nét một mới nhớ ra, trẻ con tuổi này có lẽ chưa biết hết mặt chữ, đúng là làm cô bé kia khó xử rồi. Vất vả mới viết xong, cô bé ngẩng mặt cười, nhanh nhẹn thoải mái chạy ra ngoài.

Nghi Huyền lòng đầy tò mò, viết xuống tay Thương Hàn: viết gì vậy?

Thương Hàn than một tiếng, nói: “Lục Tiểu Oanh.”

“Ồ, hóa ra là tên.” Nghi Huyền chăm chú nhìn Thương Hàn chốc lát, cười nhạo: “Con bé chỉ nói ối huynh thôi đó, chẳng ngờ sư huynh cũng được trẻ con yêu mến cơ đấy.”

Thương Hàn đương nhiên không biết cô đang nói gì, cũng không bận tâm, chỉ hỏi: “Đi đâu vậy?”

Nghi Huyền lại nhớ tới chuyện lúc nãy, trong lòng tức giận nhưng nghĩ có tổ giác với hẩn cũng vô ích nên chỉ viết hai chữ “Tìm người”. Câu trả lời lại làm Thương Hàn nhíu mày. Hẩn lật tay cầm tay cô, nhưng không nói câu gì. Nghi Huyền chờ mãi không thấy hẩn buông tay, lòng bỗng run lên, má hơi đỏ lên. Cô hơi dùng sức rút tay về, nói thầm: “Nắm chặt thế làm chi...”

Thương Hàn thấy cô rút tay ra thì mới mở miệng nói: “Đạo hạnh không cao thì đừng chạy lung tung khắp nơi. Vừa không tìm được người mà có khi còn lạc luôn.”

Nghi Huyền vừa nghe vậy thì cả giận: “Nói cái gì? Có ý gì? Đạo hạnh ta không bằng huynh nhưng dù sao vẫn tự bảo vệ được mình! Bảo gì mà lạc mất, ta vô dụng đến thế sao?...” Cô đang oán giận thì bỗng nhiên không nói nữa. Lại tỉ mỉ nghĩ cẩn thận lại, những lời hần nói tựa như đang lo lắng cho cô vậy. Cô sững âm ỉ, nhưng ngoài miệng lại nói: “A, ta biết rồi. Huynh sợ ta bỏ mặc huynh, không ai chăm sóc hầu hạ huynh phải không. Ha ha, thế nào, không có ai bên cạnh huynh, nên sợ sao, lo lắng sao?”

“Ta đói.” Thương Hàn nói.

Câu này làm đứt phứt lời Nghi Huyền, cô thở dài: “Ồi, mình nói câu “hầu hạ” làm chi, quả nhiên ứng nghiệm...” Cô nhớ Lục Tín từng đưa trà bánh tới, liền xoay người đến bàn lấy. Nhưng để cả buổi nên trà bánh đã nguội ngắt. Nghĩ hần chưa khôi phục vị giác lại còn bắt hần ăn đồ lạnh, thì thật đáng thương. Hiếm khi hần có khẩu vị, thì cố mà làm cho hần ăn đi. Cô tự nhủ vậy, xong lập tức đến cạnh hần, viết xuống lòng bàn tay hần chữ “Chờ”, rồi ra ngoài.

Nghi Huyền tìm Lục Tín nói muốn mượn phòng bếp. Lục Tín là chủ nhà nên chẳng muốn cô động tay làm. Nhưng cô cứ kiên trì nên hần đành đồng ý. Đến khi vào nhà bếp, Nghi Huyền mới thật sự tin “Vạn vật sung túc ẩm no” như lời Lục Tín nói lúc trước.

Trong phòng bếp, có đủ loại rau củ quả và thịt gia cầm, cần gì có nấy, bất kể mùa màng. Xuân duẩn thu ngẫu, hạ cổ đông quỳ – Măng mùa xuân ngó sen mùa thu, nấm mùa hạ hoa quỳ mùa đông, chất đầy trong tủ, lại càng không nói đến lúa mạch cùng hạt kê.

Quả đúng là thế ngoại đào nguyên, nơi trù phú của thần tiên. Nghi Huyền thầm khen ngợi, rồi bắt tay vào làm cơm.

Thương Hàn bệnh lâu mới khỏe hơn chút, bụng dạ còn yếu, không nên nấu quá nhiều. Nghi Huyền lấy hai ba quả hạnh đào, bỏ vỏ băm nhuyễn, rồi trộn với gạo tẻ nấu nhừ thành cháo. Rồi lại thấy ăn mỗi cháo cũng nhạt nhẽo, mà hần dù không nếm được vị nhưng vẫn nhai tốt nên cô chọn một miếng măng xuân, nghĩ cách chế biến. Lại nói tiếp là đêm qua hần bị lạnh, nếu thả chút vị cay vào chắc cũng có thể trừ khí lạnh. Cô nghĩ ra thực đơn rồi cắt măng thành những miếng nhỏ, cho vào nồi luộc chín. Rồi bắc chảo lên, chuẩn bị rang cay với mỡ.

Ngay khi một tay cô cầm quả ớt, bên tay kia cầm lọ hạt tiêu đứng cạnh bếp, chờ chảo nóng thì bỗng thấy bản thân mình hình như đã quá quan tâm chăm sóc, tự nhiên lòng thấy quẫn bách xấu hổ. Vị giác của hần không còn, mà cô lại quá dồn tâm sức vào nó như vậy thì có ý nghĩa gì? Vì sao cứ là chuyện của hần, dù cô không tình nguyện nhưng vẫn quan tâm, vẫn để ý như vậy? Lẽ nào cô thực sự...

Cô không dám nghĩ tiếp nữa, cấp tốc dừng ngay ý nghĩ trong đầu lại, cũng vừa lúc chảo nóng, cô tranh thủ rắc thứ trong tay vào chảo. Nhưng lòng cô đang hoang, tay bỗng nghiêng một cái thế là hơn nửa lọ tiêu đổ xuống chảo. Cô kinh hãi kêu lên một tiếng, nhưng đã muộn. Chảo dầu sôi nóng, chỉ nửa phút đã tỏa ra hương cay nồng khắp phòng. Cô vốn định làm lại nhưng lại nghĩ: dù sao hần cũng không cảm nhận được mùi vị. Mà đáng ra không cần phải cẩn thận tỉ mỉ như vậy, chỉ cần bình tĩnh làm là được rồi. Cô gạt đầu tự nhủ vậy, không tính làm lại nữa. Cô bỏ quả ớt cùng lọ hạt tiêu xuống, để lại chảo dầu cay xè đó, cho những miếng măng đã thái sẵn vào chảo, đảo qua một chút, rồi thêm chút muối vào cho đủ vị, sau cùng rắc một ít vừng lên trên, vậy là đã hoàn thành.

Xong xuôi cô múc ra chiếc đĩa rồi ngồi ngửi ngửi, hương đồ ăn cay nồng vừa kích thích vị giác lại cực kì mê người. Vừa hay cháo cũng đã chín, cô lấy ra một bát. Tìm cái khay bưng cháo cùng đĩa thức ăn trở về phòng.

Trong phòng, Thương Hàn đã ngồi đợi trước bàn từ lâu. Cô dọn đồ ăn lên, kéo tay hần, viết xuống hai chữ “Cháo”, “Măng”. Hần gật đầu, chỉ nói: “Múc cho ta.”

Nghi Huyền đã sớm đoán như vậy, nhận mệnh mà cầm bát cháo lên, múc một thìa, thổi thổi chút rồi đưa tới môi hần. Hần nuốt xuống, cũng chẳng nói thêm gì, làm Nghi Huyền hơi mất mát.

“Tay nghề của muội được lắm đó...” Cô khe khẽ nói, rồi gắp một miếng măng cho hần.

Hần ngậm vào miệng, nhai nhẹ nhàng, nhưng bỗng nhiên sắc mặt đại biến. Hần quay đầu nhè miếng măng ra, ho khan liên tục.

Nghi Huyền còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, ngay lúc đang kinh ngạc thì hấn đã túm chặt lấy cô, thỉnh thoảng nhìn đến trước ngực. Chẳng bàn đến chuyện hấn mạnh tay hay không, chỉ riêng cái tư thế này cũng đủ làm Nghi Huyền cảm thấy nguy hiểm.

Hấn ho nhẹ, hơi giận nói: “Không được đùa bỡn ta.”

Nghi Huyền chột dạ, đang định xin lỗi, nhưng vừa giương mắt lên thì thấy hai má hấn đỏ bừng, hai tròng mắt rưng rưng, đôi môi đã hơi sưng lên. Mặc dù đôi mày nhíu chặt đầy nghiêm túc, nét mặt thịnh nộ, nhưng cái dáng vẻ này rõ ràng đậm đà yêu ả. Cô nhìn không được mà phì cười, bỗng thấy hắt hê khắp người.

Thấy cô không đáp lại, hấn lại càng hờn giận hơn, kéo thẳng cô dậy, bàn tay khẽ lật, vịn cánh tay cô ra sau, dùng sức ép cô. Nghi Huyền ăn đau, vội vàng xin tha thứ: “Muội sai rồi! Muội sai rồi! Là muội sai được chưa! Muội không cố ý mà, chẳng may run tay thả hơi nhiều ột mà thôi...”

Nhưng đúng lúc này, hai người bỗng phát hiện ra một điều. Thương Hàn buông lỏng tay, thả Nghi Huyền ra, sưng sốt nói: “Vị này...”

“Huỳnh cảm nhận được vị rồi sao?” Nghi Huyền cũng quên luôn chuyện vừa rồi, lòng mừng rỡ hỏi hấn.

Để chứng thực, cô cầm bánh ngọt đưa Thương Hàn ăn thử. Thương Hàn hiểu ý, cắn một miếng, rồi lại lắc đầu.

“Không vị?” Nghi Huyền khó hiểu, “Lẽ nào chỉ có thể cảm nhận được vị cay sao? Vậy là sao chứ?”

Thương Hàn hình như cũng hơi thất vọng, nhưng hấn cũng không nghĩ nhiều thêm. Hấn lần mò ngồi xuống, nhìn không được lại ho khan vài tiếng. Hấn cau mày, tức giận nói với Nghi Huyền: “Nước.”

Nghi Huyền áy náy, rót nước trà cho hấn. Đợi hấn uống xong, mới nắm tay hấn, thành thật viết: “Không phải cố ý đâu. Xin lỗi.”

Thương Hàn im lặng một lát mới nói: “Nếu còn lần sau, tuyệt đối không tha.”

“Lắm chuyện nha, làm chi mà như thâm cừu đại hận thế...” Nghi Huyền lập tức phản nản.

Lúc này hấn lại giương tay lên, đánh một cái lên cánh tay cô. Nghi Huyền ‘úi’ lên một tiếng, tức giận: “Không phải nói lần sau sao, giờ lại đánh người ta! Người ta cũng xin lỗi rồi!” Cô vừa nói vừa viết xuống lòng bàn tay hấn tám chữ lớn “Nói không giữ lời, cấm được đánh”.

Thương Hàn khẽ hừ một tiếng, nói: “Đây là trả lại muội lúc này đánh ta.”

Nghi Huyền nghĩ chút mới phản ứng lại được, chẳng lẽ là cái chuyện lúc trước cô làm bộ “đánh” hấn để dỗ cô bé kia sao? Cái gì thế! Cô chỉ “nhẹ nhàng” làm cho có mà thôi. Thế mà cũng bị tính là đánh sao?!

Cô quan sát vẻ mặt nghiêm túc của người đàn ông trước mặt, vô lực tự nói: “Có cần phải chấp nhận thành như vậy không hả!”

10. Chương 10

Cuối cùng Thương Hàn cũng ăn xong bát cháo. Nghi Huyền vốn không thích lãng phí lương thực, định tự mình ăn hết chỗ mắng kia, nhưng vừa ném một miếng mắt cô đã rưng rưng im lặng rơi lệ. Không chỉ ột cay mà còn hơn nửa lọ hạt tiêu khiến cho cả người tê dại hoàn toàn không chống đỡ nổi. Cô hổ thẹn vô cùng, nói mấy câu xin lỗi với hấn. Nhưng hấn không nghe được, mà cũng chẳng buồn để ý, lại lần mò trở về giường, tiếp tục ngồi thiền.

Nghi Huyền thấy hấn vẫn còn tức giận, nên cũng chẳng dám chọc vào hấn. Lúc đang thu dọn bát đĩa, thì cô bỗng thấy người mệt mỏi rã rời. Cả một ngày bận bịu, chưa từng nghỉ ngơi giây phút nào, sao không mệt cho được. Cô nghĩ một chút rồi quyết định trước hết cứ nghỉ ngơi đã rồi dọn dẹp sau.

Gian phòng khách không lớn, cũng chẳng còn cái giường khác, Nghi Huyền liền ghé người lên bàn. Vốn định dưỡng thần một chút, nhưng vừa nhắm mắt vào, cơn buồn ngủ đã ùn ùn kéo đến, vậy là bất tri bất giác mà ngủ.

Thương Hàn ngồi thiền một lúc, lại thấy khát nước, liền mở miệng gọi Nghi Huyền. Mãi mà không thấy người đáp, Thương Hàn cũng không gọi nữa, tự mình xuống giường. Lúc này khi Nghi Huyền đi làm cơm, hắn đã đi vài vòng trong phòng, đại khái cũng nhớ được vị trí đồ dùng bày biện trong nhà. Hắn thuận lợi đến cạnh bàn, vừa lần mò tìm bình trà, thì vô tình chạm vào một lọn tóc dài lạnh lạnh.

Hắn tưởng Nghi Huyền ra ngoài, nào ngờ cô lại ngủ trên bàn. Hắn hít một hơi, nhẹ nhàng vuốt lên tóc cô. Cô ngủ rất say, không hề vì động tác này mà tỉnh. Dưới bàn tay hắn, nhịp thở của cô khe khẽ đều đều, khiến hắn không muốn đánh thức cô dậy. Hắn thu tay lại, tiếp tục tìm nước, nhưng lại chạm phải đĩa măng xuân cay chết người kia. Hắn do dự một chút, cầm một miếng bỏ vào mồm.

Vị cay xé đó nháy mắt làm môi hắn tê rần, thiêu nóng ngũ tạng, khiến hắn không kiềm chế mà hợp lấy mấy ngụm khí. Hắn vội vàng tìm kiếm, cuống quýt rót ỉnh chén nước, uống một hơi hết sạch. Nước lạnh lạnh trôi xuống khiến cổ họng hơi đau nhức. Hắn vất vả lắm mới bình thường được, nhưng sau một lát lại không nhin được mà cầm thêm miếng nữa. Lúc này hắn dè dặt cắn một miếng nhỏ, chậm rãi nhai. Sau đó mới phát hiện ra, ngoài vị cay xé lưỡi đó, món măng mùa xuân này cực kì giòn mềm. Trong đó còn có thêm những cái hạt nho nhỏ, chắc là những hạt vừng. Hắn cứ nghĩ Nghi Huyền làm món này là muốn trêu chọc hắn, nhưng giờ nếm kỹ mới thấy trong món ăn này giành nhiều công sức thể nào.

Hắn bất giác cảm thấy vui vẻ, khoe môi cong lên ý cười, không còn thấy cay như lúc đầu nữa, món măng này hình như cũng không đến nỗi nào...

...

Khi Nghi Huyền tỉnh dậy, thì đã quá canh một (7-9pm). Cô bỗng bật dậy hoảng hốt nhìn về phía Thương Hàn, thì thấy hắn đang nằm nghiêng trên giường, ngủ rất bình yên.

Kỳ quái. Chẳng phải mỗi ngày ma khí sẽ phát tác buộc phải dùng Thiên Nhất Huyền Thủy trận để chữa trị sao? Vì sao hôm nay lại khác vậy? Chẳng lẽ là nhờ linh khí ở Chân Hư cảnh? Lợi hại đến vậy sao?

Nghi Huyền lòng đầy ngạc nhiên, cẩn thận sờ lên trán Thương Hàn, rồi lại xem mạch đập của hắn, khi xác định mọi thứ vẫn ổn thì mới yên tâm. Cô mỉm cười xoay người đi thu dọn bát đĩa. Vậy mà đĩa măng cay kia lại trống không, làm cô sững sốt vô cùng. Cô cầm đĩa lên dí sát mắt nhìn một lần nữa, sau đó, nghĩ tới một khả năng duy nhất.

Cô quay đầu nhìn Thương Hàn, bỗng bật cười, “Cay như thế, không khéo hỏng bao tử đó.” Cô thấp giọng nói.

...

Sau khi thu dọn xong bát đĩa, Nghi Huyền lại tiếp tục ghé tạm lên bàn ngủ một đêm. Sáng sớm hôm sau, Lục Tín đưa nước sạch cùng điểm tâm sáng đến từ sớm. Cô nói cảm ơn, tự mình vệ sinh ổn thỏa trước, xong xuôi định gọi Thương Hàn dậy, thì đã thấy hắn tự dậy rồi.

Thần sắc hắn rất tốt, không còn vẻ suy yếu chán nản như lúc trước nữa, thấy vậy cô càng yên lòng hơn, cảm thấy Chân Hư cảnh quả đúng là danh bất hư truyền. Cô giúp hắn rửa mặt chải đầu rồi dùng bữa sáng, sau cùng viết lên tay hắn, nói muốn tiếp tục ra ngoài tìm người.

“Ta cũng đi.” Không đợi cô viết xong, Thương Hàn đã mở miệng tuyên bố như vậy.

Nghi Huyền đương nhiên không đồng ý, nhưng Thương Hàn là người cố chấp vô cùng nào để ý đến việc cô tán thành hay phản đối. Biết tính hắn, Nghi Huyền cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp. Lúc hai người ra ngoài, Lục Tín lại tới ngăn cản như cũ, nhưng vì hai người quá kiên quyết, hắn cũng đành để bọn họ đi.

Ra khỏi trấn nhỏ, đi ngang qua biển hoa, là đến đường núi gồ ghề. Nghi Huyền dìu Thương Hàn hết sức cẩn thận, vừa đi vừa nhỏ giọng thăm nói: “Thật là, đi kiểu này, trời có tối đen chắc cũng chẳng đi được bao xa. Ở trong phòng thì có gì không được chứ? Sư huynh người căn bản là thích làm khó người ta hử...”

Thương Hàn đương nhiên không đáp lại, Nghi Huyền nói một hồi cảm thấy không thú vị, lại đành im lặng. Lần này cô chọn hướng khác hôm qua, nhưng trên núi này cây cối mọc xum xuê, che kín cả bầu trời, nên nhìn xung quanh chỗ nào cũng hầu như giống nhau. Đi nửa ngày, sắc trời dần tối, cuối cùng mưa tí tách. Xung quang âm u, vắng lặng, thỉnh thoảng bọn họ lại nghe thấy tiếng chân động vật chạy trốn, khiến cho các bụi cây vang lên tiếng xào xạc. Bầu không khí thế này làm Nghi Huyền thấy hơi bất an.

Lúc này bỗng có một tiếng sói tru, cắt ngang sự yên tĩnh này. Ngay sau đó, những tiếng sói tru đồng loạt vang lên từ xa xa, cứ kéo dài mãi không ngừng.

Sự bất an của Nghi Huyền chỉ nháy mắt đã hóa thành tức giận.

“Các người muốn làm gì thì làm nốt đi! Đừng tưởng cùng là Cửu Nhạc thì ta sẽ nhường các người!” Nghi Huyền cao giọng hô lên.

Thương Hàn phát hiện Nghi Huyền tức giận, trầm giọng hỏi: “Sao vậy?”

Nghi Huyền cầm cổ tay hấn, phần nộ nói: “Không sao. Hừ! Còn thể nữa, ta sẽ thực sự ra tay đó!”

Cô vừa dứt lời, bụi cây trước mặt bỗng rung lên. Mười con sói xám thỉnh linh xuất hiện, những con người xanh biếc đó lóe lên tàn độc. Nghi Huyền cứ nghĩ là thần thú của Vĩnh Thanh Thiên tông, bây giờ gặp những con sói xám bình thường thế này lại chẳng biết phải nói sao nữa.

Bọn sói xám lại không chần chừ như vậy, nhe răng gầm lên, đồng thời bổ nhào về phía này. Nghi Huyền thấy thế, nhưng không rút kiếm mà chỉ gọi bảo kính lên, tức thì chiếu sáng cả một khu. Đệ tử tiên môn không được tùy ý sát sinh, quá lắm thì được dùng một chiêu để đe dọa thôi. Mà dã thú bình thường thấy ánh sáng chói lọi thế này, thì đa số sẽ chùn bước. Nhưng lúc này đây, Nghi Huyền đã đoán sai.

Đám sói xám kia chỉ hơi chần chừ một chút, nhưng sau đó lại tiếp tục tấn công càng hung mãnh hơn, giống như vừa bị chọc giận. Nghi Huyền chưa bao giờ gặp tình huống thế này, nên buộc lòng phải triển khai thuật “Kính Giới” tạm thời phòng ngự.

Cách một lớp bảo vệ mỏng, bọn sói gầm gừ thở phì phò, vây kín xung quanh họ. Nghi Huyền có thể nhìn thấy rõ ràng những chiếc răng nanh nhọn hoắt cùng đầu lưỡi đỏ như máu của bọn sói, đôi mắt chúng lóe lên hung ác.

Nghi Huyền bất giác nắm chặt chuôi kiếm, đúng lúc này, Thương Hàn lại hỏi: “Sao vậy?”

Nghi Huyền nắm tay hấn viết một chữ “Sói”. Đầu ngón tay cô hơi run rẩy, làm hấn nhúu mày than khẽ một tiếng. Hấn xoay bàn tay nhẹ nhàng cầm tay cô, nói: “Đưa kiếm cho ta.”

Nghi Huyền hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn không đưa kiếm cho hấn.

“Dù thế nào cũng nên là ta bảo vệ huynh chứ.” Nghi Huyền nói, rồi rút kiếm ra khỏi vỏ, quát lũ sói kia, “Súc sinh, mau tránh ra!”

Bầy sói thấy cô rút kiếm, càng điên cuồng hơn, nào muốn rút lui. Nghi Huyền cắn răng hóa giải thuật Kính Giới, vung kiếm quát: “Phi Sương!”

Kiếm khí lượn vòng, nháy mắt đã đẩy lùi lũ sói. Đàn sói bị thương đều ngã xuống đất, tru lên thảm thiết.

Nghi Huyền thở nhẹ ra, cười nói với Thương Hàn: “Huynh xem, ta rất lợi hải đó.”

Thương Hàn không biết cô nói gì, chẳng qua chỉ nhúu mày, tựa hồ đang lo lắng. Nghi Huyền bỗng hiểu ra, nắm lấy tay hấn, chính lúc đang viết chữ “Không” thì tiếng tru thảm thiết bỗng đột ngột dừng lại, thay vào đó là tiếng gầm gào hung ác dữ dội.

Cô lập tức xoay người lại, giương kiếm che trước người Thương Hàn, quan sát đám sói kia. Những vết thương do chiêu Phi Sương gây ra lúc nãy, vậy mà chỉ chớp mắt đã lành lại. Tất cả bọn chúng đều lạnh lạnh hung mãnh như ban đầu.

Mưa càng lúc càng to hơn, nước mưa rơi rào rào thành một màn sương trắng mịn mù, làm mờ hồ tầm nhìn. Tiếng mưa rơi lẫn cùng tiếng sói tru nghe vô cùng đáng sợ.

Đúng lúc này, một luồng linh khí mỏng manh nhợt nhạt xen lẫn trong mưa bay đến. Hơi lạnh đó đến đột ngột khiến Nghi Huyền run lên cầm cập.

Một giọng đàn ông lạnh bạc, có khi còn lạnh hơn nước mưa, “Sao không giết được chứ... Sao không giết được chứ...”

Bầy sói tựa hồ nhận ra giọng nói này, đều nín lặng nhìn về một chỗ. Dưới màn mưa u ám, một dáng người gầy guộc cao lớn chậm rãi bước ra. Người này nhìn mỏng lung hư ảo như hòa thành một thể cùng sắc mưa xung quanh, u ám, âm trầm, áp lực và có mùi chết chóc.

Nghi Huyền chưa kịp nhìn kỹ, bóng người kia đã lóe lên di chuyển đến gần. Trong tích tắc, đàn sói kêu rên thê lương thảm thiết.

Giết, cuộc tàn sát không hề thương tiếc. Khớp xương vỡ vụn giòn giã, tiếng thịt bị xé rách ầm ĩ, trộn lẫn với tiếng dã thú gầm rít. Máu tươi văng lên lẫn trong mưa, rơi xuống khắp nơi, xộc lên mùi tanh nồng, chui thẳng vào phổi.

Nghi Huyền đã từng ở trên chiến trường, cũng từng nhìn thấy cảnh sát phạt, nhưng chưa bao giờ thấy một màn ghê gớm như trước mắt đây, khiến cô thực chấn động.

Người nọ vừa giết chóc vừa mê sảng mà lặp lại câu nói: “Sao không giết được...Sao không giết được...”

Tức thì Nghi Huyền đã hiểu được câu nói của hắn. Những đoạn gân cốt, phủ tạng bị rơi ra của lũ sói vậy mà cuối cùng không hề chết đi. Mặc dù tầm nhìn vẫn mơ hồ, nhưng cô có thể thấy được những vết thương trên mình lũ sói bắt đầu khép lại với tốc độ nhanh đến đáng sợ.

“Giết không chết...” Người nọ lại nỉ non, dùng tốc độ tàn sát càng mau hơn. Đến khi tất cả đàn sói bị hắn xé thành từng mảnh nhỏ, thì hắn quay đầu, nhìn về phía Nghi Huyền và Thương Hàn, nói, “Vẫn còn hai...”

Những lời này thật quá đáng sợ khiến người ta ớn lạnh. Nghi Huyền chưa kịp phản ứng thì Thương Hàn đã lần lấy tay cô, đoạt lấy thanh kiếm trong tay cô, không nhiều lời mà thi triển chiêu “Huyền Bộc”, tấn công về phía người nọ.

Người kia bỗng nhảy vọt lên tránh được chiêu kiếm này và biến mất giữa màn mưa. Nghi Huyền thấy vậy, vội vàng giơ bảo kính lên quát, “Minh quang soi tỏ, khai mở Kính Giới!”

Song, một giây sau, người nọ xông vào Kính Giới mà không gặp bất cứ cản trở nào, tung chưởng về phía Thương Hàn.

Phá được Kính Giới? Có lẽ nào, hắn là tiên gia?!

Nghi Huyền kinh ngạc không thôi, định tiến lên ngăn trở thì Thương Hàn đã nhắc bước nhảy lùi ra sau, tránh được thế tấn công của người nọ.

“Sinh giả tử chi căn, tử giả sinh chi căn...” Thế tấn công của người nọ ngừng lại một chút, thì thào nói, “Ân sinh vu hại, hại sinh vu ân... Ha ha... Giết không chết...”

(*Giải nghĩa “Sinh giả, tử chi căn. Tử giả, sinh chi căn. Ân sinh vu hại, hại sinh vu ân”: Đã có sống thì phải có chết. Có chết ắt có sống. Cái nọ là gốc sinh ra cái kia. Có lợi thì phải có hại, có hại tất có lợi. Đây là câu trong Âm Phù Kinh, tương truyền do Hoàng Đế (2697-2597) viết. Hoặc có thể dịch như sau: Sống là cội nguồn của cái chết, chết cũng là cội nguồn của sự sống. Sống chết tương hỗ lẫn nhau. Ân đức thường sản sinh ra tai họa, nhưng tai họa cũng sản sinh ra ân nghĩa, ân hại tương hỗ chuyển hóa lẫn nhau.)

Nói xong người nọ lại tiếp tục công kích thẳng về phía Thương Hàn. Tuy Thương Hàn không nhìn thấy nhưng vẫn có thể cảm giác được trong linh khí tiên gia đó có lẫn sát khí. Hắn vùng kiếm lên cố gắng ngăn sát chiêu của người nọ. Mà người nọ cũng không tiếp tục dồn tấn công đó, lùi lại lần thứ hai, để tìm kẻ hỗ tấn công.

Không thể xác định được chính xác vị trí của đối thủ, nên Thương Hàn đành ra chiêu giống như lúc trước, trực tiếp thi triển “Vân Tinh”. Tuy kiếm khí lao xuống như mưa, nhưng người nọ lại không hề sợ sệt. Ngay tại khoảnh khắc hắn sắp bị đánh trúng, một luồng sáng chói lọi bỗng lóe lên, sáng bừng giữa mưa mù.

Tại thời khắc đó, một con phượng hoàng trắng toát bỗng xuất hiện. Phượng hoàng xòe cánh, giống như một đám mây trắng, che chở hắt khỏi những luồng kiếm đang lao xuống. Ánh hào quang thanh tịnh đó chiếu sáng khuôn mặt người nọ, nó tái nhợt thiếu sức sống như người chết, hoàn toàn không có biểu cảm. Người nọ chậm rãi vươn tay lên, vuốt nhẹ lên lớp lông trắng thuần của Phượng hoàng, đôi môi nhợt nhạt hé mở, vẫn là câu nói cũ:

“...Giết không chết...”

11. Chương 11

Ngay khi nhìn thấy con Bạch Phượng kia Nghi Huyền đã biết lai lịch người này.

Quả nhiên là Vĩnh Thánh Thiên tông. So với ma vật còn âm hồn không tán hơn! Vả lại thái độ kỳ dị như vậy, thấy thế nào cũng không phải người lương thiện.

Bốn bề tràn ngập hơi thở linh thiêng, khiến Thương Hàn thấy hơi nghi hoặc. Thanh sạch như vậy nhất định là tiên gia không thể nghi ngờ. Nhưng những đòn tấn công của đối phương không hề có lòng thương xót mà chiêu nào chiêu nấy đều giấu đầy sát tâm. Thương Hàn không như Nghi Huyền, hắn vốn chẳng hề để ý đến cái gì gọi là tình hữu nghị giữa tiên minh. Huống chi đối phương động thủ muốn đẩy hắn vào chỗ chết trước, hắn cần gì phải bần khoản thêm.

Mặc dù mắt không thấy, tai không nghe được, nhưng cảm giác của hắn đã nói cho hắn biết rằng, linh khí của đối thủ chưa tổn hao đi chút nào, một đòn vừa rồi rõ ràng không mang lại hiệu quả. Hắn không nghĩ ngợi mà tung thêm một chiêu kiếm nữa.

Nghi Huyền nhận ra đây là chiêu “Lưu Tuyết” là chiêu kiếm tấn công vị trí trung tâm của Dịch Thủy đình, chiêu này khiến kiếm khí xoáy tròn như gió chuyển tuyết bay, cho nên mới có kỳ danh như vậy. Đây là kỹ thuật tập kích bất ngờ, nhưng bây giờ Thương Hàn vốn không thể để xác định vị trí của đối phương, thì tập kích bất ngờ để làm gì cơ chứ?

Ngay lúc cô đang lo lắng thì thấy luồng kiếm khí kia xoáy tròn, khe lượn qua lại xung quanh người nam tử kia, nhưng lại không mang chút lực sát thương nào. Luồng kiếm khí này nhẹ lướt qua làm tung bay những lọn tóc dài của nam tử kia, khe lay động lớp lông vũ của Bạch Phượng, quả đúng là mềm nhẹ không gì sánh được. Chỉ nháy mắt, kiếm khí đã xoáy qua một vòng, rồi quay trở về nhập vào kiếm của Thương Hàn. Ngay khoảnh khắc nhập vào, vẻ mặt Thương Hàn chuyển lạnh, tung người bay lên, vung kiếm áp sát người nam tử kia. Phương hướng di chuyển chính xác không chệch một li.

Hóa ra, chiêu thức “Lưu Tuyết” kia không dùng để tấn công, mà để xác định vị trí của đối phương. Nam tử kia thấy chiêu kiếm bỏ xuống, bả vai hắn khẽ chuyển, xua Bạch Phượng bay đi. Sau đó vung tay, bắt lấy cổ tay cầm kiếm của Thương Hàn. Việc này đối với Thương Hàn cũng không bất lợi. Hắn không giãy ra mà tay kia tung một quyền thật mạnh. Nam tử kia cũng xuất chiêu ngăn cản nắm đấm của Thương Hàn. Hai người đấu sức, giằng co nhau.

Với cự ly như vậy, nam tử kia có thể quan sát Thương Hàn kỹ hơn, mở miệng nói: “Người không nhìn thấy ư...” Hắn trầm ngâm chốc lát, “Thì ra là thế, nguyên thần từng bị tách khỏi người, khiến thần thức bị phá hủy, năm giác quan cũng không còn... Người phải là một phế nhân mới đúng...”

Thương Hàn đương nhiên không đáp trả, chỉ gắng sức chống trả.

“Đúng rồi, người đến để cầu y... Lục Hư Thánh sơn Chân Hư Cảnh, có thể giúp cho bộ xương khô sinh da sinh thịt, phục sinh người chết...” Nam tử kia nói xong thì bật cười, “Ha ha... Đúng vậy... Có giết cũng không chết...”

Hắn đến đó, vẻ mặt lạnh lẽo quát: “Hoàng Diễm!”

Lệnh vừa ban xuống, Bạch Phượng đang bay lượn ở bên kên lên một tiếng, lớp lông trắng thuần trên người nháy mắt hóa thành ngọn lửa đỏ rực. Phượng Hoàng Lửa xòe vuốt quắp xuống bả vai Thương Hàn. Cùng với chuyển động này, lông phượng rơi xuống, bắt lửa lên người Thương Hàn.

Nghi Huyền thấy tình thế như vậy thì sao có thể đứng yên cho được. Nhưng ngay lúc cô định chạy đến cứu nguy thì bỗng có một tiếng sói gầm gừ ngay bên tai, cô kinh hoàng quay đầu nhìn, thì thấy đàn sói vừa nãy bị xé thành mảnh nhỏ đã hồi sinh, máu chảy đầm đìa mà đứng dậy, từng bước áp sát cô.

Giữa trời, sấm mùa xuân chột nổ vang, mưa càng to hơn, càng mau hơn.

Khi lửa cháy gặp mưa, thì tràn ra luồng khói mỏng màu xanh. Toàn thân Thương Hàn bị thiêu nóng đau đớn đến nỗi hần không nhận được kên lên một tiếng. Bóng tối trước mắt như cũng bị ngọn lửa mãnh liệt này thiêu hồng lên. Sự yên tĩnh bên tai như cũng dâng lên tiếng lửa cháy hừng hực.

Người tu tiên vốn lãnh đạm với sống chết. Nhưng vì sao, khi gần kề cái chết, hần lại cảm thấy hoảng sợ. Giống như một ngày nào đó từ lâu trước kia.

Ngực, bỗng chấn động mạnh. Trong người sinh ra cảm giác nóng cháy, có khi còn nóng hơn xa ngọn lửa đang bùng cháy trên người. Đầu óc như đang bị một con dao nhọn chọc khoét, để tất cả các loại âm thanh cùng lúc xông vào, làm chấn động trí não. Xương cốt đau muốn nứt ra, khiến hần buông cả trường kiếm trong tay. Hần lảo đảo lùi về sau, ôm đầu gào lên.

Ngay tại khoảng khắc hần bật ra tiếng gào, trên người hần bỗng tuôn ra luồng khí đen dày đặc, chớp mắt đã làm tắt dụi ngọn lửa trên người. Chỉ nháy mắt thôi, vạn vật xung quanh đã chìm trong luồng khí đen đó. Luồng khí này hết sức tà ác, không thể xem nhẹ được. Nam tử kia chứng kiến sự biến hóa kinh hãi đó thì ngừng tấn công.

Đám sói đang bao vây Nghi Huyền phát hiện ra hơi thở đáng sợ kia thì co rúm lại, thụt lùi về sau, cuối cùng cụp đuôi vội vàng chạy mất.

Ma khí?! — Nghi Huyền tức khắc nhận ra luồng khí đen kia. Nghe thấy Thương Hàn gào lên như thế, lòng cô vừa gấp vừa đau, nào còn lo đến chuyện chiến đấu nữa. Khi cô liều lĩnh muốn chạy tới bên Thương Hàn thì lại bị nam tử âm u kia kéo lại.

“... Hần là ma vật...” Nam tử kia mở miệng nói như vậy.

“Huynh ấy không phải là ma vật!” Nghi Huyền quát.

Nam tử kia càng tóm chặt tay cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô, “...Hần là... Tiên ma tương khắc, nếu cô đến gần, tất sẽ bị tổn thương...”

“Sư huynh ta sẽ không hại ta!” Nghi Huyền dùng hết sức lực giãy khỏi tay hần, nhưng có làm thế nào cũng không giãy ra được. Cô giận dữ, cũng nhìn lại hần nói, “Đừng có vờ tốt bụng! Nếu không phải vì người chăm chăm muốn giết chóc, thì sư huynh ta sao bị ép đến bước đường này! Nếu nói huynh ấy là ma vật, thì người càng giống ma vật hơn đó!”

Nam tử bị cô mắng chửi như vậy, mà mặt vẫn lãnh đạm không cảm xúc, nhưng bàn tay lại dần dần buông lỏng ra.

Nghi Huyền vùng khỏi tay hần, chạy vội đến chỗ Thương Hàn. Ma khí dày đặc, sắc bén như dao. Cô chịu đựng đau đớn, ấn gương lên ngực hần. Cũng như trước kia, cô chỉ biết duy nhất một biện pháp có thể giúp hần yên ổn lại, đó là: Kính Ảnh.

Ngay khi đau đớn được xoa dịu đi, Thương Hàn từ từ phục hồi lại tinh thần. Và cũng như trước kia, Thương Hàn lại cầm tay cô gỡ ra, giải trừ pháp thuật để cô không phải chịu tổn thương nữa. Ma khí dần thu lại, hần yếu ớt ngã xuống, rồi ngất đi.

Phải tìm được nguồn nước trong sạch, dùng “Thiên Nhất Huyền Thủy trận” giúp huynh ấy chữa thương mới được! — Nghi Huyền cố nén hoảng sợ trong lòng, gắng sức đỡ Thương Hàn dậy. Nhưng không biết sao cô cũng không còn chút sức lực nào, hết nửa buổi cũng không nâng Thương Hàn dậy nổi. Cô hoảng sợ ngẩng đầu lên, thấy nam tử u ám tái nhợt kia vẫn đứng cách đó không xa, đang dùng ánh mắt quái đản tràn ngập khó hiểu nhìn bọn họ.

Nghi Huyền ôm Thương Hàn vào lòng, trợn mắt trừng nam tử kia, lòng đầy đề phòng.

Đúng lúc này, một bóng trắng nhanh nhẹn giáng xuống ngay trước người Nghi Huyền. Vẫn là áo trắng không nhiễm bụi, vẫn dung nhan thánh thiện không tỳ vết như cũ, người vừa từ trên trời giáng xuống, chính là Chương môn Vĩnh Thánh Thiên tông, Lạc Kiến Hoài.

Nam tử kia thấy Lạc Kiến Hoài, mày hơi động, ầy vậy mà vẻ mặt chuyển thành kinh sợ hổ thẹn. Hắn cuống quýt thụt lùi lại, khi cách một khoảng an toàn thì xoay người chạy trốn.

Lạc Kiến Hoài cũng không truy đuổi, cũng chẳng nhiều lời, hắn xoay người lại, nhìn Nghi Huyền, nói: “Chỉ còn nửa cái mạng, mà vẫn cố lẩn qua lẩn lại.” Không chờ Nghi Huyền đáp trả, hắn hơi ngẩng đầu lên, cất cao giọng nói, “Lê Duệ, Trí Vận, đưa bọn họ về.”

Vừa dứt lời, thì có hai thiếu nữ nhanh nhẹn bay đến. Một người trong đó Nghi Huyền đã gặp hôm qua, chính là cô gái mang theo Bạch Lang. Còn người kia tuổi tác xem ra nhỏ hơn chút, vẻ mặt hoạt bát hồn nhiên, trên tay nâng một con Bạch Ưng. (chim Ưng trắng)

Nghi Huyền có hàng vạn hàng nghìn nghi ngờ, chờ lời giải đáp. Nhưng lúc này không gì quan trọng hơn thương thế của Thương Hàn. Cô nghe theo Lạc Kiến Hoài, để Bạch Lang kia vác Thương Hàn, nói: “Trước hết hãy tìm nơi có nước, ta muốn chữa thương cho sư huynh.”

Hai cô gái kia không nói nhiều, dẫn cô đến một cái ao sạch sẽ. Nghi Huyền cẩn thận dìu Thương Hàn nằm xuống giữa ao, rồi kiểm tra thương tích của hắn. Ngọn lửa kia đã thiếu đứt mái tóc dài của hắn, làn da loang lổ đầy vết thương, quần áo cũng rách rưới dính vào máu thịt. Lúc đứng dưới mưa, nhiệt độ cơ thể hắn vốn nóng hôi hổi, vậy mà giờ lại lạnh xuống nhanh chóng. Hô hấp yếu ớt mỏng manh, cách quãng từng hồi khó khăn.

Nghi Huyền vội lấy lọ thuốc Dịch Tủy đan trong lòng ra, vì quá hoảng loạn mà mất mấy lần mới mở được nắp. Cô lấy một viên, đặt vào miệng hắn, rồi vốc nước trong giúp hắn nuốt xuống. Hắn ho nhẹ một tiếng, khiến cho viên thuốc kia bị bật trở ra. Cô vội vàng bắt được, sau đó bóp nát hòa lẫn vào nước trong, lại cho hắn uống lần nữa.

“Sư huynh, nuốt xuống nào...” Cô biết hắn không nghe thấy nhưng vẫn mở miệng dỗ dành như vậy.

Hắn nghe lời cô nuốt chỗ thuốc kia xuống, từ từ mở mắt ra. Hắn đã đánh mất thị lực nên con ngươi trở nên vô thần từ lâu, nhưng giờ đây lại càng mờ mịt đến đáng sợ. Bờ môi hắn run run, tựa hồ muốn nói gì đó. Nhưng thanh âm yếu ớt vừa ra khỏi miệng đã bị tiếng mưa rơi ồn ào cùng tiếng nước chảy róc rách át đi.

Nghi Huyền bật cười, nói với hắn: “Không sao đâu, sư huynh, muội sẽ dùng Thiên Nhất Huyền Thủy trận chữa cho huynh!”

Cô nói xong định đứng lên thi triển, thì hắn lại cố nâng tay lên, kéo ống tay áo cô. Hắn lần theo ống tay áo cô chậm rãi nắm lấy cổ tay cô, ngón tay dần nắm chặt lại, nắm đến nỗi khiến cô đau nhức.

Giọng hắn khe khẽ, gắng sức nói từng chữ một: “Đừng bỏ lại ta một mình...”

Nghi Huyền giờ mới nhận ra, lực nắm của hắn quen thuộc đến thế nào, và còn hiểu ra vì sao hắn cứ khẳng khái muốn đi cùng cô. Cảm xúc trong lòng như con sóng vỗ bờ, khiến hai mắt cô đỏ hoe. Cô quỳ xuống, nắm tay hắn, hai bàn tay khép chặt.

“Muội sẽ không để huynh lại một mình nữa... Không bao giờ nữa...” Cô nói xong, nhẹ nhàng ôm lấy bả vai hắn, để hắn nằm vào lòng cô, bàn tay cô nâng gương lên thi triển trận pháp.

Nghi Huyền ôm hắn càng chặt thêm, nghẹn ngào nói: “Huynh sẽ không sao đâu... Sẽ khỏe lên thôi, nhất định sẽ khỏe lên thôi...”

Lời này nói là để an ủi hắn, nhưng có khi nói là để an ủi chính cô còn đúng hơn.

Trí Vận cùng Lê Duệ đứng bên bờ nhìn cảnh này, liếc mắt nhìn nhau, rồi đều lắc đầu thở dài. Nhưng ngay giây đó, hai người bỗng phát hiện ra điều gì đó, xoay người đi.

Cách đó không xa, một bóng người u ám đứng lặng yên, buồn bã nhìn ánh hào quang đang ngập tràn trước mắt...

12. Chương 12

Sau khi trị liệu, Thương Hàn ngủ thiếp đi. Nghi Huyền dù căm tức hành động của Vĩnh Thánh Thiên tông, nhưng giờ cũng đành phải nhờ cậy vào Trí Vận và Lê Duệ.

Khi trở lại Chân Hư cảnh, Nghi Huyền cáo biệt hai người đó, rồi tự mình dìu Thương Hàn vào trong. Lúc này, Trí Vận lại mở miệng gọi: “Cô nương.” Nghi Huyền dừng bước, quay đầu nhìn hỏi, “Còn có chuyện gì?”

Trí Vận nói: “Cô nương là người tu tiên nên chắc không có gia đình phải không?”

Vấn đề này quá đột ngột, Nghi Huyền nhẩn nhẹn đáp lại: “Không có.”

“Vậy sẽ ở luôn nơi này sao.” Trí Vận nói, “Không bao giờ đi khỏi đây nữa.”

“Chúng tôi chỉ đến cầu y. Khi sư huynh tôi khỏe hơn, chúng tôi sẽ đi.” Nghi Huyền lạnh lùng nói, “Lúc thì giết, lúc thì cứu, tôi không biết Vĩnh Thánh Thiên tông các người định làm gì, nhưng việc hôm nay tôi sẽ không quên. Cũng mời các người nói cho người đồng môn mang theo Bạch Phượng kia rằng, món nợ này, nhất định một ngày nào đó Dịch Thủy đình ta sẽ tới các người đòi lại!”

Trí Vận lộ vẻ khó xử, đang định giải thích cho rõ, thì Lê Duệ bên cạnh nói, “Trí Vận khỏi cần nhiều lời cùng cô ta. Sau rồi cô ta sẽ hiểu lý lẽ của chúng ta. Đến lúc đó, lựa chọn như thế nào, thì còn xem ngộ tính của cô ta.” Lê Duệ nói xong, hơi gật đầu rồi mang theo Bạch Lang bay đi.

Trí Vận bất đắc dĩ, nghĩ chút rồi lại nói: “Cô nương tạm thời ở lại Chân Hư cảnh nhé, những đệ tử còn lạc trong núi chúng tôi sẽ đi tìm, mong cô nương đừng lo lắng.” Cô nói xong, ôm quyền với Nghi Huyền rồi xoay người rời đi.

Nghi Huyền quá quen với kiểu thái độ cô tỏ ra huyền bí của Vĩnh Thánh Thiên tông rồi, nên trong lòng ngoài trừ chán ghét ra thì không suy nghĩ thêm gì hết. Nhưng câu nói cuối cùng của Trí Vận cũng an ủi cô một chút. Cô không kịp đáp lễ, đành nhìn theo hướng cô ấy vừa rời đi, rồi dìu Thương Hàn về nhà Lục Tín.

Lúc Tín thấy bọn họ nhếch nhác chật vật quay về, vừa hoảng vừa vội. Nghi Huyền cũng không kể tỉ mỉ với hắn, chỉ nói gặp phải bầy sói, lại hỏi hắn có băng gạc cùng thuốc Kim Sang không, rồi vội vàng trở về phòng.

Cô mất một lúc lâu mới lau rửa sạch vết thương cho Thương Hàn, sau khi băng bó xong cô dìu hắn nằm xuống, lẳng lặng trông giấc ngủ cho hắn. Cả một đêm này, cô không dám chớp mắt...

...

Sáng sớm hôm sau, trận mưa to đêm qua giờ chỉ còn lất phất mưa bụi. Nói đến cũng lạ, khi ở trong núi thì thấy lạnh, nhưng khi về Chân Hư cảnh lại thấy tiết lạnh mùa xuân kia không còn sót lại chút gì, chỉ còn cảm giác ấm áp vui vẻ bao phủ khắp người.

Bình minh lên, Lục Tín vẫn theo lệ cũ, đưa nước sạch cùng đồ ăn tới, ân cần hỏi han qua thương tích của Thương Hàn, rồi lại dặn dò Nghi Huyền đừng ra khỏi trấn nữa. Nghi Huyền rất cảm kích đối với sự quan tâm của hắn, nên chỉ cười đồng ý cho hắn vui lòng.

Lục Tín đi, cô lại quay về ngồi cạnh giường Thương Hàn. Tiết trời mưa dầm nên nắng ban mai cũng nhạt nhòa đi, chiếu lên khuôn mặt hắn lại càng thêm thuần khiết. Ngày xưa hắn kiêu ngạo nghiêm khắc, dù mất đi năm giác quan, vẫn kiên định vững mạnh. Nhưng qua ngày hôm qua, mọi nhận thức của cô về hắn đã hoàn toàn thay đổi. Đáng ra cô nên sớm nghĩ đến bấy giờ hắn yếu đuối ra sao, bất an như thế nào.

Cô ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn. Đúng lúc này, hắn khàn giọng kêu lên một tiếng, từ từ tỉnh dậy.

Nghi Huyền quá vui mừng, “Huynh tỉnh rồi? Thấy sao? Có...” Cô nói nửa thì ngừng lại.

Cô lại quên hắn không nghe thấy — cô cười tự giễu, rồi nâng tay hắn lên, nhẹ viết lên một chữ, là chữ “Sớm”.

Thương Hàn không đáp mà chỉ trở bàn tay, cầm lấy tay cô.

Động tác này làm lòng Nghi Huyền thấy chua xót, vài lần trực trào muốn rơi lệ. Cô hấp háy cánh mũi, nuốt nước mắt cười lẩm bẩm, “Biết rồi, đang ở cùng huynh đây còn gì?”

“Đây là đâu? Sói cùng kẻ kia đâu rồi?” Thương Hàn hỏi.

Nghi Huyền nghe mấy câu hỏi này thì càng thêm bất đắc dĩ. Chuyện xảy ra như thế nào, cũng không thể chỉ viết ra là có thể diễn đạt rõ được. Cô vỗ nhẹ lên mu bàn tay hắn, kêu lên tức giận: “Muội cũng rất muốn kể với huynh, nhưng viết đến bao giờ mới xong đây...”

Thương Hàn nhú mày, chống người lên định ngồi dậy. Nghi Huyền thấy thế, vội vàng chìa tay dìu hắn. Nhưng vừa cử động đã chạm đến vết thương, làm hắn nhú mày, khẽ thở hắt ra một hơi.

Nghi Huyền vừa nghe, lại nhớ đến chuyện hôm qua, nhất thời vừa thấy khổ sở vừa thấy thương xót, không nhìn được mà trách mắng:

“Họ Lạc kia nói cũng không sai. Chỉ còn nửa cái mạng mà còn cố lặn qua lặn lại... Vì sao cứ cố mà chiến đấu như vậy chứ? Rõ ràng không nhìn thấy cũng không nghe thấy, vậy mà còn ngang ngạnh xông lên, lẽ nào huynh cho rằng bản thân có thể thắng sao? Đó căn bản là cậy mạnh mà thôi. Ta biết huynh rất lợi hại, nhưng đó là trước kia —— không, trước đây cũng thế, chỉ cần chạm trán địch là liều mạng không quan tâm gì hết, chỉ chăm chăm muốn thắng. Cái niềm kiêu hãnh quái lạ này tốt nhất nên sớm bỏ đi! Ít ra cũng nên nghĩ đến đồng bạn đang hợp tác cùng mình, hoặc lấy lui làm tiến gì đó chứ. Huynh như thế này căn bản là đang tự đánh giá mình quá cao, không coi ai ra gì!”

“Nghi Huyền...” Thương Hàn bỗng mở miệng nói, thanh âm hơi u ám.

Nghi Huyền cứ tưởng hắn lại muốn sai bảo cô làm việc, thì càng thêm giận, “...Gì, ta còn chưa nói hết, lại muốn sai bảo gì ta...”

“Ta nghe thấy.”

Thương Hàn nói ra bốn chữ này, vừa nghiêm nghị âm trầm, lại vừa lạnh lạnh như cơn mưa tầm tã, nhảy mắt dội lên người Nghi Huyền. Cô dường như đang bị đông lạnh, hồi lâu cũng không đáp nổi.

Đáng ra phải vui vẻ nói chuyện với nhau, nhưng giờ chỉ còn sót lại sự xấu hổ. Nghi Huyền ngừng chút rồi nói: “À, thật tốt quá. Bình phục lúc nào vậy?”

Giọng cô co quắp vừa run rẩy, không rõ ràng nhưng Thương Hàn lại nghe thấy, hắn nhú mày than thở: “Chắc từ lúc bị Ma Chung kích động lên.”

“Thật sao...” Nghi Huyền hơi ngừng chút, sau đó, thanh âm hơi đề cao lên: “Huynh nghe thấy thì tốt rồi, ta đỡ phải nhắc lại lần nữa. Sư huynh, cái tính không coi ai ra gì của huynh phải sửa đi. Trước khi đương đầu với địch, phải nghĩ ra sách lược trước đã...”

Thương Hàn mới nghe đến đó, mặt đã đen đi rồi, “Dựa theo tôn ti trật tự, ta là sư huynh, không tới lượt muội dạy ta.”

“Đừng có động tí là lôi vai về ra đề người, muốn thắng mà không động võ hử.” Nghi Huyền nói.

“Muốn đánh nhau sao...” Thương Hàn khiển trách cô, nói được chút lại bị sặc, ho khan.

Nghi Huyền vội rót chén nước cho hắn, cười nói: “Người không khỏe thì bớt tranh cãi đi.”

Thương Hàn uống nước xong thì hô hấp bình thường trở lại, chậm rãi nói: “Trước đây muội cũng từng nói, sau khi ta rời khỏi Dịch Thủy thì đã không còn xem ta là đồng môn nữa. Tự coi mình là sư huynh, xem ra là ta quá cuồng vọng rồi.”

Nghi Huyền nghe hắn nói vậy, biết những lời nói trước kia của cô khiến hắn không hài lòng. Cô cũng cảm thấy hối hận, nhưng ngẫm lại thấy hình như nói vậy cũng không sai lắm. Mười năm trước, quan hệ của bọn họ đúng là như vậy. Cứ mở miệng là cãi nhau, chĩa dao kiếm vào nhau... Tự hồ như vậy mới chính xác là cách bọn họ đối xử với nhau.

Nghi Huyền khẽ cười, nói: “Huynh hơn ta vài tuổi, nên mới gọi huynh một tiếng “Sư huynh”. Nhưng về mặt tình cảm thì không đâu. Huynh và ta là đồng môn không cùng sư phụ, ngày xưa ở môn phái cũng không quen biết, huynh lại chưa từng giống như một người anh quan tâm đến ta, nào có thể gánh được chữ “huynh” này. Huynh cùng Phương Thanh sư tỷ mới thật sự là sư huynh muội, nếu muốn tự cao vênh váo thì huynh đi mà nói với tỷ ấy.”

Thương Hàn hơi trầm mặc, rồi đáp: “Cũng được, vốn nên như thế.”

Vốn nên như thế — những lời này trùng với suy nghĩ trong lòng Nghi Huyền. Lòng cô nhẹ nhõm hơn, giọng cũng thản nhiên cởi mở hơn: “Tuy vậy, nhưng dù sao ta đã nhận lệnh sư phụ nên sẽ dốc lòng chăm sóc huynh. Bây giờ cảm thấy thế nào? Có thấy khó chịu chỗ nào không? Hay đói bụng không?”

Thương Hàn lắc đầu, rồi lại nằm xuống, sau đó hỏi lại câu ban đầu: “Đây là chỗ nào?”

Nghi Huyền lúc này mới có cơ hội giải thích tất cả mọi chuyện từ khi họ đến Vĩnh Thánh Thiên tông cầu y. Thương Hàn sau khi nghe xong, cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Nghi Huyền cũng không biết nói sao cho phải nữa, trong phòng yên lặng, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng. Cô thấy hơi xấu hổ, tìm lại đập loạn nhịp, mở miệng nói: “Sư huynh nghỉ ngơi một lúc đi, đừng ngủ vội, ta ra ngoài lấy chậu nước sạch về đổi thuốc cho huynh.”

Thương Hàn gật đầu, định đáp lại nhưng Nghi Huyền lại như vừa được đặc xá, bật dậy cầm lấy chậu nước, nhanh chóng đi ra ngoài. Đợi đến khi đóng cửa phòng lại, cô mới thở phào một hơi dài.

Những lời vừa nói lúc nãy, điều nào là thật lòng thật dạ, điều nào là nói qua loa cho có, chính cô cũng không phân biệt nổi. Cứ suy nghĩ nhiều như vậy, thật khiến cô lao lực, mệt mỏi. Cô chậm rãi đi về phía có nguồn nước sinh hoạt, từng bước nặng nề như vô lực. Không nhận được, lại nhớ tới cái nắm tay của hắn. Hắn yếu ớt muốn giữ cô ở lại, chỉ vì hắn đang bị thương nặng. Đến khi hắn bình phục lại, tất thấy trở về như cũ thôi... Cũng được, vốn nên như vậy.

Cô cười tự trấn an mình, rồi tăng nhịp bước. Nguồn nước của trấn là con suối chảy từ trên núi xuống. Trong trấn cho xây con kênh dẫn nguồn suối qua từng nhà. Cô ngồi xuống cạnh kênh nước, đang định mức nước thì chợt thấy một con cá chết trôi dạt đến. Nghi Huyền sợ nó làm bẩn nguồn nước, nên đưa tay vớt nó lên.

Bụng con cá này bị cắn một miếng, rất có thể bị dã thú trong núi gây ra. Mạnh thắng yếu thua, cũng không có gì là lạ. Nghi Huyền thở dài, đang định đặt nó lên bờ. Đột nhiên con cá chết trong tay bỗng nhẹ nhàng giã, dường như vừa sống lại. Chỉ thấy thịt trên bụng cá nhanh chóng nảy nở ra, chỉ chớp mắt đã che lấp xương cá. Sau đó từng cái vẩy cá mọc ra, khôi phục như lúc đầu. Chỉ chốc lát con cá chết kia đã sống lại, nó giãy dụa rồi từ trên bàn tay cô nhảy xuống, lại một lần nữa hòa mình xuống dòng nước, thoáng chốc đã bơi đi xa.

Nghi Huyền sững sờ tại chỗ, lúc này đáng lẽ nên khen ngợi đây là kỳ tích, nhưng giờ cô chỉ thấy sợ hãi.

Đúng lúc này, một bóng đen xuất hiện trên đỉnh đầu cô, che đi cơn mưa phùn đang lất phất rơi. Cô cuống quýt ngẩng đầu, khi vừa nhìn thấy người tới là ai, thì cô bỏ quên cả chậu nước, rút kiếm khỏi vỏ, chuẩn bị tư thế tấn công.

Thật không ngờ đó lại là con người âm u kia, vẻ mặt vẫn tê liệt chết lặng như cũ, như một cái xác không hồn biết đi.

Hắn nhìn Nghi Huyền, vẻ mặt lại sinh ra chút cô đơn, hỏi: “Ta giống ma vật sao?”

Nghi Huyền không đáp lời hắn mà giờ kiếm lạnh lùng nói: “Cút ngay!”

Hắn đương nhiên không sợ, thì thào nói: “Ta không phải là ma vật... Ta là đệ tử tiên tông, người kẻ tặc của Thượng Dương Chân Quân...”

“Ta không cần biết ngươi là ai! Cút ngay!” Nghi Huyền quát mắng.

Hai mắt hắn trống rỗng, như một đầm nước, hoàn toàn vô hồn, “Cô muốn cứu người... Cô đến để cầu y... Ai cũng không cứu được cô... Xương khô có thể sống lại, người chết phục sinh, Lục Hư Thánh Sơn Chân Hư Cảnh... Ai cũng không chết... Giết không chết... Sao giết cũng không chết chứ...”

Hắn nói những lời đó, khiến Nghi Huyền thấy sờn gai ốc. Cô nắm chặt trường kiếm trong tay, như cố để mình bình tĩnh lại. Cô biết không thể địch lại người này, và điều này khiến cô uể oải vô cùng. Ngay lúc cô đang suy nghĩ tìm đối sách thì Lục Tín đi tới.

Hắn là hắn nghe thấy tiếng Nghi Huyền quát mắng nên mới tới đây xem, nhưng vừa thấy nam tử kia, hắn tỏ ra sững sốt, bước nhanh tới gần, ồm một tiếng quỳ xuống, giọng thê thảm kêu lên:

“Thần y, rốt cuộc cũng gặp được ngài...”

13. Chương 13

Thần y?!

Nghi Huyền bỗng nhớ đến những lời Lục Tín nói hồi trước, rằng bên trong Vĩnh Thánh Thiên tông có vị thần y có thể chữa bách bệnh. Vậy ra đó là người này ư?

Người nọ nghe Lục Tín gọi hắn như vậy, thì khoé môi nhếch lên một điệu cười quỷ dị. Hắn lùi lại mấy bước, rồi nói với Nghi Huyền: “Cô không cứu được hắn đâu... Ngay từ lúc bước vào Chân Hư cảnh này, cô đã không thể cứu được hắn nữa...”

Nói hết lời, đồng thời người hắn cũng biến mất giữa màn mưa. Lục Tín mồm hô thần y định đuổi theo, nhưng sao có thể đuổi kịp. Hắn hậm hực quay lại, cẩn thận hỏi Nghi Huyền: “Cô nương quen biết thần y?”

Nghi Huyền vốn bị những lời thần bí kia chọc giận, tuy là Lục Tín hỏi cô, nhưng cô vẫn giữ vẻ mặt giận dữ nói: “Tôi không quen kẻ mất trí này.”

“Mất trí là sao?” Lục Tín mặt hoang mang, “Cô nương, ngài ấy là thần y của Vĩnh Thánh Thiên tông, có thể cải tử hoàn sinh đó!”

Nghe đến bốn chữ “cải tử hoàn sinh” Nghi Huyền càng thấy chán ghét hơn. Cô nhặt chậu nước lên, mức đầy chậu rồi nói với Lục Tín: “Sư huynh tôi đang cần chăm sóc, tôi về phòng trước.”

“Cô nương khoan đã.” Lục Tín chặn trước người cô, vẫn cố truy hỏi, “Nếu thần y tìm đến cô, tất có lý do. Chẳng hay cô nương kết giao với thần y ở chỗ nào?”

Lục Tín tha thiết nói, dáng vẻ nôn nóng khác hẳn ngày thường. Thái độ này khiến Nghi Huyền khản trương theo, “Không gọi là quen biết. Chỉ là từng gặp trên núi ngày hôm qua thôi.” Cô nói.

“Trên núi? Chỗ nào trên núi?” Lục Tín vội hỏi.

Nghi Huyền lùi lại mấy bước, đứng cách Lục Tín một khoảng, nghĩ ngợi chút sau đó đưa tay chỉ về một hướng: “Không xa lắm, cách khoảng nửa canh giờ đi bộ.”

Lục Tín nghe xong, không hỏi thêm mà cấp tốc đi ra cửa.

Nghi Huyền lúc này mới thoát khỏi hắn, bước nhanh trở về phòng. Cô đóng chặt cửa phòng, lòng vẫn chưa hết sợ hãi. Lúc này Thương Hàn lạnh lùng mở miệng hỏi: “Ai?”

Nghe thấy thanh âm của hắn, cô bỗng thấy bình tĩnh hơn. Cô xoay người bưng chậu nước đến chỗ hắn, cười nói: “Còn là ai được nữa?”

Thương Hàn chống người dậy, nhìn về phía thanh âm truyền tới nói: “Hóa ra muối không bao gõ cửa sao.”

Nghi Huyền bị hắn hỏi ngược lại như vậy, thì đành phải nói: “Ban đầu thì không, nhưng về sau ta sẽ nhớ gõ.” Cô để chậu xuống, rồi lại lấy gói thuốc cùng băng vải ra, sau đó nâng Thương Hàn dậy, nói, “Dậy nào, ta thay thuốc cho huynh.”

Thương Hàn gật đầu, sau lại hỏi: “Bước chân gấp gáp vậy là vừa xảy ra chuyện gì hả?”

Nghi Huyền cởi băng quấn trên cánh tay hắn, rồi nói qua loa: “Không có chuyện gì.”

Cô nói xong, cũng không nói thêm nữa. Chỉ chuyên tâm, cẩn thận mà cạo băng vải ra. Hôm qua hấn bị bỏng rất nghiêm trọng, chỉ sợ máu thịt dính vào băng, không cẩn thận sẽ làm rách vết thương của hấn. Nhưng chưa gỡ hết băng xuống, cô đã bị điều trước mắt làm cho kinh sợ.

Dưới lớp vải, da thịt hấn hoàn toàn không bị tổn thương. Cô không thể tin nổi, đưa tay sờ lên đó. Vì quanh năm tập võ nên da thịt hấn săn chắc đều đặn, sờ lên thấy trơn bóng như đồ sứ. Lúc này cô mới tin là mình không nhìn nhầm, nhưng vẫn chưa thể gạt hết nghi ngờ, cô lại cạo hết lớp vải băng còn lại, rồi cẩn thận kiểm tra.

Thương Hàn cảm giác thấy tay cô không hề khách khí mà sờ lên ngực hấn, thì nhúu chặt mày hỏi: “Làm gì vậy?”

Nghi Huyền đáp hùng hồn: “Bôi thuốc.”

Thương Hàn nghe vậy đành để mặc hành động của cô.

Sau một hồi xem xét, Nghi Huyền kinh ngạc phát hiện, trừ vết thương trên vai bị vuốt Phượng làm ra thì những vết thương khác đều đã biến mất. Và ngay giây phút này, cô bỗng nhớ đến con cá nhảy từ lòng bàn tay xuống nước kia. Sự sợ hãi lại dâng lên như lúc đó. Cô đưa mắt nhìn hấn, cố áp chế suy nghĩ trong đầu xuống, thật sự chẳng dám nghĩ ngợi nữa.

Thấy động tác cô ngừng lại, Thương Hàn hỏi: “Bôi xong rồi?”

Nghi Huyền lên tiếng đáp, rồi lấy bộ xiêm y sạch sẽ tới, phủ lên người hấn. Khi giúp hấn thắt vạt áo, vài sợi tóc của hấn khẽ xướt qua mu bàn tay, cảm giác hơi ngứa này cũng nhẹ nhàng kéo tâm tư cô lại. Ngọn lửa kia sém lên mái tóc hấn, khiến tóc hấn dài ngắn lộn xộn. Cô vuốt lên lọn tóc cháy sém của hấn, nói: “Sư huynh, ta sửa tóc giúp huynh nhé.”

Hấn không nói, chỉ gật đầu. Cô bẻ chiếc ghế tới, dìu hấn ngồi xuống, sau đó cầm lược cùng chùy thủ, cẩn thận cắt tóc cho hấn. Từng đoạn tóc bị cắt nhẹ nhàng rơi xuống đất, dần dần rải ra xung quanh.

Nghi Huyền nhìn đuôi tóc hấn càng ngày càng ngắn đi, cười nói: “Da tóc trên người là nhận từ cha mẹ, đáng ra không nên cắt đi. Nhưng tiếc là tóc quá dài.”

“Người tu tiên, không câu nệ những chuyện đó.” Thương Hàn đáp bình thản vô cùng.

“Đúng vậy.” Nghi Huyền nói: “Huynh vào tiên môn từ nhỏ, nhưng chưa từng thấy nhắc đến cha mẹ.”

“Chẳng lẽ muội không như vậy?” Thương Hàn hỏi vặn lại.

“Đương nhiên không.” Nghi Huyền cười đáp, “Vây mà còn gọi sư huynh, ngay cả chuyện này cũng không biết. Ta bảy tuổi mới nhập môn. Lúc đầu cũng là tiểu thư con nhà thế gia vọng tộc đó, nhưng ta ốm yếu từ nhỏ, bệnh lâu không dứt. Nên cha mẹ mới đưa ta lên núi Thuý Hà, định cầu tiên nhân chữa bệnh. Về sau sư phụ thấy ta có phẩm chất để tu tiên nên thu ta vào tiên môn. Haiz, nhưng đến khi nhập môn mới biết, Dịch Thuỷ đình từ xưa đến nay làm gì có thuật chữa bệnh, đúng là nhập môn chẳng khác gì vào ngõ cụt!”

Thương Hàn nói: “Nhập môn chỉ vì chữa bệnh, chẳng trách muội không có chí tiến thủ.”

“Muội đúng là không có.” Nghi Huyền đáp thoải mái, “Khi mới lên núi ngày nào cũng đòi về nhà, có đứa trẻ nào trên đời này muốn rời xa cha mẹ không? Không giống như huynh là đệ tử chân truyền, sinh sống ở Dịch Thuỷ đình từ khi sinh ra, đã coi đây như nhà mình từ lâu...” Cô nói đến đây, giọng cũng thay đổi, thoáng chút giễu cợt, “Cho nên ta mới coi thường những hành vi của huynh. Chỉ chút chuyện nhỏ đã bỏ nhà ra đi không thèm điểm xĩa, phụ lòng Chương môn yêu thương bồi dưỡng suốt bao năm, huynh không thấy hổ thẹn sao?”

Thương Hàn bỗng hờn giận nói: “Muội còn muốn nhắc đến những chuyện cũ này bao nhiêu lần nữa mới vừa lòng?”

Nghi Huyền cười nói: “Chỉ vì muốn nhắc nhở huynh thôi. Đừng quên trở về nhận tội với Chương môn, nợ cũ mười năm trước chưa tính xong đâu.”

Thương Hàn bắt đầu dĩ thử dài: “Không cần muội nhắc. Khi nào vết thương khỏi hấn, ta đương nhiên sẽ quay về Dịch Thuỷ đình.”

Câu trả lời này khiến lòng Nghi Huyền thấy vui sướng. Sớm khỏi bệnh, sớm quay về, nếu có thể như vậy thì thật tốt...

Sau một lát, cô buông chủy thủ xuống, nhìn thành quả của mình. Nhìn hấn trong mái tóc ngắn nhẹ nhàng trông không quen lắm. Hấn không còn vẻ yếu mị khi còn để tóc dài nữa, giờ hấn càng thêm anh tuấn sáng sửa hơn. Cô hài lòng tự khen mình: “Tay nghề của mình thật giỏi à!”

Thương Hàn đưa tay sờ lên tóc, nói: “Quá ngắn.”

“Nói cái gì!” Nghi Huyền bất mãn, “Bị lửa thiêu còn thể thôi, muội chỉ sửa có chút, đừng có đổ tại muội nha.”

“Không đùa cợt ta là được rồi.” Thương Hàn nói vậy rồi buông mắt xuống cười.

Nghi Huyền đứng sau lưng Thương Hàn nên đương nhiên không nhìn thấy nụ cười này. Nghe hấn nói vậy thì lòng cô bỗng dấy lên một cảm xúc không rõ, cô nghiêm túc hỏi hấn: “Huynh thật sự cho rằng, ta sẽ thừa dịp huynh bị thương, mà cố ý đùa cợt huynh sao?”

Thương Hàn trầm mặc một lát rồi đứng dậy, quay về phía cô nói: “Muội nói xem.”

“Đương nhiên không phải!” Nghi Huyền phẫn nộ, “Ta là loại người ấy sao? Huynh đừng có lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử!”

“Vậy là được rồi.” Thương Hàn gật đầu, nói vô cùng tùy ý.

Nghi Huyền nhất thời tắc nghẹn, không biết có nên tranh cãi với hấn nữa không. Nhưng cuối cùng, cô nhin. Cô xoay người cầm cái chổi đến, vừa quét sạch đồng tóc, vừa bất mãn lầm bầm: “Uổng công mình tận tâm tận lực, đúng là không biết lòng người tốt...”

Cô chỉ lầm bầm, có khi còn không rõ âm vậy mà Thương Hàn lại nghe được hết, bỗng cười rộ lên. Hấn nghe động tác làm việc bận bịu gấp gáp của cô, đợi một lát mới nói: “Đưa ta ra ngoài một lát đi.”

Nghi Huyền vừa quét xong, nghe hấn yêu cầu vậy thì đi đến dìu hấn, lại khẽ lầm bầm: “Đi một lát thì đi một lát, đi một rồi về mà ngủ nhé, đừng có sai bảo người ta nữa.”

Khi còn ở Dịch Thủy đình, Thương Hàn đã quá biết cô sư muội om sòm này rồi, dường như luôn luôn mở miệng nói không ngừng. Bây giờ có lẽ vì mất thị lực nên thính lực trở nên nhạy cảm hơn, những âm thanh hấn vốn coi là âm ỉ, giờ nghe thấy lại cảm nhận được trăm nghìn cảm xúc. Dưới sự bức tức đó có giấu một chút không cam lòng, giấu chút cô đơn nhưng vẫn đặc biệt dịu dàng.

Lúc này, cô đẩy cửa phòng, mưa lát phất rơi xuống mặt hấn, cảm giác hơi ngứa ngứa, từng hạt mưa cứ rơi đều đặn nhẹ nhàng, như vỗ về lên gương mặt hấn. Cảm xúc này hấn chưa bao giờ cảm nhận được...

“À, quên mất trời vẫn đang mưa. Để muội tìm ô.” Nghi Huyền nói rồi quay người vào phòng, tìm chiếc ô giấy dầu đến rồi nhẹ nhàng bung ra che trên đầu hấn.

Thương Hàn nở nụ cười nhợt nhạt, chìa tay ra ngoài tán ô. Những giọt mưa tinh tế rơi xuống lòng bàn tay hấn, làm cho nụ cười hấn càng đậm thêm.

“Thường nghe nói “Xuân vũ như tô”, quả đúng là vậy.” Hấn cười, nhẹ giọng nói.

(Đầy đủ: “Xuân vũ như tô, đông miên tiểu thảo khai mị nhân; Thu phong nhược trà, hạ phục vạn vật thắm tâm tỳ.” Xuân vũ như tô: Mưa xuân rơi ngọt ngào. Ai có thể dịch 2 câu trên thì pm mình nhé.)

Nghi Huyền bật cười, “Thật không ngờ, Thương Hàn sư huynh chúng ta cũng có hứng thú như vậy.”

Giọng nói cô thể hiện rõ ý giấu cợt chế nhạo, nhưng khi lắng nghe kỹ thì lại cảm nhận được sự vui mừng âm ập trong đó. Khi nói đến chữ “sư huynh” thì giọng có hơi lên cao, mang theo sự gấp gáp mất tự nhiên, tựa như đang che giấu điều gì đó.

Nhưng hấn không cố phân tích nữa, chỉ nâng tay lên cầm cán ô cùng cô, nói: “Không cần đỡ ta. Dẫn ta đi là được.”

Ánh mắt Nghi Huyền bắt gặp rơi xuống tay hắn, ngập ngừng một lát mới nói: “À. Huynh cẩn thận dưới chân nhé.”

Hai người đi chậm chậm, chưa đi được mấy bước, đã thấy có nữ tử từ xa đến gần. Có thiếu nữ trẻ, cũng có những phụ nữ đã có chồng phong thái thướt tha duyên dáng, họ đều che những chiếc ô đủ màu sắc, trên mặt mang nét cười tươi như hoa. Đợi đến khi họ đến gần, người phụ nữ đi đầu hơi cúi người chào, tươi cười nói: “Thật khéo, chúng tôi đang định đến mời hai người đây.”

Nghi Huyền không biết chuyện gì nên cũng chào hỏi lại rồi chờ họ nói tiếp.

Người phụ nữ kia quan sát Nghi Huyền một chút rồi than thở: “Cô nương không có trang phục khác sao? Mặc màu trắng thuần thể này không hợp với không khí ngày lễ lắm.”

“Ngày lễ?” Nghi Huyền ở trên núi nên từ lâu đã không còn để ý đến thời gian, nay nghe bà ấy nhắc đến, nên càng ngỡ ngàng.

“Hôm nay là ngày Thượng Tị*, mọi người đều đến ven hồ ở trấn Tây dự tiệc rượu. Chúng tôi nghĩ, tuy cô nương mới đến đây, nhưng không thể lạnh nhạt với cô nương được. Cô nương mau đi du ngoạn cùng chúng tôi nào.” Người phụ nữ nói.

(*Thượng Tị: Tuần đầu tháng Ba âm lịch gọi là ngày Thượng Tị. Là tập tục nước Trịnh cứ ngày ấy là làm lễ cầu mát.)

Nghi Huyền nhìn Thương Hàn một cái, đang định cự tuyệt thì người phụ nữ kia tựa hồ như nhìn ra lòng cô, lại nói: “Vị tiểu ca này cũng đi cùng nhé.”

Nói xong cũng không đợi hai người đáp lại, những nữ tử đó đã đến gần, vừa lôi kéo vừa đẩy đi, nhất quyết kéo họ ra khỏi tòa nhà

14. Chương 14

Sau khi Nghi Huyền vào Chân Hư cảnh, vẫn chưa đi thăm quan xung quanh, nên đây là lần đầu tiên đến trấn Tây. Ở đây, có vài nguồn suối chảy từ núi xuống hợp thành một cái hồ. Bây giờ đang là tiết tháng Ba nên hai bên bờ liễu rủ xanh mướt, hoa tươi nở rộ. Dưới sắc mưa mờ ảo lại càng thêm lãng mạn đầy thi vị. Đối diện hồ nước dựng một loạt căn lều làm từ trúc xanh, trên nóc lợp lá chuối, trông vừa đẹp mắt vừa độc đáo. Dưới những mái lều đặt bàn ghế bằng trúc, bày tiệc rượu lên đó. Nam nữ trong trấn đều đến bữa tiệc từ sớm, và lúc này đang cười nói ăn uống vui vẻ.

Thấy Nghi Huyền và Thương Hàn đến, mọi người đều đứng dậy chào đón, rồi kéo bọn họ ngồi xuống. Nghi Huyền lúc đầu hơi xấu hổ, nhưng thái độ mọi người rất thân thiện nên cô cũng dần bình tĩnh lại. Thực ra cô đói bụng từ lâu, nhìn thấy bàn tiệc đầy ắp cao lương mỹ vị, cô khách sáo một chút rồi cầm miếng bánh gần mình nhất ăn. Vừa cắn một miếng thấy mềm nhuyễn, chua chua ngọt ngọt rất ngon miệng, thậm chí còn toả ra hương rượu thơm mát. Cô khen một câu rồi hỏi cô gái ngồi cạnh: “Đây là bánh gì vậy?”

Cô gái nhìn thoáng qua, cười nói: “À, đây là bánh rượu nếp. Nếu cô nương thích, tôi sẽ làm cho cô.”

“Không cần đâu, dạy tôi làm là được.” Nghi Huyền cười nói.

“Được.” Cô kia gật đầu đồng ý, lại duỗi tay chỉ sang một vị phu nhân cách đó không xa, “Thực ra nếu cô nương thích làm bánh, thì chỉ bằng hỏi Vương tẩu tử bên kia ấy. Tẩu ấy giỏi trù nghệ nhất trong chúng tôi.”

“Ừ.” Nghi Huyền đáp, lại cầm một miếng bánh khác, lần này không phải để mình ăn, mà là đưa cho Thương Hàn. “Đói không, có muốn ăn một cái không?” Nghi Huyền hỏi.

Thương Hàn không nói câu nào, chỉ nhận lấy cái bánh, từ từ ăn. Nghi Huyền cười nhìn hẩn, trong lòng thấy tiếc nuối vì hẩn không nếm được vị của chiếc bánh, bởi vậy không khỏi nói: “Bánh này có vị ngọt hơi chua chút, rượu nếp rất thơm ngon...”

Thương Hàn nghe vậy, khoe môi nhẹ nhàng cong lên, nhưng vẫn không nói lời nào, chỉ gật đầu.

Cô gái kia thấy vậy, ghé sát vào Nghi Huyền cười nói: “Thật là một đôi uyên ương ân ái nha. Xem ra học làm bánh cũng vì anh ta đây.”

Nghi Huyền lại hoảng sợ, vội giải thích: “Không đâu, đây là sư huynh tôi. Tôi học làm bánh là vì sở thích thôi, không phải vì huynh ấy.”

“Sao hoảng lên vậy, mặt cũng đỏ lên rồi kìa.” Cô gái kia liếc Thương Hàn rồi nói: “Nam nữ yêu nhau là chuyện rất bình thường nhỉ? Sư huynh thì sao, chẳng lẽ không thể yêu?”

“Tôi...” Nghi Huyền cũng liếc nhìn Thương Hàn, thấy mặt hẩn lãnh đạm thì lòng cũng bình tĩnh hơn chút, sau đó phản bác lại cô kia, “Tôi chỉ phụng mệnh sư môn chăm sóc sư huynh thôi, chứ đâu phải vì chuyện kia.”

Cô gái kia kéo tay Nghi Huyền, nói: “Được rồi, coi như là tôi đường đột. Nhưng mà cô nương, hôm nay là ngày Thượng Tị, đừng để lỡ mất duyên tốt nhé.”

Lúc này Nghi Huyền mới nhớ ra tập tục lễ Thượng Tị, nâng mắt nhìn lên thấy trong bữa tiệc có rất nhiều nam nữ, có đôi dựa sát vào nhau, có đôi thăm thì âu yếm trông rất tình cảm. Cô không thể làm gì khác ngoài cúi thấp đầu, chuyên tâm ăn uống.

Cô gái kia cười đẩy cô một cái, “Cô nương ngọc này, sao phải xấu hổ?”

Nghi Huyền cười khan vài tiếng, chuyển trọng tâm câu chuyện: “Bánh này cũng ngon thật, là bánh gì vậy?”

Cô kia che miệng cười nói: “Thôi thôi, không đùa cô là được.”

Nghi Huyền thấy cô gái kia không nói nữa thì thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, người phụ nữ qua mời bọn họ lúc nãy, bưng bầu rượu tới cười nói: “Đây là rượu nếp mới, cô nương nhất định phải nếm thử.” Nói rồi rót cho Nghi Huyền một chén, sau đó nhìn qua Thương Hàn, hỏi Nghi Huyền: “Vị tiểu ca này bị thương ra sao? Có kiêng rượu không?”

“Vết thương còn chưa lành, không thể uống rượu. Đa tạ.” Nghi Huyền đáp.

“Vậy cô nương uống thêm vài chén nhé.” Người phụ nữ kia vừa đặt bầu rượu xuống, lại có mấy thiếu nữ cầm lẵng hoa đi tới, tươi cười vây quanh Nghi Huyền, nói là muốn cài hoa cho Nghi Huyền. Nghi Huyền cũng không tiện từ chối ý tốt của các cô ấy, nên đành để họ cài lên. Đợi đến khi cài hoa cải, hoa phong lan, cỏ Đường Lê xong thì họ mới thôi, sau đó lại ngồi xuống cạnh cô, vừa nói cười vừa mời rượu.

Nghi Huyền bỗng nhớ tới đám tỷ muội ở Dịch Thủy đình, ngày xưa các cô thường tụ họp vui đùa với nhau. Nhưng mười năm qua, phải thảo phạt không ngừng, gặp nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều. Thời gian cứ vậy qua đi, dường như đi rồi sẽ không bao giờ trở lại nữa. Giờ đây mỗi lần nhớ đến những kỷ niệm đó, lòng cô lại thấy ảm áp. Cô nâng chén rượu, đáp lại lời mời của các cô ấy, uống một hơi cạn chén. Hương nếp tự nhiên của rượu ngọt ngào mà nhẹ nhàng ảm áp trượt xuống cổ họng. Sau mấy chén, cái nóng của rượu cùng với những hạt mưa lạnh lạnh theo gió xuân vỗ lên da, đem lại cảm giác thật dễ chịu tươi mát. Lúc này lại có tiếng đàn hòa cùng tiếng hát vang lên, khiến không khí càng thêm vui vẻ sôi nổi, đem mọi buồn phiền cuốn trôi đi.

Nghi Huyền không biết mình đã uống bao nhiêu chén, quang cảnh xung quanh mờ mịt dần, tiếng đàn cùng tiếng ca, tiếng nói chuyện vui đùa cũng dần trôi xa đi. Rượu nếp ngọt ngào, tác dụng chậm nhưng lại đủ mạnh, cuối cùng cũng khiến cô say đến không còn hay biết gì nữa...

Đến lúc cô tỉnh lại, chỉ thấy đầu óc mê man, huyết thái dương đau lâm râm. Vì quá khó chịu mà cô cúi đầu kêu lên một tiếng. Nhưng ngay sau đó, một bàn tay ảm áp bỗng áp lên trán cô, khiến cô giật mình. Vẫn mơ màng không biết chuyện xảy ra, thì bàn tay kia chạm lên tóc cô, rồi từ từ trượt xuống lưng cô, vỗ nhẹ lên.

Động tác này quá ư dịu dàng thân mật, làm cô hoảng sợ vô cùng, bởi vậy mà tỉnh ngủ trong nháy mắt. Và cũng ngay lúc này cô mới phát hiện ra mình vừa gối lên đầu gối người ta mà ngủ. Cô vội vàng bật dậy, kinh hoàng nhìn về phía cái người “bất hạnh” cho cô gối đầu ngủ kia. Vậy mà vừa nhìn, cô càng hoảng thêm, trái tim đập dữ dội khó mà kiềm chế được.

Thương Hàn.

Lòng Nghi Huyền rối loạn, đến giọng nói cũng run rẩy, “Sư... Sư huynh... Ta...”

Thương Hàn than nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: “Tứ lượng không cao thì đừng uống nhiều như vậy.”

Nghi Huyền nào còn tâm tranh luận với hắn, nên nhẹ giọng nói: “Vâng.”

Nói chưa hết câu, cô đã cúi đầu xấu hổ, hồi lâu cũng không nói ra được lời nào. Thương Hàn lên tiếng phá vỡ sự yên lặng này: “Chúng ta về thôi.”

Nghi Huyền nghe hắn nói thế thì ngẩng đầu lên nhìn xung quanh. Bữa tiệc chưa kết thúc, mọi người vẫn đang hào hứng ca múa nói cười. Chỉ có hai người họ ngồi yên lặng tại bữa tiệc. Xem ra cũng không có ai để ý đến họ, có lẽ không cần phải ra chào nữa. Nghi Huyền đáp một tiếng với Thương Hàn, khi đứng dậy lại thấy chân tay mềm nhũn vô cùng mỗi mệt.

Nhưng Thương Hàn còn mệt mỏi hơn cô. Hắn vừa đứng lên, đầu gối đã mềm nhũn, lại ngã ngồi xuống ghế. Nghi Huyền hoảng sợ vội dìu hắn, lo lắng hỏi: “Sư huynh huynh sao vậy? Không sao chứ?!”

Thương Hàn đưa tay ấn lên chân mình, lông mày hơi nhíu lại lộ chút lúng túng, “Không sao...” Hắn nói vậy, sau đó lại dùng thanh âm lí nhí nói, “Chân hơi tê thôi.”

Rõ ràng phải thấy áy náy với hắn, nhưng Nghi Huyền lại vui sướng trong lòng. Cô chỉ mỉm cười, bối rối không biết nói sao cho phải.

Thương Hàn ngồi một lát rồi đứng dậy, “Được rồi, đi thôi.”

“Vâng.” Nghi Huyền gật đầu, tìm cái ô bung ra dưới mưa, rồi đưa tay dìu hắn.

Nhưng cũng giống như lúc trước, Thương Hàn không muốn cô dìu. Hắn vươn tay nắm lấy cán ô, nói: “Dẫn đường.”

Ra khỏi đường ven hồ, hai người chậm rãi trở về. Ánh mắt Nghi Huyền lại bất giác mà rơi trên cán ô. Tay hắn cùng tay cô chỉ cách một chút, nhưng lại cảm thấy xa vô cùng. Ngay lúc cô đang nhìn đến nhập tâm thì chân bỗng trượt, cứ nghĩ sẽ ngã sắp xuống, nhưng không ngờ Thương Hàn đã kéo cô lại, tay ôm lấy thắt lưng cô. Cô theo lực tay hắn mà ngã vào lòng hắn, nhất thời tâm lại càng loạn hơn.

“Chưa tỉnh rượu ư?” Thương Hàn hỏi.

Vì quá hoảng mà cô trả lời: “Vâng.”

Thương Hàn lại than một tiếng, không nói gì thêm, mà bế cô lên.

Nghi Huyền hoảng sợ kêu lên, cả người cứng đờ.

“Mở ô nhìn đường.” Thương Hàn phân phó một câu, rồi tiếp tục đi.

Nghi Huyền khẩn trương vô cùng, hô hấp rối loạn, mà người thì cứng đờ, không dám cử động. Cô dè dặt nâng mắt nhìn hắn. Khoảng cách gần mà lại đi trong đêm tối mờ ảo như thế này, khiến khuôn mặt hắn mang một vẻ đẹp không giống thực. So với tâm trạng lo sợ bất an của cô, thì hô hấp của hắn lại ổn định, bước chân vững vàng, vẫn nghiêm nghị như thường ngày.

Có lẽ nên nói gì đó, để bầu không khí thoải mái hơn...

Nghi Huyền nắm chặt cán ô, đắn đo chốc lát, rồi lấy hết can đảm nói: “Tay sư huynh thật khỏe!” Nói xong câu này, ngay cả Nghi Huyền cũng thấy bản thân mình thật buồn cười, lòng hối hận vô cùng.

Quả nhiên Thương Hàn cười. Nhưng không phải vì lời này, mà là tại khoảng khắc cô nói, thanh âm bỗng tăng cao lên để che đậy sự hốt hoảng, hắn đã quá quen thuộc rồi. Hắn không tiếp lời mà chỉ nói: “Không biết nói gì thì đừng nói. Tập trung nhìn đường đi.”

Nghi Huyền không biết lấy lời nào mà chống đỡ nữa, nên đành cúi thấp đầu vâng một tiếng. Bầu không khí lại trầm lắng xuống, xung quanh chỉ còn tiếng mưa rơi, cùng tiếng quần áo ma sát sột soạt, nhưng nghe lại thấy bình yên vô cùng. Cô dần trầm tĩnh lại, để bản thân tùy ý dựa vào hần...

Khi về đến phòng, Thương Hàn đặt cô xuống giường, trầm giọng nói: “Ngủ đi.”

Nghi Huyền nào dám ngủ, cô hoang mang nhảy xuống giường, nói: “Đây... Đây là giường của huynh...”

“Có ảnh hưởng sao?” Thương Hàn không vui hỏi cô.

Nghi Huyền giờ mới phát hiện ra vấn đề quan trọng. Lúc đầu Lục Tín chỉ cho bọn họ một gian phòng, mà gian phòng này chỉ có một cái giường. Bây giờ bảo mình ngủ trên giường, hiển nhiên không thích hợp. Nhưng cô sao có thể giải thích với hần đây? Giờ khắc này ở cùng một căn phòng với hần, khiến cô càng khó xử hơn.

Nhưng ngay sau đó, cô lại nghĩ ra cái cơ thích hợp vô cùng, nên vội nói: “Muội đi rửa mặt!”

Nói xong cũng không đợi hần bằng lòng, đã cấp tốc chạy ra ngoài. Cô chạy một đường đến con kênh, ngồi xổm xuống thở dốc không ngừng. Men rượu vẫn quấy phá trong người, khiến cô cảm thấy phát nóng lên từng cơn. Cô nhúng tay xuống nước, vốc nước vỗ lên mặt, một lúc sau, mới dập nguội được cơn lòng.

Cô im lặng nhìn bóng mình dưới nước, sau đó lấy túi vải chứa những mảnh gương vỡ trong lòng ra. Hai bàn tay cô bóp chặt túi vải, cau mày mệt mỏi tự nói với bản thân: “Muội biết mà... Muội biết mà, nếu lại gần huynh quá, muội nhất định sẽ thích huynh...” Thần sắc cô bỗng trở nên bi thương, liên tục than thở, “Không nên như vậy đâu...”

Nhưng trái ngược với lời cô vừa nói, trong đầu, lại hiện lên một suy nghĩ, nó du dương trầm bổng quanh trong tâm trí cô, giục giã xúi bẩy:

Chỉ cần ở lại nơi này, là có thể vĩnh viễn như vậy...

15. Chương 15

Nghi Huyền rửa mặt xong cũng chẳng dám về phòng. Đắn đo mãi mới đi tìm Lục Tín xin mượn một gian phòng khác. Đến khi vào tiền sảnh, đã thấy người nhà Lục Tín đều đang tập trung ở đây, dường như đang bàn luận lo âu về việc gì đó. Nghi Huyền tiến lên hỏi mới biết, hóa ra sau khi Lục Tín xuất môn, đến giờ vẫn chưa thấy về. Gia nhân đều lên trần trên tìm, nhưng cũng không thấy hần, chỉ sợ hần đã ra khỏi Chân Hư cảnh. Ngoài trần có bao nhiêu nguy hiểm, mà trời thì đã tối rồi, sao không lo cho được.

Lòng Nghi Huyền trầm xuống, nhớ tới chuyện lúc trước mình chỉ đường cho hần. Đúng là không nên nói với hần, bên ngoài muôn thú làm loạn, lại còn có cái tên “Thần y” mất trí đó nữa. Nếu Lục Tín có chuyện gì, thì không phải do cô làm hại hay sao? Cô hạ quyết tâm, rồi khuyên người nhà Lục Tín đừng lo lắng, xong lập tức ra ngoài.

Lúc này, cô không còn lòng mà đi bộ, lập tức đạp gió bay lên trời, bay về hướng núi kia. Chẳng mấy chốc đã đến được địa điểm cô chỉ lúc trước. Lúc hạ xuống đất, cây cối rậm rạp đâm rách quần áo, cửa mấy vết thương lên người, cô cũng không để ý. Thấy Lục Tín không ở đây thì cô lại tìm xuôi theo đường về.

Sắc trời tối hần, mưa rơi càng dày thêm, tầm mắt đã mờ hồ lại còn thêm men rượu trong người vẫn chưa tan hết, khiến suy nghĩ của cô có chút không tỉnh táo, cảnh vật trước mắt trở nên mờ mịt. Bên tai lại nghe thấy tiếng sỏi tru lúc xa lúc gần lẫn sau những lùm cây.

Nghi Huyền lo lắng vô cùng, chỉ sợ Lục Tín lành ít dữ nhiều. Đúng lúc này, một vũng máu thành linh lọt vào tầm mắt, cô giật mình vội vàng đi đến. Đi được vài bước, bỗng nghe thấy tiếng nói chuyện cách sau lùm cây, hình như là tiếng của Lục Tín.

“...Thần y, xin thần y mở lòng từ bi thương xót.” Lục Tín thống khổ cầu xin.

Đáp lại hắn, là tiếng lẩm bẩm ma mị kia, “Không cứu được, đã bước vào Chân Hư cảnh thì không cứu được nữa...”

Nghi Huyền vừa nghe thấy thanh âm kia, nhất thời lòng bỗng dâng lên đầy chán ghét. Cô định tiến lên tìm Lục Tín, nhưng lại chần chừ dừng bước chân, muốn nghe thêm xem họ nói gì.

“Thần y, Chân Hư cảnh này là do một tay ngài tạo thành, giờ ngài lại bỏ mặc nó sao?” Lục Tín nói.

“Sinh giả tử chi căn, tử giả sinh chi căn... Ân sinh vu hại, hại sinh vu ân... Cứu người thì thế nào, mà giết người thì thế nào?... Giết không chết...”

Nghe đến câu này, Nghi Huyền thực sự chẳng muốn nghe tiếp nữa. Hắn đúng là kẻ điên, hà tất phải nghe những lời khùng điên đó. Cô cất bước vượt qua bụi cây, đi tới.

Nhưng đằng sau bụi cây đó quả đúng là cảnh tượng đến từ địa ngục. Xác chết rải đầy đất, máu thịt vung bừa bãi, và ngay Lục Tín cũng bị thương, hắn đang quỳ trên vũng máu, khốn khổ cầu xin nam tử như cái xác không hồn kia.

Sự xuất hiện của Nghi Huyền khiến Lục Tín hết sức sửng sốt, “Sao cô nương lại đến đây?”

Nghi Huyền tiến đến nâng hắn dậy, nói: “Lục trưởng trấn, người nhà đang chờ ông, mau trở về cùng tôi.”

Lục Tín hơi hoảng hốt, đang định nói với cô, nhưng thấy nam tử kia xoay người đi lại vội đẩy Nghi Huyền ra, chạy đuổi theo, kéo nam tử kia lại: “Thần y xin đừng bước!”

Nam tử kia một chưởng đẩy Lục Tín ra, vẻ mặt hết sức âm trầm: “...Giết không chết...” Vừa dứt lời, hắn tụ lực ở tay, dường như muốn lấy mạng Lục Tín.

Nghi Huyền giận dữ, nhún người tới đỡ lấy chưởng lực của hắn, mắng: “Kẻ ngu xuẩn như ngươi mà cũng xưng là Chân quân sao! Không cứu thì thôi, cần gì phải hạ sát thủ!”

Nam tử nhìn cô, cười buồn rầu, nói: “Giết không chết... Bất kể ta có giết thế nào, bọn họ cũng không chết...”

“Giết không chết thì có thể tùy tiện mà giết sao? Đây là cái lý lẽ quỷ quái gì vậy?! Thiên địa tạo hóa, tiên đạo trân trọng sinh mạng. Lẽ nào sư phụ người không dạy người sao?!” Nghi Huyền nói.

“Trời sinh trời diệt, mới đúng là lẽ tự nhiên...” Nam tử nói.

“Có vậy cũng là ‘Trời’ làm, đến lượt người làm sao?” Nghi Huyền dùng lực đẩy hắn ra, rồi nâng Lục Tín dậy nói, “Đi nhanh đi, hắn chính là kẻ điên đó.”

Lục Tín buồn bã, lắc đầu nói: “Mạng của tôi vốn là nhờ Thần y cứu, có chết cũng không tiếc gì...”

Nghi Huyền tức giận ngắt lời, “Cái gì gọi là chết cũng không tiếc? Dù sao ông cũng phải nghĩ đến người thân của mình chứ!” Nghi Huyền không muốn cãi cò cùng hắn nữa, lập tức kéo hắn bay lên không.

Nhưng nam tử kia lại cản đường họ, nhíu mày ưu sầu nói: “Ta không bị điên...”

Sau lần giao thủ kia, Nghi Huyền cũng biết bản thân không đấu lại hắn. Nhưng lúc này, men rượu lại khiến cô trở nên liều lĩnh. Cô buông Lục Tín xuống, cầm gương trên tay, quát: “Gương kiếm song giải! Thần hoang thái hư! Thu!”

Ngay tức khắc, bảo kính tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, hóa thành xiềng xích, nhanh chóng trói lấy nam tử kia, kéo hắn vào trong gương. Một chiêu này, vốn là kỹ thuật phong ấn yêu ma. Một khi thi triển thành công, là có thể giam cầm yêu ma vĩnh viễn, sau đó dùng tiên pháp từ từ tiêu diệt. Nghi Huyền không muốn giết người này, chẳng qua chỉ tạm thời bắt vào gương.

Nam tử kia bị trói kéo vào gương, mà vẫn đờ đẫn như cũ, thậm chí còn không thèm phản kháng. Ngay lúc hắn đang bị kéo từng bước vào bảo kính thì bỗng có tiếng phượng kêu xuyên qua tầng mây vọng tới đây. Cánh phượng trắng tuyết, như tuyết phủ xuống, che đi hào quang của bảo kính, bảo vệ nam tử kia.

Máu nóng dâng lên, Nghi Huyền đâu còn để ý xem là thần thú hay không, lại giương bảo kính lên, quát: “Thu!”

Phượng hoàng kêu lên một tiếng dài, tung cánh lên, khiến lửa tràn ra khắp nơi, bắt lửa lên cả tay áo Nghi Huyền. Nghi Huyền từng thấy chiêu thức này, cũng nhớ Thương Hàn bị ngọn lửa này gây thương tích ra sao,

nên giờ phút này, sự phẫn nộ còn mãnh liệt hơn cả sự sợ hãi. Cô bất chấp lửa cháy trên người, lại giương bảo kính lên, liều mạng muốn bắt Phượng hoàng kia.

Nhưng ngay lúc này, bỗng có một luồng gió trong trẻo lạnh lẽo thổi đến, chỉ nháy mắt đã diệt trừ ngọn lửa kia. Sau đó, vô số những hạt trân châu từ trên trời giáng xuống, đập bể xiềng xích của bảo kính, phá giải chú pháp của Nghi Huyền.

“Ngày nào cũng lần qua lần lại như thế, các người không thấy mệt sao?” Thanh âm Lạc Kiến Hoài vẫn lạnh lùng đầy hờn giận như trong trí nhớ.

Nam tử kia thấy Lạc Kiến Hoài lại muốn đào tẩu, nhưng Bạch Long lập tức cản hẳn lại, lạnh lùng đối đầu với Phượng hoàng của hắn.

“Vân Hòa, người cũng không thêm để ta vào mắt.” Lạc Kiến Hoài khiển trách xong lại quay sang Nghi Huyền nói, “Còn cô cũng vậy. Đến Lục Hư Thánh Sơn ta gây ra bao chuyện thị phi, thật không biết Vân Ân sẽ trừng trị ra sao đây.”

Nghi Huyền nổi cơn thịnh nộ, phản bác: “Có muốn bênh người của mình thì cũng không nhất thiết phải bảo che đến như thế này! Là hắn đã thương người trước, ta còn chưa động thủ thì sao gọi là gây thị phi? Dung túng môn đệ sát sinh như thế, người mới đáng bị trừng phạt.”

Về mặt Lạc Kiến Hoài khinh thường, “Nếu đạo hạnh lợi hại bằng nửa cái mồm cô thì tốt rồi.”

Nghi Huyền ỷ vào men rượu, nói sang sảng: “Đạo hạnh của người thì sao? Lúc ở lưng sông Trường Nguyệt, nếu không có ta dùng nguyên thần của sư huynh nhiễu loạn Lệnh chủ Cực Thiên thì người có thắng được dễ dàng như thế không? Ta thấy người cũng chẳng tài ba gì, chỉ ỷ vào vai vế mà ức hiếp tiểu bối mà thôi!”

Lạc Kiến Hoài khẽ nhíu mày, cũng không tiếp tục tranh cãi, chỉ nói: “Quay về Chân Hư cảnh đi!”

Trực giác Nghi Huyền suy ngay ra câu này rõ ràng là muốn nói “Cút về Chân Hư cảnh đi”. Cô cố nén giận, nghiêm giọng nói: “Người yên tâm, chờ sư huynh ta khỏi bệnh, chúng ta sẽ rời khỏi Lục Hư Thánh sơn ngay, tuyệt đối không làm người chứng mắt nữa!”

Biểu cảm trên mặt Lạc Kiến Hoài trở nên kỳ quái, hắn tựa tiểu phi tiểu nhìn Nghi Huyền nói: “Cô còn muốn đi sao?”

Cái kiểu nói này lại khiến Nghi Huyền nghĩ đến nhiều chuyện. Những lời đe dọa kia, những câu khuyên nhủ ngọt ngào, còn có những câu nói vang lên trong lòng lúc trước... Dường như tất cả mọi người đều khuyên khích cô ở lại Chân Hư cảnh. Quả thật Chân Hư cảnh này là một nơi tốt đẹp, gọi là chốn đào nguyên bồng lai cũng không quá. Nếu có thể vĩnh viễn ở lại đây thì không còn gì đáng mừng hơn. Cô nghĩ đến lòng tư tâm vừa rồi của bản thân mà không khỏi cười tự giễu.

“Vì sao không đi? Đừng tưởng rằng trên đời này chỉ có Chân Hư cảnh của người là tốt nhất, Dịch Thủy đình ta còn đẹp hơn nơi đây gấp trăm lần!” Nghi Huyền nói.

“Cô đi được, nhưng chỉ sợ sư huynh cô không đi được.” Lạc Kiến Hoài cười lạnh.

Nghi Huyền không rõ thâm ý của hắn, chỉ hiểu dựa theo mặt chữ. Khi cô nghĩ đến Thương Hàn, lòng bỗng sinh ra hào khí. Cô nhìn Lục Tín, lại nhìn nam tử không hồn kia, sau cùng nhìn về phía Lạc Kiến Hoài. Cô ngạo nghễ, cao giọng nói:

“Sư huynh ta chí xa nghìn dặm, sao có thể bị vây trong bể nông cạn này? Dù có trôi nổi trong bể đục vọng, trần trở qua cõi hồng trần cũng không thể bẻ gãy kiêu ngạo của hắn, giết chết ý chí mạnh mẽ của hắn. Cầu y tại Vĩnh Thánh Thiên tông là khấn cầu của sư môn. Đi vào Chân Hư cảnh là suy nghĩ của cá nhân ta. Nếu lúc đó năm giác quan của hắn hoàn hảo, biết người sỉ nhục hắn như vậy, chắc chắn không thể nhẫn nại đến giờ này. Đừng nói đến trọng thương, nếu hắn muốn đi, thì sống chết cũng không màng!”

Cô nói xong những lời này, mọi người đều im lặng. Nghi Huyền khinh miệt hừ lạnh, nâng Lục Tín dậy nói: “Chúng ta đi.”

Mặc dù Lục Tín vẫn muốn cầu xin, nhưng nhìn tình cảnh này, hắn cũng chẳng thể ở lại lâu được nữa, vậy nên đành nghe theo Nghi Huyền, cùng cô đi khỏi đây.

Lạc Kiến Hoài nhìn bọn họ đi xa, chậm rãi nhếch môi cười, “Hay cho câu ‘Sống chết không màng’...” Hấn nói rồi quay đầu nhìn nam tử kia, than thở, “Vân Hòa, người cũng hiểu điều đó?”

Nam tử kia ngơ ngẩn nhìn về hướng Nghi Huyền vừa đi, cuối cùng lại buồn bã rơi lệ...

Lại nói trong phủ nhà Lục Tín, Thương Hàn chờ mãi không thấy Nghi Huyền trở lại, thì lòng bỗng sinh hờn giận. Hấn lần mò ra cửa, đang nghĩ cách để tìm cô thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ từ từ đến gần. Hấn không biết là ai đến, đề phòng nói: “Người nào?”

Người vừa tới không đáp lại, mà vẫn tiếp tục lại gần, chìa tay nắm lấy cổ tay hấn. Hấn định tấn công nhưng bỗng phát hiện ra, cái tay kia rõ ràng là tay trẻ con. Hấn chưa kịp hỏi, người kia đã nâng tay hấn lên, chăm chú viết từng chữ vào lòng bàn tay hấn. Hấn lập tức hiểu ra, bởi vậy cũng dịu giọng nói: “Ta có thể nghe thấy.”

Đối phương khẽ “à” một tiếng, nghe giọng thì là giọng của cô bé con. Cô bé buông tay ra, do dự hỏi: “Đại ca ca, huynh có thể nghe thấy muội nói?”

Thương Hàn gật đầu.

“Muội là Tiểu Oanh, huynh còn nhớ không?” Cô bé vui mừng hỏi lại.

Thương Hàn sao có thể quên được ba chữ “Lục Tiểu Oanh” viết trên lòng bàn tay hấn ngày trước, hấn gật đầu rồi hỏi: “Người có biết cô nương đi cùng ta ở đâu không?”

Lục Tiểu Oanh đáp: “Mẫu thân muội cũng sai muội đến nói chuyện này với đại ca ca đây, tỷ tỷ ra ngoài tìm phụ thân muội rồi.”

“Ra khỏi Chân Hư cảnh?” Thương Hàn lại hỏi.

Lục Tiểu Oanh gật nhẹ đầu, đáp: “Vâng.”

Thương Hàn nhíu mày, cất bước đi ra ngoài. Lục Tiểu Oanh vội kéo ống tay hấn lại, gấp gáp nói: “Đại ca ca huynh muốn đi đâu?”

Thương Hàn chẳng muốn giải thích với trẻ con làm gì nhiều, nhưng con bé cứ níu chặt lấy tay áo hấn, khiến hấn không thoát ra nổi. Nếu cứ dùng lực sẽ làm con bé bị thương. Vậy nên hấn đành nhẫn nại nói với cô bé: “Ta đi tìm tỷ tỷ về.”

“Không được đâu, đại ca ca còn đang bệnh, không thể ra được.” Lục Tiểu Oanh nói.

“Ta khỏe rồi.” Thương Hàn đáp.

“Không được,” Lục Tiểu Oanh càng níu chặt hơn, “Ra ngoài sẽ lại bị bệnh đó.”

Thương Hàn đang lo lắng, nên cáu kỉnh nói: “Không sao cả. Người mau buông ra.”

Nhưng Lục Tiểu Oanh vẫn lắc đầu, bướng bỉnh nói, “Không buông. Đại ca ca huynh không thể ra ngoài. Nếu rời khỏi đây, sẽ lại bị bệnh. Nếu đi xa hơn nữa, sẽ chết mất. Tiểu Oanh biết mà, vì Tiểu Oanh ngày trước cũng từng chết.”

Lời của con bé khiến Thương Hàn sửng sốt vô cùng. Trẻ em hồn nhiên trong sáng sao có thể nói dối. Hấn ngồi xổm xuống hỏi: “Người từng chết?”

Tiếng cười của Lục Tiểu Oanh vui vẻ không gì sánh bằng, “Vâng. Nhưng không sao đâu, chỉ cần quay về đây là sẽ khỏe lên. Phụ thân nói, chỉ cần vĩnh viễn ở tại nơi này là có thể trường sinh bất tử.”

“Trường sinh bất tử?” Thương Hàn khẽ lặp lại bốn chữ này, lòng bỗng thấy ớn lạnh, mãi lâu sau vẫn không tiêu tan đi

16. Chương 16

Nghi Huyền chỉ mất chút công phu đã đưa được Lục Tín trở về. Người nhà Lục Tín thấy họ trở về thì đều vui mừng không thôi, cuống quýt cảm ơn Nghi Huyền. Nghi Huyền nói khách sáo vài câu, sau đấy lại thấy chóng mặt. Cô nghĩ có lẽ do chưa tỉnh rượu, lại thêm lúc này còn lơ mơ động võ nữa. Cô hàn huyên vài câu rồi rời khỏi đấy, cũng quên luôn chuyện xin mượn một gian phòng khác.

Đến khi ra khỏi tiền sảnh, băng qua vườn hoa, còn chưa về đến phòng trọ, đã thấy Thương Hàn đang ngồi xổm ở hành lang, kéo tay trò chuyện với con gái Lục gia. Nghi Huyền thấy cảnh này bỗng thấy thú vị, không khỏi nở nụ cười, nhẹ nhàng chạy qua đó, cười nhạo nói: “Nói cái gì mà nhỏ giọng thế? Nói cho ta cùng nghe được không?”

Lục Tiểu Oanh ngẩng đầu lên, cười ngọt ngào: “Tỷ tỷ, tỷ về rồi ạ, tìm được cha muội không?”

“Đương nhiên là tìm được rồi.” Nghi Huyền đắc ý nói.

Lục Tiểu Oanh vui mừng không thôi, quay sang cảm ơn cô rồi vội vàng chạy về tiền sảnh.

Nghi Huyền cười nhìn theo hướng cô bé chạy đi, bỗng nghe thấy Thương Hàn lạnh lùng hỏi: “Vì sao lại ra ngoài một mình?”

Nghi Huyền nghe giọng chất vấn hỏi tội như thế, bỗng nhớ ra hần từng nói: Đừng để hần lại một mình. Nhưng lúc hần nói, là khi hần còn thương nặng. Bây giờ hai tai hần đã phục hồi, bệnh tình cũng tốt hơn nhiều, nên cô nghĩ hần sẽ không có những ý nghĩ yếu đuối như vậy nữa. Cô không suy nghĩ nhiều, thành thật nói: “Muội đi tìm Lục Tín mà. May mà muội đến kịp lúc, không thì hần đã chết trong tay kẻ điên kia.” Cô nói đến đây, lại thấy căm giận, nhịn không được lại nói, “Huynh không biết chứ, Vĩnh Thách Thiên tông kia thật quái lạ, có chuyện không nói bằng lời được sao? Cứ muốn động thủ! Hừ, muội rất dễ bắt nạt sao?...”

Cô còn chưa dứt lời, Thương Hàn bỗng đứng dậy, kéo lấy bả vai cô, không nói một lời mà áp tải cô đi. Lúc Nghi Huyền bị đẩy vào trong phòng, suýt chút nữa không đứng vững được. Thương Hàn thô lỗ như vậy khiến Nghi Huyền cau mày không vui, nói: “Huynh làm gì vậy? Đau đó nha!”

Thương Hàn mặt lạnh lùng băng giá nói: “Đạo hạnh đã kém còn dám gây hấn với Vĩnh Thách Thiên tông, muội không biết lượng sức mình sao?”

Câu nói này thật giống với lời Lạc Kiến Hoài nói vừa nãy, Nghi Huyền càng tức giận hơn, “Là bọn họ động thủ trước, sao lại nói ta đi ‘gây hấn’? Đạo hạnh ta đúng là kém nhưng dù sao cũng cứu được người về rồi! Ta không thấy ta làm sai ở đâu!”

Nghi Huyền nói không chút nhượng bộ nào, nên cũng khiến Thương Hàn thêm tức giận. Hần theo hướng giọng cô phát ra tiến đến một bước, gắt nhẹ một câu: “Muội từng đồng ý sẽ không để ta lại một mình!”

Nghi Huyền nhất thời sững sờ, không ngờ hần sẽ nói ra những lời này. Lòng bỗng chấn động khiến người cũng run nhẹ theo. Cô không biết vì sao lại sợ hãi như vậy, sự sợ hãi này trước nay chưa từng có, cô thầm nghĩ mình phải né tránh hần, nhưng hết lần này đến lần khác không tài nào trốn nổi. Cảm giác hoang mang bối rối quá mức xa lạ như vậy khiến lòng cô chỉ muốn kháng cự lại nó. Cuối cùng, cô mở miệng, nói với hần: “Ta có đồng ý với huynh. Nhưng đó là vì huynh bị trọng thương, cần người chăm sóc. Bây giờ huynh đã có thể đi lại, chẳng lẽ còn muốn ta đứng ngoài hai canh giờ bên cạnh huynh sao? Hơn nữa, nam nữ thụ thụ bất thân, đáng ra không nên để ta chăm sóc huynh. Ta đã hết lòng quan tâm chăm sóc huynh rồi, đừng được tặc một tặc lại lần một thước!”

“Ta mặc kệ cái lý lẽ vòng vèo của muội. Nếu đã đồng ý thì phải làm được.” Thương Hàn ép dồn từng bước không cho chối từ, cứ vậy mà nói, “Từ nay về sau, không cho phép rời khỏi ta nửa bước!”

Nghi Huyền ngậm miệng, không biết phản bác lại câu nói bá đạo này thế nào nữa. Hai người đều không mở miệng nói, cứ trầm mặc mãi, khiến bầu không khí trở nên xấu hổ. Thương Hàn thấy cô không nói, lòng cũng dụi xuống, đang định nói thì chợt thấy tay mình hơi dính dính. Hình như vừa nãy khi hần nắm lấy bả vai cô, có cảm giác ẩm ướt, cứ nghĩ là nước mưa, nhưng giờ dựa theo cảm giác này, rõ ràng là không phải.

“Muội bị thương?” Thương Hàn hỏi.

Nghi Huyền liếc nhìn vết thương trên người mình, bất mãn đáp: “Không phải do đánh nhau, chẳng qua bị cành cây cọ xát qua thôi.”

Thương Hàn cau mày, tiến lên vài bước, vươn tay về phía cô. Nghi Huyền thấy bàn tay hắc sấp chạm vào người mình thì vội né ra lùi lại mấy bước.

Thương Hàn phát hiện ra, mắng cô: “Không được nhúc nhích!”

Nghi Huyền nào muốn nghe lời hắc, nhưng đằng sau lại là cái giường nên không thể lùi thêm nữa. Cô đang hoảng hốt, thì tay Thương Hàn cũng đã chạm đến tóc mai của cô, rồi nhẹ vuốt lên má cô. Người cô đột nhiên cứng đờ, bất giác mà nhắm chặt hai mắt.

Dưới bàn tay hắc, làn da cô hơi nóng, có lẽ là do rượu vẫn chưa tan hết. Thương Hàn thở dài một tiếng, thì thầm: “Say đến vậy mà còn làm càn.” Hắc nói rồi bàn tay nhẹ rơi xuống vai cô, lại chạm đúng vào vết thương khiến cô hơi rụt người, khẽ kêu lên. Hắc lại thở dài thêm tiếng nữa, nói, “Cởi y phục ướt ra, xử lý vết thương đi.”

“Muội không sao.” Giọng Nghi Huyền run rẩy.

“Làm theo lời ta.” Giọng Thương Hàn bỗng chuyển sang cứng rắn.

“Đừng có đùa! Muội làm sao có thể cởi đồ chữa thương trước mặt nam nhân chứ!” Nghi Huyền lớn tiếng nói.

Thương Hàn nghe xong lại chỉ cười, thản nhiên đáp lại cô: “Ta không nhìn thấy.”

Nghi Huyền ngậm miệng lần hai. Bối rối chốc lát, cuối cùng dù vô vàn không muốn nhưng cô đành phải nghe theo. Cô lấy thuốc bôi qua quít lên, rồi tìm quần áo mặc nhanh vào, đang định ra ngoài phòng khách thì lại nghe thấy Thương Hàn nói: “Lên giường nằm xuống!”

Nghi Huyền nào dám cãi lại hắc, cuối cùng đành thỏa hiệp. Cô vừa nằm xuống, Thương Hàn đã đi tới ngồi tại mép giường. Cô luống cuống kéo chăn đắp lên người, đề phòng theo dõi hắc, nói: “Muội, muội làm theo lời huynh rồi, huynh còn muốn như thế nào nữa?”

Thương Hàn đưa tay dò theo cái gối chạm lên trán cô, “Đừng nói nhiều. Mau ngủ đi.”

Nghi Huyền quay đầu né khỏi tay hắc, quay người đưa lưng về phía hắc. Thương Hàn cũng không nói thêm, chỉ yên lặng ngồi đó. Nghi Huyền vừa e lệ vừa xấu hổ, nhưng nhiều ngày chưa được ngủ ngon cộng thêm ảnh hưởng của rượu khiến cô vừa nằm lên giường, cơn buồn ngủ đã ập đến như sóng xô cuốn trôi tất cả, không bao lâu sau đã ngủ thiếp đi.

...

Sau một giấc ngủ say, khi cô tỉnh dậy, mọi sự khó chịu do say rượu lẫn mệt mỏi liên tiếp mấy ngày nay đã tiêu tan đi rất nhiều, tinh thần cũng sáng khoái hơn. Cô đứng dậy, thấy mưa dầm đã ngừng, ánh dương lên cao, tỏa nắng ấm áp rọi vào căn phòng. Cô nhìn khắp xung quang lại không thấy bóng dáng Thương Hàn đâu, lòng bỗng thấy mất mát, cô nhíu mày than thở: “Bảo người ta không được rời nửa bước, còn mình thì sao?”

Cô xuống giường mặc quần áo, súc miệng rửa mặt, vừa định ra ngoài tìm hắc thì đã thấy vị phu nhân mời họ đến bữa tiệc Thượng Tị lúc trước dẫn theo ba thiếu nữ đến. Vừa thấy cô, phu nhân kia tươi cười nói: “Cô nương nha, sao hôm qua về trước vậy? Làm chúng tôi tìm mãi.”

Nghi Huyền cười nói: “Tửu lượng không cao, uống mấy chén đã say, nên mới về trước.”

“Ra là vậy. Rượu nếp không chỉ ngọt ngào mà còn ngấm rất nhanh đó.” Vị phu nhân kéo tay cô đến gần, cười nói, “Chỉ sợ lúc này vẫn còn khó chịu nhỉ? Thế này đi tôi sẽ nấu trà giải rượu cho cô nhé.”

Nghi Huyền có phần thụ sủng nhược kinh, đành cười gật đầu, “Đa tạ phu nhân.”

“Cô nương đừng khách sáo. Tối đây rồi thì tất cả đều là người một nhà. Cô gọi tôi ‘Lưu thẩm’ là được.” Vị phu nhân nói xong lại chỉ các thiếu nữ phía sau, “Đây là các nữ nhi của tôi, tuổi mấy đứa cũng xấp xỉ nhau, làm tỷ muội là hay nhất.”

Nghi Huyền nhìn mấy thiếu nữ kia, không khỏi chột dạ. Tu luyện trong tiên đạo đương nhiên có tu thuật trú nhan. Diện mạo của cô mặc dù còn rất trẻ, nhưng đã sớm không còn là tiểu cô nương nữa. Ngay khi cô đang xoắn xuýt vì chuyện tuổi tác thì lại phát hiện ra một việc kì lạ. Những thiếu nữ kia tuổi cũng khoảng chừng mười sáu, mà vị phụ nhân này nhìn cũng không quá hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, nếu gọi là mẹ con thì quả thực kì lạ. Lẽ nào Chân Hư cảnh này, cũng có thể giúp người ta mãi thanh xuân không già đi sao?

Vị phụ nhân kia vẫn chưa nhận ra nghi ngờ của cô, lại tiếp tục cười nói: “Hôm qua tôi thấy quần áo cô nương có vẻ giản dị mộc mạc, bây giờ lại nhìn cô nương mặc một màu trắng thế này... Aiz, cô nương trẻ tuổi mà ăn mặc quá mộc mạc vậy không hợp lắm đâu. Tôi tối đây mang theo chút xiêm y trang sức, cô nương giữ lại mà dùng.”

Vị phụ nhân dứt lời, ba thiếu nữ kia đã nhanh tay nâng những hộp đồ đến.

“Tôi sao có thể nhận được.” Nghi Huyền xua tay, vội vàng từ chối.

“Cô nương đừng khách khí, trưởng trấn cũng nói rồi, đến Chân Hư cảnh thì tất cả đồ đạc đều có thể xài chung. Những xiêm y trang sức này đều là mấy chị em nhân rồi làm ra, để dùng hoặc đem đi tặng. Cô nương mới đến đương nhiên phải tặng cho cô nương dùng.” Phụ nhân cười nói, “Còn nơi ở thì chúng tôi đã thảo luận qua, cô ở đây cũng tốt, nhưng không phải là cách lâu dài. Sáng nay gặp Trưởng trấn, mọi người đã thay cô chọn được một nơi, qua mấy ngày sẽ động thổ, xây nhà mừng tân hôn cho cô.”

Nghi Huyền càng nghe càng thấy thẹn đến mướt mồ hôi, vội nói: “Không dám làm phiền mọi người. Tôi chỉ đến cầu y, đợi đến khi sư huynh khỏi hẳn bệnh, chúng tôi sẽ rời đi.”

Lời này vừa nói ra, vị phụ nhân cùng ba thiếu nữ kia đều nở nụ cười.

“Cô nương ngốc này, cô đã tìm được đến chốn bình an rồi vì sao còn muốn rời đi chứ? Chỉ cần ở lại đây, là có thể trường sinh bất tử. Không lo cơm áo, tiêu dao khoái hoạt. Nam nữ yêu đương tự do. Bao nhiêu người cầu còn không được, sao cô nương có thể đi cơ chứ?” Phụ nhân kia than thở một tiếng, “Cô nương ơi, cô hãy nghe tôi nói. Hảo hảo ở lại đây, mau bỏ ý nghĩ đi khỏi đây đi. Bước ra khỏi chốn này, là vạn kiếp bất phục.”

Lời này khiến Nghi Huyền lại nghĩ đến những người Lạc Kiến Hoài. Cô miễn cưỡng cười cười, không nói gì thêm.

Vị phụ nhân kia cũng không khuyên nhiều, mấy người hàn huyên một hồi, buông hòm quần áo xuống rồi rời đi. Nghi Huyền thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục đi tìm Thương Hàn.

Đi đến hoa viên, cô mới tìm thấy hắn. Ngoại dự liệu của cô là hắn đang cầm bội kiếm của cô luyện một bộ võ thuật. Đây là bộ kiếm pháp sơ đẳng của Dịch Thủy đình, có tên gọi là “Dịch kiếm thập thức”. Chính Nghi Huyền cũng từng luyện qua không dưới nghìn lần, nhưng hôm nay nhìn Thương Hàn luyện, mới hiểu hắn nói đạo hạnh cô không cao là đúng.

Cô chưa thấy qua người nào có thể luyện mười chiêu kiếm Dịch Thủy đẹp mắt đến vậy. Thế xuất chiêu đều rất gọn gàng lưu loát. Chuyển từ công sang thủ rất nhanh nhẹn, động tác nghiêm chỉnh đẹp mắt. Kiếm vung lên như du long kinh hồng (rồng uốn nhận bay, miêu tả tư thế uyển chuyển, động tác uy mỹ nhanh nhẹn). Kiếm ngừng lại như nước ngừng chảy trôi, sương mù đông tụ. Cô không tự chủ được mà hòa mình theo chiêu kiếm của hắn, lầm nhấm khẩu quyết của mười bài kiếm kia:

“Giang phiến thương đào ngộ, sương phi lưu tuyết kinh. Lăng nguyên bạch bộc huyền, lãng phá hải nạp quy. Thiên cổ phồn hoa thế thủy khứ, vô cực tinh thần vẫn phục thăng.”

Mười chiêu luyện xong, hắn thu kiếm vào vỏ, hít thở điều tức. Sau đó quay đầu gọi một tiếng: “Nghi Huyền.”

Nghi Huyền giật mình, nghĩ mình chưa phát ra âm thanh, sao hắn lại nhận ra?

“Sao huynh biết là ta?” Cô hỏi.

Thương Hàn cười khê, đi đến gần, đem bội kiếm trả lại cho cô rồi nói: “Bước chân quá nặng.” Nghi Huyền không còn gì để chống đỡ, nhận kiếm xong lại nghe thấy hắn bổ thêm một câu: “Bội kiếm quá nhẹ.”

“Đúng đúng đúng. Là muối kém cỏi được chưa...” Nghi Huyền bắt mặn lâu bầu.

“Nghỉ ngơi một đêm, đã khỏe hơn chưa?” Thương Hàn hỏi.

“Vốn có sao đâu.” Nghi Huyền quật cường đáp.

“Vậy là tốt rồi. Chúng ta đi.”

Nghi Huyền khó hiểu, “Đi đâu?”

Thương Hàn đáp, vừa thản nhiên lại kiên định:

“Quay về Dịch Thủy đình.”

17. Chương 17

Quay về Dịch Thủy đình — câu trả lời này khiến Nghi Huyền nhớ tới những chuyện hôm qua. Tuy say rượu trí nhớ có chút mơ hồ, nhưng cô vẫn nhớ rõ Lạc Kiến Hoài khuyên răn tên thần y điên kia ra sao, còn mình mượn vào việc say rượu mà ăn nói thô lỗ quyết tuyệt như thế nào. Nếu sự việc đúng như lời Lạc Kiến Hoài nói lúc trước, và hôm qua cô cũng đã kiên quyết như vậy thì không nên ở lại chỗ này nữa. Thế nhưng...

“Thương thế của huynh...” Nghi Huyền lưỡng lự nói.

“Ta đã tỉnh dậy, là có thể điều tức tự bình phục, không cần ở lại đây dựa vào linh khí của Chân Hư cảnh nữa.” Thương Hàn nói, “Thu xếp hành lý đi, chúng ta lập tức khởi hành.”

Hắn nói xong, thì cất đi về phòng, Nghi Huyền theo sau hắn, chợt nhận ra điều gì đó. Cô vội chạy đến trước người hắn, kinh ngạc hỏi: “Sư huynh có thể nhìn thấy?”

“Chưa.” Thương Hàn đáp.

“Vậy sao huynh... biết đường?” Đi đến mục tiêu chuẩn xác không trừ trừ chút nào, nhìn thế nào cũng giống như thị lực rất tốt à!

“Lúc muối ngủ, ta tự đi lại mấy lần. Nhớ được hướng đi thì có gì khó đâu?” Thương Hàn nói.

Nghi Huyền nghe vậy lòng sinh nể phục, thấy hắn tiếp tục đi, lại vội đi theo nói: “Sư huynh, mấy đệ tử đi cùng ta vẫn còn lạc trong núi, chỉ bằng đợi thêm nửa ngày để muối đi tìm.”

“Chúng ta cứ ra ngoài trước, theo lối về mà tìm, nếu không thấy bọn họ thì không cần tìm thêm nữa.” Thương Hàn nói.

Nghi Huyền hiểu ý hắn, ở Chân Hư cảnh liên tiếp xảy ra hiện tượng bất thường, Thương Hàn vẫn còn mang thương tích trong người, đạo hạnh của cô lại không đủ để chống địch, nếu cứ tìm lung tung thì chỉ thêm phí sức thôi. Nhưng những đệ tử đó đạo hạnh còn không bằng bọn họ, nếu gặp bất trắc chỉ sợ không thể toàn thân trở ra. Nhưng nói như thế, có phần tuyệt tình quá. Lúc trước đám đệ tử Vinh Thánh Thiên tông kia có nói sẽ giúp đỡ, nếu hôm qua không cãi nhau với Lạc Kiến Hoài chắc vẫn có thể đi hỏi một câu, nhưng giờ thì...

Cô bắt đầu thấy hối hận, nhưng cũng không còn cách nào nữa, đành đến đâu hay đến đó vậy.

Khi về phòng, cô bắt đầu sắp xếp hành lý, nhìn thấy những đồ vật vừa này Lưu thắm mang đến thì mở miệng nói với Thương Hàn: “Ừm, trước khi đi cũng nên đi chào một tiếng. Để muối đi.”

“Không cần.” Thương Hàn lạnh giọng nói.

“Chúng ta ở đây không lâu, nhưng cũng được gia đình họ quan tâm rất nhiều, sao có thể đi mà không nói một tiếng?” Nghi Huyền nói.

“Ta nói không cần.” Thương Hàn lặp lại lần nữa, mười phần là giọng điệu ra lệnh.

Hắn cứng rắn như vậy khiến Nghi Huyền thật bức mình, cô nghĩ định tranh luận với hắn, nhưng lời ra đến cửa miệng lại nuốt trở về. Lòng cô bỗng thấy mệt mỏi và mất mát đến lạ kỳ. Thực ra tính tình hắn vốn là như vậy, đã quen việc ra lệnh sai bảo kẻ dưới, đến giờ vẫn chưa từng hỏi qua ý cô. Không hài lòng thì sao? Cuối cùng vẫn phải tuân lệnh hắn thôi. Hắn là sư huynh, lời hắn là nhất.

Cô không nói một câu, cầm những đồ Lưu thẩm đưa tới đặt đầy đủ lên giường. Khi chạm đến những bộ quần áo, cô mới biết vải vóc của những chiếc váy đó mềm mại như mây, cảm giác đặc biệt thoải mái. Trên áo có xông mùi hương thoang thoảng, rất dễ chịu. Tình tế chu đáo như vậy khiến Nghi Huyền không khỏi khen ngợi. Cuối cùng cô vẫn không phản đối, sau khi thu xếp hành lý xong xuôi thì lập tức rời khỏi đó cùng Thương Hàn.

Đi sau hắn, cô không khỏi hồi tưởng lại những chuyện đã qua. Ngày trước khi còn ở Dịch Thủy đình, hắn lên chức Đàn Chủ. Võ công trác tuyệt, đạo pháp uyên thâm, mặc dù từng có những cử chỉ vô phép tự ý rời khỏi sư môn, nhưng trong phái vẫn có rất nhiều người ngưỡng mộ nghe lời hắn. Còn cô, chỉ là một quần chúng tầm thường. Khi ấy, cô cũng giống vậy, bám theo gót hắn, nhưng lòng lại “bất tương vi mưu”* mà nghe lệnh hắn...

(*bất tương vi mưu: Hay đầy đủ là “Đạo bất đồng, bất tương vi mưu” trong sách “Luận ngữ - Vệ linh công” của Khổng Tử. Ý chỉ bất đồng về quan điểm, không thể đứng chung một chỗ làm việc cùng nhau, là những người không cùng chí hướng.)

Cô nghĩ đến nhập thần, Thương Hàn bỗng ngừng bước chân, khiến cô hơi chạm vào lưng hắn. Thương Hàn xoay người đỡ lấy khuỷu tay cô, “Ngủ một đêm mà vẫn chưa tỉnh rượu sao?”

Nghi Huyền rút tay về, nói: “Thất lễ. Vừa rồi không nhìn đường thôi. Không đụng thương sư huynh chứ.”

Một tiếng sư huynh này, vừa nhẹ vừa ngẩn ngẩn, kính cẩn mà xa cách, thật khác với trước kia. Hàm ý kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi) như vậy, Thương Hàn nghe là hiểu. Hắn muốn nói lại thôi, “Mọi lên dẫn đường phía trước đi.”

Nghi Huyền ngẩng đầu nhìn thì thấy bọn họ đã ra khỏi nhà Lục Tín. Dọc đường cũng thật khéo là không đụng phải một ai trong nhà Lục Tín, vậy nên cũng đỡ phải từ biệt trong xấu hổ. Nghi Huyền đáp một tiếng rồi đến đìu Thương Hàn, đang định đi tiếp thì Thương Hàn lại rút tay về, nói: “Không cần đỡ ta.”

Nghi Huyền thở dài, cũng lười chẳng muốn so đo với hắn, đang nghĩ tìm biện pháp khác thì tay hắn đã nắm lấy tay cô. Không để cho cô có cơ hội trốn tránh, hắn lập tức mở miệng, nói: “Đi.”

Nghi Huyền cúi đầu nhìn bàn tay hai người đang nắm vào nhau. Lại nghĩ đến khi hắn chưa phục hồi thính giác cô cũng hay kéo lấy tay hắn như vậy, chuyện cũng bình thường mà thôi, nghĩ nhiều mà làm gì? Vả lại cô cũng lên đến bậc sư thúc rồi, việc gì phải xoắn xuýt? Cô cười tự giễu, lòng bình thản nắm tay hắn, đi ra ngoài Chân Hư cảnh.

Lễ Thượng Tị hôm qua, đa số mọi người lên trấn trên ngôi tiệc rượu ở ven hồ đến tận nửa đêm, bây giờ chắc còn đang nghỉ ngơi. Cho nên hai người họ đi ra đến ngoài rồi cũng không gặp một ai trên đường. Dựa theo lời Thương Hàn nói “Tìm theo đường về”, nên Nghi Huyền liền dẫn hắn về biển hoa lúc trước.

Gió hây hây dịu dàng thổi bay từng cánh hoa, nhìn cảnh sắc thật đáng yêu. Thương Hàn bỗng dừng bước chân. Nghi Huyền quay lại nhìn hắn, lại bật cười vì thấy những cánh hoa rơi đầy trên người hắn. Cô nghĩ định nói gì đó, lại chợt nghe thấy thanh âm tê liệt kia vang lên, tiếng than thở từ nơi xa xăm nào đó:

“Tại sao phải đi?”

Lúc này Nghi Huyền mới hiểu sao Thương Hàn dừng lại, cô buông tay, rút bội kiếm ra, thủ thế nghênh quân địch.

Sau những cánh hoa rơi như mưa là bóng hình trắng bệch u ám của người đàn ông kia, mái tóc dài rối tung, trông còn tiêu tụy hốc hác hơn trước. Hắn không đến gần, mà chỉ đứng cách nơi này một trượng, nói: “Chân Hư cảnh không tốt sao?”

Nghi Huyền đương nhiên không đáp, nhưng Thương Hàn lại hỏi: “Hắn là ai vậy?”

“Hắn là môn hạ của Vĩnh Thánh Thiên tông, điên điên khùng khùng, là kẻ mất trí, lần trước từng giao thủ với huynh.” Nghi Huyền đáp.

“Tốt.” Thương Hàn nói rồi cầm kiếm trong tay Nghi Huyền, bước về phía tiếng nói hỏi, “Chân Hư cảnh rốt cuộc có cái gì hay?”

Nam tử kia cười đến chán nản buồn bã, nói: “Vào Chân Hư cảnh của ta, sẽ thoát khỏi thân thể phàm tục... Người chết có thể sống lại, đến bộ xương khô cũng có thể sinh da sinh thịt, bất tử bất lão, vĩnh viễn hưởng phúc thọ...”

“Nếu rời khỏi thì làm sao?” Thương Hàn hỏi thẳng.

Nam tử ngẩn ra, mở to hai mắt. Hồi lâu sau mới lẩm bẩm: “...Chết...”

Nghi Huyền nghe đến đây, bỗng liên tưởng đến những lời đã từng nghe trong suốt thời gian qua. Nào là không còn đường lui, nào là không bao giờ được bước ra khỏi đây, nào là rời khỏi đây vạn kiếp bất phục... Mà lời giải đáp sau những lời nói này lại là một chữ “Chết”?

“Trên đời này làm gì có chuyện như vậy, người đường có hù dọa!” Nghi Huyền nói.

“Cô sẽ không chết...” Nam tử nói với cô, nhưng lại chỉ ngón tay sang Thương Hàn, “Hắn sẽ...”

Nghe vậy lòng Nghi Huyền kinh hãi vô cùng, nhưng Thương Hàn vẫn bình tĩnh như cũ, lại hỏi: “Linh khí ở Chân Hư cảnh thật sự có khả năng này?”

“Linh khí... Linh khí...” Nam tử kia cứ lặp đi lặp lại từ này như niệm kinh, rồi lát sau mới nói, “Linh khí ở Chân Hư cảnh sẽ không đả thương người, chỉ biết cứu người... Kể có bị giết như thế nào cũng không chết...”

“Nói rõ xem, vì sao ra ngoài sẽ chết?” Nghi Huyền nghe hắn lặp đi lặp lại câu này mãi thành ra nóng nảy hỏi tới cùng.

“Bởi hắn đáng ra sẽ chết...” Về mặt nam tử kia bỗng trở nên nghiêm túc, thanh âm nói ra cũng rõ ràng hơn, “Chuyện có thể chữa được bách bệnh chẳng qua chỉ là điều hảo huyền. Linh khí của Chân Hư cảnh cũng giống như một thân cây khô. Nếu gặp xuân thì sẽ đâm chồi nảy lộc, nhưng dưới lớp lá xanh mượt đó, thân cây vẫn chỉ là thân cây. Vân Hoà, người đừng tự lừa mình dối người nữa.”

Lời lý giải đó, thật khiến người ta kinh hãi làm sao. Đến khi nghe hắn tự gọi tên mình, lại càng khiến lòng thêm ngội lạnh. Hoá ra Chân Hư cảnh này, rốt cuộc chỉ là một giấc mộng hảo huyền thôi sao?

“Có nghĩa là, cái gọi là ‘Xương trắng sinh da thịt, người chết sống lại’ này chỉ là hư ảo giả dối. Một khi rời khỏi Chân Hư cảnh, thì tất cả sẽ khôi phục lại nguyên trạng. Phải không?” Thương Hàn nói.

Nam tử kia bỗng giật mình, giống như vừa tỉnh khỏi giấc mộng. Hắn sợ hãi nhìn Thương Hàn, nói: “Ra khỏi đây là tốt rồi... Vĩnh viễn rời khỏi đây là tốt rồi...”

“Đa tạ đã giải thích.” Thương Hàn thản nhiên nói, rồi lại giương kiếm lên: “Trận lần trước, ta thua dưới liệt điểm của ngươi. Giờ ta nhất định sẽ đòi lại bằng đủ!” Dứt lời, hắn vừa vung kiếm vừa quát: “Phiên Giang!”

Ngay tức khắc, kiếm khí cuộn trào như sóng, dâng lên giữa không trung cuốn theo trăm hoa rực rỡ như dải gấm, rồi đột ngột đánh ập xuống.

Nam tử kia vẻ mặt mờ mịt, không hề cử động. Ngay khoảnh khắc kiếm khí đánh xuống, thì Phượng Hoàng trắng kịp thời hiện thân, bảo vệ chủ nhân của mình.

Thương Hàn nghe thấy tiếng Phượng Hoàng thì cười khinh miệt, nói: “Hai chọi một sao... Thú vị.”

Nam tử kia nhìn hắn, nói: “Thần thức tổn hại, mất hẳn năm giác quan... Ngươi là một phế nhân...”

Thương Hàn không đáp lời, chỉ dựa theo tiếng nói mà xác định vị trí của hắn, chuẩn bị tiến công lần nữa.

Nam tử kia thấy hắn im lặng, lại cười âm trầm: “Lúc đầu là phế nhân, nhưng lần trước bị thiêu dưới lửa Phượng Hoàng của ta, ngươi đã chết rồi... Ngươi đã chết rồi!” Thanh âm hắn bỗng trở nên điên cuồng ngang

ngược, “Ha ha ha... Là Chân Hư cảnh cho người phục sinh, không ngừng phục sinh... Giết không chết... có giết thế nào cũng không chết!” Hắn thủ thế, phi thân về phía trước, một chưởng đánh về phía Thương Hàn.

Thương Hàn vùng kiếm, đỡ đòn tấn công của hắn rồi lại thi triển “Huyền Bộc”. Nam tử kia ở cự ly quá gần, dù miễn cưỡng tránh được nhưng vẫn bị chém thương ở vai. Hắn lùi lại vài bước, thần sắc lại trở về vẻ cô đơn, “Sinh giả tử chi căn, tử giả sinh chi căn... Ân sinh vu hại, hại sinh vu ân... Ta không cố tình hại người, ta chỉ muốn cứu người... Người không thể tách khỏi Chân Hư cảnh... Trở về đi... Trở về là có thể trường sinh bất tử...”

Thương Hàn cầm kiếm, dứng đứng thẳng tắp, khi mở miệng chính là những lời ngông cuồng kiêu ngạo nhất, “Sống chết thì sao? Muốn ta khuất phục trước ảo cảnh, thì quá là khôi hài!”

Nghe Thương Hàn nói vậy, Nghi Huyền như bị sét đánh, từ trong bối rối hoang mang giữa sự sống và cái chết mà giật mình tỉnh lại. Cuộc chiến trước mắt cô ngày càng ác liệt hơn. Cô nhìn thân ảnh chém giết của hắn, mà cười khổ.

Có lẽ hắn đã phát giác ra sự khác thường ở Chân Hư cảnh nên mới quyết định rời khỏi. Nhưng cho dù Chân Hư cảnh chỉ là ảo mộng, nhưng vẫn có thể giúp hắn sống bình yên khỏe mạnh. Giống như Lạc Kiến Hoài nói với họ, cho họ quyền được ở lại, dường như có thể vĩnh viễn ở lại nơi đây. Mà ngay lúc này, cô cũng thật sự muốn khuyên hắn quay lại...

Nhưng cô không thể.

Chính cô cũng không ngờ mình hiểu rõ hắn như vậy, những lời cô từng nói, mỗi chữ đều như lời tiên tri:

Sư huynh ta chí xa nghìn dặm, sao có thể bị vây trong bể nông cạn này?... Đừng nói đến trọng thương, nếu hắn muốn đi, thì sống chết cũng không màng!”

18. Chương 18

Nghi Huyền lặng lẽ nhìn cuộc chiến, vậy mà bắt đầu nghĩ ngợi, hóa ra tính hiếu thắng cũng có thể làm lòng người rung động đến thế. Hắn không phải là người hiếu chiến, nhưng khi cầm kiếm lên thì trong đầu chỉ có một suy nghĩ đó là phải thắng. Bởi vậy, ngay cả khi hai mắt mù, chỉ dựa vào thính giác, cũng muốn dồn đôi thủ đến cùng đường; cho dù người có mang đầy thương tích, thì vẫn gắng dốc toàn lực đánh cho quân địch tan tác.

Giáo lý Dịch Thủy dạy rằng: Âm dương hóa dịch, thượng thiện nhược thủy. Động minh tự kính, phong mang như kiếm.” (Âm dương dung hòa, thiện lương như nước. Sáng tỏ tựa gương, sắc sảo như kiếm.)

Khi nhìn hắn chiến đấu mới thấy quả đúng như bảo kiếm mới được tôi luyện nên, đẹp dễ trác tuyệt, lấp lánh rạng ngời.

Cô biết rõ mình không thể ra tay tương trợ, dù là can thiệp thế nào cũng là sự sỉ nhục đối với hắn. Việc cô có thể làm đó là đưa ánh mắt dõi theo bóng dáng hắn. Cô nhìn hắn thi triển chiêu thức “Lưu Tuyết”, khiến Bạch Phượng hoảng loạn, rồi ra chiêu “Phá Lang” phá vỡ thế phòng ngự của địch. “Thương Đào” cuộn mình lên xuống, chôn vùi Hoàng hỏa (lửa phượng hoàng). Liên tục ba chiêu “Huyền Bộc” lấy công làm thủ. “Vân Tinh” phóng xuống tuyệt sát tứ phương. Cuối cùng là chiêu “Hải Nạp” hoàn tất công cuộc tiêu diệt. — ai có thể tin được, hắn có thể dùng thân thể không trọn vẹn đó đánh bại một người một phượng kia.

Nam tử kia bị một đòn đẩy ngã xuống, vẫn bàng hoàng khó tin. Bạch Phượng sốt ruột bảo vệ chủ, giương cánh che trước người hắn, muốn chắn mũi kiếm của Thương Hàn.

Nhưng Thương Hàn không công kích, chỉ thu kiếm rồi nói, “Đa tạ.”

Khi hắn nói ra chữ kia, thì Nghi Huyền cũng phải bật cười. Cô biết hắn rất mạnh, nhưng đừng nên mạnh quá như vậy chứ? Tên thần y kia hình như gọi là “Vân Hòa”, hắn còn nói mình là người kẻ tặc của Thượng

Dương Chân Quân, có khi lại cùng bậc với Chưởng môn Vân Ẩn Thượng Nhân ôn hòa của Dịch Thủy đình cũng nên. Ngay cả tiền bối cũng đánh bại được, thì kiếm kỹ của hắn đã đạt đến trình độ xuất sắc tuyệt diệu rồi. Nếu mà hắn chưa mất đi bảo kính Tiềm Tĩnh, thì nhìn trong Cửu Nhạc có mấy ai là đối thủ của hắn?

Lúc Nghi Huyền đang khen ngợi thì Thương Hàn bỗng khụy gối xuống. Cô vội vàng chạy về phía hắn, nhưng mới bước một bước đã thấy bả vai hơi đau nhức. Cô suýt nữa quên rằng nơi ấy từng bị cành cây cào rách. Từ sáng sớm đến giờ vết thương đó chưa từng đau nhức, chắc có lẽ là nhờ linh khí của Chân Hư cảnh. Nhưng bây giờ, sự đau đớn này lại xác minh ột chuyện hết sức đáng sợ...

Nghi Huyền vươn tay đỡ lấy Thương Hàn, khẩn thiết nói: “Sư huynh, huynh sao rồi?”

Thương Hàn thở hắt ra, lắc đầu. Hắn chống kiếm đứng dậy: “Không sao. Chúng ta đi.”

Nghi Huyền sao có thể tin hai chữ “Không sao” kia. Da thịt hắn cách lớp quần áo lại bắt đầu nóng rực như trước. Cô hoảng sợ nhớ lại, ma khí trên người hắn mỗi ngày đều phát tác, cần phải dùng Dịch Thủy đan cùng Thiên Nhất Huyền Thủy trận để chữa trị. Nhưng từ khi vào Chân Hư cảnh, bệnh trạng của hắn tốt lên rất nhiều khiến cô chủ quan, nên không tuân thủ cách chữa trị đó. Giờ đi ra khỏi Chân Hư cảnh, vạn vật lại khôi phục như cũ, cho dù vết thương cũ chưa tái phát, nhưng bị ma khí quấy rối thì cũng đủ lấy mạng hắn rồi.

Cô nâng hắn dậy nói: “Muội mang huynh đến thượng lưu, dùng Thiên Nhất Huyền Thủy trận chữa thương trước đã!”

Thương Hàn muốn nói nhưng cổ họng lại dâng lên vị tanh ngọt. Hắn ho sặc một tiếng, cúi đầu nôn ra một ngụm máu tươi. Ma chủng ẩn trong ngực nhẹ rung lên, dẫn ra từng cơn đau liên nhau, như từng cơn sóng mài mòn toàn thân. Người hắn bỗng trở nên nặng nề, chân tay rút hết sức lực, không còn đủ sức để cử động nữa.

Nghi Huyền thấy hắn vậy thì vòng tay hắn lên vai mình, còn tay cô ôm lấy thắt lưng hắn nâng thân thể nặng nề của hắn. “Sư huynh, cố chịu đựng!” Cô nói rồi cất bước đi.

“Quay về Chân Hư cảnh đi...” Lúc này, Vân Hòa bị thương ngồi trên đất cũng đứng lên, thì thào nói.

Nghi Huyền quay đầu nhìn hắn rồi hờ hững bước về hướng ngược lại. Vân Hòa kinh ngạc nhìn bóng lưng cô, do dự hồi lâu lại đi theo.

Đường trên Lục Hư Thánh sơn Nghi Huyền không nắm rõ, may mà cô biết gần biển hoa có một nguồn nước. Cô đưa Thương Hàn về lại khe núi bị rơi xuống ngày trước, rồi lần theo tiếng nước chảy róc rách tìm được con suối trong veo.

Lúc đi xuống dòng nước, người Thương Hàn bỗng co rúm. Nghi Huyền cũng cảm thấy nước suối lạnh bất thường — không chỉ nước, mà phong cảnh xung quanh cũng mang một vẻ thanh sạch lạnh lẽo, thật khác hẳn với Chân Hư cảnh ấm áp khiến lòng người vui tươi... Nghĩ đến đây, cô bỗng hiểu ra. Tiết tháng Ba, mà còn ở trên núi, thời tiết sao có thể ấm áp như vậy được. Trong Chân Hư cảnh rất thư thái, nhưng cũng chỉ do linh khí kia xây dựng nên ảo giác, dẫn theo nhiều người trầm luân vào đó.

Nghi Huyền dìu Thương Hàn nằm xuống nơi nước cạn, để hắn gối lên đùi mình. Nước suối tưới lên thân thể nóng như lửa thiêu của hắn, có lẽ dòng nước kia quá đối lạnh lẽo khiến người hắn không ngừng run cầm cập, ngay cả hô hấp cũng run rẩy theo. Nghi Huyền chỉ có thể dịu dàng an ủi hắn, dứt Dịch Thủy đan cối bột quần áo cho hắn, trên nước da vốn trơn phẳng lại nổi lên từng vết bóng rõ ràng. Lòng cô đau đớn, nhắm mắt lấy lại bình tĩnh, gọi gương khởi trận.

Thiên Nhất Huyền Thủy trận, ép vào xương cốt, cùng ma chương quấy loạn trong cơ thể khiến hắn đau đớn đến cùng tận. Nếu như trước kia, có đau đến mấy hắn cũng chỉ nghiêng chặt răng nén xuống. Nhưng giờ thì hắn không thể chịu đựng được nữa. Ý chí mạnh mẽ cuối cùng bị nổi thống khổ đánh tan, từng tiếng rên kìm nén, khàn đặc mệt mỏi. Không bao lâu sau, hắn mệt mỏi đến sức để phát ra âm cũng kiệt quệ, cơ thể căng cứng cũng dần xụi xuống, chìm trong hôn mê.

Nghi Huyền nhìn hắn, đã không nén được nước mắt từ lâu. Trận pháp hoàn tất, nhưng hắn không có dấu hiệu tỉnh lại. Thương tích trên người hắn càng lúc càng nghiêm trọng hơn, miệng vết thương trào máu

không ngừng, nhiễm đỏ nước suối quanh người. Cô hít sâu một hơi, lau nước mắt, đỡ hấn lên bờ.

Có lẽ hấn không tỉnh lại nữa —— Cô ép mình không được nghĩ như vậy, run rẩy chịu đựng, lấy quần áo cùng thuốc ra, thay y phục bằng bó cho hấn. Sau đó nhóm lửa, hơ ấm người hấn.

Khi cô đang bận rộn thì Vân Hòa đứng cách đó một trượng lặng lẽ nhìn. Lâu sau hấn mới sợ hãi mở miệng hỏi: “Cô... Thực sự không quay về sao?”

Đến đầu cũng không quay lại, cô nói: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Vân Hòa chậm chạp đi lên vài bước, nói: “...Ta nghĩ muốn cứu người...”

“Cứu người? Chính ngươi vừa rồi còn nói, người dùng Hoàng diễm làm sư huynh ta bị thương... Có khi, đã giết huynh ấy rồi...” Nghi Huyền đau khổ khiến giọng nói cũng run rẩy lên.

“Giết không chết...” Vân Hòa đành biện bạch, “Chỉ cần quay về Chân Hư cảnh, là sẽ không chết...”

“Đủ rồi.” Nghi Huyền nói, “Chúng ta sẽ không quay về Chân Hư cảnh. Ngươi không cần phải giết tới giết lui nữa, nên đừng đi theo chúng ta.”

“Vì sao không quay về?” Vân Hòa đã đi tới bên cạnh Nghi Huyền, đôi mắt đau buồn chảy xuống dòng lệ óng ánh, “Cô có thể để hấn chết trước mặt mình thật sao?”

Nghi Huyền cúi đầu nhìn Thương Hàn, rồi hít sâu một hơi cười nói, “Ta không muốn huynh ấy tức giận đâu.” Thanh âm cô đột nhiên trở nên thoải mái, “Aiz... Thực ra nghĩ kỹ lại cũng có sao đâu, lúc cứu được từ Lũng sông Trường Nguyệt về thì huynh ấy cũng như thế này. Coi như chúng ta chưa từng tới đây, khi về Cửu Nhạc sẽ tìm cách khác, ở đó có rất nhiều người tài giỏi, nhất định có thể làm nên điều kỳ diệu. Còn nếu thực sự không thể... không thể...” Nói đến đây, lại không thể nói tiếp được nữa.

Vân Hòa nghe xong, chậm rãi ngồi xổm xuống cạnh cô, nhẹ nhàng thương lượng: “Vết bỏng của hấn, ta có thể chữa được.”

Nghi Huyền nghe hấn nói, lại thu hết nỗi bi ai đau xót, trừng mắt nhìn hấn: “Ai thêm tin lời ma quỷ của người.”

Vân Hòa ôm đầu gối mình, nghiêng đầu suy nghĩ, rồi lại dùng giọng điệu khờ khạo thân thiết như trẻ con nói với cô: “Hấn đã như vậy rồi, cô tin lời ma quỷ của ta cũng có sao đâu?”

Hấn nói vậy khiến Nghi Huyền ngẩn người. Đúng vậy, đã thành thế này rồi, còn có thể tệ đến mức nào được nữa? Người trước mắt mặc dù khùng khùng điên điên nhưng cũng có danh “Thần y”, có lẽ, nên thử một lần...

Cô đang lo nghĩ thì Vân Hòa đã đứng lên, vẫy cánh tay lên. Bất chợt nghe thấy tiếng Phượng Hoàng trong trẻo vang lên, con Phượng Hoàng tuyết trắng kia như một làn mây bông bồng bềnh nhẹ nhàng bay xuống đậu trên cánh tay hấn. Hấn cười với Phượng Hoàng, rồi vung cao tay nói: “Thái Thanh Hạo Vũ.”

Bạch Phượng nhẹ bay lên, tung cánh vỗ phía trên người Thương Hàn. Từng chiếc lông vũ trắng bạc rơi xuống người Thương Hàn. Khi những chiếc lông vũ kia chạm đến vết bỏng trên người hấn, bỏng thối bùng lên từng ngọn lửa nhỏ trên miệng vết thương. Ngọn lửa bốc cháy trên lông vũ trắng bạc, nháy mắt đã thiêu thành tro tàn, mà những vết thương trên người Thương Hàn cũng giống như bị đốt sạch, tan biến không còn dấu vết.

Chỉ tổn chút công sức, mọi vết bỏng trên người Thương Hàn đã được chữa lành hoàn toàn. Nghi Huyền giương mắt đỡ đỡ lặng người đi, thật khó có thể tin. Cô quay đầu nhìn Vân Hòa, nghiêm túc hỏi: “Phương thuật của ngươi sẽ không giống như linh khí của Chân Hư cảnh, chỉ là ảo giác che mắt người khác chứ?”

Vân Hòa nở nụ cười: “Không phải là ảo giác che mắt đâu. Nhưng chỉ trị được phần ngọn chứ không trị được phần gốc. Hấn cần được uống thuốc điều dưỡng thêm, ta đi tìm thuốc.” Hấn nói xong, nhẹ nhàng chạy đi.

Thái độ bông biến chuyển đến kì lạ cùng những hành động đầy thiện chí vậy khiến Nghi Huyền hơi khó hiểu. Trước nay vẫn luôn hô đánh kêu giết như kẻ điên, vậy mà vừa nãy bị Thương Hàn hung hăng đánh đập, giờ lại như biến thành người khác hẳn, còn phần khởi muốn chữa trị cho người ta... Ừm, đúng là điên quá nặng rồi.

Nghi Huyền xác định được đáp án thì tự gạt đầu với bản thân mình.

Ngay sau đó, Vân Hòa phi thân quay về, trong tay cầm một cái chén nhỏ được cuốn từ lá cây. Hắn đưa cái chén cho Nghi Huyền nói: “Cho hần uống đi.”

Nghi Huyền đón lấy, nhìn thoáng qua nước thuốc đen như mực trong chén, tỏa ra mùi hương khác lạ, thật là quý dị. Cô nghi ngờ liếc hần một cái.

“Muốn ta ném thử không?” Vân Hòa thành khẩn hỏi.

Nghi Huyền không nói thêm, nâng Thương Hàn dậy, cẩn thận rót nước thuốc vào miệng hần. Đúng lúc này, Thương Hàn nhú mày lại, mở mắt tỉnh dậy. Nước thuốc trong miệng khiến hần hơi hoảng sợ, hần nuốt xuống một ngụm xong không ngừng ho khan.

Nghi Huyền vui mừng khôn xiết, gọi hần: “Sư huynh! Huynh tỉnh rồi! Thấy sao rồi? À.. Có nghe thấy muối nói không?”

Thương Hàn ngừng ho khan, yếu ớt phàn nàn: “Đắng quá...”

“Hả?” Nghi Huyền ý thức được hần đang nói nước thuốc, vừa định khuyên hần bảo “Thuốc đắng dã tật”, nhưng bỗng nhiên phát hiện ra một chuyện: “Sư huynh, huynh ném được vị sao?!”

Thương Hàn cũng bình tĩnh, hần nhấp miệng mím môi lại, rồi bật cười, “Hình như vậy.”

Nghi Huyền cũng cười, “Ha ha, ngay lúc uống thuốc lại khôi phục vị giác, vận huynh đúng là xui xẻo. Còn nửa chén nữa, cố uống nốt nào.”

Thương Hàn gạt đầu, ngoan ngoãn uống hết chỗ thuốc còn lại. Nghi Huyền thấy lòng mày hần nhú chặt lại, cũng không đành lòng nói: “Có đắng quá thế không? Hay muối tìm chút đồ ngọt cho huynh nhé?”

Thương Hàn không đáp lại, chỉ trầm mặc chốc lát, sau đấy lại hỏi một vấn đề ngoài dự tính: “Nghi Huyền... Muối và ta từ xưa đến nay luôn bất hòa...”

“Ừ, cứ xem là vậy đi.” Nghi Huyền đáp.

Thương Hàn nói: “...Thấy ta nhếch nhác vậy, muối rất vui phải không?”

“Hả?” Nghi Huyền nhú mày, “Huynh nói vậy là ý gì?”

Thần sắc Thương Hàn trở nên bất đắc dĩ, giọng nói dường như có phần chán nản, “Chỉ khi ta bị thương muối mới dịu dàng vậy ... Phải không?”

Nghi Huyền giật mình, lập tức bật cười: “Ha ha ha... Haizz, nghe huynh nói xong cũng thấy đúng thật! Ừ, nói không chừng đúng là vậy!”

Thương Hàn nặng nề thở dài, không hé miệng nói thêm.

Thấy hần có vẻ mất mát, Nghi Huyền cười nói: “Nói đùa thôi, huynh cho là thật sao? Muối muốn nói muối không phải là người như vậy. Đừng tức giận nhỏ mọn thế, nam nhân sao lại so đo với cô nương người ta về những chuyện này?”

Thương Hàn vẫn không vui, nói: “Ta chưa bao giờ đối xử với muối như thế... Không công bằng...”

“Được rồi được rồi, là muối sai, là muối nói oan huynh, được chưa?” Lòng tràn ngập sung sướng, khiến Nghi Huyền cười không ngớt, “Muối đi lấy nước cho huynh, súc miệng cho đỡ đắng, nhé?”

Nghe cô nói một lời hai nghĩa, Thương Hàn không nén được nụ cười, đáp: “Được.”

Nghi Huyền cười đứng dậy, cầm chén nhỏ làm từ lá cây kia đến bên dòng suối hứng nước. Vừa ngồi xuống, đã thấy Vân Hòa cũng đi theo cô đến bờ suối, ngồi xổm xuống cạnh cô. Hành động này khiến cô hơi khó hiểu. Cô nhìn hần, chẳng biết nói gì cho tốt, lại thấy vết thương trên người hần cũng không nhẹ, lòng nảy sinh trắc ẩn, nói với hần: “Bản thân cũng bị thương sao không chữa đi.”

Vân Hòa nghĩ một lúc, đang định nói lại chợt phát hiện ra điều gì đó, đưa mũi sát vào cô ngửi.

Nghi Huyền bị hần dọa, lập tức tránh người ra, trách mắng: “Người làm gì vậy?!”

Vân Hòa hơi nhú mồm lại: “Hương Lam Túc.” (Lam túc: hương núi)

Nghi Huyền nâng tay lên ngửi, đúng là có mùi thơm ả thấp nhàn nhạt, có lẽ là mùi từ quần áo Lưu Thẩm đưa dính vào áo.

“Mùi hương này làm sao?” Nghi Huyền hỏi.

Nhưng Vân Hòa còn chưa kịp trả lời thì tiếng người phụ nữ kia đã vang lên, mang theo vẻ tươi cười, ba phần cung kính, bảy phần khinh miệt:

“Làm chúng tôi tìm lâu quá nhỉ, thần y.”

19. Chương 19

“Thần y làm chúng tôi tìm lâu quá đấy.”

Nghi Huyền nghe tiếng nói kia lòng nghi ngờ càng sâu. Ngẩng đầu nhìn lên lập tức thấy Lưu thẩm đang đứng cách đó không xa, và đằng sau bà ta là ba nữ nhi, họ chậm chậm bước đến đây.

Vân Hòa nhìn thấy họ thì đứng dậy định đi, nhưng Lưu thẩm kia quát lên rõ ràng, “Chặn hẩn lại!”

Ba thiếu nữ kia nghe vậy lập tức phi thân lên, vây xung quang Vân Hòa. Nghi Huyền thấy bọn họ rút binh khí ra thì đứng dậy nói: “Các người làm gì vậy?”

Nhưng còn chưa dứt lời đã thấy đằng sau lùa đến cơn gió mát, vừa quay đầu đã thấy Lưu thẩm đứng ngay sau lưng cô. Lưu thẩm cười vô cùng ôn hòa thân thiết, vỗ nhẹ lên vai cô, nói: “Cô nương, cô không liên quan đến việc này, hà tất phải chen vào chứ?”

Nghi Huyền nhớ tới mùi hương kỳ lạ kia, thì chất vấn: “Bà động tay lên những y phục kia ư?”

Lưu thẩm cười nói, “Sao lại nói động tay động chân khó nghe như vậy. Chẳng qua nhờ cô nương giúp chút thôi mà.”

Nghi Huyền nhìn thoáng qua Vân Hòa đang bị bao vây, nói: “Muốn tìm hẩn nên lợi dụng ta?”

“Cô nương hiểu lầm rồi. Thực ra nói thẳng với cô nương cũng không sao, nhưng cô nương lại người của Cửu Nhạc, bán đứng đồng minh thì thật không tốt. Cho nên tôi mới lấy hương Lam túc để dẫn đường, cứ vậy sau này nhờ có chuyện gì, thì Vĩnh Thánh Thiên tông cũng không đổ tội lên đầu cô nương.” Lưu thẩm nói.

Bà ta nói vừa hợp tình hợp lý lại chu đáo như vậy khiến Nghi Huyền nhất thời không thể đối đáp lại.

Lưu thẩm ghé sát vào cô thì thầm: “Cô nương à, cô cùng người này không thân cũng chẳng quen, hà tất vì hẩn mà vướng vào phiền toái. Huống hồ nhiều ngày nay chúng tôi ít nhiều cũng chiếu cố giúp đỡ cô. Bây giờ cô cùng sư huynh cô muốn đi muốn ở chúng tôi sẽ không ngăn cản, lại càng không muốn thương tổn hai người. Xin nhị vị coi như không biết chuyện này, như vậy cũng không phải là yêu cầu quá đáng chứ? Đường nhiên...” Lưu thẩm nói đến đây lại mỉm cười, đột nhiên giọng chuyển lạnh, “..nếu cô thực sự muốn rước lấy phiền phức, thì cũng không phải là đối thủ của ta.”

Nghi Huyền chỉ cảm thấy lạnh cả người, người đàn bà này xem ra không hề bình thường, vì sao lại có được sự áp bách đáng sợ đến vậy? Cô đang suy nghĩ thì Vân Hòa cùng ba thiếu nữ kia đã giao thủ với nhau. Có lẽ do vết thương lúc trước do Thương Hàn gây nên mà không quá bao lâu, Vân Hòa dần rơi xuống thế hạ phong.

Lưu thẩm mỉm cười vỗ vỗ lên bả vai Nghi Huyền rồi bước lên phía trước, bà ta vừa đi vừa nói: “Cẩn thận chút đi. Chúng ta đến để mời người, đừng có làm người ta trông khó nhìn nhé.” Ba thiếu nữ nghe vậy đều bật cười, nhưng chiêu thức trên tay không hề lờ lả.

Đối với Nghi Huyền mà nói, Vân Hòa đúng thực không phải là bạn bè, huống hồ hẩn còn từng đã thương Thương Hàn, vậy phải coi là kết thù mới đúng. Kể cả hẩn vừa ra tay chữa thương cho Thương Hàn thì cũng

không gọi là đại ân được. Hơn nữa, nếu Lưu thẩm đến đây để báo thù chuyện hấn từng hại Lục Tín, thì cũng là hợp tình. Về tình về lý, cô không có nghĩa vụ phải cứu hấn. Thế nhưng mắt nhìn ba người kia lấy nhiều địch ít, cô vẫn gọi bảo kính ra, thi triển kết giới bảo hộ Vân Hòa.

Ba thiếu nữ kia thấy thế, đồng thời ngừng tay, nhìn về phía Nghi Huyền. Lưu thẩm nhếch đuôi mày lên, thần thái tựa tiểu phi tiểu nói với Nghi Huyền: “Cô nương, cô tội gì phải làm vậy?”

Nghi Huyền nghiêm mặt nói: “Chính bà cũng nói, tôi là đệ tử của Cửu Nhạc. Cửu Nhạc tiên minh đồng lòng đồng sức, tôi há có thể nhìn các người lợi dụng lúc người ta khốn khó mà làm hại đồng minh của tôi? Nếu các người có ân oán thì nói ra, có việc gì là không giàn xếp được chứ? Hấn điên điên khùng khùng, không rõ đạo lý thì cùng lắm ta đưa các người đi gặp Chương môn Vĩnh Thánh Thiên tông đòi lẽ phải là được. Còn việc lạm dụng hình phạt riêng, vô cớ bắt người như vậy là không được phép.”

Lưu thẩm nói: “Cô nương, tôi biết cô có lòng tốt, nhưng nếu chỉ vì tình đồng minh thì tôi khuyên cô hãy sớm từ bỏ đi. Cách xử sự của Vĩnh Thánh Thiên tông thế nào thì cô cũng thấy qua rồi đó. Cái gì mà ‘đồng lòng đồng sức’, cô nương đừng tự lừa mình dối người nữa. Còn về phần ân oán giữa chúng tôi và thần y, có nói đôi ba câu cũng khó mà giải thích hết, tôi chỉ muốn nói một chuyện, cô nương nghe xong nếu còn muốn ngăn cản chúng tôi, thì đừng trách chúng tôi không khách khí.” Lưu thẩm ngừng chút rồi nói, “Con gái Trưởng trấn là Lục Tiểu Oanh, chính là chết dưới tay thần y.”

Nghi Huyền ngẩn ra, không nói nên lời.

Lưu thẩm quay đầu nhìn Vân Hòa, nhưng lại nói với Nghi Huyền, “Hấn thực sự điên rồi. Quá điên rồi. Phàm là người từ Chân Hư cảnh, hấn đều giết chết.”

Vân Hòa đối với lời này lại thì thào: “Sẽ không chết đâu... Chân Hư cảnh có thể giúp bộ xương khô sinh da sinh thịt, người chết phục sinh... Giết không chết được...”

“Thấy chưa...” Lưu thẩm thở dài, xoay người nhìn thẳng vào Nghi Huyền, khẩu khí nghiêm nghị lạnh lùng, “Cô nương, người, nhất định hôm nay tôi phải mang đi.”

Suy nghĩ trong đầu Nghi Huyền lúc này hơi loạn, nhưng cô vẫn duy trì kết giới, không muốn tùy tiện hóa giải. Lưu thẩm thấy cô như vậy, lạnh lùng cười, vung tay lên, lấy vũ khí ra.

Nghi Huyền nhìn mà thấy khiếp sợ. Cả người Lưu thẩm mặc váy dài, vốn không có chỗ giấu binh khí nhưng vũ khí kia cứ như từ hư không hóa ra, điều như vậy một người phụ nữ bình thường sao có thể làm ra được. Hơn nữa vũ khí kia trông thực kỳ quái, không hề giống vật phàm. Đó là một cây cung dài năm thước, thân cung đen bóng khắc hình chim phượng, như ẩn chứa ánh sáng rực rỡ bên trong. Dây cung không biết được chế từ vật liệu gì mà lấp lánh ánh sáng, mỏng manh như hư không.

“Bà... Bà không phải là người thường?” Nghi Huyền hỏi.

Lưu thẩm cười đáp, “Đâu có. Tôi cũng từng là người tu tiên, là môn hạ của Tiềm Nguyên môn. Lưu thị là tên dòng họ, trước đây tôi cũng có một cái tên, gọi là ‘Tổ Tâm’. Aiz, điều là chuyện xưa rồi.” Vừa dứt lời, cánh tay bà ta đã kéo cung, kéo ra một mũi tên màu đen, “Cô nương, rút kiếm ra đi!”

Nghi Huyền đang định đáp lại, đã thấy một luồng kiếm quang áp sát, hướng về phía Tổ Tâm. Lưu Tổ Tâm phi thân tránh thoát được, bắn một mũi tên phản kích lại luồng kiếm kia.

Nghi Huyền nhận ra chiêu kiếm kia chính là chiêu “Huyền Bộc” của Dịch Thủy đình thì bỗng kinh hoàng. Không biết Thương Hàn đã thức dậy từ lúc nào, cầm bội kiếm của cô đánh địch. Mặc dù mất thị lực, nhưng dựa vào thánh giác Thương Hàn biết chiêu vừa rồi đã thất bại, và càng biết rõ đối phương đã phản kích lại. Hấn nghiêng người né tránh, trường kiếm chém xuống, chặt đứt mũi tên kia. Mũi tên bị chặt đứt kia hóa thành khói đen, dần dần tan biến.

“Sư huynh! Đừng đánh nữa!” Nghi Huyền lo lắng, bật thốt lên.

Vì vết thương mà Thương Hàn ngay cả vung kiếm cũng khó khăn, chỉ gắng gượng xuất chiêu đương đầu với địch. Hấn đứng không vững, hơi thở cũng không ổn định, tựa như chỉ cần đẩy nhẹ là lập tức ngã xuống.

Lưu Tổ Tâm nhìn hấn, nói: “Tiểu huynh đệ, trước đây người lợi hại thế nào ta không biết, nhưng bây giờ người không phải là đối thủ của ta, khuyên người nên nằm xuống đi.”

Thương Hàn chậm rãi thở ra một hơi, mở miệng nói, “Người nói người là môn đệ của Tiềm Nguyên môn, nhưng ta lại nghe nói hơn trăm năm trước Tiềm Nguyên môn đã bị Ma giáo tru diệt, rốt cuộc người là ai?”

“Ha ha, không sai.” Lưu Tổ Tâm nói, “Ngày xưa Tiềm Nguyên môn của ta cùng Cửu Nhạc có mối thù chung, cùng chống lại phủ Cức Thiên. Nhưng đáng thương thay, sau hồi một hồi đại chiến Cức Thiên thấy phải ta suy yếu, thừa dịp đánh lén. Phải ta trong một đêm diệt môn, ta may mắn chạy thoát nhưng cũng bị thương nặng khó mà chữa khỏi. Lúc đó, ta chỉ nghĩ Cửu Nhạc là đồng minh nên đến Lục Hư Thánh Sơn cầu cứu, nhưng sau đó thì sao... Thôi không nhắc đến nữa.” Tổ Tâm thở dài, có phần bất đắc dĩ nói, “Hôm nay các người không ngăn cản ta không được sao?”

Thương Hàn nói: “Ân oán của các người ta không muốn nhúng tay vào. Nhưng nếu người muốn đả thương đồng môn của ta, thì ta quyết không để yên.”

Tổ Tâm nghe vậy, nhìn về phía Nghi Huyền, “Cô nương thực sự nhẫn tâm nhìn sư huynh cô liều mạng thay cô vì cái gọi là “tình đồng minh” kia sao?”

Nghi Huyền lặng im không nói, cuối cùng chìa tay, thu kết giới lại.

Lưu Tổ Tâm cười vui vẻ nói, “Vậy mới phải. Ta không quấy rầy hai vị nữa.”

Dứt lời bà ta phi thân đến trước mặt Vân Hòa, xuất thủ định tóm lấy hắc hắc. Đúng lúc này, một tiếng ưng lạnh lạnh, phá không mà đến. Theo sau đó là tiếng sói tru uy mãnh vang vọng đến. Mọi người còn chưa nhìn ra phương hướng, một ưng một lang đã xuất hiện, theo sau đó là một cô gái trẻ phóng người đến, gia nhập vào trận chiến.

Nghi Huyền nhận ra bọn họ, đó là những đệ tử của Vĩnh Thánh Thiên tông, người điều khiển Bạch Lang tên Lê Duệ, còn người sai bảo Bạch Ung tên Trí Vận.

Trí Vận phóng người xuống, quát mắng: “Làm càn! Dám vô lễ với Thánh Sư của phái ta!”

Lưu Tổ Tâm không đáp, chỉ nói với các nữ nhi của mình: “Mau bắt người vào Chân Hư cảnh!”

Các thiếu nữ không dám chần chừ, lập tức xuất thủ bắt lấy Vân Hòa, phi thân về Chân Hư cảnh.

Lê Duệ thấy thế, đầy giận dữ, ra lệnh: “Tuyệt Nhi! Cản họ lại!”

Bạch Lang tuân lệnh, hú dài một tiếng đuổi theo.

Lưu Tổ Tâm chẳng sợ hãi, xoay người bắn một mũi tên. Mũi tên rạch không, phát ra tiếng rít chói tai. Bạch Lang phát hiện đòn tấn công ập tới, buộc lòng phải nghiêng mình né đi. Lưu Tổ Tâm thấy mũi tên thất bại, cũng không bắn thêm, chỉ cao giọng nói quát: “Vạn quân!”

Mũi tên kia vốn chuẩn bị cắm xuống đất, lại nghe thấy tiếng quát kia đột ngột quay ngược lại. Bạch Lang thấy mũi tên quay lại thì lùi xuống. Chẳng ngờ mũi tên không hề truy đuổi theo mà chỉ cắm xuống đất. Nhưng khi nó vừa rơi xuống đất, lại đập xuống một cái hố sâu rộng một trượng, khiến mặt đất rung chuyển.

Trí Vận vừa thấy vậy vội vàng sai Bạch Ung của mình: “Bạch Hồng! Đuổi!”

Bạch Ung vốn đang lượn vòng trên không, nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, đang định đuổi theo đã thấy một mũi tên phóng vút lên trời hướng về phía nó. Nó hốt hoảng lượn vòng sang, né thoát mũi tên kia, nhưng lập tức nghe thấy Lưu Tổ Tâm quát: “Sét!”

Mũi tên đen như mực đang vút lên trời cao kia tức thì rơi xuống với tốc độ sấm sét, ầm ầm lao về phía Bạch Ung. Bạch Ung gắng gượng né qua, hoảng sợ thoát khỏi một đòn kia.

Ai có thể ngờ, một người phụ nữ trông bình thường mà lại có bản lĩnh như vậy! Lê Duệ và Trí Vận không dám khinh suất, đồng loạt xuất chiêu, đối chiến cùng Lưu Tổ Tâm. Một ưng một lang kia có cơ hội, đương nhiên tiếp tục truy đuổi, không dám nhàn hạ.

Giữa lúc mọi người chiến đấu đến khó mà dứt ra được thì Lạc Kiến Hoài bay đến, quát thét: “Tất cả ngừng tay cho ta!”

Lời vừa dứt, ba người lập tức ngừng tay. Lê Duệ cùng Trí Vận lùi về bên cạnh Lạc Kiến Hoài, vừa định nói chuyện thì Lưu Tổ Tâm mỉm cười, giành nói trước: “Có Chương môn tới nói là tốt rồi!”

Lạc Kiến Hoài nhìn bà ta, song lại trầm mặc, sau một lát, hần mở miệng chỉ nói hai chữ: “Bỏ qua.”

Trí Vận kinh hãi nói, “Chưởng môn, còn Vân Hòa sư bá thì sao...”

“Chống lại đạo trời, đây là trách nhiệm mà hần phải chịu.” Lạc Kiến Hoài nói, “Cũng tránh để người ta nói ta lấp liếm sai trái...”

Nói tới đây, hần phẩy tay áo bỏ đi, không hề có một chút chần chừ. Lúc này, một ưng một lang kia đã quay về, nhìn về thất vọng của chúng, hiển nhiên là không ngăn cản được người.

Lê Duệ thấy thế lạnh lùng cười, nói với Trí Vận: “Sư muội, đi thôi.” Cô tới gần Bạch Lang, khẽ vuốt lông nó, “Tuyệt nhi, chúng ta đi.”

Bạch Lang gầm nhẹ một tiếng, rồi đi theo cô.

Trí Vận buồn bã, định lên tiếng khuyên van nhưng cuối cùng lại thôi.

Lưu Tổ Tâm cười, “Vây là tốt rồi, ta cũng không thích giết chóc, không làm thường tổn hòa khí giữa mọi người.” Bà ta nói xong thì thu cung tên lại, ôm quyền cúi đầu, “Ta xin cáo từ.”

Sự việc phát triển như vậy khiến Nghi Huyền đầy lo sợ nghi ngại. Trước hành động của Lưu Tổ Tâm, Lạc Kiến Hoài chỉ nói một câu lạnh nhạt “Bỏ qua” kia, vậy thật khiến lòng người nguội lạnh. Nhưng cô vẫn không thể hiểu được lập trường của hần, một câu vừa rồi của Lạc Kiến Hoài nói “Cũng tránh để người ta nói ta lấp liếm sai trái”, rõ ràng là nhằm về phía cô... Đang lúc suy nghĩ thì Trí Vận đã đi tới, bị ai nói với cô: “Cô nương! Ta có chuyện muốn nhờ, xin cô nương hãy đồng ý!”

Nghi Huyền nhìn cô, do dự hồi lâu mới nói: “Tôi không biết có thể đồng ý với cô không. Nhưng cô cứ nói ra trước, để tôi cân nhắc xem, thế nào?”

Trí Vận càng buồn bã thêm, yên lặng gật đầu.

20. Chương 20

Đợi đến khi Nghi Huyền diu Thương Hàn ngồi xuống thì Trí Vận cũng ngồi xuống bên cạnh. Cô dẫn đo chút rồi nói: “Ta muốn nhờ cô nương đi vào Chân Hư cảnh một lần nữa.”

Nghi Huyền cũng đoán được cô ta sẽ nói như thế nên nhú mày lắc đầu.

Trí Vận biết cô do dự, vội vàng giải thích: “Cô nương... Không, phải gọi sư muội mới đúng. Ta biết trong đó nguy hiểm, đáng ra không nên khiến sư muội dẫn thân vào hiểm nguy mới đúng, nhưng thực sự...” Cô nhú mày than thở, “Đệ tử trong Vĩnh Thánh Thiên tông không có cách nào bước vào Chân Hư cảnh được.”

“Vì sao?” Nghi Huyền hỏi.

“Thực không dám giấu, Chân Hư cảnh này cũng không phải tự nhiên mà thành, mà là do Vân Hòa sư bá của ta thiết lập pháp trận.” Trí Vận nói lên việc này, mặt mày cũng rầu rĩ đi, cô cúi thấp đầu nói, “Sư muội đừng chỉ nghĩ sư bá là kẻ điên khùng, ngày xưa ngài cũng là nhân vật số một số hai chỉ sau Thượng Dương Chân Quân thôi. Về sau lại cùng Chưởng môn chúng ta thành lập nên phái Vĩnh Thánh Thiên tông. Đạo pháp của ngài rất uyên thâm, y thuật cao siêu, lại có mong muốn cứu tế thế nhân, không chỉ những đệ tử trong phái mà dân chúng dưới núi cũng cực kỳ tôn sùng ngài...”

“Quả nhiên hần chính là ‘Thần y’ trong truyền thuyết kia. Nói vậy thì lúc đầu lập ra Chân Hư cảnh cũng là để cứu người phải không?” Nghi Huyền nói.

Trí Vận gật đầu, “Lúc ấy còn chưa có Cửu Nhạc Tiên Minh, ma quỷ gây tai họa khắp thế gian, nên nhân gian đại loạn. Vĩnh Thánh Thiên tông ta theo Chân Quân thảo phạt ma giáo, mấy năm liền chinh phạt khiến cho nguyên khí đại thương. Vân Hòa sư bá sử dụng linh khí của Lục Hư Thánh sơn làm cơ sở, rồi lấy tâm pháp ‘Chân Hư Diễn’ của phái ta sáng chế ra pháp trận này, vốn lúc đầu là để đệ tử trong phái cần trị

thương dùng. Nhưng không ngờ dân chúng dưới núi lại biết được việc này, đều kéo nhau lên cầu y. Sư bá có lòng từ bi nên đương nhiên không chối từ. Cứ vậy một truyền mười, mười truyền trăm, người đến cầu y ngày càng nhiều. Sư bá dứt khoát đặt pháp trận cố định trong núi, và đó chính là ‘Chân Hư cảnh’ bây giờ. Giai đoạn đầu, pháp trận cũng chỉ có tác dụng hữu hạn, nhiều nhất là giúp vết thương mau lành, giảm bớt đau đớn mà thôi. Sư bá không hài lòng mà muốn hơn thế, nên dành cả đêm nghiên cứu, sau đó pháp trận này dựa vào linh khí của Thánh sơn mà không ngừng mạnh thêm, cuối cùng đã đạt đến khả năng ‘Xương khô sinh da thịt, phục sinh người chết’.”

Nghi Huyền nghe đến đây, lòng bỗng thấy ưu thương, khẽ thở dài: “Đáng tiếc đó chỉ là ảo tưởng mà thôi, khi ra ngoài pháp trận thì hết thấy lại trở về như cũ...”

Trí Vận cũng than thở, “Mặc dù là ảo tưởng, nhưng khi ở trong trận pháp thì vẫn có thể bắt lão bất tử, vĩnh viễn hưởng cuộc sống an khang. Mà linh lực trong trận pháp lại mang đến sự thịnh vượng uôn vật, chốn bồng lai như vậy có ai không muốn hưởng về? Khi đó giữa các đệ tử trong phái đều có lời khen chê đối với Chân Hư cảnh. Mà người phản cảm nhất đối với trận pháp này chính là ‘Thánh sư’ của phái, Vân Sam sư bá. Đạo pháp trong Vĩnh Thánh Thiên tông được chia làm hai phái là ‘Thánh Đạo’ và ‘Thiên Diễn’. Vân Hòa sư bá là người đứng đầu ‘Thiên Diễn’ còn Vân Sam sư bá lãnh đạo ‘Thánh Đạo’, hai người có địa vị ngang nhau, đạo hạnh cũng ngang tài ngang sức. Từ khi Chân Hư cảnh được sáng lập ra thì Vân Sam sư bá đã nghiêm cấm đồ đệ của mình vào đó. Bà ấy còn sáng chế ra một bộ tâm pháp ‘Bí quyết Trấn Thần’, hoàn toàn có thể ngăn cản sự ảnh hưởng của linh khí ở Chân Hư cảnh, và còn rất nhiều lần nếu ý kiến với Chưởng môn, yêu cầu thu lại pháp trận. Cũng vì việc này mà hai sư bá có sự tranh chấp. Chưởng môn cũng bị khó xử. Về sau người đến cầu y ngày càng nhiều, và người ở lại trong trận pháp cũng càng nhiều thêm, qua nhiều năm lại thêm sinh sôi nảy nở khiến cho trận pháp không thể chịu nổi gánh nặng. Bởi vậy Vân Hòa sư bá quyết định mở rộng trận pháp, mở rộng Chân Hư cảnh...” Trí Vận hơi ngừng lại, trong con người hiện lên sự sợ hãi, vẻ mặt cũng hơi trắng bệch, “Ngày đó đúng là một ngày vạn kiếp bất phục...” Trí Vận đưa mắt nhìn Nghi Huyền, trong giọng nói mang ý cười thê lương bi ai, “Ngày phủ Cức Thiên tấn công Lục Hư Thánh sơn...”

Nghi Huyền chợt cảm thấy rung mình, khỏi cần Trí Vận nói rõ, cô cũng có thể tưởng tượng ra tình hình lúc đó.

“Giết không chết hẳn...” Trí Vận đột nhiên nói ra câu cửa miệng của Vân Hòa, “Thực sự đúng là giết không chết. Linh khí của tiên gia vốn có thể khống chế ma vật, nếu ma vật ở trong đó sẽ không thể điều khiển được sức mạnh, thậm chí còn bị phản phệ gây hại cho chính bản thân chúng. Nhưng ai ngờ, linh khí của Chân Hư ngay cả ma vật cũng chấp nhận! Xương khô sinh da thịt, người chết sống lại... Những ma vật kia không ngừng sống lại, mà còn nhờ linh khí của Chân Hư cảnh chiếm được sự bất tử. Mười lăm ngày... Mưa ròng rã suốt mười lăm ngày, máu loãng nhiễm đỏ cả Lục Hư Thánh sơn, xác chết rải đầy núi, nhưng lại không hề có xác ma vật. Trong Vĩnh Thánh Thiên tông, tất cả những đệ tử tu luyện ‘Bí quyết Trấn Tâm’ kia đều tử trận. Ngay cả Vân Sam sư bá cũng... Phái ta dốc hết toàn lực đánh một trận sống mái, cuối cùng cũng đánh đuổi được toàn bộ ma vật khỏi Thánh sơn. Chưởng môn vốn định thu hồi pháp trận ở Chân Hư cảnh, nhưng sau trận chiến, đệ tử phái ta dù có người may mắn sống sót nhưng lại có quá nhiều người chết. Vì thế Chưởng môn đành thu pháp trận bé như ban đầu, giữ lại Chân Hư cảnh, để những đệ tử ấy có chỗ nương thân. Nhưng họ đều tự biết mình đã chết, thâm tâm hồ thẹn không mong muốn ở lại trong đó. Đáng thương cho Vĩnh Thánh Thiên tông chúng ta, từ đó chỉ còn hơn mười đệ tử, Chưởng môn cũng không còn muốn thu nhận thêm đồ đệ, thậm chí còn phong bế sơn linh (chặn đường lên núi), một mực đuổi hết những người đến cầu y, và vẫn cứ vậy cho tới bây giờ.”

Sau khi Nghi Huyền nghe xong, lập tức quỳ xuống ôm quyền nói: “Ta thực sự không biết việc này, lúc trước đã mạo phạm, xin sư tỷ bỏ qua cho.”

Trí Vận đưa tay nâng cô lên, nói: “Sư muội quá lời. Chuyện phức tạp vậy sư muội sao biết được? Chưởng môn cũng vì chuyện này mà rất cố chấp đối với chuyện sinh tử, sư muội hiểu lầm cũng là phải. Hơn nữa Vân Hòa sư bá...” Cô nói đến Vân Hòa lại ngừng một chút, “Vân Hòa sư bá vì chuyện xưa mà tự trách bản thân, vây khổi mình trong những trận giết chóc kia, đặc biệt là những ngày trời mưa... Ngài ấy sẽ giết hết những sinh vật đi ra từ Chân Hư cảnh. Phải rồi, sư muội đừng hiểu lầm Lê Duệ sư tỷ, tỷ ấy thực ra vẫn luôn canh giữ ngoài Chân Hư Cảnh, để đề phòng có người ra khỏi đó bị Vân Hòa sư bá tấn công. Lúc trước ngăn cản hai người đi vào cũng vì lòng tốt thôi. Không nói lý do, cũng chỉ vì không muốn nhớ tới những

chuyện đã qua.”

“Sư tỷ không cần nhắc lại đâu, đạo lý này ta hiểu mà.” Nghi Huyền nói.

Trí Vận cười cười, lại nói về trọng tâm câu chuyện, “Bây giờ Vân Hòa sư bá bị bắt đi, thân là đồng môn thực sự không thể mặc kệ người được. Nhưng vì sau trận chiến, tất cả đệ tử ở Vĩnh Thánh Thiên tông đều tu luyện tâm pháp ‘Bí quyết Trấn Tâm’, còn linh khí trong Chân Hư cảnh mấy năm qua cũng biến hóa rất nhiều, giờ đây đã giống như nước lửa không thể chạm nhau. Nếu bước vào trong đó, đừng nói đến đạo pháp mà ngay cả đi lại cũng khó khăn. Vì thế ta chỉ có thể nhờ cậy sư muội.”

Lúc này Thương Hàn lại mở miệng nói: “Cho dù chuyện cũ đã qua, nhưng Vân Hòa cũng tự tạo sát nghiệp, nên mới bị trả thù. Sư muội ta vừa rời ra tay giúp đỡ đã là tận tình tận nghĩa rồi. Kẻ dung túng môn nhân sát sinh, rồi lại bỏ mặc sinh tử của môn nhân không quan tâm kia chính là Chưởng môn của các người. Vĩnh Thánh Thiên tông các người tự rước lấy phiền phức, dựa vào cái gì muốn Dịch Thủy đình ta giải quyết hậu quả?”

Nghi Huyền nghe Thương Hàn nói xong, vốn đang thương xót lại hóa thành giạt mình sững sờ.

Trí Vận cũng kinh ngạc, vội hỏi: “Vị sư đệ này đừng hiểu lầm, đây không thể gọi là giải quyết hậu quả được, chỉ là nhờ hai vị giúp một chút...”

Vừa nghe thấy Trí Vận nói ra hai chữ “Sư đệ” thì hai hàng lông mày của Thương Hàn đã hơi nhíu lại, nét mặt trầm xuống: “Ta cũng chết dưới tay Vân Hòa, vừa rồi đã không giết hắn mà còn giúp đỡ đó.”

“Sư đệ...” Trí Vận còn muốn nói thêm nhưng lại bị Thương Hàn ngắt lời.

“Ta là Đàn Chủ của Dịch Thủy đình, xưng hai tiếng ‘Sư đệ’ có phần thất lễ đó.” Thương Hàn trầm giọng nói.

Nghi Huyền quả thực không nén nổi nữa, đành bất đắc dĩ nói: “Đến lúc này rồi đừng để ý đến việc xưng hô nữa.”

Thương Hàn hờn giận nói: “Vì sao không thể để ý? Cửu Nhạc tuy cùng chung một thầy, nhưng cũng đã chia ra các môn phái, kể cả có vai vế tình thân thì cũng không thể coi là đồng môn. Muội còn nói ta chưa từng quan tâm chiếu cố muội như một vị huynh trưởng, không thể xứng với hai chữ ‘Sư huynh’. Vậy thì cô ta sao có thể ăn nói bừa bãi tỏ ra thân cận suông sã như vậy?!”

“Sao lại lỗi cả muội vào?” Nghi Huyền khóc không ra nước mắt, “Chỉ là một tiếng ‘Sư huynh’ thôi mà còn nhớ đến tận bây giờ?”

Thương Hàn nói: “Tóm lại, cô ta phải gọi ta là Đàn Chủ mới phải.”

Trí Vận thấy bọn họ như vậy thì có chút xấu hổ, lại hơi thấy buồn cười. Cô nói: “Vừa rồi là ta thất lễ. À... Đàn Chủ để ta nói hết lời được không?”

Thương Hàn cau mày, vẫn hờn giận như cũ, chỉ lạnh lùng nói: “Nói.”

Trí Vận nghĩ một chút rồi nói: “Vân Hòa sư bá dù sao cũng có ân đối với những người đang sống trong Chân Hư Cảnh, tuy lòng còn thù hận nhưng họ sẽ không đến mức hạ sát thủ. Chỉ là không biết họ bắt sư bá đi rồi cuộc vì mục đích gì? Ta không dám mặt dày xin hai vị cứu người, chỉ là...” Cô nói xong lại lấy một viên trân châu trong suốt từ trong lòng ra, đưa tới trước mặt Nghi Huyền, “Chỉ là muốn xin hai vị tiến vào Chân Hư cảnh một lần nữa, đặt viên trân châu này vào pháp đàn trong Chân Hư Cảnh. Bên trong viên trân châu này có pháp lực của ‘Bí quyết Trấn Tâm’, có thể làm suy yếu linh khí, để chúng ta có thể thâm nhập vào đó. Chuyện còn lại thì không dám phiền hai vị nữa.”

Nghi Huyền nhìn viên trân châu kia nói: “Nếu linh khí trong Chân Hư cảnh suy yếu đi thì những người bên trong sẽ thế nào?”

“Sư muội đừng lo, viên trân châu này chỉ có thể duy trì được nửa canh giờ, sẽ không hại đến tính mệnh của họ.” Trí Vận nhẹ nhàng để viên trân châu vào lòng bàn tay Nghi Huyền, rồi cười nói, “Sư muội không cần trả lời luôn với ta, nếu viên trân châu này được đặt vào pháp trận thì tự ta có thể cảm nhận được.”

Trí Vận nói xong thì đứng dậy cáo từ, nhưng nghĩ đến điều gì đó lại đắn đo nói: “Còn một việc muốn nói với sư muội, việc lúc trước ta đồng ý thay muội tìm những đệ tử bị thất lạc kia, ta đã tìm khắp núi nhưng vẫn không thấy, chỉ sợ...”

“Trong Chân Hư cảnh?” Nghi Huyền nhú mào.

Trí Vận gật đầu, “Ta sợ không thể giúp thêm được nữa.” Cô buồn bã thở dài rồi ôm quyền cúi đầu nói: “Cáo từ.”

Nghi Huyền đưa mắt dõi theo hướng cô ấy rời đi, xong lại thở dài. Cô nắm viên trân châu trong tay, lòng ngổn ngang suy nghĩ.

“Muội muốn giúp họ?” Thương Hàn nghe tiếng cô thở dài, hỏi như vậy.

“Không biết nữa...” Nghi Huyền xoa xoa lên trán, than thở.

“Không cần băn khoăn về ta.” Thương Hàn nói.

“Hả?” Nghi Huyền nhìn hẩn một cái, rồi hơi hột nói: “Muội chưa từng băn khoăn...”

“Lúc trước muội lấy bảo kính che chở Vân Hòa, nếu không lo cho thương thế của ta, thì muội đã định chiến đấu với người đàn bà đó còn gì.” Thương Hàn nói.

Nghi Huyền nhớ lại tình hình khi đó, lại tiếp tục thở dài, “Chiến đấu gì chứ, huynh cũng biết đạo hạnh của ta kém như thế nào mà, sao có thể là đối thủ của bà ta được chứ.”

“Muội đâu kém, cũng là gương kiếm song hành rồi, còn kém vào đâu nữa?” Thương Hàn nói, “Tiềm Nguyên môn cũng chỉ là một môn phái nhỏ, kỹ thuật tấn công chỉ bình thường, vốn không thể so với Cửu Nhạc Tiên Minh. Muội là chân truyền của Thiên Vân trưởng lão, cũng không phải là người vô danh trong phái, nếu thực sự ra tay thì chưa chắc đã thua bọn họ.”

Nghi Huyền bật cười, nói: “Sao cơ? Ta được Thương Hàn sư huynh thừa nhận rồi sao?”

Thương Hàn nói: “Không phải là thừa nhận, mà đây là sự thật. Muội dù sao cũng là đệ tử của Dịch Thủy đình đương nhiên phải tự cảm nhận được, chưa nói đến chuyện thắng bại, mà nếu như thật sự bại dưới tay họ thì cũng đừng tự ti như vậy.”

Nhìn vẻ mặt hẩn nghiêm túc mà Nghi Huyền thấy buồn cười càng muốn trêu chọc hơn: “Được được, sư huynh giáo huấn phải lắm! Lần sau ta nhất định sẽ sửa, tuyệt đối không làm mất mặt sư môn được chưa?”

Thanh âm của cô thoải mái nhẹ nhàng, trong giọng nói còn mang theo ý cười, tuy có phần đùa cợt, nhưng vẫn nghiêm hơn về phần dụ dỗ. Hẩn bất đắc dĩ đành mỉm cười nói: “Nếu muốn giúp đỡ, đặt một viên trân châu thì có khó gì. Cứ phải suy trước tính sau, băn khoăn lo lắng vậy thì lòng muội cũng không yên ổn.”

Nghi Huyền không biết nói sao nữa, chỉ một câu nói cũng khiến cô xúc động vô cùng. Cô suy nghĩ một chút rồi hỏi hẩn: “Muội vào Chân Hư cảnh, còn huynh...”

“Ta đi cùng muội.” Thương Hàn thản nhiên đáp, “Nhớ kỹ không được rời khỏi ta nửa bước.”

Nghi Huyền không nén nổi vui mừng, may mà hẩn không nhìn thấy chứ nếu không cô thật không biết phải che giấu nụ cười thế nào. Cô chăm chú nhìn hẩn, khẽ nói:

“Vâng.”

21. Chương 21

Nghi Huyền cùng Thương Hàn nghỉ ngơi một chút rồi lên đường quay về Chân Hư cảnh. Lúc đi qua khu biển hoa kia, đã không còn thấy dấu vết của cuộc chiến lúc nãy nữa, nó lại khôi phục như cũ. Những cánh

hoa phấn hồng thơm ngát bay lượn trong gió, phủ đầy trên con đường, vẻ rực rỡ tươi đẹp đó dường như kéo dài đến bất tận.

Nghi Huyền đỡ Thương Hàn đi sâu vào rừng, bước đi chậm dần.

Thương Hàn cảm nhận được những cánh hoa kia lướt qua người, mặc dù không thể nhìn thấy nhưng bản thân cũng biết đang ở nơi nào. Thấy Nghi Huyền bước chậm lại, hắn mở miệng hỏi: “Nhìn đẹp lắm sao?”

Nghi Huyền nghe thấy hắn hỏi thì không nén được nụ cười. Còn nhớ lúc gặp lại ở lưng sông Trường Nguyệt, Lệnh chủ phủ Cức Thiên cũng từng hỏi qua như vậy, nhưng khi ấy hắn lại nói là “Bản tọa nhìn đẹp lắm sao?”

“Ta nói buồn cười đến thế sao?” Thương Hàn không vui hỏi.

“Không.” Nghi Huyền cười nói, “Cũng không phải là nhìn cảnh. Chẳng qua cây hoa ở đây hồi phục quá nhanh nên cảm thấy hơi kỳ quái thôi. Những lần trước cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng giờ biết chuyện về Chân Hư cảnh nên chung quy cũng hiểu biết được đôi chút. Nơi này là ngoài Chân Hư cảnh, đáng ra không nên như vậy chứ. Lại nói tiếp, chúng ta gặp bảy sói kia cũng là ngoài Chân Hư cảnh. Còn có Lục Tiểu Oanh cũng vậy, lúc trước là chính là con bé dẫn đường cho chúng ta.”

Nghe đến ba chữ Lục Tiểu Oanh, Thương Hàn hơi cau mày lại.

“Chẳng lẽ linh khí ở Chân Hư cảnh đã tràn ra ngoài, hoặc là Chân Hư cảnh tự mình mở rộng ra?”

Nghi Huyền đang nói ra phỏng đoán của mình thì Thương Hàn ngắt lời: “Việc này liên quan gì đến chúng ta?”

Nghi Huyền đành ngừng lại, tiếp tục đi lên phía trước. Khi thấy cổng vào Chân Hư cảnh ngay trước mắt, lòng Nghi Huyền trầm nghĩ. Sau chuyện vừa rồi, giờ họ mà tùy tiện vào đó e rằng không ổn, chỉ bằng dùng thuật Ngự Không bay lên trời tìm kiếm, rồi bí mật đi vào là tốt nhất. Cô đang định bàn bạc với Thương Hàn, thì bỗng có vài người đi đến, chặn lối đi của họ.

Người tới chính là ba nữ nhi của Lưu Tổ Tâm. Bọn họ đều cầm vũ khí trong tay, thái độ nghiêm trang sẵn sàng cho chiến tranh. Thiếu nữ dẫn đầu diện mạo xinh đẹp mặc bộ váy xanh biếc, mắt lạnh nhìn họ nói: “Nhị vị hôm nay còn đến làm gì? Nếu muốn vào trấn gây chuyện thì chúng ta sẽ không khách khí.”

Nghi Huyền quan sát bọn họ, lòng thấy hối hận không thôi vì mình lại trực tiếp đến đây. Lúc này, Thương Hàn rời khỏi tay đỡ của cô, giống như định ra tay đánh một trận. Nghi Huyền nào dám để hắn chiến đấu, cô quyết định rất nhanh, âm thầm duỗi chân ngáng chân hắn. Thương Hàn bị bất ngờ không kịp phòng bị, lập tức mất thăng bằng. Nghi Huyền nhanh chóng ôm lấy thắt lưng hắn, gắng gượng đỡ lấy hắn, còn miệng thì la to lên: “Sư huynh cẩn thận!” Không để cho Thương Hàn kịp trách mắng, cô vội lên tiếng nói với ba thiếu nữ kia, “Ba vị đừng hiểu lầm, ta không đến sinh sự. Ta chỉ muốn vào Chân Hư Cảnh để chữa trị cho sư huynh ta thôi.”

Thương Hàn nghe cô nói vậy thì nhú mày thở dài, dứt khoát làm ra vẻ vô lực để mặc cho cô dìu đỡ.

Ba thiếu nữ kia nghe thấy thế thì nửa tin nửa ngờ. Cuối cùng vẫn là thiếu nữ áo xanh kia nói: “Nếu muốn trị thương thì cần gì phải rời khỏi. Đã có can đảm ra đi, mà vẫn còn có muốn tham lam sự trường sinh bất tử ở Chân Hư cảnh sao?”

Nghi Huyền gần như lập tức tìm được lời đối đáp, nói: “Ta tưởng bệnh của sư huynh khỏi hẳn rồi nên mới đi, nào ngờ linh khí ở Chân Hư cảnh căn bản không thực sự chữa khỏi cho huynh ấy. Vừa đi khỏi đó một lúc thì huynh ấy ngã xuống. Bởi vậy ta mới bắt buộc phải quay về.”

“Bước khỏi đây một bước là vạn kiếp bất phục — chẳng phải ta từng nói với cô rồi sao.” Thanh âm của Lưu Tổ Tâm vang lên, giọng điệu vẫn ôn hòa như cũ.

Nghi Huyền đưa mắt nhìn thì thấy Lưu Tổ Tâm đi ra từ trong Chân Hư cảnh. Cô đáp lại lời bà ta: “Hiện tại thì ta đã tin. Giờ chỉ có Chân Hư cảnh mới cứu được sư huynh ta, xin cho chúng ta đi vào.”

Nghi Huyền nói nửa thật nửa giả, nhưng biểu cảm trong đó thì không hề giả dối. Lưu Tổ Tâm nghe xong, khẽ cười nói: “Nếu đúng là tới đây trị thương, thì tất nhiên sẽ không cản các người nữa.”

“Mẹ.” Thiếu nữ áo xanh kia khẽ gọi một tiếng.

Lưu Tổ Tâm phát tay lên ý bảo cô khỏi nhiều lời, rồi lại nói với Nghi Huyền: “Cô nương, hy vọng bây giờ cô và ta có thể hòa thuận như xưa. Đừng để chúng ta lại phải động đao động thương.” Lưu Tổ Tâm nói xong thì bảo các nữ nhi cất vũ khí, rồi xoay người dẫn đường cho họ.

Nghi Huyền không ngờ bà ta lại đồng ý dễ dàng đến thế, lại nghe câu cảnh cáo phía sau thì lòng cũng thấy hơi hãi. Nhưng đã tới rồi thì không thể quay đầu được nữa. Cô dìu Thương Hàn đi theo họ. Lúc đi ngang qua tấm bia đá, cô dừng lại một chút, lòng bỗng cảm thấy ưu sầu.

Chìm nổi trong bể đục vọng chết mới tỉnh, nỗi khổ trong cõi hồng trần lòng tự biết —— đạo lý trong đó, cuối cùng cô cũng hiểu được.

...

Sau khi vào Chân Hư cảnh, Lưu Tổ Tâm lại dẫn họ đến nhà Lục Tín. Người nhà Lục Tín vẫn chưa hay biết việc họ rời đi, mà chỉ nghĩ họ ra ngoài tìm người như trước, bây giờ thấy họ về thì vội vàng đến hỏi thăm ân cần. Lục Tiểu Oanh là người thứ nhất chạy ra đón, con bé thấy Thương Hàn phải dựa vào Nghi Huyền thì lòng nặng nề, khuôn mặt tràn đầy lo lắng. Con bé kéo tay hắn, khổ sở nói: “Đại ca ca, muội đã nói là đừng đi xa quá mà. Có phải huynh lại sinh bệnh không? Đại ca ca nghìn vạn lần đừng chết nhé...”

Thương Hàn hơi do dự, rồi cũng mở miệng an ủi cô bé: “Ta không sao.”

Lục Tiểu Oanh nghe hắn nói vậy thì phấn chấn hơn nhiều, “Đại ca ca, lần sau huynh ra ngoài thì đến tìm muội nhé. Muội sẽ dẫn huynh đi đường vừa không sinh bệnh cũng không bị chết...”

Lục Tiểu Oanh còn chưa nói hết đã bị Lưu Tổ Tâm ngắt lời. Lưu Tổ Tâm tươi cười kéo Lục Tiểu Oanh ra, dỗ dành nói: “Tiểu Oanh à, Đại ca ca cùng tỷ tỷ đang rất mệt, để cho họ nghỉ ngơi nhé. Thím đưa con đi chơi, được không nào?”

Lục Tiểu Oanh chần chừ nhìn Thương Hàn một chút, rồi gật đầu đi theo Lưu Tổ Tâm.

Nghi Huyền nhận ra Lưu Tổ Tâm đang cố che giấu điều gì đó, nhưng không thể truy đến cùng. Ba nữ nhi của Lưu Tổ Tâm đưa họ đến tận phòng nghỉ, rồi mới cáo từ đi khỏi. Nhưng bọn họ vẫn chưa đi xa, mà đứng nói chuyện ngay tại hoa viên cách không xa khu nhà khách. Chỉ sợ Lưu Tổ Tâm vẫn chưa tin bọn họ, có ý muốn giám thị trông chừng họ.

Sự tình giờ biến thành “Đi một bước, lại tính một bước”. Nghi Huyền bất đắc dĩ thở dài, dìu Thương Hàn ngồi xuống giường, tự nói với bản thân: “Mặc kệ ra sao, vào được đây là tốt rồi...”

Cô chưa dứt lời, âm cuối chữ “tốt” còn chưa kịp kéo dài ra sự buồn phiền, thì Thương Hàn đã mở miệng nói một cách lạnh lùng: “Lợi dụng ta để vào cũng được thôi, nhưng không biết thu bớt lực chân lại sao?”

Nghi Huyền lập tức “Hừ” một tiếng, nói: “Nhỏ giọng thôi đừng để người ta nghe thấy. Làm gì mà nói từ ‘lợi dụng’ khó nghe vậy. Vừa này ngáng chân huynh cũng là vì tình thế ép buộc thôi. Hơn nữa, có dùng chút lực nào đâu, mà huynh cũng đâu có ngã.”

Tuy Thương Hàn không vui, nhưng vẫn chấp nhận lời giải thích đó, cũng không tranh cãi thêm với cô, mà ngồi yên điều tức.

Trong phòng yên tĩnh lại, Nghi Huyền bỗng thấy không được tự nhiên. Cô do dự nói: “Ừm, sư huynh, huynh nghỉ ngơi trước đi, muội ra ngoài xem tình hình.”

“Không được.” Thương Hàn kiên quyết bác bỏ.

Nghi Huyền cũng ngờ tới câu trả lời này rồi, đành hậm hực đến cạnh bàn ngồi xuống, bất đắc dĩ nhìn hắn ngồi thiền. Lúc này mới là lần đầu tiên cô để ý kỹ đến công hiệu của linh khí Chân Hư cảnh, mặc dù không nhìn thấy vết thương dưới lớp quần áo hắn, nhưng nhìn thần sắc trên gương mặt hắn là có thể thấy rõ ràng. Sắc mặt hắn vốn đang tái nhợt, nay đã thấy tươi sáng hơn nhiều. Ngay cả sự mệt mỏi chán nản, thậm chí là suy sụp tinh thần, sự đau đớn cũng được gọi đi sạch sẽ, trông hồng hào như vừa được hồi sinh. Giờ phút này, cô thật sự không biết nên vui hay buồn nữa...

Một lát sau, Thương Hàn thiền xong thì thở dài một hơi, thả lỏng đáng ngồi, nói: “Nghị Huyền, muội qua đây.”

Nghị Huyền đứng dậy đi tới cạnh hắn, “Chuyện gì?”

“Lấy gương của muội ra đây, ta dạy muội thuật ‘Gương ảnh chiếu song’.”

Thuật “Gương ảnh chiếu song” này chính là tuyệt kỹ của Thương Hàn, có thể lấy sức mạnh của bảo kính, để tạo nên một ảnh ảo của bản thân, bản thể đó không chỉ giống về hình dáng mà sức mạnh cũng không hề thua kém, còn có thể phối hợp hoàn hảo với chính thể, quả thực rất lợi hại. Một tuyệt kỹ như vậy mà hắn lại muốn dạy cô sao?

Nghị Huyền nói: “Huynh có thể tu thành ‘Gương ảnh chiếu song’ là vì có ma chủng trong người trợ giúp. Tuyệt kỹ như vậy, người khác sao có thể luyện thành.”

“Muội không cần phải tu thành giống ta, chỉ cần tạo ra được một cái bóng có thể hành động tự do là được, như vậy cũng tiện cho việc điều tra trong Chân Hư cảnh.” Thương Hàn nói.

Nghị Huyền suy nghĩ một chút, rồi gọi bảo kính ra như lời hắn nói. Thương Hàn nhận lấy tấm gương kia, cảm giác thấy hơi lạnh lạnh, mà khoan khoái thanh thản. Chiếc gương được chủ nhân dùng pháp lực ngưng tụ ra, nên nó đồng tâm cộng mệnh, giống như một phần thân khác của chủ nhân. Linh khí chứa bên trong tấm gương chính là khắc họa của chủ nhân. Nếu hắn nhớ không lầm thì Nghị Huyền đặt tên cho bảo kính là “Trạm Lộ”, với mong muốn ban ân trạch cho vạn vật.

Nghị Huyền thấy hắn cầm tấm gương mà trầm tư lại tưởng hắn đang nghĩ đến bảo kính “Tiềm Tịch” đã bị vỡ của mình. Cô hắng cổ họng, mang theo tâm tình muốn chịu đòn nhận tội mà nói với hắn: “Sư huynh, là ta không bảo vệ tốt tấm gương của huynh, xin lỗi.”

Câu nói này của Nghị Huyền lại khiến Thương Hàn trở nên phiền lòng.

Nghị Huyền thấy hắn nhíu mày thì vội nói: “Thực ra toàn bộ cũng không phải tại ta, là ma đầu phủ Cực Thiên kia đánh vỡ!” Sau đó cô bắt đầu kể chuyện làm sao mình bất hạnh bị chọn làm mồi dụ thâm nhập vào lòng sông Trường Nguyệt, phải tìm cách để đặt nội đan trong tấm gương vào cơ thể lệnh chủ, rồi lệnh chủ đã bóp nát tấm gương để hả giận ra sao cho Thương Hàn nghe, nỗ lực bày tỏ rằng mình là người vô tội.

Thương Hàn nghe xong, gạt đầu nói: “Chẳng trách. Nếu trong gương còn có nội đan của ta thì sao dễ dàng bị vỡ nát như vậy.”

“Ừ. Cho nên thực sự không phải tại muội nha.” Nghị Huyền lấy túi vải đựng những mảnh vỡ tấm gương từ trong ngực ra, để vào tay hắn nói, “Tất cả mảnh vỡ đều ở trong đây. Nếu huynh bình phục hoàn toàn thì có lẽ sẽ sửa được nó.”

Thương Hàn ánh chừng trọng lượng của những mảnh vỡ, lại hỏi Nghị Huyền nói: “Vậy muội vẫn luôn mang những mảnh vỡ này trên người sao?”

“Cũng gần như vậy.” Nghị Huyền thành thật nói, “Lúc trước huynh đưa uội, đương nhiên muội phải giữ trong người. Về sau Chưởng môn cùng các vị Trưởng lão cũng cầm chiếc gương một thời gian để tăng cường nội đan giúp huynh. Nhưng phần lớn thời gian là muội bảo quản nó. Sau khi tấm gương bị vỡ, ta vẫn mang trên người, chỉ nghĩ là sẽ trả lại cho huynh...”

“Muội có từng nói chuyện với chiếc gương không?” Thương Hàn đột nhiên hỏi một câu.

“Huynh nghe thấy?!” Nghị Huyền buột miệng thốt lên, đến khi nói xong lại hối hận không thôi. Cô vội ho một tiếng, lời lẽ vô cùng chính nghĩa, “Đương nhiên là không rồi! Aiz, hơn nữa, ai lại đi nói chuyện với cái gương chứ? Thế thật quái gở, ha ha.”

“Muội hoảng cái gì?” Thương Hàn hơi nhướn mày nói.

“Muội hoảng lúc nào? Chỉ là thấy kỳ lạ thôi. Đang yên lành tự nhiên huynh hỏi làm gì?” Lời nói của Nghị Huyền đúng như cây ngay không sợ chết đứng, nhưng trong giọng nói lại lộ ra sự hoảng hốt.

Thương Hàn nghe ra cô đang hoảng, lại chậm rãi nói: “Bởi vì ta thực sự nghe thấy.”

Nghi Huyền sợ run lên, vừa cười vừa nói: “Gạt người hử? Được rồi, không phải huynh nói muốn dạy ‘Gương ảnh chiếu song’ cho ta sao? Mau dạy đi chứ, đừng làm chậm trễ chuyện chính!” Cô nói rồi lập tức chộp lấy tấm gương trong tay hắn, nói, “Đầu tiên là làm gì? Vận công?”

Thương Hàn mỉm cười, cũng không đáp lời cô mà chỉ khe khẽ nói bốn chữ:

“Hóa ra là muối.”

22. Chương 22

“Hóa ra là muối.”

Khi Nghi Huyền nghe đến bốn chữ kia, đến giọng cũng run rẩy, nhưng vẫn cố gắng lấy dũng khí cười nói: “Sư huynh, huynh có đói bụng không? Ta nấu một bát mì cho huynh nhé...”

Thương Hàn lắc đầu: “Hoảng hốt như vậy xem ra là không phải rồi.”

“Hử?” Nghi Huyền hỏi dò, “Không phải huynh nói huynh nghe thấy sao?”

“Chỉ là nghe thấy tiếng động thôi.” Thương Hàn nói, “Gương của ta không có khả năng truyền âm, chỉ có một chút cảm ứng với nó thôi.” Hắn nói đến đây, lại than nhẹ một tiếng, “Người khác thì không nói làm gì, nhưng nếu là muối chắc chắn là oán giận ta tâm cao khí ngạo, không coi ai ra gì...”

“Ta mà như vậy sao...” Nghi Huyền vội phản bác nhưng nháy mắt lại thấy không ổn, đành nuốt luôn câu nói phía sau xuống, cô hắng giọng, “Mặc kệ huynh muốn nói thế nào cũng được, tóm lại là ta không nói chuyện với cái gương. Nếu có cũng chỉ là mỗi lần nhận được cái gương thì nói một câu ‘Sao lại là ta giữ’ hoặc là ‘Để người khác giữ đi’ vân vân. Chỉ mấy lần đó thôi, chứ bảo ta lăm bắm với đồ vật thì thật là buồn cười nha.”

Nghe cô nói vậy, Thương Hàn đưa mắt nhìn theo tiếng cô phát ra. Mặc dù hai mắt mù nhưng nhìn dáng vẻ lại giống như đang nhìn thẳng vào cô, khiến tim cô đập thót.

“Ta không thấy buồn cười.” Thương Hàn nói, “Sau khi bị chiếm thân thể, ta như bị đẩy xuống nơi vô tri vô thức. May mà có những tiếng động này, ta mới thực tin rằng ta còn sống.”

Nghi Huyền không biết nên đáp thế nào, chỉ trầm mặc thật lâu, rồi khe khẽ “À” một tiếng.

“Khi đó Lệnh chủ phủ Cức Thiên có thể cảm nhận được thần thức của ta, chỉ sợ hắn cũng nghe thấy. Nếu biết ta còn giữ lại một tấm gương, hẳn nhất định sẽ tìm bằng được nó, cắt đứt mọi thứ liên hệ với ta. Cho nên ta không cố tìm hiểu tiếng nói đó là của ai, thậm chí còn phong bế ký ức, cho dù hắn có nghe thấy cũng không biết người đó là ai, và càng không thể tìm kiếm được, ngay cả muốn nhận thức cũng không được...” Thương Hàn nói, “Lúc muối gặp Lệnh chủ ở dưới lòng sông Trường Nguyệt, chuyện đúng như thế phải không?” (Câu hỏi này ý là lúc N.Huyền gặp Lệnh chủ, hẳn nhận ra cô phải k?)

Nghi Huyền sau khi nghe xong, bỗng tỉnh ngộ ra, trong lòng phức tạp vô cùng.

Thương Hàn không thấy cô trả lời, lại hỏi: “Là muối không muốn thừa nhận, hay thật sự không phải là muối?”

Sự nhát gan khiến Nghi Huyền trả lời một cách tiêu cực, “Từ trước đến nay muối là người dám làm dám chịu... Thực sự không phải là muối.”

Thương Hàn không truy tới cùng nữa, hắn cất tấm gương vỡ đi, ngồi thẳng người, khẽ nói: “Muối qua đây ngồi xuống, ta sẽ dạy muối ‘Gương ảnh chiếu song’”

Nghi Huyền yên lặng nghe theo.

“Thuật ‘Gương ảnh chiếu song’ và ‘Kính không hư ảnh’ cũng gần giống nhau, nên không khó để nắm vững, muối điều tức theo ta.”

Thuật “Kính không hư ảnh” này dùng ánh sáng của gương để tạo ra cảnh ảo, che mắt người, mê hoặc kẻ địch, đây chẳng qua chỉ là một kỹ năng đơn giản của phương pháp Ngưng Kính nên Nghi Huyền đương nhiên nắm rõ. Cô đề dòng tâm tư rối loạn xuống, điều hòa hơi thở tĩnh thần, tập trung nghe hần truyền thụ.

Tu luyện chưa được bao lâu thì người nhà Lục Tín đến đưa đồ ăn trưa. Tuy phải cảnh giác với Chân Hư Cảnh nhưng lấy khả năng phục sinh của linh khí Chân Hư, có lẽ họ chẳng cần hạ độc vào thức ăn làm gì cho phí công. Hai người ăn xong, Nghi Huyền thu dọn bát đĩa ra ngoài, thấy ba nữ nhi của Lưu Tổ Tâm vẫn đứng giám thị ở cách đó không xa. Lòng cô thoáng lo âu, đành phải quay về phòng tiếp tục tu luyện. Đến khi trời nhá nhem tối, cuối cùng cô cũng tạo ra một ảnh ảo tương tự như mình.

Nghi Huyền lau mồ hôi trên trán, cười nói: “Xem ra muối cũng rất có thiên phú đó chứ.”

Thương Hàn không nói mà chỉ chìa tay, sờ nhẹ lên bản thể kia, rồi nói: “Vẫn chưa có cảm giác thật lắm, chỉ sợ sẽ nhanh bị tan biến.”

Nghi Huyền nhìn bản thể kia một lúc, đành bất đắc dĩ nói: “Quả thực...”

“Thời gian hạn chế, vậy cũng được rồi. Muối đưa ta ra ngoài một lúc, để đánh lạc hướng chú ý của mấy kẻ giám thị kia, sau đó điều khiển bản thể này ra chỗ pháp đàn.” Thương Hàn nói.

Nghi Huyền nói: “Nhưng bản thể này chưa thể cầm nắm được vật, làm sao đặt hạt châu vào đó được. Hay để bản thể đi cùng huynh? Còn ta ra pháp đàn đi.”

“Không nên vội vàng để hạt châu, trước cứ đi điều tra thêm đã. Không phải muối muốn tìm mấy đồ đệ kia sao, để bản thể đi điều tra sẽ thuận tiện hơn, cũng dễ thoát thân hơn.” Thương Hàn dứt lời thì đứng dậy, chìa tay về phía Nghi Huyền, “Chúng ta đi thôi.”

Nghi Huyền làm theo lời hần. Cô chần chờ một chút mới nâng tay hần dẫn ra ngoài cửa. Ba tỷ muội trong hoa viên thấy họ đi ra, thì tươi cười ra đón, cũng không ngăn cản bọn họ mà chỉ nói sắp đến bữa tối, đừng đi xa quá. Nghi Huyền cũng đáp lời, nói là linh khí trong Chân Hư cảnh chưa trục hết được ma chướng trong cơ thể Thương Hàn, nên còn cần phải thi triển độc môn Thiên Nhất Huyền Thủy trận. Ba tỷ muội kia không hỏi thêm, còn dẫn đường cho họ ra ngoài. Khi đến một cái hồ, Nghi Huyền dìu Thương Hàn đi xuống chỗ nước cạn, còn ba tỷ muội kia thì chờ trên bờ.

“Họ theo dõi rất chặt.” Nghi Huyền khẽ nói một câu, rồi quay sang nói với Thương Hàn, “Đáng nhẽ lúc này không nên nói Thiên Nhất Huyền Thủy trận, giờ mà thi triển chỉ sợ ta không còn sức để khống chế bản thể.”

“Không cần mở trận...” Thương Hàn nói, rồi âm thầm mở bàn tay ra, ra lệnh: “Minh quang động chiếu, kính giới khai giải.”

Chỉ nháy mắt một luồng sáng chói lòa xuyên qua làn nước trong vắt rọi lên mặt hồ. Nghi Huyền không khỏi thấy bội phục, Kính Giới cũng là một thuật pháp sơ đẳng của Ngưng Kính, không cần một thực thể bảo kính cũng có thể thi triển. Mà một khi Kính Giới được mở ra, sẽ tự tỏa ra ánh sáng chói lọi, cực kì giống như khi thi triển Thiên Nhất Huyền Thủy trận, người không thuộc môn phái sẽ không thể phân biệt được. Có thể nghĩ ra thuật pháp này để che mắt địch, quả thật là thông minh.

“Muối tập trung điều khiển bản thể, còn ta sẽ duy trì pháp thuật giúp muối.” Thương Hàn nói.

Nghi Huyền gật đầu, nhắm mắt thi triển thuật pháp. Thần thức vừa mở ra, đã lập tức rời khỏi chân thân. Khi cô mở mắt ra lần nữa thì thấy mình đang ở trong phòng, và ở trong bản thể vừa tạo thành khi nãy. Cô điều chỉnh hơi thở rồi đứng dậy đi ra hướng cửa phòng, vừa định đẩy cửa thì không ngờ bàn tay lại xuyên thấu qua cánh cửa. Cô mỉm cười tự giễu, nhớ ra là bản thể không thể cầm nắm được bất kì vật gì. Bây giờ không cần phải đẩy cửa nữa, chỉ cần đi qua là được. Cô hít sâu một hơi, cúi đầu nhắm mắt, lấy hết can đảm xông qua. Khi cơ thể xuyên qua cánh cửa gỗ, bỗng có cảm giác bị cản trở, cảm giác đó vừa xa lạ lại vừa kỳ quái. Cô ra được ngoài cửa, thì quay đầu nhìn lại cánh cửa gỗ, trong lòng vô cùng tán thưởng thuật pháp này, tiếp đó bật người lẳng không lên trời, tìm kiếm xung quanh.

Bấy giờ, sắc trời đã tối, nhà nhà đều châm đèn, khói bếp lan tỏa. Người đi trên đường cũng ít đi nhiều, rất thuận tiện cho việc điều tra. Chân Hư cảnh không lớn, nên chỉ tốn một chút thời gian Nghi Huyền đã tới được nơi trung tâm của Chân Hư cảnh. Từ trên cao nhìn xuống thấy nơi này khá hẻo lánh, khác hẳn với

khu dân cư, nói là trung tâm nhưng lại quá vắng vẻ quanh hiu. Trên mặt đất quả thật có một pháp đàn, qua nhiều năm nên rêu xanh còn mọc trên pháp đàn, dây leo quấn đầy nhìn không ra hình dạng ban đầu. Không ngờ Chân Hư cảnh huyền diệu như vậy mà pháp đàn lại xấu xí như thế, chẳng những không có người canh gác mà cũng chẳng có người đi qua đây, điều này thật khiến người ta thấy khó hiểu. Nghi Huyền thả người xuống, nhìn kỹ pháp đàn kia, nhưng cũng không tìm được chút manh mối giá trị nào.

Bây giờ cô chỉ là ảnh ảo, không thể làm nhiều việc, sau khi ghi nhớ tuyến đường, định bụng trở về. Đúng lúc này, từ xa xa có ánh đèn lay động đang tiến về phía này.

Nghi Huyền vội vàng phi thân lên, mượn bóng đêm mà ẩn mình trên không trung. Khi ngọn đèn kia đến gần thì Nghi Huyền mới dần nhận ra người đang đến là ai. Người mặc trang phục thể kia, chắc chắn là Lưu Tổ Tâm, bà ta cầm lồng đèn, trên tay đeo một cái giỏ trúc, đến trước pháp đàn thì dừng lại.

Canh giờ này mà mang đồ theo, không phải đến tế bái thì chính là đưa cơm. Nghi Huyền đang nghĩ ngợi, đã thấy Lưu Tổ Tâm buông giỏ trúc xuống, vung tay vẽ bùa, còn miệng quát một tiếng: “Mở!”

Vừa quát xong, dây leo trên pháp đàn giống như vật sống rụt lùi lại, pháp đàn khê rung lên, tách ra hai phía để lộ một bậc thang dẫn xuống phía dưới. Lưu Tổ Tâm lại nhấc cái giỏ lên, bước xuống bậc thang. Pháp đàn phía sau bà ta lập tức đóng lại, rêu xanh và dây leo lại trườn về vị trí cũ, giống hệt như lúc trước.

Quả nhiên sự việc không đơn giản. Xem ra pháp đàn này chỉ là một thủ thuật che mắt người, còn pháp đàn thật sự thì nằm ở dưới lòng đất.

Nghi Huyền thả người xuống, nhìn pháp đàn kia rồi khê cười. May mà cô bây giờ là ảnh ảo, nếu không cô không biết phải phí bao nhiêu thời gian để mở pháp đàn này ra. Cô cười, cúi mình đi xuống, để người mình xuyên qua pháp đàn.

Pháp đàn dưới lòng đất đương nhiên là tối om, mà Nghi Huyền phải che giấu hành tung nên không thể làm phép chiếu sáng. Cộng thêm bản thể này không có xúc giác nên không thể lần mò, bởi vậy đường đi vô cùng gian nan. Không biết đã đi được bao xa, trước mắt bỗng sáng ngời. Bước chân cô chậm lại, cẩn thận đi tới gần. Đang quan sát thì chợt nghe thấy Lưu Tổ Tâm nói: “...Họa do người gây ra, vốn phải là người giải quyết hậu quả. Người đã không giúp đỡ ta thì thôi, lại còn đi giúp người ngoài.”

“Họa do ta nhưng ... Nhưng người cũng không nên đối xử với thần y như vậy!”

Nghe tiếng của người thứ hai, Nghi Huyền bỗng cả kinh. Người này, hình như là Lục Tín? Cô dán người lên tường, cẩn thận nhìn vào. Chỉ thấy phía trước quả thực có một pháp đàn cao ba tầng, làm bằng bạch ngọc óng ánh sáng bóng, xung quanh cắm cờ xanh đen làm chín tầng pháp giới. Ánh sáng bao phủ pháp đàn chói lọi giống như vì sao trên bầu trời. Còn linh khí dồi dào dâng lên như dòng suối không ngừng cuộn chảy.

Lúc Nghi Huyền nghe thấy cuộc trò chuyện của Lưu Tổ Tâm và Lục Tín, thì họ đang đứng trước pháp đàn, có vẻ vừa xảy ra tranh chấp.

“Nếu không phải vì lòng riêng của người thì linh khí làm sao lại tràn ra ngoài như thế? Rồi đợi đến ngày nó tràn ra hết thì người không chết cũng bị tổn thương, lẽ nào người muốn ta ngồi đây chờ chết hay sao?” Lưu Tổ Tâm nói.

“Ta biết, những cái này ta đều biết à! Ta cũng không muốn sự việc thành như vậy, cho nên ta mới đi tìm thần y.” Lục Tín vội biện bạch.

“Người tìm hắc thì được gì? Hắc sẽ ra tay giúp sao? Không bị giết chết là may rồi đó. Ta không thể đánh cuộc vào hắc. Bây giờ ta đã bắt hắc tới đây rồi, người chỉ cần làm theo lời ta là được.” Lưu Tổ Tâm nói.

“Chuyện này...” Mặt Lục Tín thương xót nói, “Chuyện này không được đâu! Nếu ta làm vậy, ngài ấy sẽ biến thành phế nhân mất!”

“Hắc hiện giờ có khác gì phế nhân? Chẳng thả giải thoát cho hắc, còn hơn để hắc điên điên khùng khùng như vậy!” Lưu Tổ Tâm giọng tàn khốc nói.

Lục Tín vẫn lắc đầu, chậm chạp không muốn đồng ý.

Lưu Tổ Tâm thở dài bất đắc dĩ: “Giờ tốc độ linh khí tràn ra ngoài ngày càng nhanh hơn, chỉ sợ không qua được Đoan Ngọ. Đến lúc đó, những người khác cũng đành thôi, nhưng đứa con gái số khổ của người sẽ ra sao? Đến giờ ta vẫn còn nhớ rõ cái chết của con bé... Thân một nơi đầu một nơi, tứ chi không đầy đủ, máu thịt trên người hơn nửa đã bị sói ăn, tình trạng thảm thương như vậy, người có nhẫn tâm để nó xảy ra một lần nữa không?”

Sắc mặt Lục Tín trắng bệch khi nhớ lại hồi ức bi thảm đó, hần khê run lên, buồn bã không nói gì.

“Hảo hảo mà ngấm lại cho kỹ đi.” Lưu Tổ Tâm cầm giỏ trúc đưa cho Lục Tín, nói, “Đây là cơm tối, bên trong có bánh gạo nếp tự tay con gái người làm, cứ từ từ ăn.”

Lưu Tổ Tâm nói rồi xoay người đi. Nghi Huyền thấy bà ta đến thì vội ẩn mình vào trong tường để trốn. Thấy bà ta đã đi xa thì cô mới đi ra. Dễ vào dễ ra như vậy khiến cô càng cảm thấy thuật ảnh ảo này rất hữu dụng.

Lưu Tổ Tâm vừa đi, trước pháp đàn chỉ còn Lục Tín đứng đó. Nghi Huyền do dự không biết có nên đi tới hỏi cho ra lẽ không, thì lại nghe thấy một thanh âm khác vọng lại từ một nơi xa xôi nào đó: “Lục Trường trấn, người đừng sợ hãi. Linh khí có tràn ra ngoài cũng không nghiêm trọng gì, chỉ cần người làm theo lời ta, người và con gái người chắc chắn sẽ bình an ra khỏi nơi này.”

“Người thực sự làm được như vậy sao? Đến Đoan Ngọ linh khí sẽ hao kiệt, con gái ta còn có cơ hội rời khỏi đây sao?” Lục Tín tức giận nói.

“Người sợ cái gì, giờ đã tới Đoan Ngọ đâu? Nếu người nghe theo nữ nhân kia nói thì pháp trận sẽ ngày càng vững chắc hơn, bao công sức của chúng ta sẽ đổ sông đổ bể hết. Bây giờ bà ta bắt thần y, thực ra lại có lợi cho chúng ta, người mau dùng sở trường của mình đem toàn bộ tâm pháp Chân Hư Diễn đến đây.” Thanh âm kia nói.

Lục Tín chỉ cau mày mà không đáp.

Thanh âm kia lại cười nói: “Người cứ cân nhắc đi, ta đi xử lý tạp vật trà trộn vào đây đã...”

Nghi Huyền nghe thấy câu này lập tức cảm thấy điềm xấu. Cô hiện đang là ảnh ảo, không hề phát ra hơi thở, cũng không phát ra tiếng động, đáng ra không thể bị phát hiện mới phải. Nhưng ngay lúc cô đang suy nghĩ thì một luồng khí đen bỗng bay đến chân cô, chỉ nháy mắt đã cuốn chặt lấy cô. Nhìn luồng khí đen kia, cô thấy kinh hoàng vô cùng.

Ma khí?

23. Chương 23

Ma khí?!

Nghi Huyền kinh hãi, nhất thời lòng hỗn loạn. Thần thức bị xao động thì bản thể lập tức biến mất, trong họa có phúc mà thoát khỏi sự trói buộc của ma khí.

Ma khí kia vượt mặt con mồi thì vòng trở lại nói: “Khá lắm, là bản thể ảo sao, người trong Chân Hư cảnh chắc không có bản lĩnh này, Lục Trường trấn, người biết là ai chứ?”

Lục Tín không thấy hình dạng người xông vào, nhưng nghe tiếng nói kia nói như vậy thì cũng đoán ra một chút. Hần nặng nề gập đầu.

...

Lại nói đến sau khi bản thể bị tiêu biến, thần thức của Nghi Huyền lập tức quay về chủ thể. Pháp thuật đột ngột gián đoạn khiến hồn vía bị nhiễu loạn, khí huyết chảy ngược. Nghi Huyền cảm thấy cả người đau nhức như bị xé rách, khê rên lên một tiếng rồi ngã xuống nước.

Thương Hàn phát hiện ra cô bị ngã thì vội ôm cô vào ngực, vừa kiểm tra mạch đập vừa gấp gấp gọi tên cô. Đợi lúc lâu không thấy cô đáp lại, hần bế cô lên đi về phía bờ.

Đất đá dưới hồ trơn trượt mà mắt hần không nhìn thấy, nên bước đi vô cùng khó khăn. Ba tỷ muội trên bờ thấy vậy thì cùng nhau xuống nước, chìa tay định đỡ.

“Cút ngay!” Sự động chạm xa lạ khiến Thương Hàn tức giận gầm lên một tiếng.

Ba tỷ muội kia thấy hần như vậy thì không dám tùy tiện đụng vào, chỉ đành đi bên cạnh. Đến tận khi lên bờ hần vẫn kháng cự như cũ, tự mình đi trước, chúng tỷ muội nhìn vậy thì không nén nổi lo lắng. Người chị cả mở miệng khuyên hần: “Ta biết ngài đề phòng chúng ta, nhưng hai mắt ngài mù thì có thể đưa cô ấy đi được đâu? Mặc dù không biết cô ấy bị sao, nhưng nơi này là Chân Hư cảnh, chỉ cần chờ chốc lát là cô ấy sẽ khỏi bệnh. Hãy theo chúng ta về phòng trọ đi.”

Thương Hàn nghe xong, bước chân do dự ngừng lại. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đôi mắt tối tăm hỗn độn này đã hung hăng đè ép sự kiêu ngạo cùng sự tự tin của hần. Nếu muốn ghi nhớ con đường quay về phòng trọ thì không khó, nhưng nếu phải nhớ cả khu Chân Hư cảnh này thì làm sao có thể? Hần không xác định được phương hướng, cũng không phân biệt được đường đi, cứ cố đi về phía trước cũng chỉ uổng công.

Ba tỷ muội thấy hần dừng bước thì đều thở phào nhẹ nhõm. Cô chị cả đi đến gần nói: “Ta đợi ở đây chẳng qua chỉ để giám thị hai vị, chứ không muốn làm hại ai. Huống hồ trong Chân Hư cảnh này làm sao có thể bị hại? Công tử hãy yên tâm...”

“Nói cho ta biết đường ra khỏi đây.” Thương Hàn lạnh lùng nói.

Ba tỷ muội đưa mắt nhìn nhau, không biết làm sao cho tốt. Đúng lúc này, Lưu Tố Tâm cầm đèn đi đến. Bà ta tới là để gọi mọi người về ăn cơm tối, khi bắt gặp cảnh này thì nhú mày khó hiểu. Ba tỷ muội vội đi đến kể sơ lược lại chuyện vừa rồi.

Thương Hàn sốt ruột lặp lại: “Nói cho ta đường ra ngoài!”

Lưu Tố Tâm thở dài nói: “Công tử sao phải khổ vậy? Chẳng lẽ cậu quên bản thân mình đang bị trọng thương nếu ra ngoài chỉ có đường chết hay sao? Công tử không ngại chết, nhưng có từng nghĩ cho cô nương này hay không? Cô ấy từ xa ngàn dặm đưa cậu đến đây cầu y, chẳng lẽ lại hy vọng một kết thúc như thế này?”

“Đừng nhiều lời, cô ấy biết rõ ta là người thế nào.” Thương Hàn nói.

“Bởi cô ấy hiểu rõ nên mới đành nuốt xuống nỗi thống khổ, để chiều theo cái khí phách của cậu hay sao?” Lưu Tố Tâm nói, “Vì sao cậu không nghỉ ở lại đây một thời gian, tìm ra cách chữa khỏi hần bệnh. Như vậy mới không đi ngược lại chí hướng của cậu, mà cũng không phụ tấm si tâm của cô ấy.”

Câu nói này khiến Thương Hàn không thể phản bác lại. Hần đứng lặng im, cánh tay đang ôm Nghi Huyền càng siết chặt hơn.

“Được rồi, mau theo chúng ta trở về đi, cũng tối rồi, mọi người đều đói bụng.” Lưu Tố Tâm cười đi lên trước, nhẹ nhàng đỡ cánh tay Thương Hàn.

Thương Hàn nhú mày, nhưng cũng không quát bà ta mà chỉ nói: “Nơi này là Chân Hư Cảnh, ta không còn là người đang hấp hối nữa. Cho dù là ba nữ nhi của ngươi cũng không phải là đối thủ của ta.”

“Biết. Chúng ta nhất định sẽ thu xếp ổn thỏa, tuyệt đối không làm phiền đến công tử và vị vô nương này.” Ngữ khí Lưu Tố Tâm vẫn dịu dàng, dịu hần về phòng trọ.

...

Khi về đến nhà họ Lục, vào phòng trọ, ba nữ nhi của Lưu Tố Tâm thay y phục giúp Nghi Huyền rồi đỡ cô nằm xuống nghỉ ngơi. Ba người cũng muốn thay y phục ấm ứ giúp Thương Hàn nhưng vẻ mặt hần lạnh lẽo như sương hàn, hoàn toàn là thái độ “Người lạ chớ đến gần”, nên ba người đành thôi, thức thời mà đi ra ngoài, để lại hai người họ trong phòng.

Thương Hàn ngồi yên lặng ở mép giường, bàn tay từ từ nâng lên, vuốt nhẹ lên trán Nghi Huyền. Hắn cau chặt mày, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nói thầm một câu: “Mau tỉnh lại...”

Không biết nhờ những lời này, hay nhờ linh khí của Chân Hư cảnh mà Nghi Huyền ho sặc một ngụm, rồi tỉnh dậy. Ý thức của cô vẫn còn mông lung, tư duy cũng hỗn loạn, nhưng khi thấy Thương Hàn ngồi cạnh giường thì cô nở nụ cười, gọi hắn: “Sư huynh.”

Thương Hàn nghe thấy tiếng cô thì âm thầm thở phào. Hắn nghiêm mặt, hỏi cô: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao pháp thuật lại bị gián đoạn?”

Nghi Huyền ngồi dậy, bóp bóp huyết thái dương, cố nhớ lại nói: “Muội đi theo Lưu Tổ Tâm đến pháp đàn, nghe thấy bà ta nói chuyện với Lục Tín là sẽ hại Văn Hòa sư bá... Sau đó...” Cô nhớ tới đây, lại hoảng hốt, khiến cô tỉnh táo trở lại: “Nơi này có ma vật!”

“Thật sao?” Thương Hàn cũng kinh ngạc.

“Muội không nhận sai đâu, đó là ma khí! May mà khi đó muội là ảnh ảo, nên mới chạy thoát được.” Nghi Huyền căng thẳng nói, “Nhất định là những yêu ma tấn công Vĩnh Thánh Thiên Tông ngày xưa chưa bị tiêu diệt hết, đến giờ vẫn trốn trong Chân Hư cảnh!”

Ngay lúc Nghi Huyền định nói tỉ mỉ thì có tiếng gõ cửa, theo đó là thanh âm ôn hòa của Lục Tín: “Nghi Huyền cô nương, cô đã tỉnh chưa?”

Nghi Huyền càng hoảng sợ hơn, kéo tay Thương Hàn, khẽ nói: “Đừng mở cửa, hắn cùng một giuộc với ma vật.”

Thương Hàn nghe vậy thì cười lạnh một tiếng. Hắn đứng dậy, không nói hai lời đánh một chưởng về phía cửa. Chưởng phong mạnh mẽ, nháy mắt đánh tan cánh cửa thành mảnh nhỏ. Lục Tín nào ngờ bị tấn công như vậy, trúng một đòn ngã mạnh xuống đất, miệng phun đầy máu.

“Đây... đây là...” Lục Tín hoảng sợ nhìn vào phòng, mồm run rẩy.

Sắc mặt Thương Hàn hết sức âm trầm, hắn đi ra ngoài, nói với Lục Tín: “Ma vật đã thương sư muội ta đang ở đâu?”

Lục Tín khiếp sợ lắc đầu nói: “Tôi... tôi không biết cậu đang nói gì.”

“Ta giúp ngươi nhớ.” Thương Hàn nói xong, lại tung một chưởng nữa, đánh về phía Lục Tín.

Lục Tín kinh hãi vùng người dậy tránh được chưởng này. Hắn đứng một bên, nín thở không dám động dậy.

“Ngươi cho rằng không phát ra âm thanh thì ta không tìm được ngươi sao?” Thương Hàn nói xong mở bàn tay ra. Một luồng ánh sáng xuất hiện xoáy tròn trên tay hắn rồi ngưng tụ thành một mặt gương sáng bóng, “Kính kiếm song giải, thần hoang thái hư! Thu!”

Tiếng nói vừa dứt, luồng ánh sáng trong như dòng nước, bắt đầu tràn ra bốn phía tìm kiếm kẻ địch giống như vật sống.

Nghi Huyền nhìn thấy tình hình phát triển như vậy làm sao còn an tâm ngồi trong phòng nữa. Cô đi tới cửa thấy Thương Hàn xuất ra chiêu này, lại càng thêm lo lắng. Thuật pháp này không phải là chiêu thức đơn giản trong phương pháp Ngưng Kính. Nếu không đủ mười hai thành công lực, thì không những không bắt được ma vật, mà còn tổn hại đến bản thân. Mặc dù có hiệu lực của linh khí Chân Hư nhưng Thương Hàn chưa khỏi hẳn bệnh, thì công lực sao có thể hồi phục nhanh đến vậy? Bây giờ ngay cả bảo kính hắn còn chưa ngưng tụ thành, dùng chiêu này thì quá mức gượng ép rồi.

Nghi Huyền càng nghĩ càng lo lắng hơn, vừa muốn đi lên ngăn cản hắn thì lại thấy Lục Tín vốn đang hoảng hốt trốn tránh kia bỗng thay đổi sắc mặt. Hắn chuyển phòng thủ thành tấn công, phóng người nhảy lên, vươn móng vuốt đánh úp về phía Thương Hàn. Nghi Huyền thấy thế, không nghĩ ngợi mà bay người qua ngăn cản chiêu đó giúp Thương Hàn. Nhưng Thương Hàn lại xoay người ôm lấy vai Nghi Huyền, đồng thời xuất chưởng đánh lui Lục Tín.

Lục Tín bật người về, bình tĩnh đứng một bên, cười âm hiểm: “Thật đúng là nhân vật khó nhằn.”

“Người cũng không phải hạng xoàng.” Thương Hàn đáp.

Ngay lúc này Nghi Huyền bỗng phát hiện ra chỗ kì quái. Ba nữ nhi của Lưu Tổ Tâm vẫn luôn đứng giám thị ở ngoài, vậy mà bọn họ đánh đến giờ mà lại không thấy họ xuất hiện, chẳng lẽ... Cô nghĩ đến đây, lập tức đưa mắt nhìn về phía hoa viên. Hiển nhiên ba tỷ muội kia bị tấn công bất ngờ, ngã nằm trên đất.

Quả nhiên không thể coi thường Lục Tín này!

Nghi Huyền phần nộ nói: “Uổng công ta cho ngươi là người tốt, không ngờ ngươi lại nhập bọn với ma vật! Rốt cuộc các ngươi có âm mưu gì?!”

Lục Tín chỉ cười mà không đáp.

Nghi Huyền đang muốn chất vấn tiếp thì Thương Hàn lại nói: “Có âm mưu gì không quan trọng. Giết hết bọn chúng thì âm mưu gì cũng không thực hiện được.” Hắn nói đến đây, lại làm phép mở thuật Thôn Thu (bắt nhốt).

Lục Tín lùi lại né tránh, hắn định tấn công lần thứ hai nhưng tựa hồ phát hiện ra điều gì đó, lại phóng người vọt lên trời, thoát cái đã biến mất.

“Hắn đào tẩu...”

Nghi Huyền còn chưa dứt lời. chợt nghe thấy tiếng bước chân vang đến gần. Là Lưu Tổ Tâm cùng người nhà Lục Tín gấp gáp đi đến. Họ vừa nhìn thấy bãi đất bừa bọn họ đánh nhau thì đều sợ hãi. Lưu Tổ Tâm đi đến gần, nhìn Thương Hàn cùng Nghi Huyền rồi lại nhìn sang ba nữ nhi ở hoa viên bên cạnh, sắc mặt trầm xuống.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì?” Lưu Tổ Tâm hỏi.

Nghi Huyền chú ý tới ánh mắt của bà ta, rồi lại nhớ đến những chuyện được chứng kiến tại pháp đàn, trực giác cho thấy Lưu Tổ Tâm không phải là đồng bọn của Lục Tín, nên giải thích: “Là Lục Tín đã thương con gái bà, hắn còn định hại chúng tôi.”

Người nhà Lục Tín nghe vậy thì đều tức giận. Lưu Tổ Tâm lắc đầu: “Cô nương, lời này không đúng rồi. Lục Trưởng trấn không oán không cừu với các người, vì sao lại hại các người? Hơn nữa hắn còn được ta ủy thác đến pháp đàn cầu khẩn, không thể tùy ý ra vào được, làm sao có thể đến đây?”

Nghi Huyền nhớ tới chuyện Lưu Tổ Tâm đưa cơm cho Lục Tín, nên cũng thấy hơi kỳ lạ. Nhưng sự việc lúc này không thể tốn thêm thời gian mà bàn luận nữa, cô nghiêm túc nói: “Tôi lừa bà làm gì? Nói thật cho bà là được, vừa rồi tôi dùng bản thể ảo đi theo bà vào pháp đàn. Sau khi bà đi thì ma vật xuất hiện, nó nói chuyện với Lục Tín.”

“Ma vật?” Lưu Tổ Tâm cả kinh.

“Đúng! Chính là ma vật! Nếu bà không tin, tự mình đến đó kiểm tra là biết!” Nghi Huyền vội la lên.

Lưu Tổ Tâm nửa tin nửa ngờ, nhíu mày suy nghĩ.

Thương Hàn không còn nhẫn nại nữa, mở miệng nói với Nghi Huyền: “Khỏi cần phí lời với bọn họ. Chúng ta đến pháp đàn.”

Lưu Tổ Tâm ngăn đường đi của họ, nói: “Nhị vị đừng nóng vội, chờ các con gái của tôi tỉnh lại đã...”

Nhưng ngay lúc bà ta nói thì người Thương Hàn bỗng chấn động mạnh. Trái tim nóng rực lên như bỏng lửa, chỉ chớp mắt đã lan xuống khắp thân, cướp đi tất cả sức lực. Hắn quỳ rạp xuống đất, tay níu chặt lấy vạt áo trước ngực, hơi thở dồn dập.

“Sư huynh!” Nghi Huyền vừa chìa tay định dìu hắn dậy thì tay bỗng thấy đau đớn như bị dao cắt. Lúc này cô mới chú ý tới xung quanh người hắn dày đặc khí đen, nó không hề bị kiềm chế mà thoát ra ngoài.

Là do lúc này sử dụng thuật pháp kia khiến ma chủng bị tác động sao?!

Nghi Huyền cố nén nỗi lo lắng, tìm bình thuốc Dịch Tủy đan trên người, nhưng lại nhớ ra, khi nãy thay quần áo nên bình thuốc không còn trên người nữa. Cô định vào nhà tìm thì lại nghe thấy tiếng Lưu Tổ Tâm nói, giọng nói còn pha chút mỉa mai:

“Nói cái gì mà trong pháp đàn có ma vật, ta thấy hắc mới thực sự là ma vật đó.”

24. Chương 24

Nghi Huyền thấy Lưu Tổ Tâm nói vậy thì nổi giận phản bác lại: “Sư huynh ta không phải là ma vật! Ma vật mà ta nói thực sự ở dưới pháp đàn.”

“Chuyện pháp đàn tôi sẽ tra. Mục đích cô nương vào Chân Hư cảnh là gì tôi cũng không hỏi. Chỉ mời cô nương lập tức dẫn hắc rời khỏi nơi này.” Lưu Tổ Tâm nói.

Nghi Huyền thấy Lưu Tổ Tâm cầm cung trong tay, trên mặt đã không còn thái độ thoải mái như trước nữa. Ngay cả những người đang đứng xung quanh cũng lùi lại, nhìn Thương Hàn với ánh mắt sợ hãi. Nghe chuyện cũ mà Trí Vận kể lại thì thái độ bọn họ như vậy cũng không khó hiểu, có lẽ trận chiến tiên ma năm xưa từng liên lụy đến những người trong Chân Hư cảnh. Cho dù không chết nhưng sự sợ hãi đã ăn sâu vào tư tưởng họ. Giờ trông thấy ma khí trên người Thương Hàn, sao họ không e sợ cho được?

Biết rõ rằng có giải thích cũng vô nghĩa nhưng Nghi Huyền vẫn mở miệng nói: “Sư huynh ta hấp thụ được Ma chủng, bây giờ bị thương nặng nên không thể khống chế được nó.”

Giọng Lưu Tổ Tâm nguội lạnh nói: “Cô nương quá ngây thơ rồi. Khi xưa ta còn ở Tiềm Nguyên môn cũng từng gặp loại người hấp thụ được ma chủng. Cho dù là kiểu hấp thụ như thế nào đi nữa thì loài yêu tà kia cũng tuyệt đối không ngu yên, nó luôn thường trực chỉ chờ cơ hội để chiếm được chủ thể. Khi tâm trạng bị kích động hoặc dùng quá sức đều có thể đánh thức ma chủng. Chỉ sợ linh khí Chân Hư cảnh không trị hết thương thể của sư huynh cô, mà ngược lại còn bảo dưỡng ma chủng trong cơ thể hắc. Nếu còn tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì hắc cũng biến thành ma vật thực sự.”

Trong lúc hoảng sợ, Nghi Huyền bỗng hiểu ra điều mà Lưu Tổ Tâm vừa nói. Trước khi đến Lục Hư Thánh Sơn, Thương Hàn không hề tỉnh lại. Lần đầu tiên hắc thức tỉnh cùng lúc khôi phục được xúc giác thì họ không ở trong Chân Hư cảnh, ngay cả lúc hồi phục thính giác và vị giác cũng vậy. Mỗi một lần bình phục là lại kèm theo ma chủng. Còn nhớ mười năm trước, cô cũng từng được chứng kiến khả năng khôi phục thể lực mà ma chủng trao cho hắc. Lẽ nào sự phục hồi của hắc từ trước đến nay không phải nhờ linh khí Chân Hư cảnh mà tất cả là do ma chủng tác động nên.

“Cô nương, Chân Hư cảnh chúng tôi có thể tiếp đón vạn vật, chỉ có ma vật là không thể! Tôi khuyên cô nên dẫn hắc ra ngoài đi, để hắc tự sinh tự diệt, cũng đỡ gây tại vạ cho người khác!” Lưu Tổ Tâm nói rồi kéo cung tên, “Còn nếu không, tự tôi sẽ tiễn các người ra ngoài.”

Thương Hàn bỗng đứng lên tựa như nhận ra sự đe dọa.

“Sư huynh.” Nghi Huyền muốn diu hắc nhưng lại bị ma khí quanh người hắc đẩy lùi. Ma khí kia đen như mực, quây kín đặc xung quanh Thương Hàn, dường như đã hung ác hơn trước rất nhiều.

Lưu Tổ Tâm thấy thế lên tiếng nói với mọi người, “Đi mau!” Mọi người hoảng loạn chạy trốn, còn bà ta thì thả dây cung bắn một mũi tên, đồng thời quát: “Sét!”

Nghi Huyền thấy mũi tên kia phóng như lôi điện về phía Thương Hàn thì lập tức gọi: “Trạm Lộ!”

Lời còn chưa dứt, một luồng sáng óng ánh trong suốt như sương ban mai xuất hiện, phả ra làn hơi ấm áp như gió xuân rộn ràng. Một bảo kính bỗng chốc hiện lên, mặt gương mở rộng ra thành một tấm lá chắn đỡ lấy toàn bộ dòng lôi điện ấy. Khi hai luồng sức mạnh chạm vào nhau thì phát nổ, hất lên đầy bụi đất, làm rung chuyển cả phòng ốc xung quanh. Lưu Tổ Tâm cau mày lùi lại mấy bước, tuy giương tay kéo ra một mũi tên khác nhưng cũng không dám manh động.

Nghi Huyền vươn tay thu lại bảo kính, lạnh lùng nhìn Lưu Tố Tâm rồi xoay người, nhanh chóng tiến vào trong vùng ma khí đang vây quanh Thương Hàn, cố chịu đựng đau đớn ấn chiếc gương lên ngực hần.

Kính Ảnh —— là phương pháp nhanh chóng mà cũng đơn giản nhất.

Khi những đau đớn do ma chủng gây nên bắt đầu dịu đi thì ý thức của Thương Hàn cũng dần tỉnh táo trở lại. Lúc ma khí dần dần rút đi, hần cũng muốn lập tức hóa giải thuật pháp của Nghi Huyền như trước kia, nhưng lại mệt mỏi không nâng tay lên nổi. Người hần lão đảo nghiêng đi rồi ngã xuống đất. Nghi Huyền vội vàng thu bảo kính lại, ôm lấy thất lưng hần, để toàn bộ trọng lượng cơ thể hần dồn lên đầu vai mình.

“Sư huynh ta không phải là ma vật.” Nghi Huyền nhấn mạnh lại một lần nữa, rồi hồ hững nâng Thương Hàn dậy, đi ra khỏi khu nhà.

Mặc Lưu Tố Tâm cũng dịu xuống, chậm rãi buông lỏng dây cung đang kéo căng.

Nghi Huyền dìu Thương Hàn đi ra ngoài khu nhà, lại thấy cư dân Chân Hư cảnh cầm vũ khí bao vây bên ngoài. Ngày xưa, những người đến Lục Hư Thánh Sơn cầu y không thiếu gì người tu tiên và người trong võ lâm, trong đám người đang bao vây họ đó có vài người thoát nhìn không thể xem thường. Nghi Huyền không để ý đến bọn họ, chỉ chậm rãi bước khỏi Chân Hư cảnh. Đám người kia cũng để ra một lối đi cho cô, để phòng nhìn theo bước chân cô.

Chờ đến khi hai người họ ra khỏi Chân Hư cảnh, Lưu Tố Tâm từ trong đám người đi ra, mở miệng nói: “Cô nương đừng trách chúng tôi vô tình. Xin bảo trọng.”

Nghi Huyền không quay đầu lại, đi thẳng về phía trước. Đi mãi đến khi không còn bóng người đằng sau nữa, cô dừng bước chân. Bóng đêm đã phủ xuống từ lâu, vầng trăng lưỡi liềm treo cao trên bầu trời, chỉ rọi xuống chút ánh sáng nhạt khiến con đường phía trước thậtมืด mù. Nghi Huyền thở nhẹ một hơi, cảm thấy một cơn mệt mỏi đáng sợ đang từ từ ăn mòn thân thể cô. Khi thuật Kính Ảnh Chiếu Song bị gián đoạn, nội tức của cô đã bị tổn thương, vừa rồi còn sử dụng Kính Ảnh, lại thêm ma khí đả thương nữa, quả thật là họa vô đơn chí. Khi còn trong Chân Hư cảnh, linh khí còn giúp cô chống đỡ được, nhưng giờ đã ra khỏi đó, toàn bộ đau đớn lại quay về khiến cô gần như không chống đỡ nổi được nữa. Trên núi vắng vẻ, thỉnh thoảng lại truyền đến vài tiếng sói hú. Cô cảm thấy, mình bắt đầu có một chút hoảng sợ.

Giờ nên tìm một nguồn nước rồi thi triển Thiên Nhất Huyền Thủy trận? —— Thế nhưng, nếu đúng là sư huynh phục hồi nhờ ma chủng, thì dùng trận pháp để áp chế không phải là trăm hại không có một phần lợi hay sao? Nhưng nếu không mở trận thì e rằng huynh ấy sẽ bị ma chủng phản phệ, mà bây giờ huynh ấy còn bị thương nặng thế này, làm sao có thể chịu đựng được!

Vì sao lại như thế này? Tại sao ma chủng trong cơ thể huynh ấy là như lưỡi dao hai lưỡi như vậy? Vì sao ngay cả linh khí Chân Hư cảnh cũng không thể mang lại sức khỏe cho huynh ấy dù chỉ là giả? Vì sao dù cô có nỗ lực đến thế nào cũng không thể cứu được huynh ấy?...

Trọng lượng cơ thể Thương Hàn đè nặng lên vai cô, cũng đồng thời đè nặng xuống lòng cô. Cô ngơ ngác đứng đó, không biết mình nên làm gì, nên đi đâu...

Đúng lúc này, có một thanh âm nhỏ vang lên, “Tỷ tỷ...”

Cô lập tức tỉnh táo lại, nhìn theo hướng thanh âm đó phát ra thì thấy một bóng người nhỏ nhắn nhút nhát trốn sau thân cây. Nghi Huyền do dự không đáp lại, bởi vì đứa nhỏ kia không phải ai khác mà là con gái của Lục Tín: Lục Tiểu Oanh.

Lục Tiểu Oanh sợ hãi nhìn cô, lúc lâu sau con bé mới kiên quyết lên tiếng, giọng nói vô cùng nghiêm túc: “Tỷ tỷ, đi theo muội.” Con bé nói rồi xoay người dẫn đường.

Nghi Huyền nhìn bóng lưng bé nhỏ của con bé, nhưng không hề nhúc nhích.

Lục Tiểu Oanh đi vài bước, thấy Nghi Huyền không đi theo lại chạy trở về. Con bé ngửa đầu nhìn Nghi Huyền, bởi vì vội vã muốn lấy lòng tin của cô mà giọng con bé dồn dập, ngôn từ lộn xộn đứt đoạn: “Tỷ tỷ, hai người không thể đi xa thêm nữa! Đi nữa sẽ chết! Nơi đây không an toàn, tỷ theo ta đi, ta biết đường! Ta sẽ đưa hai người đến nơi không bị chết nữa! Thật đấy!” Nhìn Nghi Huyền vẫn bất động thì con bé lại kéo tay Thương Hàn, nói, “Đại ca ca, huynh tin ta đi, ta thực sự biết đường! Ta sẽ không để huynh chết!”

Lòng Nghi Huyền bỗng dịu xuống, cô nhìn khuôn mặt đỏ lên sắp khóc của con bé, nói: “Được, chúng ta theo muội.”

Lục Tiểu Oanh nghe thấy thế thì nín khóc mỉm cười, ra sức gật đầu.

Bước chân trẻ con tuy mau nhưng không kéo khoảng cách quá xa. Nghi Huyền dìu Thương Hàn chậm rãi đi theo sau, dưới ánh trăng là hai bóng người đồng đưa dựa vào nhau. Chẳng hiểu sao lòng cô bỗng thấy thật bình yên, ngay cả đau đớn trên người cũng dần dịu đi...

Lục Tiểu Oanh dẫn bọn họ đi qua một con đường mòn trong rừng, lát sau con bé ngừng lại vui sướng reo lên: “Tới rồi!”

Trước mắt là một dàn cây tử đằng, dây leo quấn chằng chịt lên tường viện, cành lá so le phủ lên nóc nhà. Trong bầu không khí ẩm áp, những bông hoa đã sớm nở, tỏa ra hương thơm ngọt ngào.

Lục Tiểu Oanh đi vào “căn phòng nhỏ” phủ đầy cây Tử Đằng kia, châm sáng ngọn đèn treo trên cành dây leo, rồi chạy ra cửa vẫy vẫy Nghi Huyền, “Tỷ tỷ mau lại đây.”

Nghi Huyền gật đầu, bước vào trong “phòng”. Nơi này chẳng qua chỉ rộng có một trượng vuông* (tức căn nhà rộng 30,48 mét vuông), nền nhà trải một lớp rêu dày, giống như một tấm thảm mềm mại. Những cành dây leo giăng quá thấp, cho nên ngay cả người trưởng thành cũng không thể đứng thẳng người được. Trong “phòng” bày rất nhiều đồ dùng gia đình, đựng đầy hoa bên trong, xem ra đây không phải là đồ dùng cho sinh hoạt hàng ngày mà chỉ là đồ chơi của trẻ con.

“Tỷ tỷ, tỷ cùng đại ca ca nghỉ ở chỗ này đi. Muội cần phải trở về, mẫu thân mà không thấy muội sẽ rất lo lắng.” Lục Tiểu Oanh nói xong thì đứng dậy đi ra ngoài, nhưng đi được mấy bước lại chạy trở về, mặt nghiêm túc nói một câu: “Cha muội không phải là người xấu.”

Nghi Huyền cười bất đắc dĩ, nói với con bé, “Tỷ tin muội. Cảm ơn.”

Lục Tiểu Oanh nói xong lại tươi cười xán lạn, con bé gật mạnh đầu rồi thoải mái chạy ra ngoài.

Nghi Huyền đưa mắt nhìn về hướng con bé chạy đi, xong lúc này mới từ từ dìu Thương Hàn nằm xuống. Ma chướng thiêu nóng khiến da thịt hần hơi phỉếm hồng. Cô lấy tay áo nhẹ nhàng lau mồ hôi cho hần, sau đó mới chú ý đến quần áo hần. Trải qua một phen lộn xộn vừa rồi, vậy mà cô không hề để ý đến quần áo hần đã ướt đầm, trên búi tóc dính đầy bùn, có lẽ là bị dính lúc ngâm mình dưới nước. Nhưng rõ ràng là hai người đều bị ngã xuống nước, sao chỉ mỗi cô được thay quần áo sạch sẽ, chẳng lẽ...

Mặt cô đỏ lên, tự lẩm bẩm: “Không phải là huynh giúp ta thay chứ.” Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức cô gạt bỏ, hai mắt hần không nhìn thấy làm sao thay quần áo giúp cô được. Nhưng có một số việc lại không thể nào bác bỏ được. “Nói huynh chưa từng chiếu cố ta giống như một vị huynh trưởng, là ta sai rồi. Thật ra những lần huynh cứu ta, ta đều nhớ kỹ.” Cô khẽ mỉm cười, giọng dịu dàng nói, “Sư huynh, huynh sẽ không sao đâu, nhất định sẽ khỏe lên...”

Lời nói đó giống như ứng nghiệm, hần bỗng tỉnh dậy, thấp giọng kêu lên một tiếng.

“Nghi Huyền...” Thương Hàn mở miệng gọi cô.

“Muội đây.” Nghi Huyền đưa tay khẽ nắm lấy cổ tay hần, cười nói, “Sư huynh cần gì?”

Thương Hàn lật tay nắm lấy tay cô, rồi men theo cánh tay sờ lên bờ vai cô, cuối cùng xoa nhẹ lên má cô. “Bị thương sao?” Hần hỏi.

Nghi Huyền lắc đầu, dịu dàng cầm hai tay hần: “Không sao. Đừng lo lắng, huynh hãy nghỉ ngơi thật tốt.”

Hiển nhiên Thương Hàn không hài lòng với câu trả lời này, hần chống mạnh người dậy, nói: “Đừng có lấp lẹ lẹ với ta.”

Nghi Huyền đỡ hần ngồi vững rồi nói: “Sao lại bảo lấp lẹ lẹ? Trước kia ta hỏi huynh bị thương ra sao, huynh trả lời ta như thế nào?”

Thương Hàn nhất thời không nói được câu nào.

“Huynh xem, chẳng phải cũng ‘Không việc gì’ ‘Không sao’ ‘Vẫn ổn’ sao? Chẳng lẽ chỉ huynh được phép cậy mạnh, còn ta thì không được giả bộ sao?” Nghi Huyền nói.

“Ta là nam nhân.” Thương Hàn đáp hùng hồn.

Nghi Huyền phản bác lại: “Nếu huynh là nam nhân thì cũng đừng đi so đo với một cô nương!”

Thương Hàn nhíu mày, đành bất đắc dĩ nói: “Muội không cãi lại ta không được sao?”

Nghi Huyền còn muốn cãi thêm nhưng vì tình trạng thương tích của hắn nên không tiếp tục nữa. Cô than một tiếng rồi cười: “Được được được, là muội sai, muội không nên cãi lại huynh.”

Thương Hàn thở dài, hỏi: “Đây là chỗ nào?”

Nghi Huyền nghe vậy, lược bớt vài chi tiết rồi đem chuyện họ bị đuổi khỏi Chân Hư cảnh, cùng việc gặp Lục Tiểu Oanh nói với Thương Hàn. Thương Hàn nghe xong cũng không nói thêm. Hắn rũ mi xuống, dường như đang suy nghĩ, lát sau lại nói ra một câu mà Nghi Huyền không thể nào ngờ đến:

“Thơm quá. Là mùi hoa nào đó phải không?”

Nghi Huyền hơi sững sốt nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra. Chắc chắn là do ma chướng phát tác thúc đẩy ma chủng trong người hắn, giúp hắn phục hồi được khứu giác. Rõ ràng đã tốt lên một chút, nhưng cũng đồng thời biểu thị ột kết quả còn đáng sợ hơn. Cô không dám suy nghĩ thêm, nhìn xung quanh rồi cười đáp: “Chắc chắn là cây Tử Đằng.”

“Cây Tử Đằng ư?” Thương Hàn hít một hơi thật sâu.

“Không thể nào, ngay cả hương hoa Tử Đằng mà huynh cũng không biết sao?” Giọng Nghi Huyền đầy ngạc nhiên.

“Rất lạ sao?” Thương Hàn không vui hỏi lại.

“Đương nhiên rồi!” Nghi Huyền cười, “Bên cạnh Vân hồ ở Dịch Thủy đình có đủ loại cây Tử Đằng, sư huynh từ nhỏ thường luyện kiếm ở đấy, lẽ nào chưa từng để ý đến?”

Thương Hàn hơi ngạc nhiên, “Thật ư...”

“Đúng vậy. Xem ra đúng là không chú ý đến rồi. Vậy chắc huynh cũng không biết hàng hoa Ngọc Lan cạnh hồ Lân Thủy, hàng năm hoa nở trắng muốt như màu tuyết, hơn nữa còn tỏa hương thơm dịu mát. Chắc huynh cùng từng đi qua Tịch Đàm phải không, chỗ đấy là chỗ chuyên để tự ngắm lỗi lầm. Tuy hai bên là núi đá không có cỏ cây, nhưng ở vùng nước cạn lại có vài bông hoa sen. Ngày hè nơi ấy vô cùng mát mẻ, lại thêm hương sen thanh mát, đúng là nơi để nghỉ hè tốt nhất. Phía sau núi, thì trồng rất nhiều cây hoa quế, mỗi khi tắm qua mưa thu thì hương hoa lại càng đậm thêm, lan tỏa khắp núi rừng. Hồ Di Quang ở chân núi, bên bờ trồng hàng cây phong, rồi cả một vùng mai hồng, ngạo tuyết đầu sương*, quả thật là đẹp vô cùng...” Nghi Huyền cười, kể lư loát từng nơi một.

(*Ngạo tuyết đầu sương: là câu để tả cây hoa mai, vẫn trở bông trong thời tiết khắc nghiệt, hay cũng để miêu tả tinh thần bất khuất, dũng cảm.)

Thương Hàn lắng lắng nghe rồi cười nhợt nhạt nói: “Muội và ta chắc không cùng sống ở Dịch Thủy đình rồi.”

Nghi Huyền hiểu hắn đang nói đùa nhưng cũng cảm thấy phần buồn phiền trong câu nói đó. Cô suy nghĩ một chút rồi nói với hắn: “Chờ sau này quay về huynh sẽ biết muội không sai, đến lúc đó muội dẫn huynh đi xem.”

Thương Hàn đưa mắt nhìn theo tiếng cô truyền đến, bình thần nói ra một điều mà cô không bao giờ dám nhìn thẳng vào:

“Có lẽ ta... đã chết rồi.”

25. Chương 25

“Có lẽ ta... đã chết rồi.”

Nghi Huyền lập tức bật cười, nói: “Sư huynh, huynh nói cái gì vậy?”

“Lúc bị chiếm thân thể, thần thức của ta đã bị hủy diệt, làm tổn thương đến năm giác quan. Dù thân xác chưa chết nhưng cũng như cây đèn sắp tắt. Thần y kia cũng nói, có thể lửa phượng hoàng đã đoạt lấy tính mạng ta từ lâu. Mà cho dù không phải thì sau vài lần tranh đấu khiến ma chủng kích động, ta chắc cũng đã sớm kiệt quệ rồi.” Thương Hàn nói tới đây, giọng hơi trầm xuống, “Ra khỏi Chân Hư cảnh, ta sẽ lại trở về là cái xác thôi. Ta không thể quay về Dịch Thủy đình nữa...”

Nghi Huyền nóng nảy ngắt lời hắn, cười to lên nói: “Này này này! Đừng có nói những lời xui xẻo như vậy! Cái gì mà ‘đèn sắp tắt’, ‘kiệt quệ’, không thể nào! Huynh xem, bây giờ chúng ta đang ở ngoài Chân Hư cảnh đây thôi?”

Thương Hàn nói: “Chuyện của ta, tự ta hiểu rõ.”

“Huynh rõ chỗ nào?” Nghi Huyền nói, “Sự phục hồi của huynh căn bản không phải nhờ linh khí của Chân Hư. Không phải trước kia huynh cũng từng nói, rằng ma chủng nhập vào người, sẽ tăng cường sức mạnh cho thân thể sao. Cho dù có bị thương nghiêm trọng, cũng có thể bình phục nhanh chóng...”

“Ta không khống chế được nó.” Thương Hàn nói, “Bảo kính đã vỡ, công lực không còn như xưa. Ta không thể khống chế được ma chủng, cũng chẳng thể ngăn chặn được ma khí gây hại. Nó có thể giúp ta, nhưng cũng chỉ được một thời gian ngắn thôi.”

“Còn có Dịch Thủy đan, Thiên Nhất Huyền Thủy trận mà, nếu không, còn có Kính Ánh nữa!” Nghi Huyền kích động, gấp gáp nói.

Thương Hàn lắc đầu: “Nếu sự hồi phục của ta là do ma chủng, dù có thể cưỡng chế lọc sạch nó, thì cuối cùng ta vẫn trở về làm phế nhân như ban đầu mà thôi. Còn về phần Kính Ánh, cũng đừng nhắc lại nữa.”

Những lý lẽ này làm sao Nghi Huyền không biết, chẳng qua là cô ép chính mình đừng nghĩ đến nó. Để đến bây giờ nghe từ chính miệng hắn nói ra, sự bi ai tuyệt vọng lại trào dâng, tắc nghẽn ở cổ họng cô.

“Vì sao lại nói những lời này?” Giọng Nghi Huyền đầy mệt mỏi, yếu ớt đến gần như mất giọng.

Thương Hàn cười nói: “Vừa rồi nghe muội nhắc đến Dịch Thủy đình, không biết vì sao, ta lại cảm thấy chút tiếc nuối...”

Lòng Nghi Huyền run lên, không tìm được mà rơi lệ.

Thương Hàn đương nhiên không nhìn thấy vẻ mặt cô lúc này, khóe miệng vẫn cười như cũ, chỉ thoáng mang theo phiền muộn mà nói: “Thì ra, có nhiều cảnh vật mà ta chưa từng thấy như vậy, và còn có rất nhiều chuyện chưa được làm...”

Nghi Huyền cố nén nước mắt, nói: “Đúng vậy! Huynh còn rất nhiều chuyện phải làm! Huynh là Đan Chủ của Dịch Thủy đình, là trợ thủ đắc lực của Chương Môn, tất cả mọi người đang chờ huynh trở lại. Còn cả chuyện mười năm về trước nữa, huynh phải trở về tạ tội nhận phạt, giải thích rõ ràng với Chương Môn và các vị Trưởng Lão! Huynh không thể chạy trốn lần nữa, không thể bị đẩy xuống nơi tăm tối nữa, càng không thể chết!”

“Muội muốn nhìn thấy ta bị phạt đến vậy sao?” Thương Hàn nhíu mày thở dài.

“Huynh...” Nghi Huyền cũng nhíu mày, “Vì sao huynh cứ xuyên tạc lời ta nói vậy?”

“Là ta xuyên tạc hay là muội chưa từng nói cho rõ?” Thương Hàn nói.

Nghi Huyền giật mình, không nói được câu nào.

Thương Hàn lại nói: “Trách mắng chê cười, đùa cợt chế nhạo, hoặc là nói đông nói tây thay vì nói chuyện thành thật với ta, muội có từng nói chuyện với ta một cách hòa thuận? Ngày xưa muội có nhiều thành kiến với ta, ta cũng đành chịu. Nhưng cho đến giờ, vì sao muội vẫn không thể thật tâm nói chuyện với ta?”

Nghi Huyền không đáp lại, đã quen với ý nghĩ trốn tránh. Cô nhát gan như vậy đó, ngay cả bản thân mình cô cũng không rõ. Lúc này, Thương Hàn lại thở hắt là một hơi, tay ấn lên ngực mình, người hơi gập lại. Tuy hấn không hề tỏ ra yếu ớt, nhưng trên trán đã đổ đầy mồ hôi, chắc chắn lúc này rất khổ sở.

“Sư huynh!” Nghi Huyền lo lắng đỡ lấy hấn, nói: “Không thể để như thế như này được nữa, hay là dùng Thiên Nhất Huyền Thủy trận đi!”

Thương Hàn cố chịu đau đớn, mở miệng nói: “Cứ để ma chủng phát tác đi, để ta được hồi quang phản chiếu...” Hấn khẽ cười, “Chờ khi thị lực khôi phục, ta sẽ vào Chân Hư làm thịt ma vật kia, coi như chết có ý nghĩa...”

“Đủ rồi, đừng nói nữa!” Nghi Huyền không thể kiềm chế được cảm xúc nữa, ghen ngào nói, “Đừng nói nữa...”

“Hãy nghe ta nói hết.” Thương Hàn nói, “Kết cục hôm nay là do ta tự chuốc lấy, muội đừng đau lòng. Ta nhập vào ma đạo, nổi giáo cho giặc, đã không còn mặt mũi gặp Chương Môn cùng các vị Trưởng lão từ lâu. Ma vật kia thực ra đã thanh toán cho ta. Như vậy còn hơn là thành cái xác, chẳng thà đánh một trận đến chết, mai sau được an táng dưới hồ Di Quang, cũng không đến mức làm nhục sư môn.”

Nghi Huyền lắc đầu nắm tay hấn, nói: “Chuyện huynh vào phủ Cức Thiên, ta chưa từng nói với bất cứ ai, ngay cả Chương môn cũng không. Người huynh mang ma chủng, ta nói là sau khi bị Lệnh chủ Cức Thiên chiếm thân thể đã gây nên. Không có gì là bề mặt làm nhục sư môn, coi như chưa từng có chuyện gì phát sinh, huynh vẫn có thể quang minh chính đại trở về. Còn chuyện bắt huynh phải tạ tội, muội sẽ không bao giờ nhắc đến nữa.”

Lúc cô nói thì nước mắt cũng rơi xuống, từng giọt ẩm áp vương trên tay Thương Hàn. Thương Hàn gạt mình, do dự hỏi cô: “Vì sao muội không báo với Chương Môn... Vì sao?”

Nghi Huyền nói: “Mười năm trước không phải huynh cũng từng nói sao? Huynh nhập ma đạo, hại chết đồng môn, là sự thật không thể chối bỏ. Cho dù có giải thích thì Dịch Thủy đình cũng không tha cho huynh. Ta biết, thực ra không phải Dịch Thủy đình không tha thứ cho huynh, mà là chính huynh không tha thứ ỉnh. Về sau huynh không quản mọi chuyện mà cứu Phương Thanh sư tỷ cùng Lâm Xuyên, cũng là muốn lấy cái chết để chuộc tội... Vậy là đủ rồi, thực sự đủ rồi, huynh có thể quay về Dịch Thủy đình, tất cả mọi chuyện chưa từng phát sinh. Đừng đi đến bước đường kia, coi như ta cầu xin huynh...”

Thương Hàn bỗng bật cười, hấn tìm kiếm, vuốt lên gương mặt cô, nhẹ nhàng lau nước mắt cô: “Cám ơn...”

Lòng bàn tay hấn nóng rực, làm lòng Nghi Huyền cũng nóng theo. Cô không kìm được nước mắt, giọng nói càng run rẩy hơn, “Sư huynh, có thể nào đi nữa, thì cứ dùng Thiên Nhất Huyền Thủy trận ngăn cản ma chủng trước, sau đó chúng ta sẽ tìm cách khác, có được không?”

Thương Hàn không trả lời, tay hấn nhẹ nhàng vuốt theo tóc cô xuống, nắm lấy eo cô. Mà cái tư thế này không khác gì ôm nhau. Hấn hơi cúi đầu nhẹ nhàng kề sát vào má cô, sau đó hít sâu một hơi.

Nghi Huyền ý thức được hấn đang làm gì, giọng hoảng sợ nói: “Muội... Muội không có mùi...”

Thương Hàn khẽ nở nụ cười: “Muội đang nghĩ cái gì vậy, ta thực sự không hiểu. Có một số chuyện muội không thừa nhận, nhưng lòng ta rất rõ. Cho dù muội đối với ta thế nào, thì ta cũng rất vui mừng rằng người luôn ở bên ta, là muội.” Hấn nói xong, lại buông lỏng vòng ôm ra, đưa tay nâng khuôn mặt cô lên, “Nếu đây là lần cuối cùng, xin hãy để ta được nhớ kỹ muội...”

Chỉ một cái chớp mắt kia, Nghi Huyền cảm thấy bản thân mình như con mồi bị mãnh thú bắt được, không thể nào cử động. Cô chỉ có thể nhìn hấn, nhìn hấn từ từ lại gần, mãi đến khi hôn lên môi cô.

Môi lưỡi nóng lên, uyển chuyển dịu dàng mà tinh tế khiến người ta run rẩy. Không phải là chiếm đoạt, cũng không phải là đòi lấy, mà chỉ là muốn nỗ lực chứng minh ột điều nào đó...

Chứng minh cho cái gì?

Kí ức bỗng tràn về, cô chưa từng quên, dưới lòng sông Trường Nguyệt, Lệnh chủ phủ Cức Thiên kia mỉm cười hỏi cô: “Người thích hấn?”

Lòng cô ngũ vị tạp trần, vừa chua xót lại vừa ngọt ngào. Còn cần phải chứng minh sao? Trái tim cô từ lâu đã bị chiếm đóng, chẳng qua là cô một mực trốn tránh, một mực kháng cự lại nó. Mà giờ đây, vừa nghĩ đến chuyện sẽ mất hẳn vĩnh viễn thì mọi nỗ lực cố chấp kia hoàn toàn bị đánh cho tan rã, sự nhút nhát sợ hãi đều thỏa hiệp trước tình cảm.

Môi cô quyến luyến hôn càng thêm sâu, có khi còn nồng nhiệt hơn hẳn. Hẳn hơi lười người lại, dường như không chuẩn bị kịp. Vì mắt không nhìn thấy nên cảm giác của hẳn trở nên nhạy cảm tinh tế vô cùng, nụ hôn nồng nhiệt như vậy khơi dậy nên tình cảm sâu sắc, khiến hẳn càng thêm khát cầu. Thấy hẳn hơi chán chừ, cô thở dốc nói với hẳn: “Nhớ kỹ muội...”

Không cần nhiều lời thêm, mọi tâm tư thần thức đều quán theo tình yêu cuồng nhiệt, đã không thể chứa thêm bất kỳ chuyện khác nữa. Một lần nữa hẳn nâng khuôn mặt cô lên, hôn lên trán cô, lên mi mắt, rồi đến môi. Những nụ hôn đó đã không còn rụt rè nữa.

Trần trọc quán quít lẫn nhau, hơi thở dồn dập khiến cổ họng càng khô rát, không tài nào nhẫn nại thêm. Sự động chạm giữa hai làn môi không đủ để an ủi tâm hồn họ, mà càng chỉ muốn chạm vào nhau nhiều hơn nữa.

Hắn lần xuống mở vạt áo cô ra, môi hôn bịn rịn trên cổ cô, cổ áo theo đó mà tuột khỏi bả vai cô. Da thịt nóng rực lên, khiến cô không kìm nổi mà bật lên tiếng ngậm nga, phát hiện ra bản thân mình phản ứng như vậy, cô bỗng thấy không cam lòng. Cô hơi lười người lại, tránh khỏi sự khiêu khích của hẳn, bàn tay đặt lên ngực hẳn, bỗng giật vạt áo hẳn ra, cũng khê hôn lên đó giống hẳn.

Ngay sau đó, đang từ dịu dàng triền miên lại biến thành cảnh tranh đoạt quyết liệt. Từ những nụ hôn khê khàng chuyển thành cắn mút, ngay cả cách vuốt ve cũng trở nên bá đạo ngang ngược, ai cũng không chịu nhường ai, không muốn bị khuất phục thua kém hơn. Quần áo chỉ chốc lát đã trút xuống hết, da thịt khoan khoái dán vào nhau, từng đường cong trên cơ thể khít chặt tựa như trời đất tạo thành.

Nhiệt độ cơ thể hẳn khiến cô nóng lên từng hồi. Nhưng rồi cô bỗng nhớ đến nguyên nhân của sự nóng bỏng này thì lòng lại thấy đau đớn, nên tâm trí không khỏi bị kìm hãm. Ngay lúc cô đang thất thần, hẳn chớp lấy cơ hội này, một tay ôm lấy eo cô, còn tay kia đỡ sau đầu cô nghiêng người đè cô ngã xuống nền nhà. Thân thể đàn ông rắn chắc đè nặng xuống khiến cô không có cơ hội để kháng cự.

Tầm thâm rêu mềm mại gãi nhẹ sau lưng mang đến từng đợt tê ngứa. Bàn tay đang đặt trên eo cô nhẹ nhàng vuốt dọc xuống, gợi nên một cảm giác xa lạ, tê dại đến tận xương tủy, khiến cô hơi rùng mình.

“Sư huynh...” Cô cúi đầu gọi hẳn, thanh âm mềm mại như dòng nước trong.

Hắn lúc này không còn dừng mãnh quyết liệt như trước, thay vào đó là sự dịu dàng cẩn thận hết mực, sự thân mật dịu dàng đó gần như là sủng nịnh, cơ hồ muốn đem cô hòa tan. Cô ngoan ngoãn thuận theo sự vỗ về tìm kiếm của hẳn, thậm chí còn toàn tâm thật lòng, uyển chuyển thân thể nghênh đón hẳn. Tiếp sau đó, sự dịu dàng lại bị mạnh mẽ xé rách. Cơ đau phá thân khiến cô không nhịn được mà kêu lên, nước mắt trào khỏi hốc mắt.

Hắn ngừng động tác lại, tay xoa nhẹ lên má cô, khê khàng lau nước mắt cho cô. Giọng hẳn khản đặc, đứt quãng vì hô hấp dồn dập, “... Đau lắm sao?”

Ngọn đèn chớp chờn, lay động trong bóng đêm. Trước mắt cô giờ chỉ còn một khoảng mờ lung, mờ ảo như bị sương mù che chắn, càng muốn thấy rõ hẳn lại càng mờ nhoẹt đi. Cô không nói lời nào, chỉ vươn tay ôm chặt lấy hẳn. Hẳn cũng không hỏi thêm, cúi đầu hôn lên môi cô.

Hai thân thể khăng khít quán vào nhau, chỉ một lúc sau đã không thể kiềm chế được nữa mà chiều theo khát vọng nguyên thủy, thẳng tiến dâng trào. Hơi thở gấp gáp trầm đục hỗn loạn quện cùng tiếng rên rỉ ngậm nga êm ái. Khi hai thân thể gắn kết chặt chẽ thì cả năm giác quan cũng bị từng đợt sóng đánh đến chông chênh nghiêng ngả, ngay cả ý thức cũng quán theo những đam mê nóng bỏng cuồng nhiệt.

Phập phồng lên xuống, run rẩy, trần trọc, cong duỗi...

Mặc tất cả mà quán quít lấy nhau, đồ vật xung quanh đều bị lật đổ nghiêng ngả, hoa rơi đầy trên sàn

26. Chương 26

Sau khi mặc sức triển miên xong, tuy thân thể bình tĩnh lại nhưng tâm lại không thể.

Bây giờ Nghi Huyền mới cảm thấy hoảng hốt, khó có thể tin được mình lại lớn mật như thế. Ngay lúc này cô đang nằm trên sàn cùng sư huynh mình, lấy quần áo đắp lên người. Hơi thở kề sát bên tai, da thịt liền kề gần như không có khoảng cách, vừa kiều diễm lại ấm áp. Lần đầu hoan ái, cô vẫn chưa cảm nhận được đầy đủ sự vui sướng, mà giờ sót lại là sự tê dại và đau buốt. Nhưng kể cả như vậy, cô vẫn thấy lòng vui vẻ như cũ. Quả nhiên Lệnh chủ Cúc Thiên nói câu kia thật đúng: Tình sinh dục vọng.

Cô e lệ cẩn thận đưa mắt nhìn sang Thương Hàn nằm cạnh. Hắn nhắm mắt, thần sắc trông thật bình yên, tựa như đang ngủ. Cô hơi lo lắng, không biết kế tiếp nên làm gì. Nhưng ngay lúc cô khẽ cử động thì Thương Hàn vươn cánh tay kéo cô vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô, khẽ nói: “Còn đau phải không?”

Mặt Nghi Huyền nóng lên, chỉ khẽ đáp lại: “Vâng.”

Thương Hàn không nói mà chỉ ôm cô chặt thêm. Khi kê đầu trên lồng ngực hắn, nghe tiếng tim hắn đập cô lại nghĩ đến chuyện sinh tử. Cô ôm thắt lưng hắn, nhẹ giọng hỏi: “Sư huynh, nếu ta muốn huynh và ta vĩnh viễn ở lại Chân Hư cảnh, huynh sẽ đồng ý chứ?”

Thương Hàn im lặng.

“Quả nhiên...” Nghi Huyền thở dài nói.

“Quả nhiên cái gì? Nói cho hết câu đi.” Thương Hàn nhẵn mày nói.

Nghi Huyền thầm cảm thấy buồn cười, trả lời: “Quả nhiên là tâm cao chí xa, chẳng ngại sinh tử, không hổ là Đàn Chủ tịnh hành đàn* của Dịch Thủy đình ta.”

(*tịnh hành đàn: có lẽ là người được xếp vào hàng ngũ thanh liêm nhất.)

“Chứ không phải là tâm cao khí ngạo sao?” Thương Hàn nói.

Nghi Huyền vốn định nói hắn chấp nhặt, lời đến môi lại nuốt trở lại. Chuyện đã đến bước này, tội gì phải cãi lại hắn chứ? Cô cân nhắc câu chữ, nói: “Lời đấy là ta cố ý nói ra để chọc tức huynh. Huynh và ta trước nay đều bất hòa, không vừa ý nhau, ta cũng không biết nên nói như thế nào về huynh cho tốt.” Cô cười tự giễu, rồi lại nói, “Tóm lại là huynh đừng để trong lòng là được.”

“Sao có thể không để trong lòng...” Giọng Thương Hàn hơi buồn bã.

“Huynh...” Nghi Huyền bắt đầu dĩ vô cùng, cô đẩy nhẹ hắn ra, sáng giọng nói, “Suy cho cùng huynh là sư huynh, thì phải khoan dung với ta một chút chứ?”

“Cho dù ta để trong lòng, nhưng có bao giờ thực sự so đo với muội đâu?” Thương Hàn nói.

Nghi Huyền lòng hơi vui vẻ, môi nở nụ cười nói: “Thế vừa nãy không phải là so đo tính toán với muội sao?”

“Chẳng qua ta chỉ hỏi muội sao lại đổi ‘Tâm cao khí ngạo’ thành ‘Tâm cao chí xa’ mà thôi. Nghe vậy giống như đang khen ta.” Thương Hàn nói thản nhiên.

Cách nói kiểu đánh úp như vậy làm Nghi Huyền trở tay không kịp. Cô không biết đáp ra sao, đành phải thành thật nhận thua, nói: “Đúng vậy, ta vẫn luôn cho rằng huynh tự đánh giá mình quá cao, không coi ai ra gì, chẳng những hiểu nhầm mà còn chấp nhặt, một chút tính trượng phu cũng không có...” Mặt Thương Hàn âm u dần theo từng câu nói của cô. Cô nhìn về mặt hắn, giọng mang theo ý cười nói, “Nhưng huynh cũng biết, huynh có tư chất xuất sắc hơn người, đúng là kỳ tài có một trong vạn người, nên có tâm cao khí ngạo cũng là phải. Từ nhỏ huynh đã say mê võ học, tâm không màng đến chuyện khác, chỉ truy cầu thắng lợi vinh quang là phải. Bị hiểu lầm nhiều, cũng chỉ vì phỏng đoán của những người ngoài cuộc như chúng muội mà thôi. Mà kiêu ngạo như huynh sao lại chịu hạ mình, đi khắp nơi giải thích cho những chuyện không có thật như vậy...” Những lời này cô đã để dưới đáy lòng khá lâu, bây giờ được nói ra cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Cô thở phào một hơi, thanh âm càng chân thành dịu dàng hơn, “Thật ra cũng không cần

phải giải thích, huynh đối xử với đồng môn ra sao, chỉ cần để tâm một chút là thấy. Cho dù lúc đó quan hệ đôi ta không tốt chút nào, nhưng khi ta gặp nguy hiểm, chắc chắn huynh sẽ che chở cho ta. Cho dù nhập ma đạo, nhưng tâm tính khí phách của huynh không hề bị lay chuyển. Đứng trước sinh tử, cũng không dao động... Tuy rằng ngoài miệng muội không thừa nhận, nhưng muội vẫn luôn tự hào vì có người sư huynh như huynh.”

Thương Hàn nghe xong, khóe môi vẽ lên độ cong xinh đẹp, hỏi cô: “Nói thật lòng?”

“Ừ. Thật lòng.” Nghi Huyền cười đáp.

Thương Hàn kéo cô vào lòng, mỉm cười nói: “Thật là dễ nghe.”

Giây phút đó, Nghi Huyền bỗng thấy hối hận, hối hận là vì sao mình không nói những lời này sớm hơn. Người đàn ông này đã mong chờ sự thẳng thắn của cô bao lâu này, nhưng cô lại quanh co lòng vòng, bỏ phí mất bao thời gian. Tuy bây giờ đã có thể thẳng thắn với nhau, nhưng còn bao nhiêu thời gian cho họ nữa đây? Cô ôm chặt hẳn hơn, chỉ nghe nhịp tim hẳn mà không dám nghĩ thêm...

Lúc này, Thương Hàn đè thấp giọng, thì thầm với cô: “Nghi Huyền, ta sợ chết.”

Tim Nghi Huyền thắt chặt, đau âm ỉ.

“Ta không phải là kẻ không ngại chết như lời muội nói...” Thương Hàn nói, “Năm đó khi đứng giữa bờ vực sinh tử, lại bị ma chùng nhập thân. Nếu không nhờ ý chí muốn sống sót thì đã không thể hấp thụ được ma chùng. Ta biết mình sẽ nhập ma, nhưng dù sao cũng còn được sống. Ngay cả lúc bị Lệnh chủ đoạt mất thân thể cũng vậy, cho dù cơ hội sống có mong manh, nhưng ta vẫn tận lực chống lại hẳn, chưa giây phút nào từ bỏ. Lúc đoạt lại được thân thể, thì thần thức cũng đã bị tổn thương, chẳng khác gì phế nhân. Khi đó muội viết gì vào lòng bàn tay ta, muội còn nhớ không?”

Nghi Huyền không biết hẳn muốn nói câu nào nên không tùy tiện trả lời.

“...Sẽ tốt lên thôi.” Thương Hàn nói, “Sao ta không hy vọng linh khí Chân Hư cảnh sẽ chữa khỏi cho ta chứ? Nhưng tất cả lại chỉ là tưởng tượng mà thôi, cho dù ta có cố gắng đấu tranh ra sao, cũng không đủ...”

Nghi Huyền chỉ cảm thấy vành mắt đau xót, nước mắt cũng trào xuống, “Là muội hại huynh... Muội không nên đưa huynh tới đây. Nếu không đến Chân Hư cảnh, thì chúng ta đã trở về Dịch Thủy đình từ lâu, có lẽ Chưởng môn sẽ tìm được cách khác để chữa trị cho huynh. Là tại lòng tư tâm của ta, để cho huynh bị linh khí Chân Hư giày vò ra nông nổi này... Đều tại ta...”

Thương Hàn vỗ nhẹ lên lưng cô, nói: “Là nhờ linh khí Chân Hư tăng cường sức mạnh a chùng nên năm giác quan của ta mới lần lượt phục hồi. Muội cũng biết, mười năm bị chiếm thân thể đó, ta đã trải qua như thế nào? Vô tri vô giác, cô đơn hoang tịch, cái cảm giác này còn đáng sợ hơn cái chết. Nắng mưa mùi hoa, chua ngọt cay đắng... Nếu không có chuyến đi này, có lẽ ta đến vĩnh viễn cũng không được cảm nhận những điều này. Thực ra, lúc ta để muội vào Chân Hư Cảnh đặt thần châu cũng là do ta có lòng riêng. Mặc dù là giả, nhưng ít nhất cũng để cho ta được nhìn thấy...”

Nước mắt Nghi Huyền rơi không ngừng, nghẹn ngào không nên lời. Thương Hàn nâng khuôn mặt cô lên, khẽ hôn lên trán cô, “Đừng khóc. Ta nói những điều này không phải vì muốn chọc uội khóc đâu.”

Nghi Huyền cố nén tiếng thút thít, nói: “Muội không khóc nữa là được. Huynh đừng nói đến chuyện sống chết nữa. Nhất định còn cách khác. Muội còn rất nhiều điều chưa nói với huynh, còn rất nhiều nơi muốn đưa huynh đến... Còn nữa, huynh chưa nắm qua tay nghề của muội đâu nhé. Muội cũng quên không hỏi, huynh thích ăn món nào nhất?”

Thương Hàn cười lắc đầu, “Món nào cũng được.”

“Nói dối.” Nghi Huyền lập tức phản bác lại, “Muội biết mà, tính tình huynh giống y như Phương Thanh sư tỷ. Trước đây, Tiểu Xuyên Nhi cũng hỏi sư tỷ thích ăn gì, tỷ cũng nói ‘Không có món nào’ à, rồi ‘Gì cũng được’, về sau huynh đoán xem thế nào? —— Không ăn ngọt không vui à! Huynh đừng hòng gạt muội nha, chắc chắn cũng có món huynh thích, mau thành thật nói uội biết đi.”

Thương Hàn suy nghĩ một lát, rồi bất đắc dĩ nói: “Cho dù có thì ta cũng không nhớ tên.”

Nghi Huyền bật cười, “Chẳng lẽ sư huynh chàng ngũ cốc chẳng phân biệt nổi?”

Thương Hàn nhíu mày, “Quân tử không gần bếp núc, ta không phân biệt được cũng có sao?”

“Nói thế không đúng rồi, sai rõ ràng ấy, quân tử...”

Nghi Huyền còn chưa nói xong, đã bị Thương Hàn béo má. Thương Hàn giận dữ: “Không cãi lại ta không được à?”

Nghi Huyền nhìn hắn, không nhịn được cười. Cô kéo tay hắn xuống, xoa xoa cái má bị béo đau của mình, nói: “Vâng vâng vâng, muội sai rồi, không nên soi mói vào lỗi sai của huynh, được chưa?”

Thương Hàn hít một hơi, ấn cô vào ngực, không mở miệng. Nghi Huyền càng buồn cười hơn, vùi đầu vào lồng ngực ấm áp của hắn, thật là một cảm giác dễ chịu xưa nay chưa từng có. Cô nhắm mắt lại, định an tâm nằm trong vòng ôm dịu dàng, thì bỗng nhớ đến một việc.

Hình như, không còn cảm giác đau nữa. Không chỉ cơn đau khi bị phá thân mà ngay cả những vết thương cũ cũng không còn đau nhức nữa. Cả người từ trên xuống dưới hoàn toàn thư thái dễ chịu. Cũng chỉ qua một thời gian ngắn mà thôi, vì sao lại như vậy?

Nghi Huyền mở vòng ôm của Thương Hàn, ngồi dậy vội vàng hỏi hắn: “Sư huynh, huynh còn thấy khó chịu không?”

Thương Hàn nghe cô hỏi xong, cũng nhận ra điều dị thường. Hắn hơi nâng người dậy, cẩn thận cảm nhận chốc lát, rồi nhíu mày lại.

Nghi Huyền đã biết câu trả lời của hắn, cũng nhíu mày nói: “Thật là kỳ lạ. Chẳng lẽ nơi này cũng có linh khí Chân Hư sao?” Cô vừa nói vừa nhìn xung quanh. Ngay khi cô quan sát kỹ chung quanh thì mọi đầu mối vướng mắc cũng dần dần được hé lộ.

“Thì ra là thế!” Nghi Huyền nói, “Muội biết ma vật trong Chân Hư cảnh kia định làm gì rồi!”

“Làm gì?”

“Khi muội ở dưới pháp đàn, có nghe thấy Lưu Tố Tâm và Lục Tín nói, vì Lục Tín có lòng tư lợi khiến cho linh khí Chân Hư bị tiết ra ngoài, không thể chống đỡ qua Tết Đoan Ngọ được, vân vân. Sau đó ma vật kia xuất hiện, nói sẽ để Lục Tín cùng con gái hắn được bình yên ra khỏi Chân Hư cảnh. Lại còn lần trước, Lục Tiểu Oanh nói với huynh...”

Thương Hàn hiểu ý, nói: “Con bé nói sẽ dẫn ta đến đường không bị bệnh tật cũng không bị chết.”

“Đúng. Cái con bé gọi là ‘đường’ chỉ sợ là nơi mà linh khí Chân Hư tiết ra. Như vậy có thể giải thích cho hiện tượng ở biển hoa, hay bây giờ kia.” Nghi Huyền mặt nghiêm trọng, “Nhất định ma vật kia lợi dụng Lục Tín, muốn mở rộng phạm vi của Chân Hư cảnh, tái diễn lại thảm kịch năm xưa. Nhưng vì không rành tâm pháp Chân Hư Diễn nên chưa thể thành công, mà ngược lại còn phá trận. Nhưng giờ chúng có Vân Hòa sư bá trong tay, chỉ sợ ma vật kia còn có chiêu khác... Hồng rồi, muội nên phát hiện sớm mới phải.”

Thương Hàn nói: “Đừng lo lắng quá. Ta sẽ vào Chân Hư cảnh làm thịt ma vật kia.”

“Không cho phép!” Nghi Huyền bác bỏ ngay.

Thương Hàn còn định nói thì Nghi Huyền đã giành nói trước: “Huynh làm sao giết được nó trong Chân Hư cảnh? Cho dù có giết được, nhưng mỗi lần huynh động võ là lại kích động ma chủng, rồi cuối cùng chính bản thân mình bị tổn hại thôi. Muội mặc kệ cái đạo lý muốn chết có ý nghĩa của huynh, muội chỉ muốn huynh sống thật tốt!”

Thương Hàn buồn bã nói, “Nghi Huyền, ta...”

“Đừng đi.” Nghi Huyền ngắt lời hắn, “Chẳng lẽ đến giờ này rồi mà huynh cũng không chịu nghe lời ta nói lấy một lần sao?”

Thương Hàn nhíu mày, do dự không nói.

“Đồng ý với muội đi.” Nghi Huyền vươn tay vuốt lên má hắn, nửa là khuyên nhủ nửa là ra lệnh.

Thương Hàn im lặng chốc lát, cuối cùng thỏa hiệp, “Được, ta đồng ý.”

Nghi Huyền nở nụ cười nói, “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Huynh không được nghĩ đến chuyện xả thân giết địch nữa nhé. Bây giờ muội sẽ đến Vĩnh Thánh Thiên tông nói với họ về ma vật kia. Huynh ở đây chờ muội.”

“Ta đi cùng muội.” Thương Hàn lập tức nói.

“Muội ngại không đi nhanh hơn, nếu đưa huynh đi cùng sẽ tốn nhiều thời gian.” Nghi Huyền nói.

“Nói vậy là ta làm liên lụy muội sao?” Thương Hàn giận dỗi.

Nghi Huyền cười nói: “Đừng nhỏ mọn vậy chứ, chẳng phải đã nói sẽ không so đo với muội còn gì?” Cô nói rồi hôn nhẹ lên môi hắn, “Chờ muội.”

Một chút xấu hổ xẹt qua hai má Thương Hàn, rồi bỗng chốc hóa thành nụ cười yếu ớt. Hắn thở dài, gật đầu với cô

27. Chương 27

Nghi Huyền đứng dậy mặc quần áo xong định mở kính giới bảo vệ Thương Hàn nhưng Thương Hàn chỉ bảo cô để bội kiểm lại, rồi dặn cô mau đi chóng về. Nghi Huyền không kéo dài thêm thời gian, ra khỏi căn phòng Tử Đằng, cô chạy chậm vài bước rồi nhún người bay lên trời cao. Bóng đêm âm u, dưới ánh trăng mờ lung cô không nhìn rõ con đường phía trước, vừa định gọi bảo kính lên soi sáng thì đột nhiên bật cười nhớ ra một chuyện.

Cô quên mất là mình đã dùng thuật Kính Ảnh trên người Thương Hàn, trải qua một hồi lộn xộn không kịp thu lại thuật nên giờ bảo kính vẫn nằm trong cơ thể Thương Hàn. Thế mà vừa rồi còn định gọi bảo kính ra, may là chưa niệm khẩu quyết, không thì thành trò hề rồi.

Cô cười mình sao lãng không chú ý thì bỗng nghĩ ra một chuyện. Có khi đặt gương lại trong người hắn lại hay. Nhớ lúc trước hắn từng nói thương thể trên người không thể cứu chữa được, nhưng có mỗi thuật Kính Ảnh là hắn không phủ định, mà chỉ nói “Đừng nhắc đến nữa”. Nếu câu “Đừng nhắc đến nữa” mang ý nghĩa là không muốn cô phải chịu đau thay hắn, vậy thì chứng tỏ thuật Kính Ảnh thật sự hiệu nghiệm. Đúng vậy, nếu cô có thể chịu đựng ma khí phản phệ thay hắn, thì hắn cũng có thể bình an mà trị hết ma chủng, giống như Phương Thanh sư tỷ và Lâm Xuyên vậy!

Nhưng sự thật là khả năng hút lấy thương tổn của cô chỉ có hạn, mà đạo hạnh của cô cũng kém hơn hắn, căn bản không thể chịu nổi những tổn thương dữ dội kia. Chỉ sợ hắn chưa kịp khỏi bệnh thì cô đã mất luôn mạng rồi.

Cô di chuyển trên không trung, nét mặt đầy ngưng trọng mà suy nghĩ. Một lát sau, cô bỗng nghĩ thông suốt, một ý tưởng hình thành trong đầu — Chân Hư cảnh.

Bộ xương có thể sinh da sinh thịt, người chết có thể sống lại. Vậy nếu cô thi triển thuật Kính Ảnh trong Chân Hư Cảnh thì sao?

Cô giãn mày cười, quyết định sẽ làm theo phương pháp đó. Cô tạm ngưng suy nghĩ về việc này, tiếp tục tìm đường. Lúc này hai mắt đã thích ứng với bóng tối, cô có thể lảng máng nhìn thấy cung các Vĩnh Thánh Thiên tông thuần một màu trắng, sáng bóng như viên châu, tỏa sáng giữa bóng đêm đậm dày trong núi. Cô cười gió bay đến, chỉ chốc lát đã tới trước điện.

Cô thả người bay xuống đất, vừa định vào thì người bỗng lão đảo suýt ngã sấp xuống. Cô cuống quýt bám vào cột nhà cố gắng đứng vững, chỉ một cái chớp mắt như thế mà cô cảm giác như cả người mình vừa trải qua một cơn chấn động, mọi đau đớn cùng lúc đổ ập xuống. Nơi đây cách rất xa Chân Hư cảnh, có lẽ linh khí đã mất hiệu lực, những vết thương cũ lại khôi phục như lúc đầu. Cả người cô nóng lên, còn chảy ra mồ hôi lạnh. Cô hít sâu mấy hơi, cắn răng đứng dậy, nhắc bước đi.

Nơi này vẫn như lúc đầu cô đến, không một bóng người, hiu quạnh buồn tẻ như tòa thành hoang. Mây khói vẫn trôi nổi dưới đất, như dòng nước lững lờ chảy qua dưới chân đem đến cảm giác mát mẻ. Cô nhớ đến chuyện xưa Trí Vận từng kể, bỗng cảm thấy bi thương. Đúng lúc này, tiếng đàn du dương uyển chuyển vang vọng lại. Cô đi theo tiếng đàn, vượt qua cây cầu hình vòm đi đến tòa thủy tạ, nơi mà đèn đuốc sáng chói, soi rõ bốn bề trắng xóa như tuyết. Người đang gảy đàn vẫn mặc bộ bạch y không nhiễm bụi như cũ. Ngón tay hần khẽ gảy lên sợi đàn màu xanh bằng khói, sợi khói đó chỉ chốc lát đã tiêu tan. Không đợi cô mở lời trước, hần ngừng gảy đàn, mở miệng nói: “Chưa chết sao.”

Bao nhiêu công tác chuẩn bị cho tinh thần “Đối với bậc trưởng bối phải cố mà nén giận” của cô chỉ vì một câu nói trên mà vỡ vụn thành từng mảnh.

Lạc Kiến Hoài thấy cô không đáp, lại tiếp tục gảy đàn, nhưng cuối cùng vẫn sốt ruột nói: “Có chuyện thì nói mau.”

Nghi Huyền cố nhẫn nhìn hồi lâu mới khiến cho giọng mình bình tĩnh hòa nhã hơn. Cô không biết nên xưng hô với hần ra sao, chỉ đơn giản lướt đi vài chi tiết, trực tiếp kể lại chuyện ma vật trong Chân Hư cảnh kia.

Lạc Kiến Hoài vẫn bình tĩnh gảy đàn, không hề tỏ ra kinh ngạc. Hần nghe xong lại khinh thường nói: “Khỏi phải quan tâm đến nó.”

Nghi Huyền không ngờ hần lại đáp lại như thế, cô sửng sốt vô cùng, “Hàng yêu trừ ma là trách nhiệm của Cửu Nhạc chúng ta, vì sao có thể nói mặc kệ được?”

Lạc Kiến Hoài gảy một nốt dài, rồi ngón tay nhấn xuống, khi dây đàn ngừng rung hần nói: “Vậy ta hỏi người, ma vật kia từ đâu đến?”

Trả lời vấn đề này không khó nhưng nói đơn giản cũng không đơn giản chút nào. Nghi Huyền không biết nên đáp ra sao, lại càng không hiểu vì sao hần hỏi như vậy.

Lạc Kiến Hoài đứng dậy, đi từ từ đến trước mặt Nghi Huyền, tay tự chỉ vào ngực mình, nói: “Nhân tâm.” Hần cười khinh miệt: “Muốn trừ ma vật, thì hãy cứu lấy nhân tâm trước. Cô chưa nói cho ta biết, làm thế nào để cứu?”

Hần thấy Nghi Huyền không đáp được lại hừ lạnh nói: “Ngày xưa ma vật làm loạn ở Vĩnh Thánh Thiên tông ta, chúng ta đã dốc toàn lực trục xuất hết ma vật khỏi Thánh Sơn, việc này không thể nghi ngờ được. Ta không biết ma vật trong Chân Hư Cảnh kia từ đâu mà đến, nhưng chỉ có một chuyện mà ta vô cùng tình tường —— đó là vì lòng tham không đáy, bởi vậy mới dẫn ma vật đến, hậu quả có ra sao, thì đều là gieo gió ắt gặp bão mà thôi.”

Nghi Huyền nhún mày phản bác lại: “Nếu ma vật kia có thể mở rộng được pháp trận thì Vĩnh Thánh Thiên tông cũng bị nguy hiểm, chẳng lẽ không nên trừ họa sao?”

“Vạn vật trên thế gian, có thịnh thì cũng có suy. Phái ta kéo dài hơi tàn đến giờ, e rằng số kiếp đã sớm tận, còn cần phải sợ hãi sao?” Lạc Kiến Hoài vẫn lạnh nhạt nói, “Cô cũng đừng nói đến đại nghĩa thiên hạ nữa, cho dù ma vật kia mở rộng được pháp trận thì linh khí Chân Hư cảnh vẫn không thể vượt qua được Lục Hư Thánh Sơn. Nó không xuống được núi thì cũng không hại được ai, cô không cần phải lo nghĩ vô cớ thế đâu.”

Sau những lời đó, Nghi Huyền hoàn toàn á khẩu. Lạc Kiến Hoài nhìn cô, rồi lại cười khinh miệt, nói: “Cô lo lắng cho Chân Hư cảnh như vậy chẳng qua là vì tên sư huynh nửa chết nửa sống của cô phải không. Trước kia nói hào hùng đến thế, mà giờ đúng là vẫn sợ chết. Thật là đạo đức giả.”

Nghi Huyền vốn không định nói nhưng nghe hần nói thế, lồng ngực lại bùng lửa giận, “Sư huynh ta đã rời khỏi Chân Hư cảnh từ lâu, đừng có dùng lời sỉ nhục huynh ấy.” Cô nói xong, lại bình tĩnh nói, “Người nói ta có lòng riêng, ta thừa nhận. Ta vốn là người phạm trần, xin vào tiên môn cũng chỉ vì chữa bệnh. Sư môn không những trị hết bệnh của ta, mà còn dạy ta phải quý lấy sinh mạng. Ta không có tài cứu thế, nhưng ít ra ta cũng có lòng trắc ẩn. Ta lo lắng cho sự tồn vong của Chân Hư cảnh cũng chỉ vì không muốn bị kịch tái diễn. Giờ đến đây thông báo quả thực là xuất phát từ tình nghĩa của Cửu Nhạc, chứ không phải muốn cầu xin gì người, vậy thì đạo đức giả ở chỗ nào?”

Lạc Kiến Hoài nghe cô nói thế thì thu lại vẻ cười nhạo, hần chậm rãi nói: “Tóm lại, chuyện của bản phái không dám làm phiền đến người ngoài. Các người đã không lưu luyến đến cõi ảo mộng kia thì hãy mau mau

rời khỏi đây đi. Chết ở ngoài còn hơn chết ở đây.”

Nghi Huyền cũng không còn lòng nào tranh luận với hắn nữa, cô cúi đầu ôm quyền cáo biệt, rồi đi ra ngoài mà không hề quay đầu lại. Nhưng còn chưa đi được xa, từng tắc trên da thịt đều thấy đau xót, khiến cô choáng váng bước chân cũng hẫng, tưởng như người cô sắp ngã xuống thì Lạc Kiến Hoài lại bay vút người qua, chìa tay đỡ lấy cô.

“Cô ở trong linh khí Chân Hư Cảnh quá lâu, cảm giác cũng bị tê liệt rồi sao, ngay cả thân thể ra sao cũng không biết.” Lạc Kiến Hoài chẩn bệnh cho cô rồi nói, “May mà chỉ bị thương nhẹ, nhưng lại mệt mỏi quá độ, cô chỉ cần điều tức nửa ngày là được. Nơi đây rất rộng, cô tự tìm lấy một chỗ mà tĩnh tọa.”

Nghi Huyền chậm chạp đứng dậy, tránh khỏi cánh tay đang đỡ mình nói: “Không cần. Sư huynh còn đang chờ ta.”

“Hắn đã nửa chết nửa sống rồi, cô cũng muốn tự giày vò mình thành kẻ nửa chết nửa sống sao?” Lạc Kiến Hoài nói.

“Sư huynh ta sẽ khỏe lên. Ta cũng sẽ không sao.” Nghi Huyền mỉm cười, lại ôm quyền lần nữa, cất bước đi khỏi.

Lạc Kiến Hoài nhìn theo bóng lưng nghiêng ngả của cô, không nói một lời.

...

Lại nói đến trong căn phòng Tử Đằng, Thương Hàn choàng áo trên vai, ôm kiếm ngồi dựa vào cây hoa Tử Đằng. Gió mát dịu dàng lùa vào, những nhành cây Tử Đằng cũng rung nhẹ theo, khe khẽ vờn bên tai Thương Hàn. Hắn đưa tay chạm lên chỗ bị ngứa, nhưng vừa chạm lên một đóa hoa Tử Đằng bỗng rơi xuống vai hắn. Hắn nhẹ nhàng cầm đóa hoa lên, để sát trước mũi hít một hơi thật sâu, hương thơm quá đỗi ngọt ngào thấm xuống phổi khiến hắn vui vẻ nở nụ cười.

Lúc này, tiếng Nghi Huyền vang lên ngoài cửa, gọi hắn: “Sư huynh.”

Thương Hàn càng vui mừng hơn, hắn định mở miệng đáp nhưng người bỗng cứng đờ. Hắn nghe thấy sự quỷ dị trong từng bước chân của cô, mỗi bước chân đều cực nhẹ nhàng, chân vừa chạm xuống mặt đất, âm thanh đã bị hút sâu xuống tám tấc rêu dưới đất, khiến người ta khó có thể phân biệt. Hắn đợi cô đến gần hơn rồi lạnh lùng cười, rút trường kiếm khỏi vỏ, lập tức tung chiêu tấn công về phía cô.

Người tới cuống quýt né tránh, sợ hãi nói: “Sư huynh, huynh làm gì vậy?”

“Giọng nói học giống đến mười phần thì sao? Chỉ có vậy mà đòi lừa ta?” Thương Hàn nói rồi tung chiêu Thương Đào, đánh bật vị khách không mời kia ra khỏi căn phòng Tử Đằng.

Mánh khéo bị nhìn thấu thì người nọ cũng đổi lại giọng nói: “Hai mắt mù mà còn bản lĩnh như vậy.”

Đó là giọng của một nam tử, nghe vô cùng xa lạ. Thương Hàn cau mày: “Nói mục đích của người, nếu không ta sẽ không khách khí.”

Nam tử khẽ cười: “Ngươi và ta vốn là đồng loại, tội gì phải giết lẫn nhau?”

Thương Hàn nghe thế, lạnh lùng nói: “Ngươi chính là ma vật trong Chân Hư cảnh?”

Nam tử kia đáp thoải mái: “Đúng vậy. Lúc trước...”

Nam tử kia còn chưa dứt lời, Thương Hàn đã khởi chiêu, Vãn Tinh phóng xuống như ngàn vạn mũi tên, ùn ùn phủ đầy trên đỉnh đầu nam tử kia. Hắn lập tức kinh hãi, lập tức lùi lại mấy trượng, gắng gượng tránh được một đòn kia. Hắn không tùy tiện mở miệng nữa, chỉ cảnh giác động tác của Thương Hàn.

“Có gan đến đây, sao không đánh một trận cùng ta.” Lời vừa dứt, Thương Hàn lại thi triển Vãn Tinh, tuyệt sát tứ phương.

Lúc này nam tử kia không né tránh nữa. Khi ánh sáng tàn phai, thì không gian xung quanh cũng im lặng như tờ. Thương Hàn tập trung nghe động tĩnh quanh mình, cố phân tích những âm thanh mình nghe thấy. Nam tử kia thở dài bất đắc dĩ: “Các hạ thật nóng nảy, ta đâu nói ta tới tìm người gây hấn, mà cho dù là đến hại người thật, thì tại nơi trần ngập linh khí Chân Hư thế này, ai có thể chết chứ?”

“Muốn diệt ngươi, thì có cả đồng cách.” Thương Hàn vừa dứt lời, bàn tay lật lên, mở ra một chùm sáng chói lọi có hình dạng như một bảo kính, hấn vung tay quát: “Thần Hoang Thái Hư! Thu!”

Ánh sáng trong chiếc gương đó bỗng tóe ra, truy đuổi theo nam tử kia. Nam tử kia nhanh nhạy bay vọt lên tránh thoát, đánh vụn luồng sáng chói lọi đó. Sau đó người hấn vọt biến mất, chỉ chớp mắt đã đứng sau lưng Thương Hàn, vươn móng vuốt tấn công.

Thương Hàn né được móng vuốt kia, tuy không bị thương nhưng quần áo lại bị xé rách. Nam tử kia muốn truy đuổi theo nhưng khi nhìn thấy lưng Thương Hàn, người hấn bỗng khựng lại.

Trên lưng Thương Hàn là hình bướm vàng đang tung cánh bay, trên cánh bướm còn ánh ra màu hoàng kim lấp lánh dưới ánh trăng.

Nam tử kia mang theo nghi hoặc, gọi Thương Hàn: “Chủ Thượng?”

Thương Hàn nghe thấy hấn gọi như vậy thì hơi khó hiểu.

“Không... Ngươi không thể là Chủ Thượng được...” Nam tử kia tự đáp, “Ta hiểu rồi, ngươi bị Chủ Thượng đoạt thân thể, chẳng trách trên người mang ma đạo. A, thật cừ, vậy mà có thể đoạt lại được thân thể.”

“Bớt sàm ngôn đi!” Thương Hàn nào có tâm tình ôn chuyện cũ với hấn, lại thi triển thuật thu nhốt. Thế nhưng, thuật pháp vừa triển khai thì ngực hấn cũng chấn động, một luồng sức mạnh bắt đầu xao động trào dâng trong cơ thể hấn, khiến hấn nhất thời không thể tự kiềm chế. Đám khí đen đặc thoáng chốc tràn ra, ma chương bao phủ khắp bốn phía, làm cây cối hoa cỏ héo khô.

Quả nhiên vừa dùng thuật pháp của bảo kính thì ma chủng đã kích động... Thương Hàn vội thu lại thuật pháp, rồi lại lùi xuống vài bước thử thu lại ma khí kia.

Nam tử kia thấy vậy thì càng vui vẻ, “Ha ha, đúng là trời giúp ta. Thân thể này nên nhượng lại cho ta dùng đi.”

28. Chương 28

Thương Hàn nghe lời cuồng vọng như vậy lại nhớ đến quãng thời gian mười năm bị đoạt thân thể, khiến hấn giận dữ vô cùng. Cơn giận này lại phối hợp với ma chủng trong người, gây ra từng đợt chấn động khiến toàn thân hấn run rẩy. Nhưng giọng hấn vẫn ngạo nghễ như cũ, còn ẩn chứa sự sắc lạnh như lưỡi dao: “Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn đụng đến thân thể ta?” Nói xong, hấn đứng thẳng người, chém ngang kiếm về phía trước.

Nam tử kia đã quan sát Thương Hàn vô cùng kỹ lưỡng, trên mặt hấn tràn đầy tự tin. Hấn ngẩng đầu lên, cơ thể vốn đang ở hình dạng con người bỗng biến thành một mảng đen ngòm, chỉ còn lại đôi mắt đỏ ngầu như máu. Điều còn đáng sợ hơn đó là trên thân thể đen kịt của hấn không ngừng nhỏ nước xuống. Những giọt nước kia như vật sống, chúng cắn nuốt mọi thứ xung quanh mình, ngay cả bùn đất đá sỏi cũng không may mắn thoát khỏi.

Mắt Thương Hàn không nhìn thấy, nên đương nhiên không thể thấy được cảnh tượng kinh khủng này, hấn chỉ nghe thấy những âm thanh vụn vặt quỷ dị. Lúc hấn đang phán đoán vị trí của đối phương để quyết định xem nên tấn công hay không thì nam tử kia bất ngờ vung tay lên, khiến vô số những giọt nước đen kịt bắn như mưa về phía Thương Hàn. Thương Hàn nghe thấy âm thanh khác thường, vội rút lui về sau, nhưng vẫn bị một giọt nước bắn lên người. Giọt nước đó lập tức đục khoét xuống xương thịt khiến hấn đau đến cau mày. Và cũng ngay lúc này nam tử kia phóng người tấn công tới. Thương Hàn thi triển chiêu Phi Sương, lấy kiếm khí hất toàn bộ đám bọt nước kia đi, sau đó tung liền một lúc ba chiêu Huyền Bộc, tấn công thẳng về phía nam tử kia. Ba luồng kiếm chớp nhoáng chém nam tử kia làm mấy đoạn, thế nhưng cơ thể đen như mực của hấn tựa như chất keo đặc sệt màu đen vậy, chỉ nháy mắt những đoạn bị đứt đã nối lại với nhau, chỉ còn chừa lại đám nước màu đen minh chứng cho uy lực của chiêu kiếm vừa rồi.

“Chà... Kể được Chủ Thượng chọn quả nhiên không tầm thường. Ta cũng nên xuất ra chút bản lĩnh mới được.” Nam tử cười khê, hai tay vung ngang ra, quát, “Mặc Thực!”

Tiếng quát vừa dứt, một sóng nước màu đen trào lên, cuộn cuộn phóng về phía Thương Hàn. Nếu là cận chiến, Thương Hàn hoàn toàn có thể phán đoán chiêu thức thông qua tiếng động cọt sạt trong không khí, nhưng chiêu “Mặc Thực” này vừa không cảm nhận được nhiệt độ, vừa không phân biệt được âm thanh một cách chuẩn xác, nên hắn bị rơi vào tình thế bất lợi. Đúng lúc này, ma chủng trong cơ thể lại bị kích động một lần nữa, khiến cho từng luồng sức mạnh chạy một cách bừa bãi liên tục va chạm vào nhau, giống như muốn phá da thịt để xông ra. Đợt chấn động này quá dữ dội khiến hắn không thể chịu nổi, cả người quỵ sụp xuống. Không còn sức để tấn công hắn buộc phải phòng thủ. Hắn gắng gượng gọi Kính Giới lên, ngăn dòng nước đen ăn nuốt mọi vật kia ở ngoài.

Gương mặt nam tử kia đen kịt không nhìn ra biểu cảm, nhưng vẻ giấu cợt trong đôi mắt hắn thì rõ ràng vô cùng. Vẻ mặt kia đúng như chim ưng bắt mồi, thắng lợi cảm chắc trong tay.

Ma khí càng lúc càng điên cuồng ngang ngược hơn, khiến Thương Hàn lực bất tòng tâm. Nhưng rồi hắn chợt nhận ra mưu đồ của nam tử kia, chiêu Mặc Thực này không phải là sát chiêu. Nếu muốn đoạt thân thể thì không cần thiết phải dùng chiêu này. Vậy mục đích của ma vật này chỉ có một: đó là ép Thương Hàn dùng pháp lực đánh lại hắn, để thúc đẩy ma chủng không ngừng phát triển, đạt đến mức có thể chiếm đoạt toàn bộ thần trí, cuối cùng hắn có thể dễ bề tháo tung.

Hoặc mục nát mà chết, hoặc là mất thần trí... Giờ phút này, hắn đã không còn sự lựa chọn nữa.

Đúng lúc này, Nghi Huyền vừa chạy trở về. Chứng kiến một màn trước mắt, không nén nổi sự kinh hoàng. Thứ đen kịt như mực lơ lửng mang hình dạng người kia có vẻ là yêu quái. Thấy Thương Hàn rơi vào hiểm cảnh, cô vội chạy lên tương trợ.

“Chà, lại thêm một kẻ đến chịu chết.” Nam tử vừa thấy Nghi Huyền đến thì khê cười nói.

Vừa nghe thấy câu nói kia, Thương Hàn tập trung nghe tiếng chân của người vừa đến, lập tức nhận ra là Nghi Huyền. Hắn cố gắng ổn định thuật pháp, hô về phía cô: “Đừng tới đây!”

Nghi Huyền nghe vậy thì ngừng bước, sự gấp gáp lo lắng trong lòng vì một tiếng quát kia mà lắng xuống. Đúng vậy, qua đó thì thế nào? Cô không gương không kiếm, vốn không thể giúp được hắn...

Đột nhiên cái bóng đen như mực kia bay vút tới trước mặt Nghi Huyền, cùng với đó là cơn mưa đen đổ ập xuống. Nghi Huyền cuống quýt tránh khỏi, nhưng đã không kịp. Chất nước màu đen đó đục khoét xuống da thịt khiến cô đau đớn không nhận được mà khê kêu lên một tiếng.

“Bây giờ không phải là ảo thân hử...” Nam tử kia cười ngả ngớn, tiện đà tấn công tiếp, “Lúc trước không phải rất lợi hại sao? Vì sao không đánh trả đi?”

Nghi Huyền chỉ miễn cưỡng né tránh, không thể xuất chiêu chống lại hắn. Ma khí tấn công cô ở trong Chân Hư cảnh lúc trước có lẽ là người này. Cô nên sớm nghĩ đến việc ma vật này sẽ không dễ dàng bỏ qua bọn họ mới phải. Nếu đây là nơi linh khí lan đến, thì ma vật trong Chân Hư cảnh có thể quay lại đây bất cứ lúc nào. Điều là do cô quá sơ suất.

Thương Hàn nghe thấy những âm thanh này thì vội vàng trách mắng: “Nghi Huyền, sao không triển khai Kính Giới!”

Nghi Huyền nghe hắn trách vậy cũng không đáp lại. Mà ma vật kia tấn công càng lúc càng dữ dội hơn, người cô cũng bị chất nước màu đen kia làm tổn thương nhiều chỗ. Nhưng cô có cảm giác hắn không giết cô luôn mà sẽ hành hạ cô giống như mèo vờn chuột.

Thương Hàn không nghe thấy tiếng đáp, lại phát hiện ra cô không mở Kính Giới thì càng cuồng hơn. Tâm trạng chỉ hơi xao động, ma chủng đã lập tức trào lên, quát một đòn thật sâu xuống cơ thể hắn, tưởng chừng như sắp nuốt chửng hắn.

Và cũng ngay lúc này, cơ thể Nghi Huyền đau đớn như bị mũi dùi đâm vào tim, theo đó là cảm giác nóng cháy như bị thiêu đốt từng đốt xương. Cơn đau quá dữ dội gần như sắp giết đứt gân mạch của cô, bóp nghẹt hơi thở của cô. Cả người cô mất hết sức lực, bất ngờ ngã quỵ xuống.

Ma vật kia nhìn thấy cô như vậy, đang mỉm cười định tiến đến gần, thì bỗng bị một luồng ma khí cường đại ở ngay sau lưng làm cho kinh hãi phải dừng bước chân. Hắn quay đầu nhìn, thì thấy “Mặc Thực” của mình bị luồng ma khí hung hãn kia xuyên thủng qua. Đằng sau ma khí đó là một vầng hào quang, trông không hề tầm thường chút nào.

Nghi Huyền cũng thấy được cảnh tượng này, lòng vừa mừng vừa lo.

Ma chủng... Chỉ cần cô có thể chịu đựng phản phệ của ma chủng thay hắn, thì hắn sẽ nạp hóa được ma chủng lần thứ hai, lấy lại được sinh mạng mới.

Cô không kìm được mà nở nụ cười, nhưng nét cười còn chưa đầy đã bị đau đớn xé đứt. Rõ ràng thuật Kính Ảnh của cô chưa đủ mạnh, cơn đau truyền sang vẫn bị hạn chế, nhưng chỉ mới từng này cô đã chịu không nổi. Vết thương mới chồng lên vết thương cũ, cô hiểu mình không duy trì được bao lâu nữa. Tuy nơi này có linh khí thần kỳ nhưng vẫn không bằng linh khí trong Chân Hư cảnh, khả năng phục hồi cũng kém hơn rất nhiều, chỉ sợ để lâu thêm nữa, cô khó lòng chịu đựng được...

Không thể chết được. Trước khi huynh phục hồi, ta tuyệt đối không thể chết!

Nghi Huyền nghiến răng, dồn sức đứng dậy. Chấp niệm đã tiếp cho cô sức mạnh, cô bật người bay lên trời, phóng người bay về hướng Chân Hư cảnh.

Nam tử kia biết cô chạy đi, nhưng không truy. Hắn mang theo vẻ tà nịnh, cười nói với Thương Hàn: “Đồng bạn của người bỏ người đào tẩu rồi, còn không ngoan ngoãn chấp nhận số phận đi?”

Bên trong vùng nước màu đen kia, ma khí bỗng yếu dần đi, ngay cả vầng kim quang cũng trở nên mỏng manh khó nhìn rõ. Nam tử kia thấy thế thì vui mừng không thôi. Nhưng rồi vầng kim quang kia bỗng bừng sáng chói lọi, ré rách mọi hắc ám. Ánh sáng đó lan rộng ra, bao phủ lên vạn vật. Còn Thương Hàn tay cầm kiếm, người đứng thẳng, dáng đứng vô cùng kiên cố, vừa anh tuấn vừa nổi bật, không còn vẻ nóng nảy lúng túng mệt mỏi lúc trước. Hắn chậm rãi nâng kiếm lên, ánh kiếm sắc lạnh lóe qua hai tròng mắt sáng ngời.

“Vậy mà bị người phá giải mất rồi...” Nam tử cười, lại thi triển thuật pháp, mưa đen lại đổ ập xuống công sát.

Mặt Thương Hàn mang theo vẻ ngạo nghễ, trường kiếm khẽ hát lên, ánh kiếm lượn vòng, quật vỡ thế tấn công của cơn mưa kia, và chiêu kiếm này chính là một trong mười chiêu kiếm Dịch Thủy tên “Lưu Tuyết”. Hắn gạt vầng thứ nước màu đen kia đi, nhún người nhảy lên, cầm kiếm đâm thẳng vào mặt nam tử kia. Nam tử kia nghiêng người tránh được, nhưng chưa kịp kéo giãn khoảng cách thì Thương Hàn đã chuyển thế kiếm, chém thẳng xuống vai hắn. Nam tử kia không kịp tránh, lãnh trọn một kiếm.

Nam tử bỗng phát hiện ra một việc, không bận tâm đến vết thương của mình mà mở miệng hỏi: “Người có thể nhìn thấy?”

Thương Hàn không đáp, chỉ hừ lạnh, kiếm phong lại chuyển, nhằm ngay yết hầu hắn.

Nam tử nào dám cận chiến cùng Thương Hàn, cuống quýt lùi sang bên cạnh, lại thi triển chiêu Mặc Thực, dùng lại ngón đòn cũ.

Thương Hàn thấy thế, mở bàn tay ra gọi: “Minh quang động chiếu, kính giới khai giải!” Thuật Kính Giới lúc này không còn đơn giản nữa, nó tràn ra ánh sáng chói lọi, tỏa ra bốn phía, nháy mắt đã làm cơn mưa màu đen kia bốc hơi không còn dấu vết.

Nam tử kia thấy vầng sáng sắp đến gần mình thì lập tức trốn tránh. Thế nhưng, tốc độ lan tràn của vầng sáng đó nhanh hơn hắn nghĩ, chỉ một giây chậm trễ, cánh tay hắn đã bị nó nuốt trọn. Không ngờ trong vầng sáng đó còn ẩn chứa linh lực của tiên gia, chỉ chớp mắt đã bóp nát cánh tay hắn, thậm chí còn ngăn cản không cho tái sinh. Nam tử kia gào lên một tiếng, rồi lẩn vào bóng đêm chạy trốn.

Thương Hàn định đuổi theo nhưng người bỗng thấy mệt mỏi. Hắn biết mình đã tiêu hao quá nhiều sức, nhưng hắn không cam lòng, cố gắng chạy vài bước đuổi theo, cuối cùng sức lực đã cạn, từ từ khụy gối quỵ xuống đất. Hắn chống kiếm, không muốn mình ngã hẳn xuống đất.

Hắn đã khôi phục được thị lực, nhưng nó lại mang lại cho hắn sự bối rối cùng mất mát trước nay chưa từng có. Cảnh vật xung quang vô cùng xa lạ, nơi nơi là bóng đêm ngập tràn, đâu còn bóng dáng mà hắn chờ

mong.

Hắn nhăn mày nghiêng răng, gào lên: “Nghị Huyền ——”

Một tiếng gào này phát ra từ đáy lòng, rung động đến đau đớn hồn phách. Sức lực không còn bao nhiêu của hắn như bị một tiếng gào này rút cạn, đôi mắt mờ mịt như sương mù bao phủ. Suy nghĩ của hắn dần đình trệ, nghiêng người ngã xuống...

...

Nghị Huyền chú tâm dùng toàn lực bay về Chân Hư cảnh. Cơ thể ngày càng đau đớn hơn, chỉ một lát nữa thôi cô sẽ không còn sức để Ngự phong nữa, nhưng lúc này cô tuyệt đối không ngừng lại. Cô chạy được một đoạn, lại nhảy vọt vài bước, người lảo đảo như chim gãy cánh. Thần thức của cô bắt đầu trở nên hỗn loạn, mắt mờ nhoẹt đi, còn tai thì ong lên, làm lẫn lộn cảm giác của cô. Cô kiên trì chạy theo phương hướng mà lúc này mình lảng không lên trời nhìn thấy được. Cô chật vật đi qua con đường nhỏ rồi lại xuyên qua bụi cây, đến khi nhìn thấy tấm bia đá dựng trước Chân Hư cảnh thì mừng khôn xiết, cảm tưởng như chưa bao giờ mừng đến vậy.

Cô dồn sức thả người nhảy vào vùng linh khí ẩm áp kia. Thể xác và tinh thần đều trầm tĩnh lại, cô đi chưa được mấy bước thì ngã quỵ xuống đất, miệng mở lớn hít lấy từng ngụm khí. Mỗi một lần hô hấp đều gắng hết mình hút linh khí xuống phổi. Không bao lâu sau, đau đớn bắt đầu sứt giảm, vết thương trên người cũng từ từ lành miệng lại.

Quả nhiên là hiệu nghiệm! Cô mừng vô cùng, tự khen bản thân mình sáng suốt.

Đúng lúc này, một bóng đen bỗng xuất hiện sau lưng cô, ma khí dày đặc, mang theo sát khí. Cô hoảng sợ quay đầu nhìn thì thấy nam tử toàn thân một màu đen kịt đang lạnh lùng nhìn cô.

“Vây mà lại trốn vào Chân Hư cảnh, nếu đã tự dâng mình đến cửa, thì ta cũng chẳng nỡ khách sáo!” Nam tử nói rồi tóm ngang người Nghị Huyền, kéo theo cô bay đi.

Lúc này Nghị Huyền đang hồi phục nên vẫn chưa có sức chống lại hắn, bởi vậy không khỏi sợ hãi. Nhưng cô lại cảm thấy mình thật buồn cười. Nơi này là Chân Hư Cảnh, hắn có thể làm gì cô? Cô sẽ không chết....

Cô nghĩ tới đây, lòng bỗng trầm xuống, một ý nghĩ đáng sợ dần hiện lên. Chỉ vừa nãy thôi, Lạc Kiến Hoài từng nói, linh khí Chân Hư cảnh sẽ làm tê liệt cảm giác của người ta, khiến họ không thể phán đoán được tình trạng thực sự của mình.

Đúng là cô sẽ không chết, nhưng cô có thực sự sống không? Nếu để huynh ấy bị ma khí phản phệ giày vò cho sống không bằng chết, thì cô còn bình tâm mà chấp nhận sao? Có lẽ, bây giờ cô đã thành...

Cô không dám nghĩ tiếp, dứt khoát dứt bỏ suy nghĩ đó, trong lòng cũng sinh ra hào khí.

Chết thì chết, sợ gì? Có thể cứu huynh ấy, cũng đủ lấy lại vốn rồi. Nếu còn có thể giết thêm một ma vật, thì đúng là buồn bán có lời!

Ngay lúc cô âm thầm hạ quyết tâm, thì nam tử kia tóm cô cùng đáp xuống đất. Khi đứng vững rồi thì cô bình tĩnh đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó lại âm thầm mỉm cười. Phía trước là pháp đàn, sao cô lại không nhận ra cho được.

Cô không biết ma vật kia mang cô đến đây có mục đích gì nhưng cô biết rõ một điều, trên người cô có một viên Trấn Thần châu (là viên chân trâu Trí Vận đưa cho cô)

29. Chương 29

Nam tử mở pháp đàn bằng đá ngũ trang trên mặt đất ra, rồi đẩy Nghị Huyền đi xuống. Đi qua một đoạn bậc thang tối tăm, thì đến một gian phòng sáng trưng. Trong đó, Lục Tín đang đứng ngẩn người nhìn pháp trận, khi thấy họ bước vào thì hoảng sợ, nói: “Đây là...”

Nam tử kia biết hắc muốn hỏi gì, đáp: “Ta vừa giao thủ với nam tử kia... Quả là một nhân vật lợi hại, rõ ràng bị trọng thương, vậy mà vẫn có thể chém đứt một cánh tay của ta.”

Lúc bị ma vật này bắt thì trời đã mờ tối rồi, mà người hắc lại đen kịt, hơn nữa hắc tấn công bất ngờ sau lưng nên cô không chú ý đến tình trạng của hắc. Bây giờ nghe hắc nói vậy, cô bỗng thấy vui mừng. Lúc đầu cô còn tưởng hắc đuổi theo cô, hóa ra là bị Thương Hàn đánh cho chạy trời chết à. Cô cười, chế nhạo hắc: “Cái loại yêu ma như ngươi mà đòi đấu ngang sức với sư huynh ta à.”

Nam tử nghe vậy thì tức giận đẩy cô ngã xuống đất, “Đến mạng còn khó giữ, mà vẫn khua môi múa mép được. Ta không đối phó được hắc, nhưng chẳng lẽ không trị được ngươi?”

Nghi Huyền còn chưa bình phục hoàn toàn, sau khi bị ngã xuống đất lại không có sức đứng dậy. Nhưng cô không hề sợ hãi, vẫn tiếp tục mỉa mai: “Nơi này là Chân Hư cảnh, ngươi có thể làm gì được ta?”

Khuôn mặt nam tử đen kịt không nhìn ra biểu tình, nhưng trong đôi mắt đỏ ngầu kia thì dày đặc sát khí. “Nói đúng lắm, ta không thể làm gì ngươi, mà kỳ thực cũng không định làm gì ngươi. Ngươi chỉ cần ngoan ngoãn ở lại đây làm mỗi câu là được.”

Nghi Huyền không quá hiểu ý hắc, nhưng Lục Tín đã bước trước cô một bước: “Ngươi muốn dụ nam nhân kia vào Chân Hư cảnh? Hắc thực sự là đồng bạn của ngươi ư?”

Nam tử lắc đầu, “Ta đi xem thì thấy hắc không hoàn toàn là thân ma khí, chỉ là một loại tương tự như tộc của ta. Nhưng cũng gặt hái được một chút, hắc từng bị Chủ Thương đoạt thân, có hai luồng đạo hạnh tiên ma tồn tại trong cơ thể, quả thực phù hợp cho ta. Giờ chỉ cần dụ hắc vào đây, rồi nghĩ cách hàng phục hắc là được.” Hắc nói đến đây, lại liếc nhìn Lục Tín nói, “Lục Trưởng trấn, ngươi nhất định phải giúp ta đó.”

Lục Tín ngẩn ra, chần chừ không trả lời. Nam tử kia có chút tức giận, đang định uy hiếp hắc thì bỗng nghe thấy tiếng động truyền từ mặt đất xuống. Có vẻ như vừa có người mở pháp đàn và đang đi xuống đây. Nam tử lập tức kéo Nghi Huyền theo, mở một cánh cửa ngầm ra rồi đẩy cô vào.

Nghi Huyền lại ngã sấp xuống một lần nữa, quay đầu nhìn thì cánh cửa đã khép lại, chặn đi tia ánh sáng cuối cùng. Cô hét lên vài tiếng, nhưng chỉ nghe thấy tiếng mình vọng lại từ nơi sâu thẳm. Cô gắng chống người dậy mò mẫm đến cánh cửa đá kia, cố dấn lên đó nhưng cánh cửa không hề nhúc nhích. Cánh cửa này làm giống y như bức tường, có lẽ nó rất dày và nặng, ngay cả âm thanh cũng không truyền ra được. Nếu cứ bị nhốt ở đây, thì không thể đặt hạt Trấn Thần châu này vào pháp trận được. Lúc này ma vật kia còn nói đến chuyện đoạt thân, chỉ sợ sẽ gây bất lợi cho Thương Hàn, cô phải mau chóng thoát khỏi đây mới được.

Cô đang suy nghĩ thì chợt thấy lạnh sống lưng. Cô cuống quýt quay người lại, thì thấy một luồng khí đen như rắn, đang từ từ trườn đến gần. Cô không còn đường lui, cũng không đủ lực chống lại, nên lập tức bị đám khí đen kia trói lấy chân tay, chỉ chốc lát đã mất thăng bằng ngã xuống đất. Cô nỗ lực giãy dụa nhưng đám khí đen kia càng thắt chặt hơn khiến cô đau đớn vô cùng. Cô đành phải buông xuôi, chuyển sang tĩnh tâm, vận khí điều tức.

Không biết bao lâu sau, đau đớn dần giảm bớt, cơ thể cũng dễ chịu hơn giúp đầu óc mình慢慢 trở lại. Lúc này cô mới để ý đến, hình như trong nơi tối tăm tĩnh mịch này có ai đó đang thì thầm.

Nơi này còn có người khác sao... Nghi Huyền lập tức nghĩ tới Vân Hòa bị bắt vào Chân Hư Cảnh cùng với đám đồ đệ không rõ tung tích của mình. Cô gọi vài tiếng nhưng không có ai đáp lại. Cô muốn đi tìm nhưng đành chịu vì chân tay đều bị trói, cố gắng cựa quậy một hồi lâu nhưng đến đứng cũng không nổi. Cô thở dài một hơi, đành chọn lấy cách nhếch nhếch nhất — đó là quỳ rạp trên mặt đất, rồi bò dần dần đến nơi phát ra tiếng nói kia. Xung quanh tối om khiến cô bò vô cùng gian nan, mấy lần còn bị va vào tường. Đang chật vật thì phía trước bỗng nổi lên một luồng sáng nhạt, ánh sáng lóe lên trong tầm mắt. Nhưng vào lúc này, cô cuối cùng cũng nghe rõ âm thanh nhỏ bé kia:

Ân sinh vu hại, hại sinh vu ân.

Lòng Nghi Huyền bỗng thấy lo lắng, cố nhắc người dậy bò về phía ánh sáng. Càng đến gần vùng sáng đó càng sáng hơn, rồi cuối cùng cô cũng nhìn thấy người đang nói. Đúng như cô đoán, người bị nhốt cùng một chỗ với cô chính là Vân Hòa. Hắc bị đè nặng dưới nhiều tầng xiềng xích, khiến hắc không thể cử động. Hắc đang quỳ dưới đất, đầu cúi xuống, dùng thanh âm run rẩy rối loạn, không ngừng lặp đi lặp lại hai câu kia.

“Vân Hòa sư bá.” Nghi Huyền tới gần hơn chút, gọi hần một tiếng.

Vân Hòa nghe tiếng, miệng đang lẩm bẩm bỗng ngừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn. Nghi Huyền vừa định nói chuyện, nhưng thấy mặt hần đầy nước mắt thì giật mình. Cô nhú mồm, hỏi: “Bọn họ làm gì ngài sao?”

Vân Hòa ưu sầu, nước mắt tuôn tràn mi rơi lã chã.

Nghi Huyền chưa từng thấy một nam tử nào khóc lóc thảm như thế này, không khỏi luống cuống chân tay, vội dỗ hần: “Ngài đừng khóc à, ta cứu ngài ra ngoài nha.” Mặc dù cô nói vậy nhưng ngay cả bản thân mình cũng không có cách nào thoát khỏi trời buộc, nên đương nhiên không thể cứu được hần.

Vân Hòa nhìn cô, ghen ngào hỏi: “Ta nên đền mạng từ lâu, đúng không?”

Nghi Huyền nhú mồm, nói: “Ngài thực sự phạm không ít tội, thế nhưng thị phi ân oán không thể chỉ nói không. Mà đã làm sai thì phải thừa nhận mình sai, có tội thì phải chịu trừng phạt, chứ đâu phải cứ phạm sai lầm thì cái gì cũng mặc, lấy mạng đền là xong?” Cô nói đến đây, thở dài: “Ồi, ngài điên đến vậy, có nói chỉ sợ ngài cũng không hiểu...” Cô nói xong, lại tiếp tục gắng sức giằng khỏi trời buộc. Nhưng chỉ tốn công vô ích mà thôi, đám khí đen lại bắt đầu quấn chặt thêm, khiến cô không nhận được đau mà khẽ kêu lên. Tuy nói ở trong Chân Hư cảnh không bị thương nhưng vẫn có cảm giác đau đớn.

Ngay lúc cô đang không biết làm sao, thì Vân Hòa chậm rãi nâng tay lên. Thật bất ngờ là cánh tay hần vừa động thì xiềng xích đang trói chặt hần cũng dễ dàng bị giằng đứt ra, không còn kiềm chế được hần nữa. Tay hần nhẹ nhàng chạm lên vai cô, chỉ truyền xuống chút lực đã có thể xua tan đám khí đen đang trói cô.

Nghi Huyền kinh ngạc không thôi, cô vừa xoa chỗ bị đau vừa đánh giá Vân Hòa, vừa bực mình nói: “Ngài... Đừng nói là cái đám xích kia vốn không trói được ngài nhé...”

Vân Hòa nghe vậy, lại nâng tay lên, phá hủy toàn bộ xiềng xích trên người mình. Mặt hần rưng rưng đầy nước, u buồn nói với cô: “Ta giết sư huynh cô, cô không bắt ta đền mạng sao?”

“Này này này, đừng có nói lung tung nhé, sư huynh ta vẫn rất khỏe.” Nghi Huyền nói, “Chỉ có điều, tuy không muốn ngài đền mạng nhưng chuyện lúc trước cũng không thể cho qua. Đợi khi ta về Dịch Thủy đình, sẽ báo cho Chuông môn biết, để Chuông môn nói lại với Chân Quân, mời Chân Quân chủ trì công lý.”

“Chân Quân...” Nghe đến Chân Quân, Vân Hòa run lên hoảng sợ, hần co rúm lại, lẩm bẩm, “Đừng nói với sư tôn... Đừng để sư tôn biết... Không nên để sư tôn biết ta gây ra những chuyện này... Ta phá vỡ luân thường gây rối quy luật sinh tử, lại khiến Vĩnh Thánh Thiên tông bị phá hủy... Là ta hại chết Vân Sam sư tỷ, hại chết mọi người...” Hần nói rồi lại nói, nước mắt giàn dụa, “Ta không còn mặt mũi nào gặp sư tôn, không xứng là đệ tử Cửu Nhạc...” Thần trí của hần lại trở nên hỗn loạn, tiếp tục nói, “Ấn sinh vu hại, hại sinh vu ân... Ta không giúp được ai, thậm chí còn gây tội... Ta giết bọn họ, cũng chỉ vì muốn tốt cho họ...”

Nghi Huyền không nghe thêm nổi, đúng như lời Trí Vận nói, hần tự vậy khốn mình trong quá khứ. Mà tới lúc này, cô cũng hiểu được vì sao Cửu Nhạc không hề biết chuyện của Chân Hư cảnh. Tất cả chỉ vì cái sự “Không còn mặt mũi” với “Không xứng” kia, mà Lục Thánh Hư sơn biến thành tù ngục, dập tắt sức sống của Vĩnh Thánh Thiên tông. Cũng là vì chuyện này mà Lạc Kiến Hoài coi thường sự tồn vong của môn phái, mặc kệ cho nó tự sinh tự diệt...

“Người nói đủ chưa! Nói nhiều vậy mà vẫn chưa xong sao? Thật khiến người ta tức muốn chết!” Nghi Huyền phẫn nộ nói, “Chuyện quá khứ không thể thay đổi được, cứ vương vấn mãi như vậy có ích gì? Dám lấy mạng đền mà không dám về sư môn thỉnh tội hay sao? Ta nói thật cho người nghe, tàn dư của lũ ma vật ngày xưa bây giờ đang ở chỗ này, bọn họ bắt người tới đây là muốn lợi dụng người mở rộng Chân Hư cảnh. Kết quả ra sao, người hần phải rõ. Ta hiểu câu ‘Giết không chết’ của người, nhưng cái vấn đề giết không chết này đâu phải là mấu chốt? Cho dù trong Chân Hư cảnh không còn bất kì vật sống nào cũng không nên để nó như vậy. Nếu không muốn cứu họ thì dứt khoát thu hần pháp trận về. Còn nếu cứu, thì đừng có động một tí lại buông tay mặc kệ. Trên đời này làm gì có cái lẽ mình muốn chết mà không cho người khác sống?” Nghi Huyền càng nói càng bực, cũng lười chẳng muốn kéo dài thời giờ thêm nữa, cô nâng Vân Hòa dậy, nói, “Có nói người cũng không nghĩ thông được, tóm lại cứ ra ngoài trước rồi bàn sau!”

Vân Hòa không đáp lại, chỉ ngơ ngác để cô kéo đi.

Nghi Huyền đang lúi húi tìm đường ra, thì bỗng nghe thấy tiếng cửa đá chuyển động, sau đó là tiếng bước chân nhẹ, từ từ đi vào trong đây. Nghi Huyền hơi hoảng, nhưng cảm thấy có trốn cũng không tránh được, nên chỉ có thể nín thở chờ đợi.

Người bước vào là Lục Tín. Hắn cầm một ngọn đèn dầu, đi một mạch vào đây, đến khi thấy Nghi Huyền cùng Vân Hòa, mặt hắn lộ vẻ kinh ngạc, nói: “Các người thoát được ra ư...”

Nghi Huyền kéo Vân Hòa ra sau lưng mình, lạnh lùng nói: “Lục Trưởng trấn, uống công ta xem ngươi là người tốt, không ngờ ngươi lại thông đồng với ma vật!”

Đôi mày Lục Tín nhướm vẻ đau buồn, hắn không cãi lại cô mà chỉ lặng lẽ nói: “Nghi Huyền cô nương, hôm nay ma vật kia đi đường thương, cô nhân cơ hội này, mau rời khỏi đây đi.”

Nghi Huyền nghe vậy thì sửng sốt, “Ngươi muốn thả ta đi?”

Lục Tín gật đầu, “Ta không muốn hại ai, huống hồ cô nương có ân cứu mạng ta, đây là ta báo đáp lại cô nương.”

“Đừng giả mù sa mưa nữa, lúc trước ngươi còn tấn công chúng ta, đã quên rồi sao?” Nghi Huyền không tin hắn.

Lục Tín bị lời của cô làm cho giật mình, “Từ sau khi Thần y vào Chân Hư cảnh, ta luôn ở đây canh giữ, chưa từng rời khỏi, làm sao có chuyện tấn công các người?”

Nghi Huyền nhìn vẻ mặt hắn không giống như đang nói dối, bản thân cũng thấy nghi ngờ, “Không phải người ư?”

Lục Tín thoáng suy nghĩ rồi nói: “Đúng rồi, ma vật kia thông thạo thuật biến hóa, có thể là hắn biến thành hình dạng của ta, hòng che mắt cô nương.” Hắn thở dài một hơi, “Những cũng chẳng còn quan trọng nữa, cô nương mau rời khỏi đây đi, đợi đến lúc ma vật kia phục hồi thì không kịp đâu...”

Nghi Huyền bỗng nhớ đến câu Lục Tiểu Oanh nói: Cha muội không phải là người xấu.

Có lẽ, thực sự không phải là người xấu...

Cô nghĩ rồi cũng buông lỏng sự đề phòng, nói: “Đa tạ lòng tốt của ngài, nhưng ta vẫn chưa thể đi.” Cô nói xong, quay đầu nhìn Vân Hòa, “Ngươi đi đi.”

Vân Hòa cũng nhìn cô, nhưng lại lắc đầu. Nghi Huyền chưa kịp mắng hắn thì Lục Tín đã nói: “Nghi Huyền cô nương, cô có thể đi nhưng ngài ấy thì không được.”

Nghi Huyền nghe vậy lại lạnh lùng nhìn Lục Tín, “Ngài thật muốn giúp ma vật kia ư?”

Lục Tín lắc đầu, vẻ mặt đầy khổ sở, “Ta cũng không muốn giúp hắn, nhưng trừ hắn ra, không ai có thể giúp ta.”

“Hắn không giúp ngài mà đang lợi dụng ngài. Đến khi đạt được mục đích hắn sẽ ăn cháo đá bát.” Nghi Huyền nói.

“Ta cũng biết hắn lợi dụng ta. Nhưng ta biết phải làm sao đây? Ta không muốn phá hủy trận pháp, khiến cho linh khí tràn ra ngoài, nhưng con ta... Con ta nó nói muốn ngắm biển hoa kia...” Lục Tín run giọng nói, nghe đau thương vô cùng, “Con bé vốn rất mạnh khỏe, đáng nhẽ nó có thể đi khắp nơi nơi, là ta không tốt, là ta không chăm sóc tốt cho nó, hại con bé suốt đời không thể bước chân ra khỏi Chân Hư cảnh... Ta chỉ muốn để con bé lại được nhìn thấy biển hoa kia. Ta biết mình sai rồi, ta rất muốn cứu vớt mọi chuyện, thế nhưng...” Lục Tín nói rồi đưa mắt nhìn về phía Vân Hòa, vẻ mặt vừa bi thương vừa oán hận, “Thế nhưng... Có cách nào chưa từng thử cơ chứ...”

Nghi Huyền hiểu hắn đang nói đến chuyện Lục Tiểu Oanh, trong lòng cũng thấy buồn bã. Một cô bé khả ái lại chết một cách oan uổng như vậy, nếu đổi lại cô mà là Lục Tín, có khi cũng đau lòng, cũng không cam lòng. Chỉ là...

“Hai chuyện này khác nhau. Ngài nóng lòng cứu con gái, ta có thể thông cảm nhưng ngài nghĩ hợp tác với ma vật kia thì thực sự có ích sao? Hắn mở rộng Chân Hư cảnh là vì cái gì, trong lòng ngài cũng hiểu được

đôi phần phải không? Đến khi toàn bộ Lục Thánh Hư Sơn trở thành địa ngục thì còn ai may mắn thoát khỏi đây?” Nghi Huyền nói.

Lục Tín cau mày, vẻ mặt thống khổ, hồi lâu mới nói với cô: “Cô nương là người ngoài cuộc, tội gì phải dính dáng vào chuyện này, hãy mau rời khỏi đây đi, còn trì hoãn nữa sẽ không kịp đâu.”

Nghi Huyền biết không thể khuyên được hẳn, đành nghiêm nghị nói: “Ta sẽ không đi. Ta còn việc phải làm. Ngài nói cho ta biết, ma vật kia còn bắt thêm những đệ tử Cửu Nhạc khác không? Bọn họ hiện đang bị nhốt ở đâu?”

“Cô nương!” Lục Tín có chút nóng nảy, “Thân cô còn khó bảo toàn, làm sao còn sức cứu người? Cho dù trong Chân Hư cảnh cô không sợ chết, nhưng nếu có bất trắc, hẳn ra ngoài Chân Hư cảnh truy đuổi thì cô làm sao chống đỡ được? Nghe lời ta khuyên, mau đi đi.”

Nghi Huyền nghe xong, không dao động, cũng không sợ hãi. Cô cười nhợt nhạt, nói từng từ một:

“Ta không thể đi khỏi đây nữa rồi.”

30. Chương 30

“Ta không đi được nữa rồi.”

Nghi Huyền vừa dứt lời, Vân Hòa đằng sau lập tức cầm lấy cổ tay cô. Cô giật mình cuống quýt tránh khỏi hẳn, vừa định mở mồm mắng hẳn thì Vân Hòa nói: “Ma khí xâm hại đến tim rồi, ngũ tạng cũng bị tổn thương... Vì sao cô lại...”

“Việc này nói sau đi.” Nghi Huyền ngắt lời hẳn.

Nhưng Vân Hòa lắc đầu, suy ngẫm rồi nói: “Ma khí này không phải xâm nhập từ tổn thương bên ngoài, hình như ta từng thấy qua ở đâu đó rồi... Đúng rồi, là ma khí trên người sư huynh cô. Chẳng lẽ mọi tổn thương trong người hẳn đều truyền sang cô? Cô... Cô không đủ sức chịu đâu!”

Bị hẳn nhìn thấu, Nghi Huyền cũng không lấy làm kinh ngạc. Dù sao hẳn cũng mang danh Thần Y, trước kia chỉ liếc mắt đã nhìn thấu bệnh của Thương Hàn. Cô thở dài nói: “Ngoài kia thì đúng là không chịu nổi, nhưng đây là Chân Hư cảnh. Như người nói, ta chỉ cần vĩnh viễn ở lại đây là được.”

Vân Hòa nghe cô nói thế, lại cúi đầu rơi nước mắt, “Lừa mình dối người... Tất cả chỉ là lừa mình dối người mà thôi... Ta là muốn cứu cô... Vì sao...”

“Người lại khóc gì vậy?” Nghi Huyền bất đắc dĩ nói, “Tuy cái pháp trận này của người chẳng tốt đẹp gì nhưng nó cũng không làm hại ta. Lại nói tiếp, cũng may có nó mà ta mới nghĩ ra biện pháp cứu sư huynh ta.” Cô nói đến đây, mỉm cười dịu dàng, “Hơn nữa, tuy ta bị thương nặng, nhưng chưa chắc sẽ chết. Ta cũng chẳng quan tâm đến cái niềm kiêu hãnh nào hết, bị nhốt ở đâu, phải chờ đợi bao lâu cũng chẳng sao. Chỉ cần ở lại đây rồi sẽ có một ngày, ta tìm ra được phương pháp chữa trị thực sự.”

Cô nói xong, lại quay sang Lục Tín, “Bây giờ ngài hiểu rồi chứ, ta cũng giống vậy, chẳng cần gì phải sợ hãi. Ngài không nói tung tích đồ đệ của ta cũng không sao, ta có rất nhiều thời gian để tìm họ.”

Thấy cô bình thản xoay người cất bước, dường như muốn đi tìm người, Lục Tín đang muốn can ngăn thì Vân Hòa đã giành trước một bước, người hẳn phóng vọt qua, chắn trước người Nghi Huyền.

Nghi Huyền lại giật mình thêm lần nữa, bất mãn nói: “Người lại làm sao vậy?”

“Ngồi xuống ta giúp cô điều tức.” Vân Hòa bình tĩnh nói.

Nghi Huyền thấy thái độ của Vân Hòa bỗng biến chuyển thì có chút ngỡ ngàng. Hẳn không còn thần sắc buồn rầu bi thương lúc trước nữa, càng không biểu hiện chút điên ngốc nào, mặt mày trở nên nghiêm túc, cứ như hai người khác hẳn.

Thấy cô đứng bất động, Vân Hòa lại nói: “Linh khí Chân Hư cảnh có thể làm tê liệt cảm giác, đặc biệt là nơi xung quanh pháp trận. Người cô bị tổn thương như thế nào, cô không tự biết được. Hiện giờ chỉ có tâm pháp ‘Chân Hư Diễn’ mới có thể giúp cô giảm bớt tổn thương xuống, cô ngồi xuống, ta truyền cho cô.”

Không chờ Nghi Huyền đáp lại, Lục Tín bỗng kích động nói: “Thần Y, ngài... Ngài có thể cứu cô ấy, vậy cũng có thể cứu con gái ta đúng không? Ta cầu xin ngài, làm ơn cứu con gái ta. Chỉ cần ngài cứu con bé, muốn ta làm gì cũng được!”

Vân Hòa nhàn nhạt nhìn hắn, lắc đầu: “Cô bé ấy đã chết rồi, ta không cứu được.”

“Không, không đâu! Ngài chắc chắn có cách!” Lục Tín bước vài bước đến, níu lấy cánh tay Vân Hòa, “Ngài chắc chắn có cách, Thần Y, van cầu ngài!”

Nhưng Vân Hòa vẫn lắc đầu: “Ta không có cách nào.”

Lục Tín thấy hắn cự tuyệt, trong nỗi đau thương lại trộn thêm oán hận, “Ngài là Thần Y, nhưng sao lại lạnh tâm đến vậy? Là người giết con bé! Người nợ con bé một mạng! Đúng vậy, ta nên nghe bọn họ nói, nên sớm động thủ...” Về mặt hắn trở nên dữ tợn, hắn ném cây đèn đi, vung tay về phía Vân Hòa, trầm giọng nói, “Mau đưa tâm pháp ‘Chân Hư Diễn’ của người cho ta!”

Cây đèn bị ném vấy đầy dầu xuống đất, bùng lên ngọn lửa, cứ chớp lóe lấp lư in bóng lên tường, che mờ bóng dáng Lục Tín. Đối mặt với tình thế này, Vân Hòa ngơ ngác đứng yên tại chỗ, dường như lại rơi vào hồi ức đầy máu tanh đó. Nghi Huyền vội xuất thủ gạt thế tấn công của Lục Tín. Lục Tín mất đồ ngẫu, trừng mắt nhìn cô: “Nghi Huyền cô nương yên tâm, nếu ta tu thành tâm pháp Chân Hư Diễn, đương nhiên cũng cứu sư huynh của cô. Cô mau tránh ra, để ta kết thúc chuyện này!”

“Ta đã nói rất nhiều lần rồi, tuy hắn có tội, nhưng cũng nên giao cho Vĩnh Thánh Thiên tông xử trí. Nếu Vĩnh Thánh Thiên tông mặc kệ hắn thì Cửu Nhạc chắc chắn sẽ lấy lại lễ phải cho các người. Tóm lại, lạm dụng hình phạt riêng là không được phép.” Nghi Huyền nói.

Lục Tín đang bị phần không chịu nổi, nào còn tâm giằng dụa lý cùng cô, chỉ gầm nhẹ: “Cút ngay!”

Tay hắn hơi dòn lực, một tay chế trụ cổ tay cô. Nghi Huyền chỉ cảm thấy có một luồng hơi lạnh ngấm vào da thịt, chạy dọc theo kinh mạch xông thẳng lên ngực. Luồng khí lạnh kia như vật sống, quấn chặt lấy tâm mạch, từ từ hút lấy sức lực của cô, làm nhiều loạn nội tức.

Thật không ngờ, Lục Tín ngày thường lương thiện ôn hòa mà cũng có thể ra chiêu âm ngoan đến vậy. Có lẽ đây là chiêu mà lần trước hắn cùng Lưu Tổ Tâm đề cập đến, là thứ sẽ biến Vân Hòa thành phế nhân. Nhưng ngay lúc đang giằng co thì Vân Hòa đưa tay, ấn xuống vai cô truyền một luồng nhiệt lực vào người đẩy lui luồng khí lạnh kia.

Lục Tín giống như bị luồng nhiệt kia làm phỏng tay, mà hoảng sợ buông tay ra. Hắn lùi về sau vài bước, giọng khàn khàn: “Không hổ là Thánh Sư của Vĩnh Thánh Thiên tông... Người dùng chính loại đạo hạnh này để giết hại một đứa trẻ vô tội sao!”

Nghe đến câu này Vân Hòa hơi chấn động. Nghi Huyền tưởng rằng hắn sẽ lại suy sụp, nhưng không ngờ, hắn bình tĩnh hơn cô nghĩ. Hắn nhìn Lục Tín, chậm rãi nói: “Ta không giết cô bé... Lúc ta đến thì cô bé đã chết...”

Lục Tín ngẩn ra, khó có thể tin.

“Cô bé chẳng những đã chết mà trên người còn mang ma khí. Ta không biết cô bé là cái gì, cho nên mới chém đầu nó...” Vân Hòa nói, khi chạm đến hồi ức khổ sở thì lại cau mày, “... Ta không giết cô bé, ta cũng không cứu được cô bé... Thực sự không cứu được ...”

Lục Tín kinh ngạc, đứng lặng im. Nhưng sau đó, hắn bỗng bật cười, thanh âm bi thương vô cùng, “Đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa... Có phải người giết hay không cũng chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Chuyện đến nước này, chỉ có lấy được đạo hạnh của người, ta mới cứu được con gái ta... Không, tất cả chúng ta đều được cứu... Tiên đạo đã vô dụng, đành cầu ma đạo vậy! Người nộp mạng đi!”

Nghi Huyền cảm thấy lòng thê lương vô cùng, bất chợt lại nhớ đến lời nói lạnh nhạt của Lạc Kiến Hoài. Ma sinh từ tâm... Quả nhiên đúng là bất cứ lời nào cũng không phải là vô ý nói ra, nếu muốn ngăn cản Lục Tín,

chỉ có thể hạ gục hắn! Cô nghĩ rồi tung chưởng tấn công.

Lục Tín đánh cùng cô mấy chiêu, cả giận nói: “Bằng bản lĩnh của cô nương mà cũng muốn đấu với ta sao, quá coi thường ta rồi đấy!”

Nghi Huyền đáp: “Ta là môn đệ của Thiên Vân Trưởng lão, từ lâu đã tu thành thuật Gương Kiếm Song Thành rồi, há lại bại dưới loại vô danh như ngươi!”

Lời vừa dứt, hai người không nhiều lời thêm, lập tức tấn công nhau. Mặc dù Nghi Huyền không có vũ khí, cũng không dùng được Kính Pháp nhưng hơn mười năm tu vi của cô không thể khinh thường được, nhờ có linh khí Chân Hư cảnh giảm bớt đau đớn mà cô cũng đánh ngang sức được với hắn. Lục Tín dần dần trở nên nôn nóng, nổi giận mắng: “Vì sao lại muốn ngăn cản ta? Cút ngay! Cút ngay cho ta!”

Chiêu thức Lục Tín tung ra ngày càng loạn, Nghi Huyền tìm được sơ hở, một chưởng đánh tới, trúng ngay giữa ngực hắn. Chân hắn bước hụt một cái, lão đảo lùi về sau. Nghi Huyền thừa thắng truy tới, lại tung ra một chưởng nữa, một đòn này khiến hắn ngã sấp xuống đất. Đến đây, cô không tiếp tục dây dưa thêm, vội kéo Vân Hòa bên cạnh, chạy nhanh khỏi phòng tối.

Đột nhiên, lửa đang lan trên mặt đất bỗng tắt ngấm, vô số đám khí đen đặc không biết từ đâu mà đến, chúng tỏa ra như mạng nhện, phủ lên lối đi. Trong bóng tối, thanh âm của ma vật nghe vô cùng âm trầm: “Lục Trưởng trấn, ngươi cũng quá nóng vội rồi, sao không đợi ta đến giúp ngươi chứ...”

Lục Tín nghe thấy âm thanh này, lại cười lên một tiếng, chậm rãi đứng dậy nói: “Đúng vậy, ta nóng vội quá rồi. Ta nên nghe lời ngươi mới phải... Mau bắt lấy Vân Hòa, để ta thi triển pháp thuật.”

Ma vật cười âm trầm, ma khí từ bốn phía đột ngột xao động, khí đen bay lượn xung quanh Nghi Huyền cùng Vân Hòa, nháy mắt đã trói chặt bọn họ. Nghi Huyền bị đau đớn nhưng không có cách nào thoát khỏi, ngay lúc này thanh âm bình tĩnh của Vân Hòa vang lên: “Hoàng Diễm.”

Tiếng Phượng hoàng trong trẻo ngân vang, thổi bùng lên ngọn lửa cháy rừng rực, thiêu đốt toàn bộ đám khí đen. Lửa Hoàng diễm lan tới đâu, bóng tối bị đẩy lùi đến đó, để lộ ra một cái bóng đen kịt đứng trong góc tối, kẻ đó chắc chắn là ma vật kia.

Với bản lĩnh của Vân Hòa, có lẽ không khó đối phó với ma vật kia. Nghi Huyền thầm thấy vui mừng, nhưng hình như ma vật kia không hề sợ hãi, chỉ cười lên một cách âm trầm. Cái bóng đen đó từ từ đi ra từ góc tối, dưới ánh lửa bập bùng nó từ từ hòa thành hình người, đó là một thiếu nữ áo trắng có dung mạo đoan trang xinh đẹp. Cô gái đó ngừng bước, nhún mào gọi: “Vân Hòa.”

Sắc mặt Vân Hòa bỗng trắng bệch, kinh ngạc đến bất động.

Ma vật kia biến thành một nữ tử sinh động như thật, vừa trong trẻo vừa lạnh lùng cao ngạo. Nữ tử mở miệng, lạnh lùng nói: “Vân Hòa, ngươi vượt quá đạo trời, đùa bỡn với vận mệnh, ngươi biết sai chưa?”

Nghi Huyền lập tức đoán ra ma vật kia biến thành ai, cô vội vàng nói với Vân Hòa: “Đó không phải là Vân Sam!”

Vân Hòa nào còn nghe thấy lời cô nói, trên mặt đã lộ ra ý muốn chùn bước.

“Đáng giận!” Nghi Huyền oán giận mắng một câu, vừa định tiến lên kéo Vân Hòa đi thì người Lục Tín đã lóe lên chắn trước mặt cô.

“Cô nương vừa rồi không chịu đi, giờ còn muốn chạy sao?” Lục Tín nói rồi lập tức tung chiêu tấn công.

Nghi Huyền lo lắng cho Vân Hòa nên nóng ruột vô cùng. Mắt thấy ma vật kia sắp đến gần, mà Vân Hòa vẫn thất thần không phòng bị, cô càng hoảng hơn, vì thế dần rơi xuống thế hạ phong. Đúng lúc này, trong căn phòng tối bỗng vang lên tiếng âm âm, một mũi tên xé gió vùn vụt phóng tới đẩy lùi ma vật kia.

Chỉ thấy một luồng ánh sáng bạc rơi vào căn phòng tối, đằng sau đó là Lưu Tố Tâm tay cầm trường cung đi vào, mang tư thế chiến đấu nghiêm trang. Ánh mắt bà ta đảo qua mọi người, cuối cùng rơi trên người Lục Tín, nói: “Vừa rồi ông nói chuyện úp úp mở mở với ta, ta biết ngay là có chuyện... Lục Trưởng trấn, vậy mà ông thật sự cầu kết với ma vật sao?”

Tâm trạng Lục Tín vẫn rất kích động, đáp lại bà ta: “Đúng! Ta cầu kết với ma vật, ta cũng vì Chân Hư cảnh, vì cứu mọi người mà thôi! Không phải bà cũng muốn ta lấy tâm pháp Chân Hư Diễn sao? Nói đến cùng cũng giống như nhau cả thôi!”

“Không giống!” Lưu Tổ Tâm lạnh lùng nói, xong lại hơi áy náy nhìn thoáng qua Nghi Huyền, rồi lại nói với Lục Tín: “Sao ma vật có thể cứu người được chứ?! Nó chẳng qua chỉ lợi dụng ông để đối phó với Vĩnh Thánh Thiên tông mà thôi! Vậy mà ông lại ngu xuẩn đi tin nó!”

“Ta không nghĩ nhiều được như vậy! Ta không muốn con gái ta suốt đời bị giam cầm ở đây. Trước khi cùng đường, ta sẽ đánh đổi mọi thứ để cực vào một lần này!” Lục Tín gào lên.

“Hừ! Ta thấy ông không chỉ đánh đổi mọi thứ của ông mà ngay cả chúng tôi ông cũng kéo vào cùng!” Lưu Tổ Tâm nắm chặt trường cung, nhìn ma vật kia nói, “Người chính là kẻ đả thương nữ nhi của ta?”

Ma vật cười khinh miệt, nói: “Đúng vậy, ta dùng ma khí nhiễu loạn thần thức của chúng, có khi đến giờ chúng vẫn chưa tỉnh đi... Ha ha...”

“Năm xưa lũ yêu ma các ngươi diệt cả sư môn của ta, nay lại đả thương người thân của ta, ta không diệt được ngươi, thề không làm người!” Lưu Tổ Tâm nói rồi kéo căng dây cung, bắn một mũi tên về phía hắn. Nhưng mũi tên còn chưa phóng đến đích, đám khí đen quanh thân ma vật kia đã hóa thành chất lỏng, chỉ nháy mắt đã ăn mòn mũi tên.

“Ta tưởng còn phải giấu mình thêm chút thời gian nữa, nhưng xem ra không động thủ không được...” Ma vật ra vẻ tiếc hận, nói xong toàn thân lại hóa thành màu đen kịt, nhỏ xuống từng giọt chất lỏng đặc sệt.

Lưu Tổ Tâm chẳng muốn nói lời vô ích với hắn, lại kéo tên thi triển chiêu “Sét”. Đối mặt với thế công kích này, tên ma vật chỉ thần nhiên cười: “Ha ha ha, làm vậy thì có tác dụng gì, đừng quên đây là Chân Hư cảnh.” Ma vật nói, để mặc mũi tên sét kia xuyên qua thân mình. Bọt nước màu đen văng tung tóe khắp nơi, nhưng chỉ thoáng chốc lại hợp lại thành hình dạng cũ, ma vật kia hoàn toàn không bị tổn hại gì.

Lưu Tổ Tâm chau mày, cũng không tỏ ra yếu thế, nói: “Ta không đả thương được ngươi, ngươi cũng đâu đả thương được ta. Hừ, để xem ai chống đỡ được lâu hơn!”

Ma vật kia bật cười, nói: “Đừng cho là ta không làm gì được các ngươi. Đợi ta dùng ‘Mặc thực’ nuốt hết các ngươi xem, đến linh khí Chân Hư cảnh cũng bắt lực mà thôi!” Lời vừa dứt, đám nước màu đen đã bay lên, rồi lại trút xuống như mưa rào, từng dòng màu đen giống như ngàn vạn con rắn thè lưỡi lao xuống cắn mọi người.

Khi Nghi Huyền ở ngoài Chân Hư cảnh từng đánh qua chiêu này, nên không khỏi kinh hãi. Đám nước đen đó dính vào người khiến người ta đau đớn như phải bỏng. Thứ nước này còn có khả năng ăn nuốt mọi vật, e rằng lời ma vật kia nói cũng không chỉ là đe dọa. Cô vốn tưởng mình và Vân Hòa còn có giá trị lợi dùng, hẳn sẽ không hạ sát thủ, nhưng xem ra cô quá ngây thơ rồi. Sức chiến đấu của cô chẳng ăn thua gì, Vân Hòa lại điên điên khùng khùng, còn Lưu Tổ Tâm tuy có chút bản lĩnh nhưng chỉ sợ không đối phó xuể cả ma vật kia lẫn Lục Tín. Bây giờ chỉ còn cách phá bỏ pháp trận Chân Hư, chờ cứu viện của Vĩnh Thánh Thiên tông thôi.

Ngay lúc cô đang suy nghĩ làm sao thoát thân được thì Lục Tín lại lên tiếng chất vấn ma vật kia: “Mau dừng tay, nếu ngươi nuốt hết bọn họ, thì làm sao làm phép được?”

Ma vật kia nghe vậy thì tức giận, trong lúc hấn xao nhãng, cô quyết định chớp ngay cơ hội này, nhún người bay lên, phóng gấp về hướng cửa phòng.

Ma vật cùng Lục Tín đều kinh ngạc, muốn ngăn cản những đã quá muộn. Thân hình Nghi Huyền nhanh nhẹn bay ra ngoài, chỉ sau nửa khắc ra khỏi căn phòng tối, nhìn thấy ánh sáng chói lọi phát ra từ pháp đàn, cô vui mừng lấy trần châu ra định đặt vào pháp trận, nhưng rồi cô lại chân chừ.

Nếu phá hủy pháp trận, thì tác dụng trị liệu trên người cô cũng theo đó tan biến, phương pháp Kính Ảnh cũng bị hóa giải. Nhờ lúc này ma chúng trong cơ thể Thương Hàn chưa ổn định thì cô phải làm sao đây?

Chỉ trong một giây chần chừ này, ma vật kia đã đuổi kịp, phóng đám nước đen ra quấn lấy hai chân cô. Da thịt bị ăn mòn khiến cô đau đớn kêu lên một tiếng. Ma vật kia cười than thở: “Thật là, sao ngươi lại bỏ

đồng bạn đào tẩu một mình vậy?”

Nghi Huyền nắm chặt viên Trấn Thần Châu trong bàn tay, lòng thì gấp gáp vô cùng nhưng vẫn chậm chậm không đi đến bước tiếp theo. Cô rút cuộc cũng biết bản thân mình yếu đuối ích kỷ biết bao nhiêu, biết rõ không nên như vậy nhưng tâm tư lòng dạ của cô chỉ vì an nguy của một người mà trần trọc vướng mắc:

Thương Hàn

31. Chương 31

Bóng tối, dường như đã từng rất quen thuộc.

Chẳng biết đâu là phía trên phía dưới, ngay cả trái phải cũng vậy. Thân tại nơi này, thật cô đơn xiết bao. Khi tâm trạng ý thức được điều này, thì cũng là lúc tinh thần bắt đầu suy sụp, mệt mỏi chìm xuống bóng tối.

Nhưng ngay lúc hần gần như bị hút xuống nơi tối tăm đó, hần chợt nghe thấy một tiếng gọi, như mơ hồ, lại như kề sát bên tai. Lòng hần run lên, rồi chợt nhớ ra đó là tên mình:

Thương Hàn.

Hần bất chợt mở mắt ra, không gian tối tăm trước mắt hoàn toàn tan vỡ, thay vào đó là mảng sáng nhòe nhoẹt. Đến khi mắt nhìn được rõ ràng thì hần mới nhận ra mảng sáng đó hóa ra là cái cột trụ bằng ngọc trắng cùng với màn lụa trắng. Hần không biết mình được ai chuyển lên giường, bởi vậy không khỏi cảnh giác, lập tức ngồi dậy tìm kiếm của mình.

“Đừng cử động.” Một giọng nữ trong trẻo vang lên.

Thương Hàn đưa mắt nhìn, thì thấy có một người đang đứng bên giường. Hần không nhận ra người này, nhưng mang máng nhớ được giọng nói này là của đồ đệ Vĩnh Thánh Thiên tông tên Lê Duệ. Về mặt cô lạnh lùng nhìn xuống Thương Hàn, nói: “Huynh bị thương không nhẹ, an tâm tĩnh dưỡng đầy đủ đi.”

Thương Hàn bây giờ đã thực sự tỉnh táo, nhưng nhớ tới những chuyện lúc trước hần thật không còn lòng dạ nào mà tĩnh dưỡng. Lòng hần nóng như lửa đốt, gắng gượng bước xuống giường, nhưng còn chưa đứng được lên, đầu gối đã mềm nhũn, quỳ xuống mặt đất.

Lê Duệ muốn nâng hần dậy nhưng Thương Hàn lại tự chống người đứng lên. Cô thấy người hần hơi run rẩy, nhưng cũng không khuyên can gì, chỉ nói: “Muốn đi thì trước hãy mặc quần áo đã.”

Sau khi đánh nhau với ma vật quần áo trên người Thương Hàn đã bị rách nát hết, lúc này chưa nhớ ra thì còn không sao, nhưng giờ bị cô nhắc hần không khỏi thấy xấu hổ, mảy hơi nhú lại. Hần quay đầu nhìn thì thấy bên giường có đặt một bộ quần áo, hình như là được chuẩn bị cho hần. Mà thanh kiếm hần muốn tìm lúc này cũng được đặt ngay bên cạnh. Hần quay lại giường, mặc quần áo rồi đeo bội kiếm, sau đó thản nhiên nói tiếng tạ ơn.

“Không cần tạ ơn.” Lê Duệ hạ mi mắt, đáp, “Người cứu huynh trở về là Chương môn của tề phái, ta chẳng qua chỉ trông nom chốc lát.”

Cô vừa dứt lời, cửa phòng không hề khách khí bị đẩy ra, theo sau đó là một giọng nói lạnh nhạt: “Gặp may không chết, thì cố mà nghỉ ngơi đi.”

Thương Hàn liếc mắt, nhìn người nam tử mặc bạch y đứng thờ ơ cạnh cửa, hần chưa từng gặp người này, nhưng cũng lơ mơ nhận ra giọng nói của hần. Hần lại cau mày, nói: “Các hạ là Chương môn Vĩnh Thánh Thiên tông?”

Nam tử bạch y kia đương nhiên là Lạc Kiến Hoài, hần nghe câu hỏi không hề khách khí đó, hình như có phần tức giận: “Biết thân phận của ta mà còn bất kính như thế, Vân Ẩn dạy dỗ đồ đệ chẳng ra sao cả.”

Nghe hần đáp vậy, Thương Hàn chỉ nói đơn giản: “Nếu Chân Quân biết được chuyện ở Chân Hư cảnh, e rằng Vĩnh Thánh Thiên tông không đủ tư cách đứng trong Cửu Nhạc, đến lúc đó, còn cần phải quan tâm đến việc kính hay bất kính sao.”

Lạc Kiến Hoài nhíu chặt mày, càng tức giận hơn: “Còn người thì sao? Cứ tưởng rằng thân người mang ma khí là do bị Lệnh chủ Cửu Thiên kia chiếm xác, nhưng vừa nãy ta chẩn qua cho người, mới biết ma khí kia đến từ chính ma chủng trong người người. Người đã sớm hấp thụ được cái thứ kia rồi, gọi người là ma vật cũng không quá đáng.”

Sắc mặt Thương Hàn cũng âm u theo, nói: “Mặc dù thân ta mang ma chủng nhưng chưa từng lạm sát người vô tội, không như môn đệ của người, mặc dù miệng nói tu tiên nhưng lại hành sự như ma.”

Hai người nói qua nói lại, bắt đầu kết thù kết oán. Lệ Duệ thấy bầu không khí ngày càng căng thẳng thì đành mở miệng nói: “Chưởng môn, ngài dẫn hần trở về chẳng nhẽ chỉ để cãi lộn.”

Lạc Kiến Hòa nghe vậy, thì hừ lạnh một tiếng. Hần phất tay áo đi xuống ngồi cạnh bàn, không thêm mở miệng nói.

Thương Hàn thấy thế thì xoay người cất bước định đi khỏi, nhưng lại chợt ngừng bước, quay đầu nhìn Lê Duệ. Hần suy nghĩ một chút, sau đó không tình nguyện mà ôm quyền làm lễ, nói với Lạc Kiến Hoài: “Đa tạ đã giúp đỡ, cáo từ.”

Lạc Kiến Hoài nghe xong cũng không đáp. Thương Hàn không nhiều lời thêm, cất bước ra ngoài. Nhưng ngày lúc Thương Hàn sắp bước ra đến cửa, Lạc Kiến Hoài bất thành linh nói: “Nếu người muốn đi tìm sự muội của người thì ta khuyên người đừng tổn công nữa.”

Lời này vừa dứt, Thương Hàn lập tức dừng bước chân. Về mặt hần vô cùng giận dữ, quay đầu hỏi: “Người muốn nói gì?”

Lạc Kiến Hoài nhìn hần, không nhanh không chậm mà nói: “Bỏ lại người đang hấp hối mà đào tẩu một mình, hà tất phải đi tìm? Cái gì mà tình sâu nghĩa nặng, nói thì đường hoàng là thế, vậy mà đến bờ sống chết chỉ nghĩ đến bản thân mình. Chẳng ngại nói với người, giờ cô ta đang ở trong Chân Hư cảnh. Ha ha ha, sao hả, bắt lão bất tử, vô ưu vô lo, ai có thể bỏ qua...”

Lạc Kiến Hoài còn chưa nói xong, Thương hàn đã lên tiếng cắt ngang lời: “Câm miệng.”

Lạc Kiến Hoài khề cười nói: “Nói trúng chỗ đau hả?”

Thương Hàn càng lạnh lùng nói: “Cùng lắm cũng chỉ là một tiền bối của Cửu Nhạc, không tới lượt người buông lời xằng bậy phán xét nàg.”

“Thật là không biết tốt xấu. Ta hảo tâm nhắc nhở, vậy mà nói ta ‘phán xét xằng bậy’? Cô ta bỏ người chạy một mình, là thật hay giả, chính lòng người cũng rõ ràng.” Lạc Kiến Hoài càng hào hứng nhìn hần nói.

Lòng nhẩn nại của Thương Hàn không còn là bao, hần cố nén tâm trạng sôi ruột, trầm giọng nói: “Không cần châm chọc thêm. Lòng tin của ta mới là thật.” Dứt lời, hần thần nhiên đi không đếm xỉa đến kẻ khác.

“Ha ha.” Lạc Kiến Hoài bất ngờ bật cười. Thương Hàn chẳng quan tâm hần cười hay không, chỉ đi thẳng ra ngoài, nhưng chẳng qua đi ra đến ngoài đã thấy hơn chục đệ tử cả nam lẫn nữ đang đứng dưới bậc thềm, họ đều mặc áo quần trắng như tuyết. Lúc này trời đã sáng tỏ, mây mù trên núi lúc ẩn lúc hiện, nên nhìn họ càng thấy sạch sẽ xuất trần hơn.

Thương Hàn biết họ là môn hạ của Vĩnh Thánh Thiên tông, nhưng lại không biết họ có ý gì, nên buộc lòng phải nắm chặt bội kiếm, dừng bước chân. Lúc này, Lạc Kiến Hoài đứng dậy, đi đến cạnh hần cười nói: “Ma chủng trong người người đang giúp người phục hồi, cho nên đừng đi lung tung thì tốt hơn. Sự muội kia của người thuật pháp không thông nên đừng làm uống công cô ấy.”

Thương Hàn nghe vậy, chợt tỉnh ngộ. Hần nâng tay ấn lên ngực mình, nhắm mắt ngưng thần. Quả nhiên trong một tích tắc có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh đang cuộn cuộn lưu chuyển trong khí huyết, đi khắp bách mạch. Thân thể hần vốn như cây khô sắp chết, nay lại như cây khô gặp mùa. Sức mạnh của ma chủng, hần đương nhiên rất rõ, nhưng điều làm hần thấy kỳ lạ là đau đớn kèm theo lại ít đến vậy, hầu

như không cảm nhận được. Đương lúc hắn đang suy nghĩ thì chợt bắt được một luồng khí mát lạnh mỏng manh trong vạn cảm giác đang xao động. Cảm giác tươi mát như sương mai đó dường như rất quen thuộc.

“Trạm Lộ... Kính Ảnh?” Hắn đột nhiên cảm thấy sợ hãi, vội vàng muốn bay lên không, nhưng thân thể chưa khôi phục cần được nghỉ ngơi này đâu cho phép hắn tự do hành động. Lạc Kiến Hoài thấy hắn sắp ngã xuống đất thì bước lên, đỡ lấy khuỷu tay hắn.

“Chật, sao không chịu nghe lời ta khuyên chứ?” Lạc Kiến Hoài quở trách.

Ma chủng trong người Thương Hàn lại bắt đầu xao động khiến khí huyết cuộn lên như sóng, trong lúc nhất thời hắn không còn sức để cử động, thậm chí muốn ổn định hơi thở cũng không được.

Lạc Kiến Hoài nhíu mày thở dài, kiên nhẫn nói: “Đừng cuống lên như vậy. Thuật ‘Kính Ảnh’ mà Vân Ẩn sáng tạo ra, ta cũng biết một chút. Vừa rồi ta nói sư muội người chưa thông thạo thuật pháp, ‘Kính Ảnh’ mà cô ấy thi triển trên người người chỉ có thể di dời bốn phần thường tổn, có lẽ cô ấy cũng biết việc này, vì thế mới vào Chân Hư cảnh, linh khí Chân Hư cảnh vừa có thể duy trì thuật pháp, vừa có thể tăng lên khoảng sáu phần di dời tổn thương. Nếu duy trì trong khoảng thời gian ngắn cũng không đến nỗi chết.” Hắn cười nhẹ nhàng, lại nói: “Huống hồ, ta thân là Chưởng môn Vĩnh Thánh Thiên tông, ít nhiều cũng thông thạo tâm pháp ‘Chân Hư Diển’, nên sẽ điều trị qua cho người. Việc có thể làm bây giờ, chỉ là chờ...” Tầm mắt hắn trông về phía xa, thanh âm cũng như xa xôi, “Chờ người khôi phục, chờ cô ấy phong bế pháp trận...”

Sau khi nghe xong, Thương Hàn khó nhọc đưa mắt nhìn hắn, nghi ngờ hỏi: “Rốt cuộc người...”

Lạc Kiến Hoài không đợi hắn nói xong, đã đáp: “Ta rốt cuộc ra sao không quan trọng... Quan trọng là, trong Chân Hư cảnh thật sự có ma vật, hơn nữa ta cũng biết ma vật kia.”

Thì ra, lúc trước Nghi Huyền đến báo cho Lạc Kiến Hoài biết chuyện ma vật trong Chân Hư cảnh, tuy để Nghi Huyền ra về không hề vui vẻ, nhưng ngay sau đó Lạc Kiến Hoài đã đuổi theo cô. Lúc hắn chạy tới nơi thì cuộc chiến đã tàn, Nghi Huyền cùng ma vật đều trốn vào Chân Hư cảnh, nhưng hắn đã kịp nhận ra tên ma vật kia, sau một hồi kinh ngạc cũng thuận tiện đưa Thương Hàn quay về cùng.

“Tất nhiên có thể đi khỏi Chân Hư cảnh thì ít nhiều cũng có chút can đảm, thật không có đạo lý nếu để các người chết quá khó nhìn.” Ngữ khí Lạc Kiến Hoài nhạt nhẽo nhưng mang ý cợt nhả, “Ta cũng chỉ tình cờ cứu giúp, định đi theo nhìn qua một chút. Không ngờ, ma vật mà cô ta nói lại là tên kia...” Hắn ngừng lại một chút, “Trận đánh năm xưa, Vĩnh Thánh Thiên tông ta tuy bị tổn thất nghiêm trọng nhưng cũng chém chết được trợ thủ đắc lực của Lệnh chủ Cức Thiên. Có lẽ người cũng biết, ma đầu kia có năm cây bảo kiếm, hắn chọn những đồ đệ xuất chúng để cầm kiếm, đặt tên cho chúng là ‘Kiếm Thị’. Kể năm ấy xông vào Lục Hư Thánh sơn của ta chính là một trong năm ‘Kiếm Thị’ đó. Hắn tên ‘Thực Anh’, nắm trong tay bảo kiếm ‘Sương Ngưng’. Rõ ràng hồi đó ta đã đánh chết hắn, mà nơi hắn chết là ở ngoài Chân Hư cảnh, hắn tuyệt đối không có cơ hội sống sót...”

Thương Hàn đã sáng tỏ, khẽ cười nói: “Đáp án rất đơn giản... Có lẽ ma vật kia cũng giống như Lệnh chủ Cức Thiên, từ lâu đã không bị ràng buộc bởi thể xác, có thể bỏ đi thân thể bị hư hỏng chiếm lấy thân xác khác để tìm đường sống. Thứ mà năm ấy người giết, chẳng qua chỉ là một thân xác dùng tạm của hắn mà thôi.”

Sắc mặt Lạc Kiến Hoài hơi đổi, quay đầu liếc mắt nhìn Lê Duệ một cái. Về mặt Lê Duệ cũng trở nên trầm trọng, mở miệng nói: “Nếu là vậy, hắn là trong Chân Hư cảnh đã không còn ai sống sót nữa...”

Thương Hàn chỉ nghĩ một chút đã hiểu rõ ý trong câu nói của Lê Duệ, hắn có cả trăm điều phải lo nghĩ, nhưng vẫn cố dần lòng xuống, không nói một câu mà quay trở về giường, ngưng thần điều tức.

Lạc Kiến Hoài thấy hắn như thế thì mím môi cười yếu ớt, tầm mắt hướng ra ngoài cửa. Mây mù ngày càng dày đặc, đóng đặc trên núi, phủ mờ ánh mặt trời, hơi ẩm bốc lên như sắp có mưa, nhìn thật giống như cảnh năm xưa...

...

Trong Chân Hư cảnh, Nghi Huyền nắm chặt Trấn Thần châu, nhìn ma vật đang tiến tới gần.

Người ma vật kia tất cả đều từ thứ nước đen kịt ngưng tụ thành, mà thứ nước này lại giống như vật sống, nó chuyển động lộn xộn khiến bề mặt thân mình ma vật kia lồi lõm lên xuống. Thân thể đã đáng sợ, lại thêm một đôi con ngươi đỏ như máu, tràn đầy ác ý, khiến người ta không rét mà run.

Ma vật tựa hồ như phát hiện ra nỗi sợ hãi của cô, nên càng cười đến quái dị, đi đến gần cô hơn, theo đó lại nói tiếp:

“... Sao ta không nghĩ ra cơ chứ. Người bỏ sư huynh chạy trốn một mình, quả nhiên là kẻ vô tình vô nghĩa, nói không chừng giờ hắn đang hận người vô cùng, làm sao chịu đến cứu người. Dùng người để dụ hắn vào đây có vẻ là một sự sai lầm.”

Tình thế bây giờ phải nói là nguy hiểm vạn phần, thực sự không có thời gian để kèn cựa cãi nhau, nhưng Nghi Huyền làm thế nào cũng không nhịn nổi, lập tức đáp trả: “Đương nhiên người hy vọng sư huynh hận ta, chứ nếu chàng đến thì người có mấy cái tay cũng không đủ dùng!”

Cánh tay lúc trước bị Thương Hàn chém đứt vẫn chưa tái sinh được, nên Nghi Huyền nói lời này thật đúng là chọc vào nỗi đau của hắn, khiến hắn càng cười điên cuồng hơn. “Ta mà sợ hắn? Ha ha ha, người biết ta là ai không?”

Nghi Huyền thấy hắn đáp trả như vậy, trong lòng lại vui mừng vô cùng. Nếu có thể kéo dài thời gian thêm bao nhiêu thì thương thế của Thương Hàn cũng tốt lên bấy nhiêu. Cô nói một cách khinh thường: “Nhìn cái bản mặt cùng phẩm chất đạo đức của người cũng biết là thuộc loại tiểu nhân vật, ai biết người là ai!”

“Ha ha ha...” Ma vật kia cười lạnh nói, “Ngày xưa việc chính của ta chính là cầm kiếm, khi ta tung hoành bề ngễ thì người còn không biết ở nơi nào.”

Nghi Huyền từng chứng kiến bản lĩnh của hắn nên đương nhiên biết hắn tuyệt đối không phải là kẻ tầm thường. Bây giờ nghe hắn nói đến “Chủ Thượng” “Cầm kiếm”, thì cô đã xác định được thân phận của hắn. Cô tiếp tục nói: “Ồ, hóa ra là Kiếm Thị của Cực Thiên, ta còn tưởng là nhân vật khó lường nào chứ. Xem ra người bị nhốt trong Chân Hư cảnh, nên không biết thời thế thiên hạ ra sao rồi. Vậy người nghe đây, phủ Cực Thiên đã bị Cửu Nhạc chúng ta đánh cho tan tác rồi!”

“Người nói cái gì?” Ma vật kia vốn đang lạnh lùng, nghe thấy Nghi Huyền nhắc đến chuyện phủ Cực Thiên thì bỗng trở nên kích động.

“Ta nói không rõ sao? Phủ Cực Thiên các người đã bị diệt vong từ lâu rồi, nhìn người bây giờ đúng như chó nhà có tang!”

Nghi Huyền vừa dứt lời, chợt thấy quanh mình yên tĩnh vô cùng, ma vật kia kinh ngạc nhìn cô, không hề nhúc nhích. Nghi Huyền nhìn vào cặp mắt đỏ tươi kia, xác thực là mình đã làm ma vật kia thật sự chấn động.

Bất thành linh, ma vật mở miệng, thanh âm bình tĩnh mà nhạt nhẽo: “Diệt Cực Thiên của ta, nào dễ dàng đến vậy? Chủ Thượng pháp lực vô biên, đương nhiên sẽ có ngày trở lại. Đợi ta đoạt được thân thể phù hợp sẽ quay trở lại bên cạnh Chủ Thượng, trợ giúp đại nghiệp...” Hắn cười khe khẽ, đám nước đen ngưng tụ thành ngón tay miết trên cằm Nghi Huyền, “Cho nên người phải cố gắng mà giúp ta nhé...”

Da thịt bị ăn mòn khiến Nghi Huyền đau đớn đến nhăn mày, nhưng cô biết, nếu mình tự lộ ra sự sợ hãi thì tất sẽ thua, nên cô ngạo nghễ nhìn thẳng vào hắn, nói: “Đừng mơ mộng hão huyền! Cái gì mà Lệnh Chủ Cực Thiên pháp lực vô biên, nói cho người hay, ma đầu kia phải đền tội rồi. Ngay sau khi sư huynh ta đoạt lại được cơ thể thì đã chém chết hắn rồi!”

“Ha ha ha...” Ma vật kia nghe xong lời này lại cười ầm lên, “Người đúng thật đang gạt ta. Trừ khi các người có bản lĩnh lấy được nội đan của Chủ Thượng, thì cho dù có hủy đi cái xác bị người chiếm thì cũng không ảnh hưởng gì đến người. Thêm nữa, một khi Chủ Thượng rời khỏi thân xác, thì người bị chiếm xác sẽ mất hết thần thức, nếu gặp may sẽ không chết, nhưng chung quy cũng thành phế nhân. Sư huynh người, chắc là loại thứ hai đi. Linh khí Chân Hư cảnh này chỉ có thể giúp hắn hồi quang phản chiếu, ha ha ha, nhưng cũng chẳng được bao lâu đâu, chỉ bằng bây giờ thừa dịp còn chút hơi thở thì để cho ta chiếm...”

“Hừ!” Nghi Huyền ngắt lời hắn, “Người bị nhốt ở đây bao lâu? Chuyện bên ngoài biết được bao nhiêu? Những năm gần đây, nhân tài trong Cửu Nhạc ta xuất hiện lớp lớp, từ lâu đã sáng tạo ra phương pháp phá

giả thuật đoạt xác rồi. Sư huynh ta chẳng qua trong lúc chiến đấu bị thương, chứ không phải như miệng người nói đâu!”

“Ồ? Thật không? Cửu Nhạc trở nên lợi hại như thế từ khi nào?” Ma vật càng ép sát hơn, con người đổ máu trắng tấp nhìn vào mắt Nghi Huyền, “Vậy người thử thi triển cho ta xem, ha ha ha, thử cứu người ở đây xem...”

“Người ở đây? Người có ý gì?” Nghi Huyền khó hiểu.

“Ha ha ha, chính là người trong Chân Hư cảnh này đó. Mỗi một người họ đều bị ta chiếm thân xác một lần...” Ma vật than một tiếng, “Để tìm được thân xác phù hợp nhất, ta thực sự mất rất nhiều thời gian đó...” Thanh âm của ma vật kia vừa thấp mà thâm trầm, cứ vang vọng quanh bên tai Nghi Huyền, “Mỗi tối, sau khi bọn họ đi vào giấc ngủ, ta đều lén cấy ma chủng vào người họ. Nhờ vào linh lực thần kì của Chân Hư cảnh mà sự đau đớn của họ ít đến không thể nhận ra... Từ nam tới nữ, từ nhỏ đến lớn.. Đáng tiếc là ai cũng không thích hợp. Người có thể hoàn toàn hấp thụ được ma chủng ít ỏi vô cùng, bọn họ thậm chí không thể chịu đựng được lấy một phút khi bị ta chiếm xác. Nơi này thật đúng là không thể cứu vãn được nữa, đến giờ họ cũng không biết là mình đã chết rồi... Ha ha ha!!! À, đúng rồi, mấy đứa đệ tử Cửu Nhạc kia cũng ở trong tay ta. Nhưng mà người tu tiên vốn tương khắc với ma đạo của ta, nên muốn cấy ma chủng cũng hơi rắc rối. Bọn chúng bây giờ vẫn chưa chết đâu, người có muốn gặp chúng không?”

Nghi Huyền cảm thấy một nỗi sợ hãi dâng lên từ tâm, như lũ rắn quấn chặt lấy chân tay khiến cả người cô lạnh lẽo run lên từng hồi. Trong giây lát, cô đã hiểu cái gì gọi là sự phần nộ có thể phá tan sự sợ hãi. Cô nghiêng rặng, lạnh lùng nói: “Cho nên trên người Lục Tiểu Oanh mới có ma khí. Con bé không phải bị Vân Hòa giết mà là đã sớm bị người hại chết!”

“Đúng vậy.” Ma vật cười đáp.

“Người nói cái gì?” Đột nhiên thanh âm của người thứ ba vang lên. Thanh âm kia vừa kinh sợ lại vừa run rẩy.

Nghi Huyền từ từ quay đầu nhìn về phía người phát ra tiếng nói kia ——

Lục Tín.

32. Chương 32

Lục Tín.

Lục Tín đã nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi, lúc này hai mắt hắn vẫn đỏ, hung hăng nhìn ma vật kia, lạnh lùng nói: “Là người giết Tiểu Oanh?!”

Ma vật kia biết chuyện bị bại lộ nhưng không hề dao động. Đối mặt với sự chất vấn của Lục Tín, hắn chỉ đáp lại bằng tiếng cười âm trầm, nói: “Ồ, Lục Trưởng trấn, xem ra người giải quyết xong Lưu Tố Tâm cùng Thánh Sư rồi hả, sao rồi, đã lấy được tâm pháp Chân Hư Diễm chưa?”

Lục Tín nắm chặt hai tay, bước từng bước đến gần, nói: “Trả lời ta! Thực là người giết Tiểu Oanh?”

Ma vật khẽ cười giễu, nói một cách nhẹ nhàng: “Không chỉ nó mà cả người cũng chết trên tay ta đó, Lục Trưởng trấn.”

Lý trí của Lục Tín sụp vỡ trong chốc lát, phóng người tấn công về phía ma vật. Nhưng một đòn này của hắn chưa kịp phát huy hết uy lực, đã bị ma vật phá giải. Chát nước đen bắn kia như rắn độc quấn chặt lấy Lục Tín, bắt đầu đục ruỗng da thịt hắn.

Ma vật thở dài một tiếng: “Lục Trưởng trấn tội gì phải khổ vậy? Người thì cũng chết rồi. Người báo thù xong thì sao? Chẳng thả người tiếp tục hợp tác với ta. Người không biết ư, chỉ cần nuốt được tâm pháp Chân Hư Diễm, là người còn có thể cứu được con gái người à.”

“Câm miệng!!! Người đền mạng cho con ta!!!” Lục Tín nào còn muốn nghe hắn nói, chỉ ra sức giãy dụa, gào thét giận dữ.

Ma vật cười lạnh lùng, nâng tay lên từ từ nắm chặt lại. Đám nước đen kia từng dòng từng dòng hợp lại, biến thành một bàn tay khổng lồ vươn tới tóm chặt lấy Lục Tín, và ngay cả ma vật kia cũng dần dần bám vào người Lục Tín. Rất nhanh sau đó, đám nước đen kia từ từ mỏng đi, còn trên người Lục Tín giống như đang phủ một lớp lụa đen.

“Ha ha ha, quả đúng là tâm pháp Chân Hư Diễn thật!!! Rốt cuộc ta cũng đoạt được tâm pháp Chân Hư Diễn rồi!!!” Thanh âm Lục Tín bỗng vang lên điên cuồng.

Chiếm xác?! —— Nghi Huyền nhanh chóng nhận ra.

Thì ra, hợp tác mở rộng Chân Hư cảnh cùng Lục Tín chỉ là nguy trang. Chờ Lục Tín lấy được tâm pháp Chân Hư Diễn rồi đoạt xác hắn mới là mục đích chính. Nhưng ma vật kia cũng nói, thân xác này không thể dùng được, chỉ sợ đoạt xác Lục Tín cũng chỉ là kế tạm thời, sau đó còn có nước cờ khác. Thế nhưng lúc này lòng Nghi Huyền không còn giữ nổi bình tĩnh để suy nghĩ nữa, cô thực sự cảm thấy phần nộ cùng bị thương, sự căm phẫn này sôi trào không thể kìm nén khiến cô quyết định vứt bỏ lòng ích kỷ của mình. Thân là đệ tử Cửu Nhạc, cho dù phải bỏ mạng cũng quyết không để a vật này làm thêm việc ác. Nếu Thương Hàn ở đây, nhất định cũng sẽ lựa chọn như cô.

Tất cả đều từ tâm, cô sẽ không chần chừ thêm nữa. Nghi Huyền vùng cánh tay lên, vứt viên Trấn Thần châu vào trong pháp trận Chân Hư.

Ngay sau đó âm thanh vụn vỡ nhẹ vang lên, từng luồng khí thanh sạch từ bốn phía cuộn đến chọc thủng pháp trận. Nghi Huyền cảm thấy có làn gió mát lướt qua, lúc này cô mới biết linh khí tràn ngập trong Chân Hư nóng ẩm đến mức nào. Thế nhưng cô còn chưa kịp cảm nhận trọn vẹn sự tươi mát dễ chịu này, thì toàn thân đã đau nhức. Cô nghiêng rặng, cố bình tĩnh lại. Trước mắt cô, Lục Tín vẫn bị lớp nước màu đen kia bao phủ, nhưng khi pháp trận Chân Hư vừa vỡ, lực chữa thương cũng biến mất, ngay cả pháp thuật mà ma vật kia cũng bị cản trở. Lớp nước đen dần dần không giữ nổi hình nữa, bắt đầu sụp xuống. Thân người chết, không thể dùng được nữa —— Nghi Huyền đương nhiên biết điều này. Đúng như lời ma vật kia nói, Lục Tín đã chết từ lâu, thuật đoạt xác chắc chắn bị phá giải. Nhưng nhờ ma vật kia có thể hấp thụ được tâm pháp Chân Hư Diễn thì kết quả cũng chẳng tốt đẹp gì. Chi bằng nhân cơ hội này diệt trừ ma vật kia luôn, nhưng chớ trên là lúc này cô đủ sức thi phép, thậm chí ngay cả với đám nước đen kia cũng chẳng thể gắng gượng đối phó được. Giờ cô chỉ có thể chờ đợi...

Và cũng ngay lúc này, một ý niệm khác chậm rãi nảy lên trong đầu: Cô sắp chết.

Đúng vậy, cảm giác rất rõ rệt. Mỗi một lần hít thở là luồng không khí thanh sạch kia lại dừng mãi tiến vào phổi, cùng với đó vết thương cũng nặng thêm. Cô gần như có thể cảm nhận được sinh mệnh của mình dần dần bị mòn rút đi ra sao. Nhưng điều khiến cô sợ hãi hơn cả đau đớn, đó là sự mệt mỏi nặng nề trên cơ thể mình. Từ thân cho tới tâm đều mệt mỏi vô lực.

Không thể được! Bây giờ còn chưa đến lúc! —— Cô chống mạnh người lên, cố gắng ngưng thần, rồi xoay người đi vào căn phòng tối.

Cô vừa bước vào cửa, thì thấy những chiếc lông phượng vẫn còn đang cháy le lói, giống như sắp tắt. Vân Hòa nằm cách đó không xa, người không hề nhúc nhích. Còn Bạch Phượng bị thụ thương đang canh giữ bên người hắn, kêu lên thảm thiết. Thật không ngờ Lục Tín lại có bản lĩnh như vậy. Cô bước nhanh tới chỗ Vân Hòa, ngồi xuống kiểm tra thân thể hắn. Vân Hòa vẫn còn hơi thở, nhưng tình trạng thương tích không mấy khả quan. Nghi Huyền vẫn nhớ rõ Lục Tín từng nói rằng, nếu như đoạt được tâm pháp Chân Hư Diễn, thì Vân Hòa sẽ thành phế nhân. Cô lo lắng không thôi, vỗ nhẹ lên vai Vân Hòa: “Vân Hòa sư bá, ngài sao rồi? Ngài mau tỉnh lại!”

Lông mày Vân Hòa hơi động đậy, nhưng vẫn vô lực không mở mắt ra. Lòng Nghi Huyền đang hoảng loạn, bỗng nghe thấy có tiếng động bên cạnh. Là Lưu Tố Tâm đang hấp hối, ngồi tựa vào tường. Khi thấy rõ là Nghi Huyền, bà cố gượng cười, chậm chậm giơ cánh tay lên, chỉ vào một bức tường. Nghi Huyền không hiểu ý, định hỏi thì Lưu Tố Tâm đã gục xuống, tắt thở.

Nghi Huyền nghi hoặc đứng dậy, đi về phía bức tường kia, thử đẩy một đẩy. Nhưng bức tường kia xây bằng đá, sức cô bây giờ làm sao có thể đẩy nổi. Cô bắt lực mỉm cười, lại nghĩ trong lòng, làm như thế này có ý nghĩa gì? Dù đằng sau bức tường có vật kinh thể hãi tục đi nữa, thì lúc này cũng được ích lợi gì? Hà tất phải phí sức vì nó...

Cô định xoay người đi, thì bỗng nghe thấy một ít tiếng động. Đằng sau bức tường truyền đến tiếng róc rách của dòng chảy. Bây giờ họ bị nhốt trong mật thất, ma vật lại ở bên ngoài, nếu sau bức tường có dòng chảy thật, thì có khi nào đó là lối thoát? Có lẽ cô đã mất cơ hội sống, nhưng ít ra cũng cứu được Vân Hòa. Chỉ cần phá được bức tường này...

Ngay lúc cô đang suy nghĩ, thì chợt nghe thấy có người nói: “Người cho rằng trò trẻ con ấy có thể phá hỏng đại sự của ta sao?”

Tiếng nói đó, rõ ràng là từ miệng Lục Tín phát ra. Nghi Huyền biết chuyện không ổn, vội trở lại bảo vệ Vân Hòa. Bóng ma vật ngày càng gần, ánh lửa soi rõ khuôn mặt hắc, quả thật là khuôn mặt của Lục Tín. Chỉ là đôi mắt kia vẫn đỏ ngầu như trước, trông rất đáng sợ.

“Ta đã đoạt được tâm pháp Chân Hư Diễn, cho dù người phá được pháp trận Chân Hư thì cũng chẳng làm được gì?” Ma vật cười, “Lại đây, mau ngoan ngoan đợi sư huynh người đến cùng ta, ta mà vui vẻ, có khi lại cứu sống người không chừng.”

Nghi Huyền xì một tiếng, khinh miệt nói: “Hoang tưởng!”

Ma vật kia không nói thêm nữa, đám nước đen uốn lượn quanh thân hắc, bỗng ngưng kết thành một sợi dây thừng, phóng về phía Nghi Huyền. Nghi Huyền vội vàng dồn sức muốn nâng Vân Hòa dậy để né tránh, nhưng làm thế nào cũng không di chuyển được. Khi đám nước đen phóng đến gần, trong lúc nguy cấp, thì Bạch Phượng bỗng phẩy cánh, tạo nên một cơn gió mạnh đẩy Nghi Huyền cùng Vân Hòa sang một bên, còn mình thì đón lấy đòn tấn công kia.

Lực này không hề nhẹ, Nghi Huyền ôm lấy Vân Hòa cùng bị đập người lên vách tường. Nghi Huyền gắng chịu đau ngẩng đầu nhìn, thấy Bạch Phượng đang bị đám nước đen kia quấn vào người, lông vũ trên cánh dần dần bị ăn mòn.

Thứ nước đen có thể ăn nuốt vạn vật, nếu để lâu thêm, e rằng...

Bất chợt, Nghi Huyền như nghĩ ra điều gì đó, cô quay đầu nhìn bức tường sau lưng mình. Đúng rồi! Ăn nuốt vạn vật!

Cô bình tĩnh lại, cao giọng niệm khẩu quyết: “Kính kiếm song giải, thần hoang thái hư!”

Lần trước ma vật này từng ăn đau vì chiêu này, nay nghe Nghi Huyền niệm khẩu quyết, bỗng sinh hoảng sợ. Hắc bóng Bạch Phượng xuống, điều khiển đám nước đen tấn công về phía cô.

Nghi Huyền biết bản thân mình còn giá trị lợi dụng, ma vật kia sẽ không hạ sát thủ ngay. Đúng như cô nghĩ, đám nước đen kia không dùng toàn lực, khi đánh xuống lại chệch đi vài phần, như để hăm dọa.

Mắt thấy đám nước đen đã phóng đến gần, Nghi Huyền lập tức nằm sấp xuống, che trở Vân Hòa thoát khỏi nguy hiểm. Sau lưng cô vang lên tiếng ầm ầm, bức tường đá dày kia vì trúng một đòn này mà nứt vỡ tung tóe. Đám nước đen thật sự không phụ lòng kỳ vọng của cô, nó đục một lỗ hổng trên bức tường kia.

Tiếng nước càng rõ ràng hơn, khiến Nghi Huyền lòng vui sướng không thôi. Sau bức tường kia tối om, không biết nước sâu đến đâu, cũng không thể nhìn thấy đường đi. Nhưng giây phút này, còn cần gì phải chân chừ thêm. Nghi Huyền mỉm cười, ôm Vân Hòa cùng nghiêng người rơi vào lỗ hổng.

Ma vật phần nộ kêu gào ầm ĩ nhưng cũng chỉ chốc lát sau, tai đã bị sức nước mạnh mẽ đè nặng vào. Không ngờ sau bức tường đó quả thật có một mạch nước ngầm, nước sâu hơn một trượng, dòng chảy vô cùng xiết. Dòng nước cuốn lấy cô, không để cô kịp có thời gian suy nghĩ, cứ vậy mà nhanh chóng kéo cô đi.

...

Ở ngoài Chân Hư cảnh, mưa đã tạnh hẳn, Lục Hư Thánh Sơn chìm trong mây mù. Nhưng chỉ sau một cái chớp mắt khi pháp trận Chân Hư bị phá giải, tiếng chim thú trên núi đều lặng đi, để lại một không gian âm

u tĩnh mịch.

Các đệ tử Vĩnh Thánh Thiên tông phát hiện ra dấu hiệu đó, lập tức muốn hành động. Nhưng Thương Hàn vốn đang ngồi thiền, bỗng đứng dậy, nhún người lẳng không đi trước mọi người một bước.

Lạc Kiến Hoài thấy thế, nhú mảy hừ nhẹ một tiếng, rồi nói với mọi người: “Còn không đi? Chuyện của mình lại để ngoại nhân giành trước thế sao?”

Chúng đệ tử tuân lệnh, phóng người đuổi theo, vẽ nên từng đường sáng màu trắng giữa vòm trời tối tăm.

Thương Hàn không để ý đến kẻ khác, một mình một người bay nhanh đi. Khi đến trước cổng Chân Hư cảnh, hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, thả người xuống đất, cẩn thận bước vào. Sau khi pháp trận bị phá bỏ, trông Chân Hư cảnh còn tĩnh mịch hơn những nơi khác. Bầu không khí ẩm áp sớm đã bị khí lạnh nuốt trọn. Cây cối hoa cỏ đều khô héo hết, đâu còn vẻ phồn vinh rộn ràng như xưa. Ánh mắt lướt đến đâu, nơi đó chỉ có một màu tiêu điều.

Tay hắn nắm chặt thanh kiếm, cố gắng bình tĩnh lại, chậm rãi bước theo trí nhớ của mình. Ma khí lượn lờ trong không khí, khiến lòng hắn càng thêm căng thẳng.

Hắn chưa đi được xa, thì mang máng nghe thấy một âm thanh có vài phần quen thuộc, lòng hắn chợt thấy kinh sợ. Hắn đi theo âm thanh đó. Chỉ thấy một thân hình nho nhỏ đang nằm dưới một gốc cây khô. Hắn nhìn qua cũng đoán được là ai, lại bước tới vài bước, đỡ cô bé dựa vào ngực mình.

Đứa trẻ này chính là Lục Tiểu Oanh. Cô bé đang hấp hối, làn da vốn trắng mịn hồng hào nay lại xám ngắt, chẳng chịt vết răng nanh nham nhở. Hai mắt cô bé mở to, đồng tử giãn rộng khiến hai tròng mắt tối tăm như đêm sâu. Trên cổ cô bé có một vết cắt vô cùng sâu, miệng vết thương trắng nhợt như tờ giấy, không hề chảy ra chút máu. Ai có thể tưởng tượng được, một người không lâu trước còn đang sống tươi vui, nay lại như cây đèn trước gió, bất lực không thể xoay chuyển đất trời.

Thương Hàn lặng im, chỉ nắm thật chặt cánh tay cô bé. Lục Tiểu Oanh dường như nhận biết được, ánh mắt khẽ động, từ từ nở nụ cười. Đôi môi cô bé run run, thanh âm suy yếu không rõ tiếng. Thương Hàn nhú mảy, mở miệng định nói, nhưng cuối cùng lại thôi.

Thực ra Chân Hư cảnh chỉ bị phá giải một lúc. Sau một canh giờ nữa, pháp trận kết nối lại, đứa bé này sẽ được phục sinh. Nhưng sự “phục sinh” này chỉ là giả dối, cho dù là hắn, cũng khó lòng mà bật ra câu an ủi.

Thương Hàn rũ mắt xuống thở dài, vừa định đứng dậy rời đi, thì Lục Tiểu Oanh trong ngực bỗng cử động. Nhưng cử động kia hết sức quỷ dị, cánh tay cong gập xuống như bị gãy, cẳng chân xoay ngược, trông không hề bình thường chút nào. Đôi đồng tử của Lục Tiểu Oanh nháy mắt co lại, cổ họng phát ra tiếng “khạc khạc” đáng sợ. Hắn lập tức hiểu được tình hình, buông Lục Tiểu Oanh ra, tránh sang một bên.

Trước kia hắn từng trầm luân trong phủ Cức Thiên nên vô cùng quen thuộc đối với loại dị biến này. Ma khí trong người vốn được Chân Hư cảnh che giấu, nay bắt đầu lan tràn ra. Không sai, chính là ma chủng...

Chỉ trong nháy mắt, Lục Tiểu Oanh đã rũ bỏ lớp hình người. Da thịt hóa thành lớp vảy giáp, bàn tay bàn chân vươn dài nhọn ra thành móng vuốt, con ngươi như ngậm huyết, miệng nhẹ răng nhọn, nhìn y hệt như quái vật.

Nếu ma chủng nhập thân mà không thể nạp hóa thì cơ thể sẽ không chịu nổi ma lực của nó mà sinh dị biến. Có nhiều người bỏ mạng chỉ trong một cái chớp mắt. Nhìn tình trạng này, có lẽ Lục Tiểu Oanh không hấp thụ được ma chủng, huống hồ cơ thể Lục Tiểu Oanh đã chết, đáng lý không thể cử động được mới phải. Nhất định là có vật nào đó đã tạm thời đánh thức sức mạnh của ma chủng, nên mới có thể cử động được. Chẳng lẽ là ma chủng? Ma vật kia đã tìm được thân xác mới rồi sao?

Chẳng ngờ, ngay lúc Thương Hàn đang suy nghĩ thì Lục Tiểu Oanh, lúc này đã hoàn toàn biến thành quái vật, mạnh mẽ tấn công đến. Nhìn vẻ hung hãn của nó, thực sự không hề có chút tính người nào. Thương Hàn còn chưa kịp ra chiêu phòng thủ, một bóng trắng đã bay đến, chặt đứt đòn tấn công của quái vật. Nhìn kỹ lại, bóng trắng kia chính là một con Bạch Lang vạm vỡ dũng mãnh, hay cũng chính là thần thú của Lê Duệ. Người của Vĩnh Thánh Thiên tông đã chạy tới nơi, khi thấy dị trạng lập tức bày trận sẵn sàng chiến đấu.

Thương Hàn thấy Bạch lang tấn công, lại mở miệng nói: “Dừng tay, đừng dả thương cô bé.”

Lê Duệ nghe vậy, nhướn mày nói: “Sao huynh lại cầu tình a vật?”

Thương Hàn nhìn cô nói: “Tuy cô bé thành quái vật nhưng cũng là do các người hại nó thành vậy. Nếu không dừng tay, ta sẽ tự tay chém Bạch Lang của cô.”

Lê Duệ tức giận, định cãi lại thì Lạc Kiến Hoài thông thả bước tới nói: “Hiếm khi thấy người từ bi vậy đó, chỉ có điều...” Hắn vừa nói vừa đưa mắt nhìn về hướng xa, “Ma vật kia sớm có chuẩn bị, không ngờ nơi đây lại sinh ra ma chướng, như vật ma vật không chỉ có một. Diệt cỏ phải diệt tận gốc, lòng trắc ẩn của người dùng sai chỗ rồi.” Hắn nhếch miệng cười lạnh lùng, “Lại nói tiếp, có chắc người không bị ma chướng mê hoặc, quay sang tấn công quân mình chứ?”

“Trước khi đề phòng ta, chẳng thà các người tự lo lấy thân mình đi. Tiên đạo không thể thi triển trong ma chướng, cho nên nó còn nguy hiểm hơn nhiều so với linh khí Chân Hư.” Thương Hàn mắt lạnh nhìn Lạc Kiến Hoài, “Ta không cho các người động thủ, sợ dĩ là vì: Ma chướng nhập thân, ngoài thể xác mạnh mẽ ra, thì nếu có cơ duyên, có khi lại được cải tử hoàn sinh.”

Lạc Kiến Hoài nghe vậy, đưa mắt nhìn quái vật kia, vẻ mặt hơi dao động: “Mặc dù thân còn sống, nhưng nhân tâm không còn, thì có khác gì đã chết đâu? Huống chi ma chướng chỉ có thể giúp con bé cử động được một lát, nó không thể kéo dài được lâu.”

“Nhờ có linh khí Chân Hư mà ma chướng trong người bọn họ vẫn chưa phát tác, thậm chí còn có thể giữ được sự tỉnh táo. Đây chính là một chuyển biến tốt, ta nghĩ Lạc Chưởng môn còn rõ ràng hơn ta. Tiên đạo quý sinh, cứu người hơn độ nhân tâm. Người là bậc tiền bối, đạo lý này khỏi cần ta nhắc cho người nghe. Cứu hay không cứu, chỉ từ tâm mà thôi. Còn một chuyện nữa, người cũng cần biết rõ...” Thương Hàn hơi dừng lại, đến khi mở miệng nói, thì từng câu từng chữ đều mang theo ngạo khí, lăm liết bức người, “Ta cũng mang ma chướng, nhưng ta lại chung sức chiến đấu cùng các người.”

Lạc Kiến Hoài nhìn hắn, lại chợt nhớ đến nữ tử lỗ mãng vô lễ kia, cũng từng nói gần giống như vậy —.

... Ta vốn là người phạm trần, xin vào tiên môn cũng chỉ vì chữa bệnh. Sư môn không những trị hết bệnh của ta, mà còn dạy ta phải quý lấy sinh mạng. Ta không có tài cứu thế, nhưng ít ra ta cũng có lòng trắc ẩn. Ta lo lắng cho sự tồn vong của Chân Hư cảnh cũng chỉ vì không muốn bị kịch tái diễn...

...“Sư huynh ta chí xa nghìn dặm, sao có thể bị vây trong bể nông cạn này? Dù có trôi nổi trong bể đục vọng, trần trở qua cõi hồng trần cũng không thể bề gây kiêu ngạo của hắn, giết chết ý chí mạnh mẽ của hắn...”

Huynh ấy không phải là ma vật!

...

Lạc Kiến Hoài rũ mi cười, khề với bản thân mình: “Cũng thú vị đấy...”

Thương Hàn thoáng suy nghĩ chút, rồi lại hỏi sang chuyện khác, “Lúc trước người nói ma vật kia là Kiếm Thị của Cốc Thiên, cầm kiếm báu ‘Ngưng Sương’, vậy giờ thanh kiếm đó đang ở đâu?”

Thần sắc Lạc Kiến Hoài bỗng trở nên nghiêm túc, “Năm xưa khi ma vật kia bị thua, thanh kiếm đã tan thành nước rồi...” Hắn đưa tay, đỡ lấy giọt mưa từ trên trời rơi xuống, “Có lẽ đã hòa cùng suối nguồn nước mưa rồi...”

“Nếu không có thân xác, thì hắn không thể sử dụng bảo kiếm được. Xem ra ma vật kia ở lại Lục Hư Thánh Sơn đến giờ cũng chỉ vì vật này.” Thương Hàn nhíu mày nói, “Những người bị ma chướng biến thành quái vật này giao cho các người, ta đi tìm sư muội của ta. Nếu có thể, ta sẽ chém chết ma vật kia, trả ân cứu mạng cho người.”

Hắn nói xong, không chờ mọi người đáp lại, đã phóng người bay đi.

Lạc Kiến Hoài bật cười, bất đắc dĩ nói, “Vân Ân à Vân Ân, ngài làm thế nào dạy ra đồ đệ này vậy...”

33. Chương 33

Lại nói đến đoạn Nghi Huyền ôm Vân Hòa cùng rơi xuống mạch nước ngầm, sóng nước cuộn cuộn không ngừng, liên tục xô đẩy rồi xoáy tròn khiến người cô đau đớn như sắp nứt ra đến nơi. Xung quanh tối đen lại ngột ngạt khiến cô hoàn toàn không thể nhận biết được mình đang ở nơi nào, bị cuốn trôi tới đâu. Cũng không biết qua bao lâu, dòng nước xoáy đã ngừng lại, cô từ từ tỉnh lại, chỉ thấy xung quanh tối tăm không thể nhìn thấy cảnh vật. Tiếng nước vẫn róc rách bên tai, điều này giúp cô đoán được tình hình lúc này của mình. Chắc là mạch nước ngầm này nối với ao hồ trên mặt đất, may mà cô mạng lớn được đẩy tới chỗ này.

Đợi khi hai mắt dần thích ứng với bóng tối, cô lơ mơ trông thấy có một người nằm cách đó không xa. Chắc chắn chỉ có Vân Hòa, không thể là người khác được. Cô cố nhịn đau, chậm rãi bò qua đó, đến khi sắp tới nơi lại chợt nghe thấy tiếng vi vu. Cô hoảng sợ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong bóng tối xuất hiện một màu trắng toát, nó như một làn sóng cuộn trào đến. Cô bất giác nhắm chặt mắt lại, đến khi mở ra lại thấy tuyết bay mù mịt, bao phủ cả bốn hướng. Ngoài ra còn có những ngôi mộ nằm san sát trên nền tuyết, kéo dài đến vô tận, trông thê lương vô cùng. Dù vẫn chưa nhìn rõ cảnh vật xung quanh nhưng Nghi Huyền biết nhất định có điều quý giá ở nơi này. Cô bảo vệ Vân Hòa, cẩn thận quan sát xung quanh.

Giữa tuyết trắng mù mịt, có một bóng người thanh nhả từ từ đi đến gần. Áo trắng mờ ảo, như thần tiên lại như ảo ảnh. Dung nhan lạnh lùng kia Nghi Huyền đã từng được nhìn thấy — Vân Sam...

Lẽ nào lại là ảo ảnh do ma vật kia biến thành? Nghi Huyền căng thẳng, nhắc chân định bước đi, nhưng thân thể lại bị đóng băng trên mặt đất, không thể nào động đậy. Cô cúi đầu nhìn xuống, thấy tuyết trắng đã kết chặt trên người, làm đông cứng cánh tay cùng chân cô.

Nhìn thấy Vân Sam tới gần, cô càng khấn nguyện hơn, lúc này lông mày Vân Hòa lại khẽ run rẩy, từ từ tỉnh dậy. Vậy mà khi nhìn thấy Vân Sam, hần lại nở nụ cười.

“Hóa ra... Cô ở chỗ này ư...” Vân Hòa mở miệng suy yếu nói, “Ta tìm cô rất lâu rồi... Rất lâu rồi... Chẳng ngờ, cô đã đến nơi này rồi, cô là muốn tự mình phán quyết thay ta phải không...”

Vân Sam không mở miệng, chỉ nghiêm mặt, lạnh lùng gật đầu. Cô hơi ngồi xổm xuống, vươn tay về phía Vân Hòa...

Nghi Huyền thấy vậy càng thêm nóng nảy. “Vân Sam” trước mắt tựa hồ không phải là ma vật biến thành, tất nhiên là như vậy, nhưng cũng không nên nói đến chuyện phán quyết chứ! Cô gắng sức tăng cao giọng, trách mắng: “Đại địch còn đang trước mắt, mà vẫn còn dài dòng gì vậy, các người đã xong chưa?! Coi như tâm pháp Chân Hư Diễn đại các người, nhưng kẻ đầu sỏ không phải là ma vật kia sao? Các người là đồng môn, vậy mà tình nghĩa lại nhạt nhẽo như vậy ư...” Cô nói xong lại thấy hơi thở bị nghẹn lại, phủ tạng nóng như lửa đốt, cứ bùng lên hừng hực khiến cô đau đớn đến tận cùng. Cô không thể bật ra tiếng, ho nhẹ vài tiếng, máu cũng sặc ra theo, trên nền tuyết trắng nhiễm một màu đỏ nổi bật. Nhưng Nghi Huyền không muốn bỏ cuộc, cô điều hòa hơi thở, cố gắng nói tiếp: “... Tiên đạo quý sinh... Còn được sống, không tốt sao?...”

Vân Sam quay đầu lẳng lặng nhìn Nghi Huyền. Chỉ giây lát sau, tuyết trắng ầm ầm kéo đến, đảo mắt đã chôn vùi cô. Ngay lúc cô không biết xoay sở như thế nào, thì Vân Hòa đứng lên, nhẹ nhàng phất tay qua người cô. Tuyết trắng đầy người Nghi Huyền lập tức phiêu tán hết. Nghi Huyền cảm thấy dễ chịu hẳn, cố gắng chống người dậy.

Vân Hòa nở nụ cười với cô, rồi nhìn sang Vân Sam nói: “Chuyện giữa ta và cô không liên quan đến người ngoài... Ta nợ cô, cô đòi lại là đúng...”

Nghi Huyền nghe vậy, vội kéo hẳn nói: “Ngài nói gì vậy! Ta khổ cực lắm mới cứu được ngài... Ngài không được...” Cô lại ho khan vài tiếng, xong quay sang nói với Vân Sam, “Chuyện quá khứ đã không thể thay đổi được nữa... Những năm gần đây, ngài ấy điên điên khùng khùng như cái xác không hồn biết đi, trừng phạt như vậy là nghiêm khắc rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ?... Đến khi thực sự sinh tử cách xa thì đã không thể vãn hồi được nữa. Khi cùng học chung thầy cũng oán giận nhau thế sao, chẳng lẽ ngoài oán giận nhau ra thì

thực sự không còn gì nữa ư?...” Ngực cô bỗng ứ nghẹn khiến cô không thể nói tiếp, cô nắm chặt lấy vạt áo, thở hổn hển từng ngụm lớn.

Vân Sam lắng lặng nhìn cô, rồi bỗng òa khóc. Hai tay cô che mặt, khóc vô cùng thê lương, có lúc tưởng như đã nghẹn ngào thì lại tiếp tục gào khóc còn to hơn trước.

Nghi Huyền không ngờ Vân Sam sẽ phản ứng như vậy, nên nhất thời đứng ngây dại mà nhìn. Cô đang nghĩ không biết có nên nói vài câu an ủi hay không, thì Vân Hòa lại vỗ nhẹ lên bả vai cô nói: “Không nghĩ tới... Ta thân là Thánh Sư mà lại phải nhờ đến hậu bối thay ta nói...”

Nghi Huyền ngẩn ra, nhìn về phía Vân Hòa. Lúc này hai mắt hấn sáng trong, thần sắc bình thản, không còn vẻ điên loạn bất lực như trước nữa. “Ngài... Ngài đã khỏe lại?” Cô do dự hỏi.

Vân Hòa cười nhợt nhạt: “Có lẽ tâm pháp Chân Hư Diễn bị đoạt mất tuy làm tổn hại tâm phách của ta, nhưng lại ban cho ta sự thanh tĩnh trong phút chốc... Hoặc có thể chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi...” Hấn nói rồi chậm rãi đứng dậy, đi về phía Vân Sam. Hấn cố gắng bước đi thật vững vàng để dáng đi không còn xiêu vẹo nữa, cứ vậy bình tĩnh đứng trước mặt Vân Sam. Hấn khẽ nâng mắt lên nhìn, ánh mắt đó đầy đau thương. Hấn giấu đi vẻ bi ai trên gương mặt, nói: “... Món nợ này ta chưa ngày nào quên... Ta giờ cũng gần đất xa trời rồi, không còn cần cô phải động thủ nữa... Chỉ là lòng tốt của cô nương kia, ta không thể báo đáp được nữa... Nếu cô còn niệm tình nghĩa xưa kia, thì hãy giúp đỡ cô ấy được không?”

Tiếng thút thít của Vân Sam bỗng ngừng hẳn, cô buông hai tay đang che mặt xuống, lắng lặng nhìn Vân Hòa mà không nói lời nào.

“Pháp trận Chân Hư đã bị phá rồi, cô đưa cô nương ấy rời khỏi đây đi...” Khóe môi Vân Hòa hàm chứa nụ cười, nói, “Sư tỷ vốn nhân hậu, nếu tỷ ấy còn sống, nhất định cũng sẽ can đảm như vậy. Cô nói có đúng không, A Như?”

A Như? Đây không phải là Vân Sam sao? Nghi Huyền nghe đến đây đã thấy lo lắng không thôi.

Vân Sam trầm mặc, thân thể nhẹ run lên, không ngờ lại hóa thành muôn vàn hồ điệp bay tỏa ra khắp nơi. Cánh điệp lay động không ngừng phát ra tiếng vi vu. Từng con hồ điệp dần dần tan biến, chỉ còn sót lại một con duy nhất. Điệp kia trắng tuyết, mảnh mai bé nhỏ, quanh thân được bao phủ một lớp ánh sáng mỏng, nhẹ nhàng bay đến trước mặt Nghi Huyền.

Vân Hòa thấy vậy thì mỉm cười giải thích: “Đây là linh thú của sư tỷ: Hoa Như... Năm xưa sau khi sư tỷ ta mất, Hoa Như vì quá bi phần mà bỏ qua lệnh cấm của Chưởng môn, chỉ một lòng muốn hủy diệt Chân Hư cảnh, sau rồi cũng bật vô âm tín từ đó, thật không ngờ lại bị vây khốn ở đây...” Hấn nói đến đây bỗng ngừng lại, thanh âm bị kiềm hãm như bị nổi thống khổ quá nhiều. Hấn bình tĩnh lại, cười nói, “Ta và cô quen biết nhau, cũng coi như hữu duyên. Cô đến để cầu y nhưng lại gặp phải cảnh ngộ như thế này, đều là do lỗi của ta... Ôn này, xin ghi nhớ đến hết đời. Đa tạ cô đã nhiều lần bảo vệ ta,” hấn ôm quyền, rũ mắt xuống nói, “Bảo trọng.”

Những lời này không khác gì di ngôn. Nghi Huyền đang muốn khuyên nhủ thì con bướm trắng nhỏ xinh kia đã rạp ròn đậu trên vai cô, cùng lúc đó một luồng lực đạo truyền xuống người cô, từ từ nâng cô bay lên cao.

“Đợi đã! Đây là sao?!” Nghi Huyền vội hô lên. Cô thấy Vân Hòa làm thỉnh đứng đó, lại quay đầu nhìn hồ điệp trên vai mình, nói, “Cô thật sự muốn ngài ấy bị nhốt đến chết ở chỗ này sao? Lẽ nào chủ nhân ‘trạch tâm phúc hậu’ kia sẽ hành động nhẫn tâm như thế này sao?... Cô thực muốn như vậy ư?” Cô càng nói càng gấp, hồ điệp cũng dần dập theo, lời nói cũng đứt quãng, “Nếu vậy sao vừa nãy cô lại ngừng tay?! Vì sao lại khác?!”

Bạch điệp nghe xong những lời này đôi cánh bỗng ngừng vỗ, nó chần chừ một chút rồi từ từ thả Nghi Huyền xuống. Đến khi đặt cô đứng vững, nó khẽ vỗ hai cánh bay đến trước mặt Vân Hòa.

“A Như?” Vân Hòa ngạc nhiên nhìn Bạch Điệp, khẽ gọi một tiếng, do dự giơ tay lên. Bạch Điệp bay quanh bàn tay hấn, rồi nhẹ nhàng đậu trên ngón tay hấn.

Bạch Điệp đậu một lát, tựa hồ như cân nhắc, rồi bỗng vỗ cánh bay lên. Chỉ chớp mắt, cảnh vật xung quanh đột nhiên hóa thành vô số bạch điệp, như những bông tuyết bay tán loạn. Bạch điệp rào rào bay múa, chỉ một giây sau đã xếp nên phong cảnh. Lúc này đây, không còn những ngôi mộ trên tuyết nữa, mà là cảnh

mưa liên miên dưới trời đêm. Dưới màn mưa, là xác người rải khắp nơi, máu chảy thành sông. Vân Sam đứng yên trong khung cảnh này, bộ bạch y trên người cô nhuốm đầy máu, không hề tương xứng với vẻ thánh khiết của cô. Cô tựa vào một thân cây tàn, từ từ ngã ngồi xuống. Cô thở ra một hơi thật dài rồi quay đầu nhìn về phía Vân Hòa.

Cảnh tượng này quả thật là muốn cầu xé vết thương cũ, ngay cả Nghi Huyền chỉ là người đứng xem cũng thấy tàn nhẫn. Vân Hòa kinh sợ vô cùng, hấn cố nén đau thương, van nài nói: “‘Mộng điệp hóa cảnh’ ... A Nhứ, đừng như vậy, ta...”

Giữa cảnh đau thương cùng tận này, Vân Sam lại nở nụ cười nói: “Ồi... Cuối cùng cũng gặp nhau, khuôn mặt ngài tức giận vậy thật làm người ta khó chịu à, Chương Môn...”

Giờ Nghi Huyền mới hiểu, cảnh trước mắt không phải là ảo cảnh, mà e rằng đó là hồi ức của ngày xưa...

Vân Sam chỉ còn tồn tại trong hồi ức kia hơi lặng đi, rồi lại hít một hơi, nói: “Cũng không cần phải giải thích đâu, thực không muốn phiền Chương môn...” Cô mệt mỏi nói, sau đó như bỗng nhớ ra cái gì đó, “Mà cũng không hẳn... Tên Vân Hòa kia đâu, bây giờ ra sao rồi?”

Lại một hồi trống trải an tĩnh, Vân Sam cười đáp: “Ha ha ha... Họa lần này, đều từ linh khí Chân Hư cảnh mà ra, đáng ra phải mắng hấn một trận, nhưng giờ hấn cũng kiệt quệ rồi, có khi còn hơn cả những đồ đệ đã chết, mà vậy đã là gì... Nếu ta còn cử động được, chắc chắn phải bẻ gãy ba bốn khớp xương của hấn, thì mới yên lòng à...”

Tiếng mưa rơi rào rào, giấu đi dư âm đau thương phần nộ trong tiếng nói của cô, một lúc sau, cô nói: “... Chương môn quá lo, chẳng lẽ ta không hiểu đạo lý này sao? Dù sao đi nữa, hấn cũng là sư đệ của ta... Bực thì bực, giận thì giận nhưng nào đến nỗi hận cơ chứ... Ta biết, hấn sáng chế ra tâm pháp này chỉ vì muốn cứu người, nhưng ai ngờ chuyện lại thành xấu như vậy...” Cô bỗng nở nụ cười, “Trong đám sư huynh sư đệ, tính hấn hòa nhã nhất, tâm tư lại tinh tế, chỉ sợ sau việc này, ta không tính nợ với hấn thì hấn cũng xấu hổ đến hận không thể lấy cái chết tạ tội... Phiền Chương môn truyền lời này đến hấn giúp ta...”

Trong màn mưa mịt mù, nụ cười của Vân Sam tươi đẹp không gì sánh nổi, “Nói với tên tiểu tử ngốc kia, đừng muốn chết muốn sống nữa... Hấn buông bỏ tính mệnh mình, chẳng qua chỉ để thanh toán cho riêng hấn. Sống, mới có khả năng cứu thêm nhiều người... Nếu ngay cả ước nguyện muốn cứu người ban đầu cũng quên thì hấn không có mặt mũi nào gặp ta dưới suối vàng đâu...” Cô nói đến đây thì nhắm hai mắt lại, “... Vừa đánh đến nóng cả người, mưa thế này thật mát mẻ làm sao... Chương Môn mời trở về đi, để ta... để ta... nghỉ ngơi một lát...”

Khi tiếng nói dừng lại, bốn bề chỉ còn tiếng mưa rơi, giống như lệ đang tuôn rơi.

Nghi Huyền không kìm được lòng nhìn về phía Vân Hòa, thấy hấn ngơ ngác đứng đó, tựa như bị đóng đinh. Mối hấn run run, nhưng cuối cùng lại không nói gì, chỉ nhìn cảnh trước mắt mà im lặng rơi lệ. Nhìn hấn lúc này, Nghi Huyền lại thấy lòng dễ chịu hơn. Bao năm khúc mắc, cuối cùng đã được tháo gỡ. Lại nói, câu “truyền lời” quan trọng như vậy, nếu được truyền đạt sớm hơn thì đã bớt đi được rất nhiều nỗi khúc chiết thống khổ. Lạc Kiến Hoài kia thật không đáng tin mà! Cô oán thầm trong bụng, nhưng chợt thấy định kiến của bản thân mình quá sâu. Có vài chuyện không thể kết luận chỉ bằng phỏng đoán, như cô và Thương Hàn ngày xưa cũng từng có thành kiến với nhau, có lẽ cô nên suy nghĩ thoáng hơn...

Cô càng nghĩ càng thấy lòng rộng mở thoải mái, nhưng lại chợt nghe thấy một giọng cười tà nịnh ngay sát bên tai, dùng khẩu khí tiếu hận nói: “Người cho là có thể chạy thoát khỏi tay ta sao?”

Nghi Huyền vội đứng dậy đề phòng nhìn quanh, nhưng vừa động, lồng ngực cô bỗng nóng rực, cả người như bị lửa thiêu đốt. Càng cử động càng đau đớn, càng bòn rút đi sự tỉnh táo của cô.

Giữa màn mưa mờ ảo bỗng nhuốm một mảng màu đen đặc, là ma vật kia đang chậm rãi lại đây, mở miệng nói: “A, đây không phải là ‘Mộng điệp hóa cảnh’ sao, thật khiến người ta hoài niệm...”

Không đợi hấn nói hết câu, cảnh ảo bỗng chấn động, hóa thành trăm nghìn bạch điệp. Điệp bay thành hình tròn, tạo nên cơn cuồng phong, xoáy về phía ma vật kia. Nhưng ma vật chỉ cười, không tránh cũng không né. Bây giờ hấn không còn vô hình nữa, mà chính là thân thể của Lục Tín, làm sao có thể chịu nổi một đòn

này. Bạch điệp giờ nhiễm đầy máu, giống như những cánh hoa hồng bị tách khỏi bông, thân thể của ma vật kia đã bị gọt mất một nửa. Thế mà hắn vẫn cười được, tựa hồ như chẳng thèm để ý đến.

“Ha ha ha, mất chủ nhân, ngươi cũng chẳng còn gì ngoài chiêu này...” Ma vật cười càng càng rõ hơn, “Được rồi, các ngươi đừng quên, ta đã nuốt tâm pháp Chân Hư Diễn rồi nha!”

Hắn vừa dứt lời, một nửa thân bị mất của ma vật đã nhanh chóng hồi phục lại. Từng đoạn xương mọc ra như cành cây. Máu thịt đỏ tươi như dây leo bò lên xương trắng. Vậy nên chẳng mấy chốc mà đã toàn vẹn như ban đầu.

Ma vật cúi đầu nhìn xuống thân mình, nhíu mày thở dài, “Tuy có được tâm pháp Chân Hư nhưng thân thể vẫn chưa được thích hợp.” Ánh mắt hắn đảo qua mọi người, vừa cười vừa nói: “Ha ha ha, thôi có còn hơn không. Không có thân xác thì chẳng làm được việc gì, nhưng có một việc khiến ta thật đau đầu... Muốn biết là việc gì không?” Nói đến đây, hắn vung tay lên thét, “Sương Ngưng!”

Một lệnh vừa hạ xuống, chỉ chớp mắt sau hơi nước xung quang đã bị khuấy động, sương trắng mang theo khí lạnh thấu xương bắt đầu tràn ra. Mạch nước ngầm nổi đến hồ kia chợt đóng thành lớp băng mỏng. Lại nghe thấy một tiếng vang giòn giã, tiếp đó một thanh kiếm tự phá băng từ từ trôi lên. Thanh kiếm kia trong suốt lóng lánh, giống hệt như làm từ băng tuyết. Tuyết tan thành giọt, trượt từ thân kiếm xuống, rơi xuống mặt nước gõ lên giai điệu thánh thót.

Ma vật khẽ vẫy tay, trường kiếm vụt bay lên, nhẹ nhàng rơi xuống bàn tay hắn. Hắn nhìn chăm chú thanh kiếm kia, vẻ mặt bỗng hiện lên vẻ ôn nhu, giọng nói cũng mang theo hoài niệm: “Sương Ngưng à, cuối cùng ta lại được cầm ngươi trong tay...” Trường kiếm khẽ rung lên, làm rơi từng mảnh băng li ti trên thân kiếm xuống, dường như muốn đáp lại lời chủ nhân. Hắn lại nở nụ cười, vung tay chém xuống một kiếm hướng về phía đám bạch điệp đang bay lượn. Bạch điệp đang bay theo đàn, thấy một đòn kia của hắn thì bỗng chốc tản ra. Mặc dù né được chiêu kia, nhưng hàn khí lạnh lẽo đã vây kín xung quanh, không chừa một kẻ hở nào. Bạch điệp vừa chạm phải hàn khí kia thì bỗng hóa thành băng rồi vỡ vụn từng mảnh. Chốc lát sau, hàng vạn bạch điệp chỉ còn sót lại một con, quanh người nó tỏa ra ánh sáng nhạt như sắp tắt, dường như không thể duy trì được lâu nữa.

Bạch điệp kia chính là chân thân của Hoa Như, Vân Hòa thấy tình hình như vậy thì lập tức phi thân đến, xông vào trong vùng hàn khí mờ mịt, bắt lấy Bạch điệp, che trở nó trong lòng bàn tay. Hắn vốn bị thương nặng, chỉ có thể gắng gượng làm được đến đây. Hàn khí ập đến như sóng triều, quét vào người hắn, đẩy hắn ngã xuống đất, thậm chí còn không ngừng tạo ra băng tuyết nhốt hắn trong đó.

Nghi Huyền vừa sợ vừa gấp, đang muốn thi phép để viện trợ thì ma vật kia đã vụt bay đến trước mặt cô, chia trường kiếm lạnh như băng giữa mi tâm cô. Hàn khí đáng sợ kia như vật sống, chạy dọc theo thân kiếm, xâm nhập vào cơ thể, bắt đầu liên tục gặm cắn.

Ma vật kia cười hỏi cô: “Thanh kiếm đẹp chứ?”

Lòng Nghi Huyền đầy chán ghét, chỉ trầm mặc.

Hắn vẫn cười nói: “Ta là Kiếm Thị của phủ Cực Thiên. Chủ Thượng có tất cả năm thanh kiếm báu, trong đó thanh kiếm này là đẹp nhất. Ta được Chủ Thượng ưu ái cho cầm thanh kiếm này. Thậm chí người còn truyền phương pháp rời hồn đoạt xác cho ta. Trong tất cả các Kiếm Thị, không có người thứ hai được sự quan tâm đó. Khi xưa ma đạo còn hưng thịnh, ta đã theo Chủ Thượng Nam chinh Bắc chiến, vinh quang biết bao...” Hắn nói xong, vẻ mặt lại âm trầm, “Đáng hận là bọn Vĩnh Thánh Thiên tông này lại hủy mất thân xác của ta. Đánh mất thân xác thì chẳng có cách nào sử dụng thanh kiếm này. Ta quanh quẩn trên núi Lục Hư Thánh này, như một con quỷ cô độc chỉ vì đi tìm thân xác thích hợp để dùng. Qua nhiều năm như vậy, ta gần như tuyệt vọng đến phát điên. Thậm chí ta còn nghĩ, nếu có thể trải rộng Chân Hư cảnh ra khắp thiên hạ, có khi lại có hi vọng... Ha ha ha...” Hắn tựa tiếu phi tiếu nhìn Nghi Huyền, “Ít nhiều cũng nhờ ngươi mà ta tìm thấy Thánh Sư Vân Hòa, cũng đồng thời mang đến thân xác thích hợp cho ta. Cuối cùng ta cũng đợi được đến ngày này! Hôm nay mà công thành, ta nhất định sẽ huyết tẩy Vĩnh Thánh Thiên tông, trả lại mối nhục năm xưa! Sau đó có thể quang minh chính đại quay về phủ Cực Thiên, lại theo hầu bên người Lệnh Chủ!”

Nghi Huyền nghe vậy lòng càng lạnh thêm. Pháp trận Chân Hư bị phá, sao người Vĩnh Thánh Thiên tông

vẫn chưa tới? Nhưng nếu tất cả cùng đến đây một lúc, chẳng phải càng thuận lợi a vật kia sao? Chẳng lẽ không còn người nào có khả năng ngăn cản ma vật này sao?!

Nhưng đột nhiên, một luồng kiếm khí sắc lạnh lao đến phá thủng lớp hàn khí lạnh lẽo kia, kéo theo tiếng ầm ầm làm chấn động cả vùng không gian dưới lòng đất. Trường kiếm trong tay Thực Anh bất ngờ bị đánh văng ra, khiến hắn phải lui lại mấy bước.

Nghi Huyền nhận ra được chiêu kiếm vừa rồi, lòng cô không khỏi run lên.

Giữa bầu không khí dày đặc hàn khí, người vừa đến mở miệng, giọng nói kiêu ngạo như đốt lên từng tia lửa nóng cháy, khiến bầu không khí cũng ấm áp lên:

“Chó chết chủ, còn dám nói đến chuyện quay về sao.”

34. Chương 34

“Chó chết chủ, còn dám nói đến chuyện quay về sao.”

Thực Anh nghe thấy thế, cổ nén cơn giận cười lạnh nói: “Ồ, ta còn tưởng phải đợi lâu lắm chứ, vậy mà đến nhanh thật ...”

Trong màn sương mù trắng xóa, Thương Hàn mặc bạch y, tay cầm kiếm đang phóng người đến. Hắn thả người đứng vững trên mặt đất, ngẩng đầu đưa mắt nhìn. Về đau yếu trên gương mặt hắn đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là phong thái ngạo nghễ, mạnh mẽ như hồi xưa.

Nghi Huyền không kìm được sự vui mừng, nhìn về mặt hắn thế kia, chắc chắn đã khôi phục được thị lực. Mà bây giờ không còn linh khí Chân Hư, vậy là hắn thực sự khỏe lên rồi. Sau bao nhiêu nỗ lực, cuối cùng đã được hồi đáp. Cô thực sự đã cứu được hắn trở về.

Cô vốn định mở miệng, nhưng rồi lại im lặng. Tới bây giờ cô mới thực sự cảm thấy sợ hãi, sợ hắn hiểu lầm cô, nghĩ rằng cô thật sự bỏ đi, sợ hắn vì lý do này mà thay đổi tình cảm. Cô cần phải giải thích với hắn, nhưng cô lại nhát gan, hơn nữa bây giờ không phải lúc để nói chuyện này...

Thực Anh nhìn Thương Hàn, rồi liếc sang Nghi Huyền, nói: “Cũng may là người tìm thấy nơi này. Vì một nữ nhân mà một mình xông vào chốn nguy hiểm, là do tình sâu nghĩa nặng... Hay là, người đặc biệt đến đây để báo mối hận bị bỏ rơi vậy?”

Thương Hàn nghe vậy, không đáp lại hắn, mà chỉ nhìn Nghi Huyền, nói: “Nghi Huyền, tính tức ngưng thần, đừng phí thêm chân khí nữa. Đợi ta xử lý xong ma vật này sẽ tính toán với muội sau.”

Tính toán? Nghi Huyền vừa nghe thấy từ này thì cuống cả người. Lẽ nào huynh ấy thực sự hiểu lầm? Vất vả lắm mới tâm ý tương thông được, sẽ không đến mức đó chứ. Cô đang định nói thì trong ngực bỗng dâng lên một luồng hàn khí chạy lên đến cổ họng. Sương tuyết kia giống như vật sống trói buộc chân tay cô, rồi leo lên đến cổ, ngăn cản thanh âm của cô.

“Hình như ngươi chưa rõ tình hình hả.” Thực Anh cười nói.

Lông mày Thương Hàn cau lại, quan sát Thực Anh một hồi, liền biết hắn đang chiếm thân xác của Lục Tín. Giọng hắn đậm nhạt nói: “Người tổn bao tâm cơ, chẳng qua chỉ vì muốn đoạt thân xác. Lấy sư muội ta ra uy hiếp vì muốn ép ta đi vào khuôn phép phải không?”

“Ha ha ha, người đã hiểu rõ ý đồ của ta, thì ta cũng không vòng vo nữa, người buông vũ khí xuống, nếu ngoan ngoãn để ta đoạt xác, ta bảo đảm sư muội người được bình an.”

“Bình an?” Thương Hàn cười lạnh một tiếng, vung kiếm thi triển một đòn.

Thực Anh cả kinh, cuống quýt giơ kiếm đỡ. Hắn không ngờ Thương Hàn lại vung kiếm tấn công nên chưa kịp gọi ma lực đã bị đánh lùi lại mấy trượng. Hắn ổn định cơ thể, về mặt cảm phần vô cùng.

Thương Hàn giương ngang thân kiếm lên phía trước, thanh âm lạnh lẽo như sương: “Ta từng ở phủ Cực Thiên một thời gian không hề ngắn, há có thể tin lời ma vật các ngươi sao. Nếu muốn thân thể này thì đánh thắng được ta rồi hãy nói!” Nói xong, người hắn hơi lùi lại một chút, lại vung chiêu Thương Đào, khiến hồ nước đang bình lặng bỗng cuộn trào.

Thực Anh cũng không chậm trễ, lập tức vung kiếm quát: “Huyền Minh Tịnh Túc! Cửu Hàn Sát!”

Lệnh vừa dứt, bảo kiếm trong tay hắn bỗng phát sáng chói lòa. Chỉ chốc lát sau, tuyết rơi dày đặc như mưa, sương đông tụ thành những tinh thể trong suốt. Hàn khí càng mãnh liệt hơn, lạnh thấu xương như đang ở tại Cực Bắc, tăm tối như dưới âm ty. Hồ nước đang cuộn sóng kia lại bị đông lạnh thành băng cứng. Thương Hàn nhìn vậy là biết thanh bảo kiếm kia khá lợi hại, lúc hắn đang nghĩ đối sách thì sóng nước bị đông cứng thành băng kia bỗng vỡ vụn thành nhiều mảnh băng nhọn, ào ào phóng về phía hắn. Những mảnh băng kia phóng quá nhanh, Thương Hàn biết không thể tránh kịp nên thu kiếm vươn bàn tay ra, niệm khẩu quyết: “Minh quang chiếu động, Kính giới khai giải!” Phía sau lưng hắn tỏa ra một vòng hào quang, thánh khiết tựa như trăng non đầu tháng. Ánh sáng đó ngày càng rực rỡ, bắt đầu phủ rộng ra, kiên cố như bức lá chắn, thậm chí còn có khả năng hủy diệt, khiến cho những mảnh nhũ băng kia không thể đến gần hắn...

Thực Anh thấy vậy lại càng hưng phấn hơn, “Không hổ là người được Lệnh chủ lựa chọn...” Cổ tay hắn vừa xoay, mũi kiếm khẽ hất lên, “Mặc Phệ.”

Thương Hàn vừa nghe thấy hai chữ này, lập tức tăng lực mở rộng vùng bảo vệ của gương, gạt bỏ thể tấn công của những mảnh băng kia, sau đó nhún người nhảy lùi về phía sau. Hắn vừa lùi xuống, thì những mảnh băng trong suốt kia đều bị đánh vỡ, nhanh chóng hóa thành những vũng nước đen. Đám nước đen đó lan tới đâu vạn vật đều bị ăn mòn, ngay cả hồ nước trong vắt cũng không thể thoát khỏi. Từ màu nước trong bỗng chốc đã bị ô uế hết.

Thực Anh đi lên vài bước, điểm nhẹ mũi kiếm xuống mặt hồ. Hồ nước bắt đầu xao động, chỉ giây lát sau đã bị hút vào thanh kiếm kia. Thanh kiếm kia vốn trong suốt bỗng biến thành một màu đen kịt.

“Lưu Sát Dẫn...” Thương Hàn nhận ra chiêu thức này, thì thầm gọi lên tên nó.

Thực Anh nghe thấy cái tên mà hắn nói thì cười nói: “Quả là kiến thức rộng. Chiêu thức mà ta sử dụng đều dựa vào nguồn nước như thuật pháp của Dịch Thủy đình các ngươi, cho nên cũng có nhiều phần tương tự. Giờ đây ta lại có bảo kiếm Thương Ngưng trong tay, coi như đã nắm giữ tất cả nguồn nước trong thiên hạ. Ta xem ngươi làm cách nào đầu lại được ta!”

Thương Hàn không nói lời nào, chỉ đưa mắt nhìn Nghi Huyền một cái.

Giờ này này nửa người Nghi Huyền đang bị nhốt trong băng, không khí đông lạnh khiến cô hít thở không thông. Mỗi lần hít không khí xuống phổi là lại lạnh đến thấu xương tủy, khiến thân thể cô dần tê liệt, ngay cả đầu óc cũng không còn thanh tỉnh. Cô cố lấy phần thanh tỉnh còn lại để theo dõi cuộc chiến trước mắt, nhưng lại không còn sức để phát ra tiếng. Thấy Thương Hàn nhìn mình, cô càng cố gắng nở nụ cười, thầm nghĩ để hắn yên lòng.

Thương Hàn thấy nụ cười cứng nhắc của cô thì đôi mày càng nhíu chặt hơn. Thực Anh cũng không phải là kẻ tầm thường, muốn đánh bại hắn thì phải dốc toàn lực mà đánh. Nhưng nếu dùng toàn lực thì sẽ kích động đến ma chủng. Hơn nữa thuật Kính Ảnh lại chưa được hóa giải, nếu hắn xuất toàn lực, chỉ sợ...

Thực Anh thấy hắn chậm chạp không động thủ thì cười khinh miệt nói: “Mới thế đã sợ sao? Ta đây sẽ không khách khí!” Hắn lại vung kiếm lên, vẫn là chiêu kiếm cũ: Cửu Hàn Sát —— nhưng lại làm hơi nước bốc lên, rồi đóng băng vạn vật. Lần này những mảnh băng sắc nhọn vừa được ngưng tụ thành kia cũng rắn không gì phá nổi, mà trên những mảnh băng này còn mang theo chất lỏng đục ruồng vạn vật, một chiêu lợi hại như thế này ai có thể đỡ nổi?

Thương Hàn bình tĩnh cầm kiếm, không lấy thuật Kính Giới ra phòng thủ nữa. Hắn hơi cúi người, vung kiếm thi triển chiêu “Lưu Tuyết”. Ra đòn này không nhằm mục đích phá tan những mảnh băng kia, mà những luồng kiếm khí chỉ bay nhẹ nhàng như bông tuyết, khéo léo va chạm vào những mảnh băng, làm hướng bay của chúng chệch đi một vài li. Nhưng chỉ chút xíu đó thôi cũng đủ để Thương Hàn tránh được toàn bộ đòn tấn công.

Thực Anh thấy Thương Hàn linh hoạt chuyển mình dễ dàng tránh thoát khỏi những mảnh băng, thì cười nói: “Thân thủ tốt...” Lúc này hắn đang chiếm thế thượng phong, lại có Nghi Huyền trong tay, vốn chẳng cần liều mạng đánh với Thương Hàn. Nhưng đánh qua đánh lại vài chiêu, lại khơi dậy lòng hiếu thắng của hắn, chỉ muốn chơi đùa đến cùng. Hắn lại xuất chiêu, một lần nữa ngưng tụ nên những mảnh băng sắc nhọn.

Và Thương Hàn vẫn dùng chiêu Lưu Tuyết để chống lại đòn kia, băng nhọn phóng ra vô tận, mà kiếm khí thì lăm lệt. Hai người giao thủ liên tục, vụn băng bắn tóe ra rơi xuống như màn sương dày đặc màu đen.

Thực Anh nhíu mày, bàn tay xoay kiếm, gọi đám nước đen ra, để chúng bảo lấy thân mình, tạm thời bảo vệ người. Ngay lúc đấy, thanh âm Thương Hàn sắc bén như đao, quát: “Kính Kiếm song giải, thần hoang thái hư! Thu!”

Một chùm sáng chói lòa hiện lên, chiếu rõ thân ảnh của Thương Hàn, nó mang theo luồng linh khí thanh sạch mạnh mẽ tràn đến chôn vùi đám nước đen quanh người Thực Anh. Hắn sửng sốt vô cùng, vung kiếm lên muốn chống trả nhưng Thương Hàn xuất kiếm còn nhanh hơn, chỉ một chiêu đã chuẩn xác đâm trúng ngực Thực Anh.

Chỉ một cái chớp mắt đó thôi, tất cả phép thuật đều tan biến, chung quanh bỗng tĩnh lặng vô cùng.

Thương Hàn cũng không khinh xuất tiến thêm bước nào, người hắn cứng lại, nhìn Thực Anh trước mắt. Một bước đột tiến vừa rồi đối với hắn mà nói cũng không thoải mái gì, hắn đã bắt đầu thở phì phò, tay cầm kiếm đang nâng lên cũng hơi run run mất tự nhiên.

“Ha ha...” Thực Anh bỗng cười một tiếng, nâng tay cầm lấy lưỡi kiếm của Thương Hàn.

Thương Hàn thấy thế, bước chân nhảy lùi lại về sau.

Thực Anh cười chậm rãi rút thanh kiếm ra, nói: “Thật lợi hại, thực sự rất lợi hại. Nếu bình thường mà bị đâm một kiếm xuyên tim như thế này, thì ngay cả có ma chủng trong người cũng chắc chắn phải chết.” Hắn buông trường kiếm xuống, chỉ vào ngực mình, “Ha ha ha, nhưng cơ thể này vốn đã chết rồi! Ngay tại nơi đây, không phải là máu chảy mà là linh khí Chân Hư! Người có thể giết ta thêm lần nữa sao!” Nói xong, hắn lại thi triển chiêu Cửu Hàn Sát.

Sau một chiêu vừa rồi, thể lực Thương Hàn vẫn chưa hồi phục, lại bị mất bội kiếm nữa nên giờ không còn sức để đối kháng. Nhưng ngay lúc này trên đỉnh đầu bỗng vang lên tiếng nổ ầm ầm, tiếp đó là đợt khí thanh sạch như sóng trào dề ép xuống, chặt đứt uy lực của Cửu Hàn Sát. Thương Hàn ngẩng đầu nhìn tầng đất đá dày nặng trên đỉnh đầu đang vỡ tan nát thành bột mịn, lộ ra bầu trời trên cao. Một con Bạch Long quẫy mình uyển chuyển trên mây, khuấy lên cơn giông tố. Nước mưa rào rào trút xuống, mang theo nhiệt độ ẩm áp. Lạc Kiến Hoài từ trong làn mưa thả mình xuống, hắn nhìn qua tình hình rồi vung tay ném ra một vòng ánh sáng lóng lánh như trân châu ra, quát: “Thiên Châu Lạc!” Hàng vạn nghìn viên trân châu mạnh mẽ văng xuống, vừa đánh nát tan tất cả những mảnh băng mà Cửu Hàn Sát tạo nên, vừa nhanh chóng triệt tiêu ma lực ăn mòn của Cửu Hàn Sát.

Lạc Kiến Hoài khinh miệt nhìn Thực Anh, rồi trào phúng nói: “Chọn qua chọn lại cuối cùng lại nhập vào cái thân xác như thế này, thảo nào chỉ chăm chăm muốn đổi lại.” Hắn nói rồi không để Thực Anh kịp đáp lời đã quay sang Thương Hàn nói, “Có thể nào cũng nên tự biết mình biết ta chứ, bằng người mà cũng đòi giết hắn sao?”

Thương Hàn dù bực mình, nhưng cũng không bắt bẻ lại, chỉ nhắc nhở hắn: “Trong người hắn có tâm pháp Chân Hư Diễn đẩy, cần thận mà đối phó.”

Lạc Kiến Hoài nghe xong, lại nhìn xung quanh. Đến khi trông thấy Vân Hòa bị nhốt trong băng, thì hắn cau chặt mày, tức giận nói: “Cái loại tà tâm tư dục, có thể lấy oán báo ân đến mức độ này sao! Nếu hôm nay ta không giết ma vật nhà ngươi, phá hủy Chân Hư Cảnh này thì ngày sau còn mặt mũi nào tự xưng là tiên đạo!”

Lời vừa dứt, cổ tay Lạc Kiến Hoài khẽ lật, vòng sáng lấp lánh trên tay cũng chuyển động theo, tự ngưng tụ thành chuỗi hạt châu, trực tiếp tấn công thẳng về phía Thực Anh. Thực Anh ý có tâm pháp Chân Hư Diễn phòng thân nên không hề né tránh, mà trực tiếp nghênh đòn tấn công. Trong chớp lát, châu quang cùng

kiếm quang va chạm vào nhau lóe lên từng tia sáng chói lòa. Đến khi ánh sáng lụi tàn thì không ngờ cơ thể Thực Anh đã không còn hoàn chỉnh nữa. Hắc kinh ngạc nhìn cơ thể bị hủy hoại của mình, nói: “Đây là... Không thể nào...”

“Hử. Có gì là không thể?” Lạc Kiến Hoài khinh miệt nói, “Xem ra ngươi đã quên rằng tể phái có một môn tâm pháp ‘Thuật Trấn Thần’ rồi, cho nên muốn phá tâm pháp Chân Hư Diễn cũng chẳng gọi gì là khó khăn.” Nói xong, hắc lại vung Thần Châu lên tấn công.

Lúc này Lạc Kiến Hoài đã chiếm thế thượng phong, nhưng Thương Hàn không có ý định tham dự vào cuộc chiến, mà chỉ tìm một kẻ hở rồi phóng người đến chỗ Nghi Huyền. Hắc thi triển thuật Kính Giới phá tan băng cứng, rồi đỡ lấy Nghi Huyền vào lòng. Vừa ôm vào người đã cảm thấy cô lạnh buốt vô cùng, hơi thở mỏng manh. Hắc kéo tay cô đặt lên ngực mình, trầm giọng gọi: “Trạm Lộ.” Đáp lại lời gọi của hắc, một chút ánh sáng lóe lên, một chiếc gương từ từ chui ra khỏi cơ thể hắc. Hắc đang định thở phào, nhưng vừa thấy mặt gương kia thì tim bỗng thắt lại. Tấm gương đó vốn sáng bóng rực rỡ, tràn đầy linh khí thanh sạch, nhưng giờ lại mờ mịt như đêm sắp buông xuống, trên mặt gương còn phủ đầy những đường vân nhạt như mạng nhện. Chỉ nhìn tấm gương cũng biết tình trạng chủ nhân như thế nào. Thương Hàn không dám kéo dài thời gian, vội vàng đưa gương trở về người Nghi Huyền, rồi lại truyền linh khí của mình vào người cô, để bảo vệ tâm mạch cho cô.

Nghi Huyền cảm thấy có một luồng khí thanh sạch chảy vào người, chậm rãi truyền xuống khắp người. Đến khi nó chảy tràn khắp xương cốt thì cơ thể dần ấm áp lên, xua tan đi băng hàn. Cô vừa mở mắt ra, khi nhìn thấy người trước mặt, thì yếu ớt cười gọi: “Sư huynh.”

Thương Hàn gật đầu, đáp lại cô: “Ta đây. Không sao nữa rồi.”

Thanh âm của hắc không còn sự lạnh lùng ngạo mạn nữa, mà lại dịu dàng trầm thấp làm ấm lòng Nghi Huyền, khiến cô gần rơi nước mắt. Nhưng chỉ một giây sau, cô bỗng rụt rè buông mi mắt xuống. Thương Hàn chưa kịp hỏi thì cô lại nhớ tới một chuyện khác, ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh, khẩn thiết nói: “Sư huynh, Thánh Sư ngài...”

Nhưng cô còn chưa nói xong, Thương Hàn đã ngắt lời: “Ồ còn không mang nỗi mình ồ, lo người khác làm gì.”

Giọng hắc bỗng trở nên lạnh lùng khiến cô hơi bối rối. Cô định tìm lời khuyên nhủ thì Thương Hàn đã cúi đầu thở dài, vẻ mặt vừa không vui vừa bất đắc dĩ. Hắc dìu Nghi Huyền ngồi xuống, dặn dò cô tự ngồi tĩnh tọa, tiếp đó mới đi về phía Vân Hòa. Sau khi phá lớp băng bao quanh cơ thể hắc, Thương Hàn lại tự mình quỳ một bên đầu gối xuống, đưa tay dò hơi thở của hắc.

“Vẫn còn thở.” Thương Hàn nói xong, thì đưa mắt nhìn Nghi Huyền, “Yên tâm chưa?”

Nghi Huyền không kìm được mà bật cười, thấy hắc lại bước chậm chậm về phía mình, cô nghĩ ngợi một chút rồi khen hắc: “Sư huynh sáng suốt trượng nghĩa, tất nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu, nên muội rất yên tâm.”

Thương Hàn nghe vậy, khóe môi hơi cong lên, nhưng rồi lại mất tự nhiên mà cứng lại. Và ngay lúc đó, Nghi Huyền phát hiện một trận hàn khí ập đến lưng mình. Bằng trực giác cô cảm thấy điều chẳng lành, cố gắng gượng thi triển Kính Giới tự bảo vệ mình, nhưng đã muộn, một bàn tay lạnh như băng đã bóp lấy cổ họng cô. Bên tai cô là tiếng nói của Thực Anh, tuy vẫn mang vẻ tà nịnh nhưng cũng đã lẫn phần mệt mỏi: “May mà... Ta còn có quân cờ là ngươi... Thật là nguy hiểm, ta suýt thì chết... Đúng không, Lạc Chương môn?”

Cách đó không xa, Lạc Kiến Hoài đang quỳ rạp trên đất, sắc mặt tái nhợt như giấy, có vẻ bị thương không nhẹ.

Rõ ràng lúc đầu chiếm thế thượng phong, nhưng sao giờ lại vậy? Thương Hàn hoài nghi tự hỏi, nhưng rất nhanh sau đó hắc đã có đáp án, vừa rồi hắc đặt hết tâm trí lên người Nghi Huyền nên không phát hiện ra, không khí u lạnh hoang vắng đã bị lặng lẽ thay thế bằng nguồn hương khí ấm áp. Sự ấm áp này quấn quanh, dây dưa thấm vào máu thịt, vỗ về mọi đau đớn. Thứ cảm giác này hắc đã quá quen thuộc — đây chính là linh khí Chân Hư cảnh.

Không sai, Trần Thần châu chỉ có thể áp chế pháp trận trong nửa canh giờ, bây giờ pháp trận đã khôi phục, nên phạm là người tu luyện thuật Trần Thần thì sẽ bị áp chế lại.

“Hừ, pháp trận khôi phục thì nhất định có lợi đối với người sao?” Lạc Kiến Hoài không chịu kém thế, mở miệng nói, “Người không chế nha đầu kia, nhưng có linh khí Chân Hư này thì người có thể làm gì được cô ta?”

“Nói không sai...” Thực Anh gật đầu, nhưng sau đó lại nhếch khóe môi, “Ta bỗng nhớ tới một chuyện, người tu tiên mang linh khí thanh tịnh, hoàn toàn tương khắc với ma đạo của ta, nên không thể chiếm xác của chúng.” Hần nói, rồi nhìn về phía Thương Hàn, “Nhưng nữ nhân này không biết vì sao mà người thẩm đầy ma khí, giống như đã từng hấp thụ ma chủng vậy. Cái thân xác rách nát này không thể dùng được nữa, chẳng bằng ta...”

“Người dám!” Thương Hàn giận dữ quát lên một tiếng, rồi vùng Kính quang lên, ra lệnh: “Thu!”

Nhưng Thực Anh hoàn toàn không để vào mắt, hần ôm Nghi Huyền thoát cái lù về sau, né khỏi kính quang, đồng thời chém xuống một kiếm, dẫn ra vô số thứ nước đen, hóa thành các mũi nhọn bao quanh người hần. Hần cười nói, “Người sớm kiệt lực rồi, chả lẽ còn có thể làm khó được ta sao?” Hần vừa nói ngón tay vừa chạy dọc xuống, ấn vào ngực cô, “Được rồi mặc dù cô ta nhuộm đầy ma khí, nhưng thân thể này chưa chắc đã thích hợp... Sau khi ta chiếm xác cô ta xong mà có phát sinh chuyện gì, thì chắc người cũng đại khái hiểu được. Có khi, cô ta sẽ biến dị thành ma vật đấy. Ha ha ha, ta thực sự rất mong chờ đó.”

Hần vừa dứt lời, đám nước đen đang dính trên người Lục Tín bỗng tách ra bám lên người Nghi Huyền.

Da thịt truyền đến cảm giác rét lạnh khiến Nghi Huyền không ngừng run rẩy. Cô cố gắng thi triển Kính Giới để kháng cự lại. Bây giờ linh khí Chân Hư cảnh đã bắt đầu chữa trị thương thế của cô, có lẽ cô sẽ đủ sức để chống lại nó. Thế nhưng, một tiếng vỡ vụn nho nhỏ bỗng vang lên, chặt đứt toàn bộ kỳ vọng của cô.

Bên tai cô bỗng trở nên tĩnh lặng, mọi cảnh vật trước mắt mờ nhoẹt mông lung. Trong lúc mơ hồ đó, cô nhìn thấy bảo kính của mình. Chiếc gương với vòng hoa văn xinh đẹp trang trí trên viền, mặt gương vốn trong vắt như sương mai, nay đã bị che kín bởi những vết rạn nứt, dường như sắp vỡ vụn đến nơi. Lòng cô chợt cảm thấy đau thương, dường như mọi cơ hội sống đã bị dập tắt. Tất cả âm thanh đều lặng xuống, chỉ sót lại duy nhất nỗi chán chường. Cô không cảm được lòng mà thở dài, sau đó, một tiếng vỡ giòn giã vang lên, chiếc gương sáng đột ngột vỡ thành nghìn mảnh, như những cánh hoa điêu tàn....

35. Chương 35

Khi thấy Nghi Huyền bị đám nước đen bao phủ, trong đầu Thương Hàn xẹt qua vô số ý nghĩ. Nếu dùng phương pháp Kính Ảnh, cố gắng lắm có lẽ sẽ ép được Thực Anh ra khỏi cơ thể cô, nhưng thương thế của hần mới lành, chưa đủ khả năng để khôi phục Tiềm Tịch, e rằng không thể thi triển thành công...

Ngay lúc hần đang vắt óc suy nghĩ biện pháp, thì xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh vô cùng, tiếng hô hấp cùng tiếng tim đập nghe càng lúc càng rõ ràng. Đột nhiên, một thanh âm trong trẻo khẽ vang lên, tựa như một lớp băng mỏng cuối cùng đang hấp hối trước cơn mưa ầm ập của ngày xuân, cứ im lặng mà vỡ vụn trong màn đêm cô quạnh mà không thể chờ đến khi mặt trời mọc.

Thương Hàn cảm thấy trái tim mình đau đớn khôn cùng, dường như nó cũng đang vỡ vụn theo thanh âm kia vậy. Hần biết thanh âm đó đến từ đâu, khẽ lẩm bẩm: “Trạm Lộ?”

Cùng lúc đó, chất nước đen trên mình Nghi Huyền chậm rãi rút xuống, cô cười khẽ một tiếng, “A, ta còn tưởng sẽ khó khăn lắm, hóa ra là ta đánh giá nữ nhân này quá cao.”

Trong lúc nhất thời, bao lo lắng suy nghĩ trong đầu Thương Hàn đều bị lửa giận thiêu đốt hết, hần nhìn người trước mắt, người run lên nhè nhẹ vì cố gắng kiềm chế cơn giận.

Thực Anh chiếm được cơ thể của Nghi Huyền hiển nhiên rất đắc chí, hần lấy bảo kiếm Thương Ngưng trên xác Lục Tín rồi chán ghét đẩy cái xác ra, sau đó đứng dậy. Nhưng hần còn chưa đứng vững thì cơ thể lại trở nên cứng đờ. Hần cúi đầu nhìn, thấy gân xanh trên mu bàn tay mình giãn giập nổi gồ hết lên, thậm chí còn chảy máu. Hần cười, nâng tay lên cho Thương Hàn xem, nói: “Quả nhiên là không dùng được mà, không biết nữ nhân này sẽ biến thành loại quái vật nào đây?”

Thương Hàn cúi đầu nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn tiếp.

Thực Anh càng cười điên cuồng hơn, vung kiếm lên nói: “Nhắm mắt lại ư, thế thì làm sao thắng được ta chứ?”

Thực Anh vừa định xuất chiêu, thì Thương Hàn lại mở miệng, ngữ khí bình tĩnh dị thường: “Buông cô ấy ra, thân thể ta cho người.”

Thực Anh nghe vậy lập tức ngừng thi triển chiêu thức, sung sướng nói: “Ài, nói sớm chút có phải sư muội người bớt đau đớn hơn không?”

Lạc Kiến Hoài ở một bên thấy tình hình như vậy thì giận dữ mắng Thương Hàn: “Ngu ngốc! Người cho rằng làm vậy thì sẽ cứu được nha đầu kia sao? Có khi cô ta đã...”

“Câm miệng!” Thương Hàn gầm lên một tiếng, rồi lại tự bình tĩnh lại, trầm giọng nói: “Đây là Chân Hư Cảnh, cô ấy sẽ không sao.”

Lạc Kiến Hoài càng giận hơn, “Lời này mà người cũng nói ra khỏi miệng được sao? Nếu vậy, kể cả cô ta có bị ma vật chiếm xác, chỉ cần nhốt cô ta trong Chân Hư cảnh thì cũng chẳng sao phải không?!”

Thương Hàn nói: “Cô ấy là sư muội ta, ta che trở cô ấy là đúng. Tâm tính cô ấy lương thiện, luôn tôn thờ tiên đạo. Sự chân thật của cô ấy, cả người và ta đều không thể sánh bằng. Bây giờ cô ấy lâm vào cảnh ngộ này, là vì cứu ta, cũng là vì cứu Vĩnh Thách Thiên tông của người. Người có thể trở mặt nhìn cô ấy chịu hết thống khổ, biến thành ma vật, nhưng ta thì không thể!”

Lạc Kiến Hoài chỉ hơi dao động, rồi lại nói: “Người đừng quên, ma vật này cực hận Cửu Nhạc. Nếu có được thân xác của người, hần thế nào cũng tàn sát tiên minh. Đến lúc đó, ai có thể may mắn thoát khỏi?!”

“Đó là chuyện của người.” Thương Hàn lạnh nhạt đáp, “Lạc Chương môn đạo hạnh tinh thâm, hần là sẽ giết được ta thôi.”

Lạc Kiến Hoài bị những lời này của hần làm cho nghẹn lời, nhất thời không thể nói được gì.

Thực Anh nghe thấy hai người nói vậy thì mặt khinh thường nói: “Trò chuyện xong chưa? Ta thì không ngại để các người lãng phí thời gian, nhưng thân xác nữ nhân này không chịu được lâu nữa đâu. Ha ha ha, lúc trước cô ta căm ghét ma vật như vậy, hôm nay lại biến thành đồng loại, thật không biết cảm tưởng của cô ta thế nào...”

“Đủ rồi. Không cần nói nhảm nữa.” Thương Hàn đáp, “Ta đứng đây, tùy người làm gì thì làm.”

Thực Anh cười khê, “Ta cũng không ngốc đâu, thân xác của người đâu dễ đoạt đến vậy. Người hãy biểu lộ thành ý của mình đi, đầu tiên cắt đứt chân khí, sau đó tự phong bế thần thức.” Thương Hàn cau mày, không đáp lại. Thực Anh thấy hần lưỡng lự vậy thì nói trào phúng: “Đúng là vẫn còn muốn tự bảo vệ mình sao?”

Thương Hàn nghe vậy, không nói nhiều chỉ nhìn Thực Anh, rồi niệm khẩu quyết dứt bỏ chân khí tiên gia. Ánh sáng lấp lánh từ trong người Thương Hàn tràn ra ngoài, nó tràn ra dày đặc chói lóa làm lu mờ cả ánh trăng. Chỉ một lát sau, hào quang rực rỡ đó đã tràn ra hết, hần nhắm mắt đứng dậy, hoàn toàn im lặng.

Thực Anh thấy vậy cũng không tùy tiện lại gần, mà chỉ phóng một mũi băng nhọn màu đen về phía hần. Đối mặt với đòn tấn công đó, Thương Hàn hoàn toàn không cử động, để mặc mũi băng nhọn đâm vào vai mình, rồi theo đà phóng của nó mà ngã thẳng xuống đất.

“Tiểu tử ngươi làm thật sao?!” Lạc Kiến Hoài kinh hãi, không thể bình tĩnh mà hét ầm lên.

Thực Anh cười đắc chí vạn phần, “Lạc Chương môn không cần sót ruột, rồi đến lượt người ngay thôi.” Nói rồi, cổ tay Thực Anh lật lại, khiến đám nước đen lượn vòng, trào đến gần Thương Hàn, chỉ phút chốc sau

đã phủ kín người Thương Hàn, theo đường tai mắt mũi miệng mà chui vào. Đợi đến khi đám nước đen hoàn toàn dung nhập vào người Thương Hàn, thì cơ thể hắn như con rối bị đám nước đen kia điều khiển, lảo đảo kéo thân thể đứng dậy. Thực Anh cười vừa lòng, lúc này mới bước lại gần.

“Tổn bao công sức, cuối cùng thân xác này cũng là của ta...” Thực Anh than nhẹ, giơ tay vỗ nhẹ lên mặt Thương Hàn. Lúc này, thân thể Nghi Huyền không thể nào chịu đựng thêm được nữa, hành động cực bất ổn, dáng đi cũng không vững. Thực Anh đương nhiên không lưu luyến cái thân này thêm, vươn tay bóp cổ Thương Hàn, rồi đem thân thể dán chặt lên người Thương Hàn. Sau đó đám nước đen đặc sệt chậm rãi chảy ra khỏi người Nghi Huyền, chui vào ngực Thương Hàn.

Tiếng ngã xuống nặng nề của Nghi Huyền, khiến Lạc Kiến Hoài càng thêm áp lực. Hắn sớm biết ma vật kia thật sự lợi hại, mà Thương Hàn cũng không phải kẻ tầm thường. Hai người hợp lại, đâu dễ đối phó? Tuy rằng với tu vi của hắn, không phải là không có phần thắng, nhưng giờ hắn lại ở trong Chân Hư cảnh, đạo hạnh bị tổn hao rất nhiều. Trận này quả thật là một trận khổ chiến.

Thực Anh hiển nhiên cũng rõ điều này, hắn tin chắc rằng phần thắng trong lòng bàn tay. Sau vài giây điều tức, hắn bật cười, cười hết sức càn rỡ điên cuồng. Thế nhưng tiếng cười đang cao vút thình lình bị đứt đoạn, bầu không khí bỗng lặng xuống, quỷ dị không gì sánh được. Không biết từ lúc nào, có người xuất hiện ngay sau lưng hắn, hơn nữa còn bóp chặt gáy của hắn.

Một giọng nói cao ngạo vang lên, thậm chí còn hơn vẻ cuồng vọng của Thực Anh, “Hình như lúc này người nói ta đã hết chiêu?”

Thực Anh kinh ngạc không chịu nổi, vì người phía sau hắn chính là Thương Hàn! Hắn không khỏi run giọng nói: “Không thể nào... Người...”

“Sao lại không thể?” Thương Hàn lạnh lùng nói, “Người bị nhốt trong Chân Hư cảnh quá lâu nên chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng... Không, không thể nói người là ếch ngồi đáy giếng được. Không phải người từng thấy sự muội ta dùng chiêu này sao, thế mà vẫn mắc bẫy ư?”

“Đây là bản thể ảo sao?” Thực Anh bỗng tỉnh ngộ, có lẽ hào quang tỏa ra trên người Thương Hàn lúc này không phải là chân khí bị cắt đứt, mà chỉ là chiêu để mê hoặc mắt người, để vừa biến ra bản thể này, lại vừa có thời gian ẩn thân chính. Nhưng nếu đây là bản thể ảo thì không thể chân thực đến vậy mới phải. Thực Anh không nén nổi mà gặng hỏi: “Đây là phép gì?”

“Kính Ảnh Chiếu Song.” Thương Hàn nói xong, lại cười ngạo nghễ, nói, “Cũng khó trách người bị mắc bẫy. Sự muội ta hôm ấy mới học được một phần pháp thuật, nên chỉ có thể biến ra bản thể che mắt người. Mà bản thể mà ta biến ra thì hoàn toàn giống với bản chính. Trừ ta ra thì không ai có thể phân biệt được. Nếu không phải vì bảo kính của ta bị vỡ thì vừa nãy khi bị thương bản thể kia phải chảy máu mới đúng... Sao người lại sơ suất vậy, ngay cả sơ hở như vậy cũng không nhìn ra?”

Thực Anh nghe vậy thì kinh sợ không chịu nổi, “Không ngờ Cửu Nhạc lại có kẻ bụng dạ thâm sâu như vậy, hôm nay ta đúng là không nhìn nhầm!”

Lực đạo trên tay Thương Hàn càng tăng thêm, lạnh lùng nói: “Ta đã nói từ sớm, thời gian ta sống ở Cực Thiên không hề ngắn, đã chứng kiến đủ loại thủ đoạn của các người rồi, chỉ là ta coi khinh không dùng mà thôi. Có trách thì trách sao người ngu ngốc chui xuống Lôi Trì của ta ấy!”

Thực Anh nghe vậy, lập tức hiểu ngay là Thương Hàn sắp ra sát chiêu. Hắn vốn là một linh hồn, vô hình vô chất, đâu dễ mà trói hắn lại. Nhưng bản thể của Thương Hàn lại giống như một pháp khí, trói chặt hắn lại, giờ tình thế của hắn giống y như cá chậu chim lồng.

Cuối cùng Thương Hàn niệm khẩu quyết, giọng nói vô cùng thản nhiên bình tĩnh: “Kính Kiếm Song Giải, Thần Hoang Thái Hư. Thu!”

Lệnh vừa ban xuống, bản thể đột nhiên nứt toác ra, hòa thành một luồng sang chói mắt, rồi chợt thu chặt lại, vậy kín tai họa kia rồi bắt đầu cắn nuốt nó. Thực Anh vừa rồi còn vênh vào tự đắc, nay đến cả một tiếng rên cũng không kịp bật ra, đã bị cắn nuốt không còn một mảnh. Giây phút này, vạn vật đều tiêu tan, thứ duy nhất còn sót lại là ánh sáng chói lọi bất diệt trên bàn tay Thương Hàn. Hắn cười lạnh lùng, nắm ngón tay khép chặt lại, hung hăng bóp nát luồng sáng rực rỡ kia. Một hồi tai ách*, cuối cùng đã kết thúc.

(*tai ách: tai họa, khốn khó.)

Lạc Kiến Hoài đứng bên chứng kiến toàn bộ sự việc, cười khan một tiếng, khen ngợi nói: “Tiểu tử người, diễn giỏi đấy.”

Thương Hàn hơi gật đầu đáp lại, rồi cúi người xuống ôm lấy Nghi Huyền. Bị ma khí tổn thương nên người cô đầy những vết thương, giờ nhìn cô hoàn toàn không thấy sức sống. Thương Hàn nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, rồi xiết chặt cô vào lòng. Về mặt hần hồ hững, lẳng lặng chờ đợi. Khoảnh khắc chờ đợi này vậy mà dài đằng đẳng, hần nhìn cô không chớp mắt, rất sợ sẽ để vượt mất bất kì một biểu hiện của sự sống nào. Thế nhưng cô thủy chung không hề cử động, tựa như chưa được phá lớp băng bao bọc bên ngoài vậy.

Lúc này, Lạc Kiến Hoài gắng gượng điều hòa nội tức, đứng dậy đi đến cạnh hần. Hần quỳ một gối xuống, nhìn Nghi Huyền rồi lại nhìn lên Thương Hàn, cố dùng từ ngữ châm chọc nói, “Có muốn ở lại đây lâu hơn, ta cũng không để ý đâu.”

Về đau đớn trên gương mặt Thương Hàn càng sâu hơn, hần chăm chú nhìn Nghi Huyền, bi ai nói: “Vì sao người cuối cùng không thể quay về Dịch Thủy đình lại là muội?”

Nhìn tình cảnh này, ngay cả Lạc Kiến Hoài cũng cảm thấy vài phần buồn bã. Hần không dám nhiều lời thêm, chỉ ngồi đây chờ đợi cùng Thương Hàn.

Giữa thời điểm ngưng trọng, một con bướm trắng bé nhỏ rập rờn bay đến, đậu trên lông mi Nghi Huyền. Thương Hàn còn đang nghi hoặc nhìn, thì bạch điệp vỗ nhẹ đôi cánh. Đúng lúc này, lông mi Nghi Huyền khẽ run lên. Một nhịp rung động này như mang sự sống ủa về. Nhịp tim khẽ đập, hô hấp nhịp nhàng lên xuống, máu tuần hoàn chạy khắp cơ thể xua tan đi sự lạnh lẽo, giúp nhiệt độ cơ thể cô tăng lên.

Thương Hàn mừng rỡ vô cùng, khẽ gọi cô một tiếng, nhưng cô vẫn nằm yên tĩnh không đáp lại. Lúc này hần mới phát hiện ra có người đứng trước mặt, nên đề phòng ngẩng đầu nhìn. Lại thấy Vân Hòa không biết đã đứng dậy đi đến cạnh họ từ lúc nào. Vân Hòa gật đầu với Thương Hàn, rồi cúi người xuống làm các động tác chẩn bệnh cho Nghi Huyền, sau đó nói: “Thương thế của cô ấy quá nặng, mặc dù có linh khí Chân Hư nhưng vẫn phải mất thêm thời gian nữa mới có tác dụng. May mà bảo kính của cô ấy đã nhận thay vết thương trí mạng nên cô chỉ bị ngất đi vì ma khí phản phệ làm rối loạn nội tức thôi. Nếu dùng tâm pháp Chân Hư Diễn làm bước cơ sở, rồi kết hợp với thuật chữa thương, cùng thang thuốc châm thạch*, thì sẽ không còn đang ngại nữa.” Vân Hòa nói xong, mỉm cười nhìn Thương Hàn, “Cậu có bằng lòng giao cô ấy cho ta không?”

(*châm thạch: kim đá, tên một công cụ châm cứu cổ đại.)

Thương Hàn khẽ thở dài một hơi, nói: “Nếu ngài thực sự hồi phục thì chính là Thánh Sư của Vĩnh Thánh Thiên tông, ta đương nhiên tin ngài.”

Vân Hòa gật đầu, sau đó nhìn về phía Lạc Kiến Hoài, vẻ mặt nghiêm túc, chỉnh trang lại xong thì quỳ xuống, cúi đầu nói: “Đệ tử ngu muội, liên lụy đến đồng môn. Đệ tử gây nghiệp chướng nặng nề, nhưng cầu Chưởng môn từ bi, cho phép đệ tử lập công chuộc tội trước, rồi hãy trách phạt đệ tử.”

Lông mày Lạc Kiến Hoài cau lại, nhưng lại không che giấu được vẻ vui mừng. Hần nâng Vân Hòa dậy, nói: “Đâu có. Con bị thương cũng không nhẹ, trước tiên hãy chữa trị đã. Còn về những lỗi lầm kia, ta thân là Chưởng môn cũng khó tránh được trách nhiệm, ngày sau cùng đến thỉnh tội với sư tôn để lĩnh phạt.”

Vân Hòa mỉm cười, lại nói: “Chưởng môn không nên ở lâu trong Chân Hư cảnh.”

“Nói đúng, bên ngoài còn các đệ tử khác, phải cùng nhau ra ngoài mới tốt.” Lạc Kiến Hoài nói.

Vân Hòa gật đầu đứng lên, rồi vươn tay thả bạch điệp bay đi, nói: “Hoa Nhứ, làm phiền người đi tìm người, rồi dẫn họ ra ngoài đi.”

Bạch điệp vỗ cánh, bắt chợt hóa thành nghìn vạn con rồi cùng nhau bay đi.

Mọi chuyện đều ổn thỏa, lúc mọi người đang đi ra ngoài, thì Lục Tín từ trong chỗ tối tăm, mang theo thân thể không hoàn chỉnh loạng choạng đứng lên. Hần đã cởi bỏ lớp yêu dị nóng nẩy lúc trước đi, giờ chỉ nhìn mọi người bằng vẻ buồn thương rồi rơi nước mắt.

Vân Hòa nhìn hẩn, thanh âm hiền từ, “Tiên đạo quý sinh. Từ nay về sau, ta nhất định sẽ cố gắng tìm ra cách loại trừ ma chủng, dốc sức cứu chữa mọi người, nên thỉnh Lục Trưởng trấn trao lại tâm pháp Chân Hư Diễn cho ta được không?”

Lục Tín nghe vậy, nghẹn ngào quỳ xuống.

Phía trên mặt đất, mưa đã tạnh hẳn, ánh dương ôn nhuận rơi qua vết thủng trên cao chiếu xuống người mọi người. Ánh dương ấm áp cùng nguồn linh khí ấm áp giao hòa một chỗ khiến bầu không khí trở nên tươi vui hòa thuận

36. Chương 36

Nghi Huyền không biết mình ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy người đang rét lạnh dần dần chuyển sang ấm áp. Hình như trong lúc đó có người gọi tên cô, cô rất muốn đáp lại, nhưng mí mắt lại nặng trĩu chẳng thể nào mở ra. Thế nên cô cứ vậy mà chìm vào giấc ngủ, và đến khi tỉnh lại thì đã là mấy ngày sau. Lúc mà cô biết mình bị thương nặng đến thế nào thì nhin không được mà sợ hãi. Gương Trảm Lộ bị vỡ, cô còn giữ được tính mạng đã là kỳ tích. Hơn nữa cơ thể còn bị tổn thương do ma khí, cùng những thương tích ngoài da, mặc dù có tâm pháp Chân Hư Diễn nhưng cũng phải mất một thời gian nữa mới bình phục. Tuy bây giờ cô có thể an tâm hoạt động như bình thường, cơ thể không còn đau nhức nhưng chẳng qua là nhờ công hiệu của tâm pháp Chân Hư Diễn, chứ nếu muốn khỏi bệnh hoàn toàn thì còn cần phải uống thuốc điều dưỡng một thời gian dài. Chỉ có điều đạo hạnh của cô bị tổn hại quá nặng, có lẽ không thể phục hồi lại nữa.

Nghi Huyền vốn không có lòng tham, cô cũng không có chí tiến thủ, dù mất đi đạo hạnh nhưng còn được sống là tốt rồi. Nhưng cô vẫn bị Thương Hàn giáo huấn một trận. Từ “Ta đã nói với muội là không được dùng thuật Kính Ảnh rồi, sao không chịu nghe hả?” đến “Ngay cả chuyện liều mạng đi cứu giúp người khác nữa, muội đi quá giới hạn của ta rồi đó, muội đặt ta ở chỗ nào hả? Vả lại, cho dù ta được cứu, nhưng nếu muội xảy ra chuyện thì ta biết làm sao đây?”, cô vốn không vừa lòng vì hẩn chỉ li tính toán không biết thông cảm như thế, nhưng nghĩ kỹ lại thì tất cả những lời trách mắng này cũng chỉ vì quá tức giận mà thôi. Cô hành sự lỗ mãng, thiếu chút nữa mất cả mạng sống, vậy nên hẩn làm sao không lo lắng, cáu giận tự trách bản thân mình cho được. Vì vậy nên cô không những không cãi lại mà còn ngoan ngoãn nhận sai với hẩn. Về sau Thương Hàn cũng không nhắc lại chuyện này nữa. Vì cô phải tu luyện tâm pháp Chân Hư Diễn để áp chế thương tổn nên tạm thời không thể quay về Dịch Thủy đình, Thương Hàn cũng ở lại cùng cô. Chỉ có điều cơ thể cô vẫn hơi suy nhược, tinh thần còn mệt mỏi nên mỗi ngày hẩn chỉ đến thăm lúc cô uống thuốc, nói chuyện một lúc rồi đi khỏi. Như vậy không tránh khỏi xa cách, khiến cô cảm thấy hơi mất mát.

Mấy ngày tiếp theo, Nghi Huyền được nghe kể về chuyện Thực Anh bị đánh bại. Bây giờ ma vật kia thực sự đã chết, thanh bảo kiếm Sương Ngưng kia cũng hóa thành nước biển mất không để lại dấu vết, không biết là còn ở trong Lục Hư Thánh Sơn nữa không. Những đệ tử đi cùng cô cũng đều được tìm thấy, họ bị bắt nhốt mấy ngày, người chỉ bị thương nhẹ, may mắn là không bị ma chủng nhập thân. Bệnh của Vân Hòa cũng tốt lên, đạo hạnh lấy lại được hơn nửa, giờ hẩn đang ở trong Chân Hư cảnh để sửa chữa pháp trận. Dân chúng trong Chân Hư cảnh đều đã “sống lại”, sau khi Vân Hòa khám cho họ thì không ngờ lại phát hiện ra linh khí Chân Hư cảnh hình như có thể áp chế được sức mạnh của ma chủng. Nếu có thể ngăn cản những người bị ma chủng nhập thân biến thành ma vật thì đúng là chuyện tốt nhất trên đời này.

Sau khi Vĩnh Thánh Thiên tông sắp xếp xong tất cả các công việc trong phái thì tiến hành ghi chép lại sự việc, rồi truyền thư sang các môn phái Cửu Nhạc khác. Lạc Kiến Hoài cũng tự mình đến thỉnh tội với Thượng Dương Chân Quân, không ngoài dự đoán, hẩn bị Thương Dương Chân Quân khiển trách một trận. Từ lúc Lạc Kiến Hoài quay về đến giờ, hẩn vẫn luôn giữ khuôn mặt âm u nghiêm nghị, thỉnh thoảng Nghi Huyền mà trông thấy hẩn, thì đều rất thức thời tự mình lảng sang chỗ khác, miễn ỉnh gặp họa.

Thời gian trôi qua từng ngày, Nghi Huyền dưỡng bệnh đến chán ngán, cảm thấy cả người bức bối khó chịu vô cùng. Nhưng hết lần này đến lần khác thầy thuốc Vân Hòa của cô chỉ phán một câu “Tĩnh dưỡng”, mà Thương Hàn thì càng không để cho cô làm xằng làm bậy, mọi hoạt động của cô đều bị hạn chế trong căn

phòng nhỏ, mỗi ngày chỉ có thể nhìn mây trôi ngoài cửa sổ. Tỉnh thoảng, Điệp nhi tên Hoa Nhứ kia sẽ đến thăm cô. Cô cũng không khách khí, luôn miệng xúi nó biến thành thứ gì đó cho cô giải sầu. Nhưng Hoa Nhứ kia đại đa số lần đều phớt lờ cô, bay vòng vòng mấy vòng rồi bay đi.

Đến khi cô cảm thấy hết chịu nổi, chỉ sợ bây giờ mà không có ai nói chuyện cùng sẽ nghẹn đến chết, thì sư phụ Thiên Vân Trưởng lão của cô mang theo vài đệ tử tới. Giây phút nhìn thấy chúng tử muội dừng mãi lao vào phòng, Nghi Huyền mừng đến xém khóc. Mọi người nhìn thấy cô cũng đều hân hoan nhảy nhót cả lên, cứ người một lời ta một lời hỏi han dồn dập, nên Nghi Huyền trái lại chẳng thể chen miệng vào nổi.

Giữa lúc hỗn loạn, chợt có một tiếng ho nhẹ từ ngoài cửa. Sau một tiếng này, mọi người đột nhiên im bặt. Thương Hàn nhíu mày, cất bước đi vào, không vui nói: “Sao lại làm ồn trong phòng bệnh như vậy. Đều đi ra ngoài hết đi.”

Chúng nữ tử nghe vậy, đều trề môi lăm bầm lâu bầu không muốn làm theo. Sắc mặt Thương Hàn lạnh thêm vài phần: “Chỉ qua có mười năm, mà các người đều quên hết cả tôn ti trật tự rồi sao? Lui ra.”

Nghi Huyền nào có thể để mặc hần đuổi các tử muội tốt của mình, cô định mở lời khuyên hần vài câu thì đã có người khác mở miệng: “Đồ nhi của ta không phân biệt được tôn ti, thật đúng là thất lễ mà.” Thương Hàn nhìn theo hướng tiếng nói phát ra, thì thấy Thiên Vân Trưởng lão cùng Lạc Kiến Hoài và Vân Hòa, ba người cùng đồng hành đi vào. Người vừa nói chính là Thiên Vân Trưởng lão, bà nhìn hần rồi nói: “Đa tạ Tịnh Đàn Chủ đã hao tâm tổn trí dạy dỗ.”

Thương Hàn biết bà không vui, nên cũng không nói nhiều, chỉ thi lễ bái kiến rồi lùi sang một bên. Chúng nữ tử thấy thế đều hả hê, chỉ mình Nghi Huyền là lòng ngũ vị tạp trần, không biết nên trưng lên biểu cảm gì.

Thiên Vân cũng không so đo cùng Thương Hàn, bà nở nụ cười đi về phía Nghi Huyền. Nghi Huyền nhìn bà mà mừng vui không gì sánh nổi, hành lễ với bà rồi cười nói: “Làm phiền sư phụ tự mình đến đây, đồ nhi đáng trách.”

“Không sao.” Thiên Vân tìm cái ghế ngồi xuống, nói: “Vi sư đáng ra phải tới sớm hơn, nhưng công vụ ở Dịch Thủy quá bận bịu, nên bị trì hoãn mấy ngày. Các sư tử sư muội của con gấp đến độ ngày nào cũng đến thúc giục ta nè.” Chúng nữ tử nghe thấy thế thì cười khanh khách, Thiên Vân cũng cười theo, tiếp tục nói, “Phương Thanh sư tử của con cũng muốn tới nhưng sư môn lại giao nhiệm vụ cho nó, nên con bé không thể thoát thân mà đến đây được. Mà nó cũng có lòng, dặn dò đồ nhi Lâm Xuyên làm cho con một ít bánh ngọt, nhờ sư muội con mang đến hộ.”

“Sư tử thật là hao tâm tổn trí à.” Nghi Huyền vui mừng không thôi, “Cần gì phải phiền phức vậy, chờ con về rồi làm cho con ăn có phải hay hơn không. Thương thế của con cũng tốt lên nhiều rồi, sư phụ à, chúng ta nhanh trở về đi!”

Thiên Vân nghe xong những lời này, không ngờ lại thở dài, “Chuyện này ta lại không thể làm chủ được.”

“Ồ, vì sao ạ?”

Nghi Huyền đang khó hiểu thì Lạc Kiến Hoài đã tự giải thích, “Bởi vì cô bây giờ đã là đệ tử của Vĩnh Thánh Thiên tông ta.”

“Hả?” Nghi Huyền ngây ngẩn cả người.

Lạc Kiến Hoài thấy cô phản ứng như vậy thì hừ lạnh một tiếng, “Tâm pháp Chân Hư Thiên của bản môn há có thể trao tặng cho ngoại nhân sao? Cho dù cùng trong Cửu Nhạc nhưng chung quy cũng có khác biệt. Cô có ân với Vân Hòa nên ta mới phá lệ nhận cô vào môn phái. Việc này ta đã báo cho Vân Ẩn biết rồi, vừa rồi cũng thương lượng ổn thỏa cùng sư phụ cô, cô còn muốn hỏi vì sao nữa không?”

Sau khi nghe xong, Nghi Huyền ai oán nhìn về phía Thiên Vân.

Về mặt Thiên Vân cũng u ám đi, thấy Nghi Huyền nhìn mình, bà đành bất đắc dĩ mở miệng: “Ta cũng không muốn, nhưng con rốt cuộc đã nhận ân điển của tâm pháp Chân Hư rồi. Hơn nữa bảo kính của con đã vỡ, đạo hạnh bị tổn hại nặng nề, có về Dịch Thủy đình tu luyện cũng không ích gì.”

“Thiên Vân sư muội hiểu được là tốt rồi.” Lạc Kiến Hoài nói không khách khí, xong lại càng không khách khí mà nói với Nghi Huyền, “Từ này về sau, cô theo Vân Hòa tu luyện. Ta biết cô không vừa lòng, nên cũng không ép cô gọi hần là sư phụ. Chuyện tóm lại là như thế, đừng có nhớ nhung về Dịch Thủy đình nữa.”

Nghi Huyền nghe xong, lòng tràn đầy thương cảm. Cô vô thức nhìn về phía Thương Hàn, hần cũng đang cau chặt mày, có vẻ cũng bị tin này làm phiền lòng. Nghi Huyền nói với Lạc Kiến Hoài: “Dù ta không còn là đệ tử Dịch Thủy đình nữa, nhưng đều là Cửu Nhạc với nhau, chẳng lẽ về thăm Dịch Thủy đình cũng không được sao?”

Lạc Kiến Hoài đáp: “Đã là đệ tử bản môn, thì phải tuân thủ quy tắc của bản môn. Không được sự cho phép của Chương môn thì không được tự tiện rời núi. Huống hồ giờ cô nửa chết nửa sống thế này, trước tiên cứ luyện cho tốt tâm pháp Chân Hư Thiên Diễn đi rồi hẵng bàn sau. Chặt, xem tư chất trung bình của cô, ít nhất cũng phải tám mươi năm...”

“Người ——”.

Bao nhần nại của Nghi Huyền sụp đổ tan tành vì câu nói này, cô phần nộ muốn phản kích lại, nhưng Thiên Vân lại trách mắng trước: “Nghi Huyền, không được vô lễ với Chương môn mình như thế. Đừng để người ngoài chê cười.”

“Hần cũng đâu coi con là người trong nhà!” Nghi Huyền khóc không ra nước mắt.

Lạc Kiến Hoài nghe cô nói vậy cũng bực mình, nhưng mặt lại nở nụ cười khinh thường nói: “Niệm tình cô có thương tích trên người nên tha cho cô tội nói năng không lễ độ. Nếu còn làm càn nữa, đừng trách ta lấy môn quy ra xử trí.”

“Tốt thôi! Người nói luôn cho ta biết phạm tội nào thì bị trục xuất khỏi sư môn đi!” Nghi Huyền càng ngang hơn, hung hăng nói.

Nghi Huyền vừa dứt lời, Vân Hòa đã tiến lên một bước, ngăn cản lời trách mắng sắp ra khỏi miệng của Lạc Kiến Hoài. Hần nhìn Nghi Huyền, nói: “Hà tất phải nói quyết tuyệt vậy. Bối ta làm thầy, khiến cô thấy khó xử vậy sao?”

Nghi Huyền bối rối vạn phần, “Đâu liên quan đến chuyện này, sư bá ngài —— không đúng, biết gọi ngài là gì giờ... Nói chung, ngài đừng gộp hai chuyện này lại.”

Vân Hòa cong môi cười, nói: “Không phải ta muốn gộp chung hai chuyện đâu. Cô là bệnh nhân, không nên buồn bực mới phải. Nổi cáu như bây giờ, rất dễ bị tổn thương nguyên khí. Ngồi xuống uống ngụm nước, nghỉ một lát rồi lại tranh cãi sau.”

“Nghĩ ngơi làm gì?” Lạc Kiến Hoài cau mày, “Để cô ta nói một lần cho xong đi, kéo bị ghen đến hỏng người!”

“Người mới ghen đến hỏng người ấy!” Nghi Huyền không khoan nhượng chút nào.

Thiên Vân thấy hai người đánh võ mồm qua lại, cũng đứng dậy, cùng Vân Hòa khuyên nhủ hai người. Nhưng hai người nào chịu bỏ qua, ngay lúc tình thế ngày càng hỗn loạn thì Thương Hàn tiến lên, một mạch kéo Nghi Huyền qua, mở miệng nói: “Chư vị, ta cùng sư muội còn có chút chuyện, xin lỗi không tiếp chuyện thêm nữa.”

Dứt lời, Thương Hàn kéo Nghi Huyền đi thẳng ra cửa. Mọi người thấy hần làm vậy thì vừa bực vừa lo, đang định đuổi theo thì Thương Hàn đã vung tay lên, thi triển thuật Kính Không Hư Ảnh ngăn cản tầm nhìn của mọi người, làm cho Lạc Kiến Hoài cùng Thiên Vân tức giận vô cùng. Đợi đến khi mọi người tháo giải được thuật pháp thì Thương Hàn cùng Nghi Huyền đã đi mất từ lâu.

Nghi Huyền không tình nguyện đi theo Thương Hàn ra khỏi đại điện, nên bực mình nói: “Kéo muội làm chi, muội còn chưa nói xong đâu.”

“Nói xong thì sao?” Thương Hàn hỏi.

Nghi Huyền suy nghĩ một chút, thở dài một tiếng, “Đúng vậy. Muội tranh cãi thì sao, việc đã định rồi...” Lòng cô xuôi xuống, quay sang cười với hần, “Đa tạ sư huynh giải vây uội.”

“Ừ.” Thương Hàn đáp xong lại kéo cô đi về phía trước.

Nghi Huyền hơi khó hiểu hỏi: “Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Hôm nay Thiên Vân Trưởng lão đến, ta vốn tưởng muối và ta có thể trở về Dịch Thủy đình, không ngờ lại xảy ra biến cố như vậy. Nhưng Lạc Kiến Hoài kia nói cũng không sai, muối bị thương quá nặng, giờ tạm thời vô sự, nhưng tâm pháp Chân Hư Thiên Diễn kia vẫn còn chỗ thiếu sót, muối ở lại đây mới có thể yên tâm được. Chỉ là muối có lẽ phải ở lại đây lâu, mà ta thì không thể ở thêm được nữa. Ta cũng nên trở về thỉnh tội với Chưởng môn. Cho nên có một chuyện phải quyết nhanh mới tốt.” Thương Hàn nói.

“Hả? Còn có chuyện gì mà sư huynh không giải quyết được chứ?” Nghi Huyền trêu chọc.

Thương Hàn lại không nghe ra ý trêu đùa của cô, đáp lại cô: “Trong lúc muối dưỡng thương, ta cũng bắt đầu tu luyện, giờ đạo hạnh gần như khôi phục trọn vẹn rồi, nhưng phương pháp Ngưng Kính vẫn còn thiếu sót, mất nhiều thời gian mà chưa ngưng tụ được Tiềm Tịch. Ta lại nhớ tới cái gương nhỏ mà ta giao uôi, tuy đã vỡ nhưng ít nhiều cũng chứa nguyên thần của ta. Nếu có thể tìm lại được những mảnh vỡ đó, có lẽ sẽ thành công.”

“Mảnh vỡ của gương nhỏ kia sao?” Nghi Huyền suy nghĩ một hồi, sau đó hai má lập tức đỏ ửng. Những mảnh vỡ kia cô đã giao lại cho Thương Hàn từ lâu, đáng ra nó phải ở trên người hắn. Nếu mà mất, vậy thì chỉ có thể là mất vào đêm đó...

Đêm đó, vì sợ rằng sinh tử sẽ vĩnh viễn ngăn cách hai người, nên mới gấp gáp muốn gần kề nhau theo khát vọng. Những tháng năm nhớ mong dài đằng đẵng đã phủ mờ đi lý trí. Giờ tuy ký ức mông lung, nhưng cảm xúc như vẫn còn đây, chân thật sống động. Cô vẫn còn nhớ rõ từng cái hôn triền miên, hơi thở ấm áp, cùng những cái động chạm run rẩy... Đến giờ cô vẫn không thể hiểu được là mình lấy dũng khí ở đâu mà dám lớn mật cởi xiêm y của hắn như thế. Nhưng nghĩ lại thì có lẽ là do chuyện cái gương bị vỡ.

“Chắc muối vẫn nhớ được là ở chỗ nào chứ?” Thương Hàn hỏi.

Cả người Nghi Huyền run lên, ngay cả can đảm để nhìn hắn cũng không có. Cô lí nhí đáp: “À, có lẽ là có...”

“Dẫn đường.”

Nghi Huyền không nói gì, cất bước đi theo trí nhớ của mình. Nhưng vừa bước được một bước, thì cô bỗng nhớ ra là hắn vẫn còn nắm chặt tay cô. Lòng cô khẽ rung động. quay người nhìn hắn. Thế mà về mặt hắn vẫn thản nhiên như thường, thấy cô nhìn lại, chỉ gạt đầu rồi bước lên, sóng vai cùng cô.

Nghi Huyền không dám nhìn hắn nữa, dọc đường đều cúi đầu thật thấp. Lòng bàn tay hắn truyền đến nhiệt độ ấm áp, khiến lòng cô cũng ấm áp theo, tỏa hồng cả hai má. Trước đây họ đã thành thật bày tỏ tâm ý của nhau, đáng ra không nên xấu hổ như giờ mới phải. Nhưng thời gian gần đây bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều nên hơi có cảm giác xa lạ, mà bây giờ lại đột nhiên nắm tay nhau thân mật như thế này khiến cô cảm thấy e lệ như lần đầu gặp gỡ.

“Vừa rồi còn bảo chưa nói xong mà, sao giờ lại không nói nữa?” Thương Hàn lên tiếng, phá vỡ bầu không khí im ắng.

Ừ nhỉ, nãy giờ không nói lại càng thêm xấu hổ, phải tìm một chủ đề để nói mới được. Nghi Huyền cẩn thận nhìn hắn thì thấy hắn mặc quần áo trắng, sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi. Đây hình như không phải trang phục bình thường của hắn, chắc là của Vĩnh Thánh Thiên tông chuẩn bị cho hắn. Ừ, mặc kệ như thế nào, cứ khen hắn vài câu đi. Cô nghĩ rồi, bình tĩnh nói: “Bộ bạch y này nhìn thật đẹp mắt, mặc vào càng tôn thêm vẻ băng ngọc thanh khiết của sư huynh.”

Thương Hàn nghe xong cũng không tỏ vẻ vui mừng gì, mà lại nhú mày nói, “Chẳng qua chỉ là bộ quần áo, liên quan gì đến phẩm chất của ta?”

Nghi Huyền hơi buồn cười, sửa lại lời: “Được được được, là muối nói sai rồi. Bộ y phục này tôn lên dung mạo tuấn lãng của sư huynh, vậy được chưa?”

Thương Hàn vẫn cau mày: “Thân là nam tử, không quan trọng diện mạo, cần gì phải khen tặng như vậy?”

Nghi Huyền đỡ trán, “Có vậy mà cũng so đo từng tí một sao? Khen phẩm chất khen tướng mạo đều không được, vậy huynh nói thẳng xem huynh muốn nghe câu nào đi!”

“Muội khen ta về điều gì đều không quan trọng, nếu không thực sự xuất phát từ tâm thì thà đừng khen.” Thương Hàn đáp.

“Những câu này đều rất thật lòng mà!” Nghi Huyền vội vàng cãi lại, bay luôn cả rụt rè e lệ.

Thương Hàn nghe thế thì cúi đầu cười. Nghi Huyền nhìn mà thấy hoa cả mắt. Trước kia còn ở Dịch Thủy đình, cô chưa bao giờ nhìn thấy hắn cười như thế này. Về sau đến Vĩnh Thánh Thiên tông cầu y, mặc dù ôn hòa đi nhiều nhưng vì việc điều trị khó khăn nên lòng chưa thể thư thái. Nhưng hôm nay, sự vui vẻ đó còn ánh lên trong mắt hắn, ấm áp như gió xuân vậy.

Cô còn đang nhìn đến ngây ngẩn thì Thương Hàn lại mỉm cười, nhìn lại cô, nói: “Sao lại ngừng rồi?”

Nghi Huyền cũng nở nụ cười lại với hắn, cô yên lòng nắm chặt bàn tay hắn, tiếp tục bước về phía trước.

Pháp trận trong Chân Hư cảnh đã được sửa chữa nên tất cả linh khí bị tràn ra ngoài đều được thu lại hết. Con đường trải đầy hoa như gấm xưa kia, giờ lại đìu hiu không chút sinh khí. Vốn định chờ cho thị lực của hắn khôi phục sẽ đưa hắn đến ngắm cảnh sắc của biển hoa, nhưng giờ xem ra đành phải thôi vậy. Nghi Huyền vừa đi vừa tưởng niệm, bất tri bất giác bỗng nhìn thấy cổng vào Chân Hư cảnh. Xa xa nhìn lại, cảnh vật vẫn y nguyên như cũ, nhưng lại như đã cách mấy đời rồi. Tấm bia ngoài cổng vẫn khắc rõ từng nét chữ như xưa: Chìm nổi trong bể dục vọng đến chết mới tu tỉnh, nổi khổ trong cõi hồng trần lòng tự biết.

Nghi Huyền nhìn mà cảm thấy lòng thật phiền muộn. Rồi lại thấy bóng người nho nhỏ của Lục Tiểu Oanh chạy đến, có vẻ cô bé đang dạo chơi, tình cờ lại chạy đến gần cổng. Cô bé cũng nhìn thấy bọn họ, vui vẻ bước đến nhưng chỉ cẩn thận đứng sau tấm bia đá vẩy tay chào họ.

Nghi Huyền cũng cười vẫy vẫy lại, rồi khẽ nói: “Nếu có thể chữa khỏi cho bọn họ thì thật tốt.”

“Chuyện thế gian, chẳng qua là làm hết việc trong khả năng của mình, còn lại là theo mệnh trời. Họ vốn đã chết, làm sao có thể cưỡng cầu thêm.” Thương Hàn nói.

Nghi Huyền thở dài, cười nói: “Đạo lý này muội biết. Nhưng dù sao cũng nên hy vọng vào những điều tốt đẹp hơn mới phải. Nói đến đây mới nhớ ra là muội còn chưa kịp học cách làm bánh rượu nếp của Vương tẩu tử đó, hôm nào phải vào Chân Hư cảnh một chuyến mới được.”

“Cần gì phải vào nơi hung hiểm vì một việc nhỏ đó.”

“Đó không phải là việc nhỏ nha.” Nghi Huyền cười nói, dứt lời cũng không giải thích rõ thêm. Cô lại vẩy tay về phía Lục Tiểu Oanh để tạm biệt, rồi kéo hắn đi tiếp.

Không bao lâu sau, họ đã tới được căn phòng Tử Đằng kia. Cũng giống như con đường hoa lúc nãy, những cây hoa Tử Đằng đua nhau nở rộ lúc trước đã biến mất hết. Giờ chỉ còn sót lại vài cành dây leo điểm chút lá xanh, chỉ đủ để che đi vài chùm hoa mỏng manh.

Nghi Huyền buông tay Thương Hàn, đi lên tìm kiếm khắp nơi. Nơi này không lớn lắm, cô chỉ mất chút thời gian đã tìm thấy. Từ dưới đám lá khô, cô nhặt cái túi vải đựng mảnh vỡ của chiếc gương kia lên, vỗ vỗ bụi đất trên đó rồi đưa tới trước mặt Thương Hàn, cười nói: “Nè.”

Thương Hàn nhận lấy, cầm túi dốc những mảnh gương vỡ xuống lòng bàn tay, ngưng thần vận khí, niệm khẩu quyết: “Phương chư sinh thủy, ngưng ngã minh kính. Lãng giám lục hư, động triệt bát cực.”

Chỉ chớp mắt sau, từng luồng khí thanh sạch bắt đầu lưu chuyển, mang theo hơi lạnh như nước, chậm rãi quy tụ trên bàn tay hắn. Tất cả những mảnh vỡ bắt đầu di động, gắn kết lại với nhau. Hào quang chói lọi bỗng bùng lên, bảo kính Tiềm Tịch dần dần hiện ra. Chiếc gương này nhìn không hề tầm thường chút nào, mặt gương hoàn toàn không có ánh sáng mà lại u tối như bóng đêm, chỉ có một màu đen sâu thẳm thẳm. Từng luồng linh lực dần dần hội tụ dưới mặt gương phẳng lặng. Tuy hình dáng giống nhưng đã có phần khác trước kia.

Nghi Huyền thấy chiếc gương sắp hoàn thành, chưa kịp vui vẻ cho hắn thì đột nhiên mặt gương phát sáng, nhẹ nhàng khuyếch tán ra xung quanh như từng gợn sóng lăn tăn. Bao nhiêu hình ảnh bỗng chớp lóe lên.

Nghi Huyền hơi khiếp sợ, nhưng cô còn chưa kịp bình tĩnh thì đã nghe thấy giọng nói của mình vọng lên:

“Rốt cuộc huynh đang ở đâu? Nếu còn không trở lại thì chức Đàn chủ của huynh sẽ giao cho người khác đó. Huynh thực sự không để bụng ư?”

“Từ trước đến nay huynh lúc nào cũng cao ngạo, chắc chắn sẽ không cam lòng mà vứt bỏ đâu. Ta biết huynh đang chờ... Hãy cố chịu, chờ ta tìm được huynh.”

“Rồi sẽ khỏe lên thôi, nhất định sẽ khỏe lên mà...”

...

Những lời này, từng câu đều rất quen thuộc với Nghi Huyền. Những đêm lo nghĩ áy náy không ngủ được, cô đều mang chiếc gương nhỏ ra, rồi tự nói cho bản thân nghe. Mặc dù chỉ là nói với một vật vô tri nhưng nhờ đó mà cô luôn giữ vững được lòng tin — chứ cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ nói những điều này cho đương sự nghe! Huống chi là vào trường hợp này!!!

Nghi Huyền đỏ bừng mặt, hận không thể chui ngay xuống đất. Cô cuống quýt xông lên, giơ tay ra định đoạt lấy cái gương trong tay hắn.

Thương Hàn thấy cô nhào đến, vừa nâng cao tay vừa nói: “Làm gì thế?”

Nghi Huyền vừa ngưỡng vừa bực, nói lấp bắp: “Huynh... Không phải huynh nói cái gương này... Cái gương này không truyền âm hay sao?”

“Đúng là không thể truyền âm, nhưng muốn ghi lại một ít chuyện cũ thì không có gì là khó khăn. Bảo kính của muội không có khả năng này sao?” Thương Hàn đáp rất thản nhiên.

“Vậy... Nói tóm lại là đừng để nó nói nữa!” Nghi Huyền vừa nói vừa thò tay với lấy cái gương, nhưng chỉ tổn công mà thôi.

Chờ đến khi phương pháp Ngưng Kính thành công thì Thương Hàn thở phào, thu chiếc gương lại.

Cùng lúc đó Nghi Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm, xong lại nghe Thương Hàn nói: “Hình như muội từng nói chưa bao giờ nói chuyện với tấm gương phải không?”

“Muội...” Nghi Huyền không còn gì để nói, lòng đầy quẫn bách, thành ra sinh tức giận, “Hóa ra huynh cố ý đưa muội đến đây để đùa cợt! Đây gọi là gì hả? Là phục thù ư?”

“Muội và ta, rốt cuộc là ai đang trêu chọc ai?” Thương Hàn cũng không vui vẻ gì mà nói.

Nghi Huyền tức tối nhìn hắn, nhưng lại không nói nên lời.

“Muội và ta đều hiểu tâm ý của nhau, ta luôn chân thành với muội, còn muội sao lúc nào cũng có điều giấu diếm ta?” Thương Hàn nói.

Nghi Huyền cả giận nói: “Chuyện này sao có thể nói thẳng với nhau? Căn bản là nói không nên lời được à!”

“Rốt cuộc là có cái gì nói không nên lời được hả?” Thương Hàn vặn lại.

“Muội...” Nghi Huyền bực mình, dứt khoát nói thẳng, đề cao giọng mà nói: “Được! Ta đã thích huynh từ lâu, mười năm nay ta một mực tìm huynh! Người cầm gương là ta, người nói chuyện với gương cũng là ta. Như huynh dự đoán, khi ở dưới lòng Trường Nguyệt, lệnh chủ không hề nhận ra ta! Là như vậy đó, bây giờ huynh vừa lòng chưa!”

Cô nói xong, thì quay đầu bỏ đi. Thương Hàn đi lên, kéo tay cô lại.

“Muốn gì nữa —”

Nghi Huyền còn chưa nói xong, hắn đã dịu dàng hôn xuống môi cô, giam mọi bất mãn của cô lại. Môi lưỡi uyển chuyển triền miên, gợi dậy bao tình cảm ẩn sâu dưới đáy lòng, trào dâng lên như thủy triều, nào còn về e lệ, lo lắng cái vớ kia?

Khi nụ hôn kết thúc thì lòng tức giận của Nghi Huyền cũng trôi đi hết, chỉ còn sót lại chút ít không cam lòng. Cô buông mi mắt xuống, không nhìn hắn.

Thương Hàn dịu dàng nâng gương mặt cô lên, mở miệng nói: “Nghị Huyền, cho dù muội ở nơi nào, miệng nói lời gì, hay lòng nghĩ đến điều gì, thì muội cũng là người của ta. Đợi ta trở lại môn phái, sẽ trình bày chuyện của ta và muội với Chứng môn, không uội đối ý đâu.”

Hắn bá đạo ngang tàng thế nào, cô đều đã được thỉnh giáo qua. Nhưng giờ trong lời nói có phần cứng rắn thế này, lại thể hiện sự dịu dàng khôn xiết. Lòng cô vui mừng vô cùng, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua, chỉ nói: “Tùy huynh.”

Thương Hàn cười than một tiếng, kéo cô vào lòng, nhẹ giọng nói: “Lần này về phái thỉnh tội, không biết Chứng môn sẽ trách phạt thế nào, có lẽ sẽ phải ở lại thêm mấy ngày. Muội cứ an tâm chờ ta, sau khi mọi chuyện xong xuôi, ta tới đón muội về.”

Nghị Huyền nghe xong, khe khẽ đáp: “Vâng.”

“Muội từng đồng ý đưa ta đi ngắm phong cảnh ở Dịch Thủy đình đó, không được nuốt lời nhé.” Thương Hàn nói.

Nghị Huyền cười thành tiếng, “Biết rồi.”

Thương Hàn cũng cười, sau chốc lát yên lặng, hắn lại nói ra một câu mà Nghị Huyền chẳng thể ngờ được:

“Ngày ta trở lại, chắc sẽ được ăn món bánh rượu nếp chứ?”

Nghị Huyền giật mình, sau đó khuôn mặt lại bừng ý cười, rồi ôm chặt lấy thắt lưng hắn, vùi đầu ngực hắn.

Không cần nhiều lời thêm, sao hắn lại không hiểu cơ chứ?

Gió khẽ vờn quanh người, đưa đến hương hoa Tử Đằng nhàn nhạt. Chùm hoa kia tuy gầy yếu nhưng vẫn trở bông, cánh hoa hơi hé ra điểm sắc tím. Xuân sắc đến muộn, cuốn đi tia se lạnh cuối cùng, mang lại sức sống tràn đầy đất trời

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gio-xuan-vo-tinh>